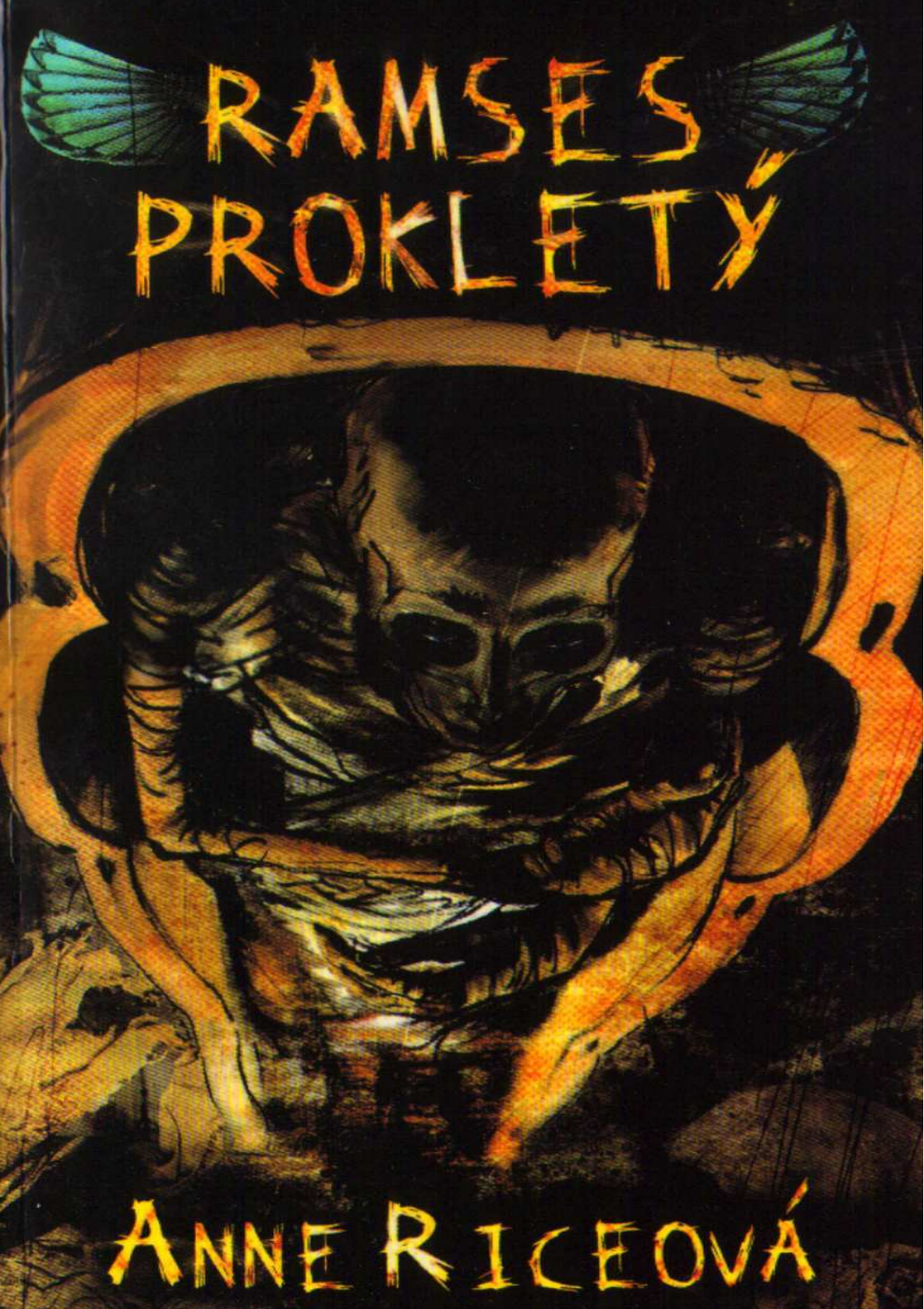
RAMSES PROKLETÝ

ANNE RICEOVÁ

Jméno světoznámé autorky

ANNE RICEOVÉ

je v čtenářských myslích
neoddělitelně spjato s upíry,
zejména s jejich neuvěřitelnou ságou,
již jsme si pod názvem
Interview s upírem
mohli nejen přečíst, ale také vidět v kině.
V knize, kterou právě držíte v ruce,
se ale od svých oblíbených postav odchýlila
a pustila se rovnou do dalekého Egypta.
Ani o píď se však neodchýlila od svého
chvályhodného předsevzetí nabídnout pokaždé
něco nového, netradičního, překvapivého.
Jste si jistí, že mumie, kterou davy turistů okukují
ve vitríně káhirského muzea, je skutečně
slavný faraon Ramses Veliký osobně?
Víte určitě, že se nikdy nemohl setkat
s královnou Kleopatrou?
Věříte, že Anglie za časů průmyslové revoluce
by neměla starověkému vladaři co nabídnout?
Pak vás můžeme ujistit, že po přečtení téhle
nevšední knížky budete mít
na mnohé otázky úplně jiný názor.
Při tom se samozřejmě pobavíte suchým humorem
britských gentlemanů, dojmete nad nějakou tou láskou
a zaskřípete zuby nad padoušstvím zlosynů.
Co chcete víc?
Čtěte!
Ramses Prokletý
čeká…

ISBN 80-86096-69-6

www.netopejr.cz

RAMSES PROKLETÝ

(THE MUMMY OR RAMSES THE DAMNED)

Anne Riceová

Přeloženo z amerického originálu
THE MUMMY OR RAMSES THE DAMNED
Copyright © 1989 by Anne Rice
Translation Copyright © 2002 by Daniela Mičanová
Coverart Copyright © 2003 by David Spáčil
Czech Edition Copyright © 2003 by NETOPEJR
All rights reserved
ISBN 80-86096-69-6

Tento román s láskou věnuji

Stanu Riceovi
a
Christopheru Riceovi
a
Gitě Mehtaeové za okamžitou inspiraci.

Dále
Siru A. C. Doyleovi
za skvostné povídky o mumiích –
„Položka č. 249“ a „Thovtův prsten“.

Pak rovněž
H. R. Haggardovi,
který stvořil nesmrtelnou bytost, zvanou „Ona“,
a vůbec všem, kdo ve svých
povídkách, románech a filmech
vzkřísili mumie k novému životu.

A naposledy mému otci
Howardovi OBrianovi,
jenž mě více než jednou přišel
zachránit do nedalekého kina,
kdykoliv mě filmové mumie tolik vyděsily,
že jsem nedokázala postát ani v hale,
zatímco se ke mně dveřmi do kinosálu
linula hrůzostrašná hudba.

Mé zvláštní poděkování patří

Franku Konigsbergovi
a
Larrymu Sunitskému
za jejich nadšení, podporu
a za podíl na dějových zvratech
v této knize.

ČÁST PRVNÍ

I.

Záblesk fotoaparátu jej na chvíli oslepil. Kéž by mohl všechny otravné fotografy vykázat, jsou mu v patách už měsíce od chvíle, kdy na opuštěných kopcích jižně od Káhiry nalezl první artefakt. Jako by tušili, co se stane. Po všech dlouhých letech se Lawrence Stratford ocitl na prahu životního nálezu.

A tak mu číhají za zády s lačnými oky svých přístrojů a kouřícími blesky. Málem se o ně přerazil, když se prodíral úzkou, strmě vysekanou chodbou k nápisu očištěnému na zpola odkrytých dveřích.

Stmívání jako by zničehonic ještě potemnělo. Ačkoliv se jednotlivé znaky zdánlivě zřetelně rýsovaly, nedokázal z nich přečíst vůbec nic.

„Samire!“ zavolal. „Potřebuji světlo.“

„Jistě, Lawrenci.“ Záhy se za ním rozžehla pochodeň a v záplavě žlutavého jasu byla kamenná deska pěkně viditelná. Ach ano, hieroglyfy – do hloubky ryté, překrásně zlacené a v italském mramoru. Nic takového dosud neviděl.

Když začal nahlas číst, ucítil hedvábně teplý dotek Samirovy ruky: „Okradači mrtvých, vyvarujte se této hrobky, ať neprobudíte jejího obyvatele, jehož hněv jest nezměrný Mé jméno jest Ramses Prokletý.“

Otočil se k Samirovi. Co to má znamenat?

„Pokračujte, Lawrenci, překládáte mnohem rychleji než já,“ poznamenal Samir.

„‚Mé jméno jest Ramses Prokletý, ač kdysi Ramses Veliký, vládce Dolního a Horního Egypta, Pokořitel Chetitů, Stavitel chrámů, Milovaný lidem a nesmrtelný průvodce časem králů a královen egyptských. V roce smrti královny Kleopatry, kdy se Egypt

stal římskou provincií, odsuzuji sám sebe k věčné temnotě. Střežte se mne všichni, kdož těmito dveřmi vpustíte paprsky slunce.“

„Ale to nedává smysl,“ šeptl Samir. „Ramses Veliký žil dobrou tisícovku let před Kleopatrou.“

„Přesto zde máme hieroglyfy nesporně datované do období Devatenácté dynastie,“ vypočítával Lawrence. Netrpělivě odmetl napadanou suť.

„‚Varujte se mě! Spím jako země pod rouškou noci či sněhu; jedinkrát probuzen, nesloužím nikomu z lidí‘.“

Lawrence chvíli němě zíral na předčítaná slova. Jen matně se k němu nesl Samirův šepot: „Nelíbí se mi to. Ať už to znamená cokoliv, především je to kletba.“

Lawrence se nesouhlasně obrátil, jen proto, aby spatřil, jak se Samirovo podezření mění v strach.

„Tělo Ramsese Velikého je v káhirském muzeu,“ začínal být netrpělivý Samir.

„Ne,“ namítl Lawrence a uvědomil si, že mu při tom běhá mráz po zádech. „V káhirském muzeu je sice jakési tělo, ale nemusí to nutně být Ramses! Podívejte na ty kartuše, na pečeť! Za Kleopatřiných časů už nebyl nikdo, kdo by dokázal psát v hieroglyfech. Přesto jsou dokonalé, tesané se stejně nezměrnou péčí jako latinka a řecké písmo.“

Kéž by tu se mnou byla Julie, pomyslel si Lawrence hořce. Jeho dcera se ničeho nebála. Rozuměla by tomuto momentu jako nikdo na světě.

Vyklopýtal chodbou za stálého odhánění fotografů. Opět kolem explodovaly blesky. Reportéři se jako na povel vrhli k mramorovým dveřím.

„Ať se kopáči vrátí do práce,“ rozkázal. „Chci vyčistit vchod až po samý práh. Dnes v noci sestoupím do hrobky.“

„Lawrenci, neuspěchejte to,“ navrhl obezřetný Samir. „Je zde něco, co nelze jen tak přejít.“

„Vy mě překvapujete, Samire,“ odvětil Lawrence. „Deset let se vrtáme v kopcích kvůli takovému nálezu. Těch dveří se nikdo nedotkl od doby, kdy je před dvěma tisíci lety zapečetili.“

Takřka zlostně se prodral přes novináře, pro které nebylo v chodbě k hnutí. Toužil po klidu svého stanu, dokud kamenný vstup docela neodkryjí, a potřeboval svůj deník – jediného důstojného důvěrníka vzrušení, jež právě pociťoval. Den strávený v africkém žáru mu přivodil závrať.

„Dámy a pánové, prosím žádné otázky," vyhlásil zdvořile Samir. Jako vždy stál mezi Lawrencem a chmurnou realitou.

Lawrence spěchal dolů hrbolatou stezkou; nepříjemně si vyvrtnul kotník, nicméně nezpomalil, oči zúžené, zaměřené na blikající pochodně v ponuré kráse osvětlených stanů pod fialkovým večerním nebem.

Na cestě k pracovnímu stolu ho rušivě zasáhl pohled na synovce Henryho, který ho zpovzdálí netečně pozoroval. Henry, zde v Egyptě vykořeněný a znuděný, vypadal i v neposkvrněném lněném obleku prachmizerně. Henry s nezbytnou sklenkou skotské v ruce a s nepostradatelným doutníkem mezi zuby.

Břišní tanečnice Malenka z Káhiry, žena, s níž tady žil, britskému gentlemanovi prokazatelně poctivě předávala veškerý výdělek.

Lawrencovi se nikdy nepodařilo na Henryho zcela zapomenout, ale mít ho takhle na očích bylo přímo nesnesitelné.

V košatém životě Lawrence Stratforda představoval Henry jediné opravdové zklamání. Synovec, kterého nikdo a nic nezajímá, s výjimkou herny a láhve – tak vypadá jediný mužský dědic Stratfordovic milionů, jemuž se zodpovědně nedala svěřit ani jednolibrová bankovka.

Ostrá bolest se ozvala znovu. Postrádal milovanou dceru Julii, tu však její mladý snoubenec přemluvil, aby s ním zůstala v Londýně.

Henry si do Egypta přijel pro peníze. Jistě má pro Lawrence k podepsání nějaké firemní dokumenty. A Henryho otec – Randolf – ho vyslal na toto chmurné tažení v zoufalé snaze pokrýt synovy narůstající dluhy, ostatně jako vždy.

Jaký skvělý pár, pomyslel si Lawrence smutně, budižkničemu a předseda rady Stratford Shipping, který nešikovně cpe výnosy společnosti do synovy bezedné kapsy.

Ve skutečnosti Lawrence dokázal svému bratru Randolfovi odpustit cokoliv. Předal mu veškeré obchodní záležitosti své rodiny

(upřímně řečeno mu je přímo hodil na hřbet) s veškerou zodpovědností a tlakem, jen proto, aby on – Lawrence – mohl zbytek života strávit kopáním egyptských ruin, které tolik miloval.

Vpravdě Randolf odvedl pro Stratford Shipping slušný kus práce. Míněno dokud ho vlastní syn nezměnil ve zloděje a defraudanta. Kdyby jej Lawrence před tento politováníhodný fakt postavil, Randolf by všechno přiznal. Ale Lawrence byl na konfrontaci příliš sobecký a zbabělý. Už nikdy nechce vyměnit Egypt za přecpané kanceláře Stratford Shipping v Londýně. Dokonce ani Julie už ho nepřinutí k návratu.

A teď tady Henry stojí a číhá na svou chvíli. Lawrence mu ji ale nedopřál. Vběhl do stanu a náruživě otočil křeslo ke stolu. Vytáhl diář vázaný v kůži – šetřil si ho snad právě pro tento nález. Spěšně zaznamenal, co si pamatoval z nápisu na dveřích, i otázky, které to v něm vyvolalo.

„Ramses Prokletý.“ Pohodlně se opřel, zadíval se na to jméno a poprvé ho jala zvláštní předtucha, jež tolik otřásla Samirem.

Co to – u všech všudy – může znamenat?

~ ~ ~

Půl jedné v noci. Cožpak sní? Mramorové dveře hrobky byly opatrně odstraněny, vyfotografovány a umístěny na podstavci v jeho stanu. A nyní se hotoví vpadnout dovnitř. Do hrobky! Konečně je jeho.

Kývl na Samira. Ucítil, jak závan vzrušení doslova hýbe přítomným davem. Blesky všude kolem. Zvedl ruce k uším a pak ho poryv vzduchu docela zbavil sebevlády. Cítil ho až v morku kostí.

Není čas. S pochodní v ruce mířil přímo dovnitř, jakkoliv se ho Samir ještě jednou pokusil zadržet:

„Lawrenci, může tam být nějaká past, může tam být třeba –“

„Jděte mi z cesty.“

Prach mu ucpával nos, kašlal a rozslzely se mu oči. Prostrčil pochodeň zejícím otvorem. Stěny dekorované hieroglyfy – opět majestátní styl Devatenácté dynastie, to bylo zcela jednoznačné.

Vstoupil bez váhání. Obklopil ho jedinečný chlad a pach, neopakovatelná vůně prošlých staletí.

Srdce mu bušilo až příliš rychle. Krev se mu nahrnula do tváře, znovu se rozkašlal – nával reportérů vířil prach v přístupové chodbě.

„Držte se zpátky!“ zasípal rozmrzele. Opět ohňostroj fotoaparátů. Jen taktak dokázal zaostřit na strop pomalovaný drobnými hvězdami.

Támhle je dlouhý stůl obložený alabastrovými nádobkami a schránami. Hory papyrových svitků. Dobrý bože, všechno zde svědčilo o obrovském významu nálezu.

„To není hrobka!“ sykl.

Psací stůl pokrytý tenkou vrstvou prachu působil, jako by odtud nějaký vědec jen na okamžik poodešel. Ležel na něm rozevřený papyrový svitek, seříznuté rákosové pero, lahvička s inkoustem a číše.

Ale byla zde i busta. Mramorová a nesporně antická. Žena s vlnitými vlasy staženými dozadu kovovou obroučkou, ospale přivřené oči zdánlivě bez výrazu a jméno vyryté do báze:

KLEOPATRA

„Nemožné,“ dolehl k němu Samirův komentář. „Podívejte, Lawrenci, mumiová schrána!“

Ale Lawrence už ji zaznamenal. Mlčky zíral na věc poklidně spočívající uprostřed prapodivné komory, studovny, knihovny se stohy svitků a zaprášeným pracovním stolem.

Samir znovu odháněl fotografy. Čoud blesků Lawrence přiváděl k nepříčetnosti.

„Vypadněte! Všichni ven!“ opakoval. S reptáním se klidili z dohledu ode dveří. Nechali tam oba muže postávat v ohromeném mlčení.

Nejdřív promluvil Samir:

„Tohle je římský pohřeb. A Kleopatra, Lawrenci, podívejte na ty mince na stole – nesou její obraz a jsou čerstvě ražené. Jen ony samy mají cenu –“

„Já vím. Ale zde, milý příteli, leží prastarý faraon. Dokonce detaily na rakvi – jsou přesně tak dokonalé jako každičký nález z Údolí králů.“

„Chybí sarkofág,“ doplnil Samir. „Proč?“

Lawrence měl odpověď po ruce: „Protože tohle není hrobka.“

„Král rozhodl, že bude pohřben zde.“ S tím přistoupil k rakvi, pozvedl pochodeň k bezchybně ztvárněné tváři s temně rámovanýma očima a jedinečně modelovanými rty.

„Přísahal bych, že pochází z římského období,“ usoudil.

„Ale ten styl…“

„Lawrenci, je příliš realistická. Nějaký římský umělec dokonale napodobil styl Devatenácté dynastie.“

„A jakpak se mu to povedlo, příteli?“

„Kletby,“ zašeptal Samir, jako by přeslechl otázku. Sledoval linii hieroglyfů obklopující polychromovanou postavu. Pod nimi se objevila řečtina a ještě níž nápis v latině.

„Nedotýkejte se ostatků Ramsese Velikého,“ recitoval. „Je to stejné ve všech jazycích. Pro rozumného muže dost na to, aby si dal pauzu.“

„Pro mě rozhodně ne,“ soudil Lawrence. „Přiveďte dělníky, ať okamžitě odstraní víko.“

~ ~ ~

Prach se usadil. Pochodně ve starých kovových držácích na stěně vysílaly ke stropu příliš kouře, ale tím se hodlal obírat později.

Věc – lidské tělo v obinadlech – měla být odhalena. Opřeli ji o zeď. Tenký dřevěný poklop schrány ležel pečlivě složen napravo vedle ní.

Lawrence už nevnímal ženy a muže, kteří se prodírali do vchodu snažíce se zachytit koutkem oka jeho nález.

Pomalu pozvedl nůž a projel jím křehkou horní vrstvu plátna. Okamžitě odpadla, aby odhalila těsně zabalenou postavu skrytou uvnitř.

Novináři hromadně vydechli. Znovu a znovu se míhaly blesky. Lawrence přímo cítil Samirovo mlčení. Oba se soustředili na vychrtlou tvář pod zažloutlými obinadly, na vyschlé ruce zbožně zkřížené na prsou.

Zdálo se, že jeden z fotografů prosí o právo vstoupit do komory. Samir zlostně vyžadoval ticho. Rušivé momenty nyní Lawrence vnímal už jen matně.

Beze slov hleděl na pohublé tělo před sebou, na obinadla v barvě potemnělého písku. Jako by mohl v zahalených rysech tváře vystopovat její výraz, jako by v poklidném sevření ztenčených rtů dokázal najít nějaké vysvětlení.

Každá mumie skrývá své tajemství. Každá je vyschlou, a přesto zachovanou formou strašného způsobu přežívání ve smrti. Při pohledu na staroegyptské mrtvé ho nikdy nepřestávalo mrazit. Nicméně, když se díval na tajuplné stvoření, jež samo sebe nazvalo Ramsesem Prokletým, Ramsesem Velikým, zmocnilo se ho rozechvění zvláštního druhu.

Zahřálo ho něco uvnitř na duši. Přistoupil a znovu zařízl do svrchní vrstvy obinadel. Samir za ním vykázal fotografy z přístupové chodby. Nebezpečí kontaminace. *Ano prosím, všichni odejděte.*

Náhle zvedl Lawrence ruku a dotkl se mumie. Uctivě, konečky prstů. Tak nezvykle nepoddajné! Vrstvy plátna přece měly dávno podlehnout času.

Znovu se zadíval na úzkou tvář, na půlměsíce víček a důstojná ústa.

„Julie," zašeptal. „Nejdražší, kdybys jen viděla…"

~ ~ ~

Velvyslanecký bál. Stejné staré známé tváře, stejný starý známý orchestr, stejný sladce utahaný valčík. Světla lustrů Elliotta Savarella oslňovala, šampaňské mu kyslo v ústech, a přesto nemilosrdně vyprázdnil sklenku a ohlížel se za procházejícím číšníkem. Ano, dá si další, a potom ještě další. Jen si přál, aby to raději byla dobrá brandy nebo whisky.

Jeho přítomnost zde je přece žádoucí. Kde by byli bez hraběte z Rutherfordu. Hrabě z Rutherfordu je základní ingrediencí stejně jako malebná květinová výzdoba, tisíce a tisíce svící, kaviár, stříbrný servis a stárnoucí hudební těleso, které vyhrává k tanci mladé generaci.

S hrabětem z Rutherfordu se každý zdraví. Každý si přeje, aby hrabě z Rutherfordu přišel na dceřinu svatbu nebo aspoň na odpolední čaj, anebo na ples podobný tomuto. Nevadí, že Elliott s manželkou netráví mnoho času v londýnském domě ani na

venkovských statcích v Yorkshiru, nebo že Edith zůstává většinu času v Paříži s ovdovělou sestrou. Sedmnáctý hrabě z Rutherfordu je pravý a nefalšovaný. Tituly v jeho rodině se táhnou oběma směry až k Jindřichu VIII.

Proč už to všechno dávno nezrušil? To netušil ani on sám. A už vůbec nechápal, jak se mu podařilo okouzlit tolik lidí, o něž cítí pouze přechodný zájem, a to ještě v lepším případě?

Nu, nebyla to tak úplně pravda. Některé z nich měl docela rád, ať už si to přiznal nebo ne. Například starého přítele Randolfa Stratforda, skoro tak jako Randolfova bratra Lawrence. Zajisté má rád také Julii Stratfordovou – rád se dívá, jak Julie tančí s jeho synem. Elliott se přece účastní plesů především kvůli synovi. Julie se sice nejspíš nehodlá za Alexe opravdu provdat – nebo přinejmenším ne v dohledné době – nicméně, byla by to jediná reálná naděje na získání prostředků potřebných k udržení nemovitostí, které Alex jednou zdědí. Bohatství se sice předpokládalo snoubit s titulem, ale činilo tak pohříchu zřídkakdy.

Smutné na tom všem bylo, že Alex Julii miloval. Peníze ani pro jednoho z nich nic neznamenaly. Přízemní plánování zůstávalo úkolem starší generace, jako vždycky.

Elliott se opřel o pozlacené zábradlí a zálibně sledoval měkké otáčky mladých párů. Na okamžik se pokusil vypnout hřmot hlasů a zaposlouchat se do sladkobolných taktů valčíku.

Ale Randolf Stratford se znovu rozpovídal. Ujišťoval Elliotta, že Julie potřebuje jen trochu postrčit. Kdyby prý Lawrence řekl půl slova, jeho dcera okamžitě kapituluje.

„Dej Henrymu šanci," trval na svém Randolf. „Je v Egyptě sotva týden. Když se do toho vloží Lawrence…"

„Ale proč by to dělal?" zajímal se Elliott.

Tu se mezi nimi rozhostilo ticho.

Elliott znal Lawrence lépe než Randolf. Elliott a Lawrence. Nikdo, kromě těch dvou, neznal celý příběh. Před lety, v Oxfordu, v tom bezstarostném světě, bývali milenci. Rok po promoci spolu přezimovali v Káhiře na nilském hausbótu. Svět je nevyhnutelně rozdělil. Elliott se oženil s Edith Christianovou, americkou dědičkou. Lawrence zatím povýšil firmu Stratford Shipping na velmoc.

Jejich přátelství tím ale neskončilo. V Egyptě strávili nespočetné společné prázdniny. Mohli stále prohádat noc nad historií, památkami, archeologickými nálezy, poezií, čímkoliv. Elliott jediný pochopil, proč se Lawrence stáhl na odpočinek do Egypta.

Elliott Lawrencovi záviděl. To byla jediná hořkost v jejich přátelství. Jednou, v časných ranních hodinách a po potocích vypitého vína, Lawrence nařkl Elliotta ze zbabělosti, že tráví zbytek života v Londýně, ve světě, kterého si neváží, ve světě, který mu neskýtá žádnou radost. Elliott na oplátku obvinil Lawrence, že je hluchý a slepý.

Lawrencovo bohatství sahalo za hranice Elliottových nejdivočejších snů, a mimoto byl vdovec s chytrou a nezávislou dcerou. Elliott má však ženu a syna, kteří potřebují, aby den po dni řídil dráhy jejich zcela bezúhonných a konvenčních životů.

„Chci říci jen tolik," trval na svém Randolf, „že pokud Lawrence vyjádří přání stran svatby –"

„A co ta cetka za dvacet tisíc liber?" zaskočil jej Elliott. Tón byl hebce zdvořilý, ale otázka neodpustitelně krutá. Přesto na ní trval: „Edith bude za týden zpátky z Francie a rozhodně zjistí, že postrádá náhrdelník. Víš, že si toho vždycky všimne."

Randolf neodpověděl.

Elliott se mírně usmál, ne však na Randolfa ani jen tak pro sebe. A už rozhodně ne kvůli Edith, která má teď jen o něco málo víc peněz než on sám a většinu z nich ve špercích. Snad ho rozesmála mírná závrať z hudby, nebo něco na Julii Stratfordové, tančící dole v sále s Alexem, který se zrovna chytal za srdce. Nebo nakonec to, že ztratil schopnost vyjadřovat se v eufemismech a polopravdách. Odešla s jeho fyzickou zdatností a schopností radovat se ze života, jíž se těšil v časech svého mládí.

Nyní bolest jeho kloubů narůstá s každou přešlou zimou, na venkově neujde půl míle, aby ho nepostihlo píchání na prsou. Bílé vlasy mu v pětapadesáti nevadily. Snad proto, že věděl, jak mu sluší. Ale tajně, a o to hlouběji, ho zraňovalo, když musel použít hůl kamkoli se vrtnul. A to jistě není nic proti tomu, co ho ještě čeká.

Stáří, slabost, závislost. Jen ať se Alex šťastně ožení se Stratfordovic miliony, pokud možno co nejdříve!

Pocítil náhlý neklid. Nespokojenost. Hudba ho obtěžovala, Strauss ho vlastně k smrti nudil, ale zrovna hráli něco rychlejšího.

Zničehonic zatoužil Randolfovi vysvětlit, že on – Elliott, udělal rozhodující chybu už před lety. Mělo to co do činění s dlouhými večery v Egyptě, když s Lawrencem společně procházeli tmavými uličkami Káhiry nebo když se přiopile popichovali v maličké lodní jídelně. Lawrencovi se tak nějak povedlo dotáhnout život do heroických proporcí, dokázal věci, kterých ostatní prostě nejsou schopni. Elliott se jen dal unášet proudem. Lawrence uprchl do Egypta – zpět do pouště mezi chrámy k přečistým hvězdnatým nocím.

Bože, jak jen mu Lawrence schází. Za poslední tři roky si vyměnili pouhou hrstku dopisů, ale někdejší porozumění se nikdy docela nevytratilo.

„Henry s sebou vzal nějaké papíry," sděloval mu dále Randolf. „Něco málo rodinných akcií." Rozhlížel se při tom ostražitě, přeostražitě.

Elliott se znovu chystal rozesmát.

„Když to půjde jak doufám," pokračoval Randolf, „splatím všechno, co ti dlužím a svatba bude do šesti měsíců. Máš moje slovo."

Elliott se uculil.

„Randolfe, ke svatbě může a nemusí dojít; může a nemusí za nás oba všechno vyřešit –"

„To neříkej, starý brachu."

„Těch dvacet tisíc liber ale musím mít, než se vrátí Edith."

„Správně, Elliotte, správně."

„Víš dobře, že aspoň jednou můžeš syna odmítnout."

Randolf zhluboka vzdychl. Elliott na svém netrval. Věděl, jako ostatně každý, že Henryho degenerace není jen společenským klípkem, že nemá vůbec co do činění s „hříchy nezralého mládí" či s momentálním „těžkým obdobím". V Henrym Stratfordovi bylo něco nechutně zahnívajícího a bylo to tam od nepaměti. Zato v Randolfovi toho bylo shnilého jen opravdu málo, což byla tragédie, a Elliott – nezměrně milující vlastního syna Alexe – měl pro Randolfa v tomto směru pochopení.

Další hřmotně jednoznačná ujištění typu: „Těch svých dvacet tisíc liber jako bys už měl,“ ale Elliott už neposlouchal. Znovu se zaměřil na tanečníky. Jeho skvělý a jemný syn něco vášnivě šeptal Julii. Její tvář měla rozhodný výraz, a právě to jí z důvodů, které Elliott nikdy nedokázal pochopit, nesmírně slušelo.

Některé ženy se musejí usmát, aby byly půvabné, jiné si zase musejí zoufat. Julie se ukázala v plné kráse, jen když byla smrtelně vážná – snad pro hebkost hnědých očí, pro neúskočná ústa a hladce porcelánovou líc.

Zaujatá rozhodností byla krásná jako sen. A Alex se svým rodokmenem a neskrývanou vášní se nezdál být víc než pouhý „partner“, jeden z tisíce elegantních mladíků, kteří mají tu čest provádět Julii po mramorovém sále.

~ ~ ~

Byl to Juliin zamilovaný valčík, „Ranní listy“, vždycky ho měla ráda. Vzpomínala, jak ho tančila s otcem. Bylo to tehdy, když si poprvé pořídili gramofon a protančili egyptský pokoj a knihovnu a přijímací salonky – ona a otec – dokud slunce neprosvítilo okenice a on nezačal smlouvat: „Už dost, drahá, už dost.“

Dnes ji hudba uspávala, téměř rozteskňovala. Alex nepřetržitě mluvil. Nesčetnými způsoby se snažil vyjádřit, jak ji miluje, a v ní už zase seděl strach, aby nezvolila příliš ostrá nebo chladná slova.

„A kdybys chtěla žít v Egyptě,“ ujišťoval ji Alex udýchaně, „a kopat s otcem mumie, nu, tak tedy pojedeme do Egypta. Hned po svatbě. A jestli chceš vést demonstraci za ženské volební právo, půjdu po tvém boku.“

„Ale ano,“ odvětila Julie, „to říkáš teď a já vím, že to prohlašuješ z celého srdce, jenže Alexi, já na to prostě ještě nejsem připravená. Nemůžu.“

Nedokázala unést jeho smutek. Nedokázala se dívat do jeho ztrápené tváře. Kdyby v něm aspoň byla trošička hrubosti, jen špetka proradnosti, jako v každém druhém. Jeho pohledný zevnějšek by trocha zkaženosti jen vylepšila. Vysoký, štíhlý, tmavovlasý takřka andělský. Pohotové tmavé oči prozradily celou jeho duši až příliš snadno. V pětadvaceti byl náruživý a nevinný jako děcko.

„Copak chceš mít za manželku sufražetku?“ zeptala se. „A badatelku? Budu badatelka nebo archeoložka. Přála bych si být s otcem v Egyptě.“

„Ale nejdražší, vydáme se tam. Jen se před tím za mě vdej.“

Sklonil se k polibku. A ona se prohnula dozadu unášená bezstarostností valčíku, takže se cítila na chvíli opilá a skoro opravdu zamilovaná.

„Co si s tebou počnu, Julie?“ šeptal jí. „Přenesu Velkou pyramidu do Londýna.“

„Alexi, už jsi mě jednou vyhrál,“ usmála se. Ale byla to asi lež. V tom momentu bylo něco opravdu hrozivého – v líbezné hudbě s neúprosným rytmem.

„Prostě se zatím nechci vdávat. Ještě ne.“ *A možná že vůbec ne.*

Neodpověděl jí. Byla příliš tvrdá, příliš otevřená. Znala ty jeho náhlé projevy slabosti. Nebylo to nemužné, ba naopak, bylo to gentlemanské. Ublížila mu, a když se znovu usmál, byla v tom něha a kuráž, které se jí dotkly a roztesknily ji ještě víc.

„Otec se za pár měsíců vrátí, Alexi. Pak si všichni promluvíme. O svatbě, o budoucnosti, o ženských právech, o ženatých i svobodných, a o vyhlídkách, které si zasloužíš víc než moderní ženu, z níž nejspíš po roce zešedivíš a budeš utíkat do náruče staromódní milenky.“

„S oblibou šokuješ,“ řekl. „Tomu vždycky rád podlehnu.“

„Ale nejdražší, to přece nemyslíš vážně.“

Nečekaně ji políbil. Zastavili se uprostřed tanečního parketu, ostatní páry rytmicky kroužily kolem. Dovolila mu letmý polibek a celá se k němu přimkla, jako by ho nakonec musela svým způsobem milovat; jako by se přece museli potkat někde na půl cesty.

Nezáleželo na tom, že je ostatní sledují. Nezáleželo na tom, že se mu třesou ruce, když ji objímá.

Rozhodující bylo, že i když ho měla moc ráda, nebylo to dost.

~ ~ ~

Ochladilo se. Zvenčí doléhal ryk automobilů marně zabírajících v hlubokém písku a hýkání oslů. Vysoký ženský smích nějaké Američanky, která přijela až z Káhiry, jakmile se o tom doslechla, přímo bolestivě řezal do uší.

Lawrence a Samir zasedli na skládací židle k starobylému psacímu stolu nad všudypřítomné papyrové svitky.

Opatrně, aby nenalehl plnou vahou na křehký kus nábytku, Lawrence spěšně přepisoval překlad do diáře vázaného v kůži.

Čas od času se přes rameno zadíval na mumii. Veliký král, který vypadá, jako by spal… Ramses Nesmrtelný! Ta myšlenka Lawrence rozohnila. Věděl, že v této podivuhodné pohřební komoře zůstane dlouho přes svítání.

„Musí v tom být nějaký úskok," navrhl Samir. „Ramses Veliký že by měl být po tisíciletí rádcem egyptských panovníků a Kleopatřiným milencem?"

„Ale to přece dává smysl!" oponoval mu Lawrence. Na chvíli odložil pero a zahleděl se na papyrové svitky. Tolik ho bolely oči. „Jestliže by kdy nějaká žena dokázala nesmrtelného muže přimět k tomu, aby sám sebe zaživa pohřbil, tak jedině Kleopatra."

Otočil se k mramorové bustě a láskyplné pohladil Kleopatřinu hladce bílou tvář. Tomu Lawrence dokázal uvěřit. Kleopatra milovaná Juliem Caesarem a Markem Antoniem, Kleopatra vzdorující římské nadvládě déle, než by se zdálo myslitelné; poslední vládkyně Egypta ve starověkém světě. Ale ten příběh – musí se vrátit k překladu…

Samir se zvedl a namáhavě se protáhl. Lawrence sledoval jeho pohyb směrem k mumii.

Copak to dělá? Zkoumá ovinuté prsty nebo snad krásný prsten se skarabem, zřetelně se rýsující na pravé ruce? Tohle je rozhodně poklad Devatenácté dynastie, pomyslel si Lawrence.

Zavřel oči a jemně si masíroval víčka. Pak je otevřel a znovu se soustředil na papyrus před sebou.

„Samire, říkám vám, že mě ten člověk pomalu přesvědčuje. Jeho jazykové schopnosti každého oslní. Jeho filozofické nazírání je zcela moderní, jako moje vlastní." Natáhl se pro starší dokument, který prozkoumal už dříve. „A tohle, Samire, podívejte. Chci, abyste to prověřil. Nic menšího než Kleopatřin dopis Ramsesovi."

„Je to jen úskok, Lawrenci. Hloupá římská lest."

„Ach ne, příteli, nic takového. Napsala dopis v Římě, v den Caesarovy vraždy! Vzkazuje Ramsesovi, že se vrací jemu i Egyptu."

Položil dopis stranou. Až bude mít Samir čas, sám se přesvědčí, co dokument obsahuje. Celý svět se přesvědčí. Vrátil se k původnímu papyru.

„Poslouchejte, Samire, Ramsesovy poslední myšlenky: ‚Římany nelze zatratit za to, že dobyli Egypt. Nakonec to byl sám čas, kdo nás pokořil. Veškeré zázraky nového století mě zbavují smutku, ač nedokážu vyléčit srdce, a tak moje mysl strádá a uzavírá se do sebe jako květina bez slunce.‘“

Samir se stále díval na mumii, na její prsten.

„Další odkaz na slunce. Slunce znovu a znovu.“ Otočil se k Lawrencovi: „Přece tomu nevěříte!“

„Samire, jste-li schopen uvěřit v kletby, proč nevěříte v nesmrtelnost tohoto muže?“

„Lawrenci, příteli, vy si snad ze mě tropíte žerty. Viděl jsem, jak se mnohé kletby naplňují. Ale nesmrtelný muž žijící v Periklových Athénách, v Římě za republiky a v Kartágu za Hannibala? Muž, který učil Kleopatru historii Egypta? To jsem ještě nezažil.“

„Poslouchejte dál, Samire: ‚Její krása mě bude pronásledovat navěky, jakož i její odvaha a nevázanost, její vášeň k životu, jenž se zdál ve své náruživosti nelidským, ač přese všechno toliko lidským byl.‘“

Samir neodpověděl. Oči ho poutaly k mumii, jako by se od ní nedokázal odtrhnout. Lawrence ho zcela chápal. Právě to byl totiž hlavní důvod, proč se k ní otočil zády, jinak by snad ani nedokázal zvládnout rozhodující práci nad papyry.

„Lawrenci, tahle mumie je mrtvá, stejně jako jakákoli jiná v káhirském muzeu. Ten muž byl prostě pohádkář, i když jeho prsteny…“

„Ano, příteli, už jsem je podrobně prozkoumal. Je zde kartuš Ramsese Velikého, takže nejen pohádkář, ale též sběratel starožitností. Tomu chcete věřit?“

Ale čemu věří on sám? Zapřel se do plátěné skládací židle a nechal oči rozběhnout po inventáři tajemné místnosti. Pak se vrátil k překladu.

‚A tak se utíkám do této opuštěné kobky; moje knihovna se stane mou hrobkou. Mí služebníci mi pomažou tělo vonnou mastí a zabalí

je do jemného pohřebního plátna, jak bývalo zvykem za mých časů. Nechť se mě nedotkne nůž. Žádný balzamovač nevyjme srdce a mozek z mé nesmrtelné schránky.‘

Lawrence přemohlo letmé opojení – nebo se snad ocitl na rozhraní snu? Hlas starověkého krále mu připadal tak skutečný – ucítil osobnost u starých Egypťanů nevídanou. Ovšem, tohle byl nesmrtelný muž…

~ ~ ~

Elliott byl stále opilejší, ač si toho nikdo nevšiml – samozřejmě kromě Elliotta samotného. Opět se opíral o pozlacené zábradlí, poměrně neformálním způsobem, do něhož se nikdy nemusel nutit. Dokonce i v jeho nejnepatrnějším gestu byl náznak stylu, což nyní nedbale přestoupil, vědom si toho, že to nikdo nezaznamená, nikoho to neurazí.

Ach, co je to jen za svět, sestavený z malicherností, jaká hrůza. Musí přemýšlet o svatbě, musí mluvit o svatbě, musí něco podniknout se smutným vzezřením svého syna, který je zjevně poražen a – zatímco Elliott sleduje, jak Julie tančí s jiným – sklesle stoupá po mramorovém schodišti.

„Prosím, důvěřuj mi,“ přesvědčoval ho Randolf. „Za jejich sňatek ručím. Jen to chvíli potrvá.“

„Jistě si nemyslíš, že na tebe naléhám rád,“ odvětil Elliott. Jazyk mu dřevěněl – pěkně se opil, jen co je pravda. „Je mi mnohem lépe ve fantastickém světě, Randolfe, kde peníze neexistují. Skutečnost se však má tak, že si nikdo z nás nemůže podobný únik dovolit. Svatba je pro nás oba důležitá.“

„Pak promluvím s Lawrencem osobně.“

Elliott se obrátil na syna, který čekal jako školák opodál, až si ho dospělí všimnou.

„Potřebuji útěchu, otče,“ hlesl Alex.

„Potřebuješ odvahu, mladý muži,“ opravil ho Randolf rozmrzele. „Neříkej, žes opět dostal košem.“

Alex vzal od procházejícího číšníka sklenici šampaňského.

„Má mě ráda, nemá mě ráda,“ recitoval polohlasně. „Prostě bez ní nemůžu žít. Zblázním se z toho.“

„To jistě ne,“ zasmál se Elliott. „Podívej, ten mladý nemotora jí zrovna šlápl na nohu. Domnívám se, že ti bude zavázána, když ji okamžitě vysvobodíš.“

Alex kývl, sotva přitom zaznamenal, že mu otec odebral poloprázdnou sklenku, kterou pak sám dorazil. Narovnal se a zamířil zpátky na parket. Pěkný jako obrázek.

„Zvláštní na tom je, že ho miluje,“ šeptl Randolf. „Vždycky ho milovala.“

„To ano, zároveň je ale stejná jako její otec, drží se svobody. A upřímně řečeno jí to ani nemohu mít za zlé. Svým způsobem je pro Alexe příliš velké sousto. Ale on ji učiní šťastnou, vím to.“

„Samozřejmě.“

„A ona ho vynese na samý vrchol blaha jako žádná jiná.“

„Nesmysl,“ opáčil Randolf. „Každá mladá žena v Londýně by se vzdala deseti let života za možnost učinit Alexe šťastným. Osmnáctý hrabě z Rutherfordu.“

„Je to vskutku tak důležité? Tituly, peníze a nekonečné přižívování našeho zdobně únavného světa?“ Elliott se rozhlédl po tanečním sále. Tohle bylo jasně nebezpečné stadium opilosti – věci kolem se mihotaly, zrnko mramoru mělo zvláštní význam a člověk byl schopen dopustit se nejurážlivějších výroků. „Někdy si kladu otázku, zda bych raději neměl být v Egyptě s Lawrencem. A jestli by Alex neměl někomu ten svůj milovaný titul střelit.“

V Randolfových očích se zračilo zděšení. Můj bože, co znamená erb pro takového obchodního giganta, podnikatele, který má vše až na ten titul? Nakonec by Alex mohl nejen čas od času hlídat Julii, a tedy i Stratford Shipping, ale Alex sám by byl mnohem ovladatelnější než Julie. Jaký to utěšený pohled na vnoučata korzující parkem na starých statcích Rutherfordů v Yorkshiru… Ten mizera Henry Stratford by pak kupčil s aristokratickým příbuzenstvím tím nejodpudivějším možným způsobem.

„Ještě jsme neprohráli, Elliotte,“ podotkl Randolf. „Já bych měl ten tvůj zdobný, ale únavný svět docela rád. Co jiného může mít ještě význam, když to tak vezmeš?“

Elliott se usmál. Ještě doušek šampaňského a řekne mu to. Prostě by mohl…

~ ~ ~

„Já milovat tě, moje hodná Angličan," oznámila mu Malenka, políbila ho a pomohla mu s kravatou. Hebký dotek jejích prstů na bradě způsobil, že se mu vzrušením zježily chloupky na zátylku.

Ženy jsou tak rozkošně pošetilé, pomyslel si Henry Stratford. S Egypťankou si užívá víc než dost. Měla tmavou kůži a povoláním byla tanečnice – tichá a sladká kráska, se kterou si mohl dělat co chtěl. Takové možnosti s anglickou děvkou nepoznáte.

Dokázal si představit, že se jednou usadí v nějaké východní zemi s podobnou ženou, prostou britské sebeúcty. Jednou znamenalo, až vydělá po hernách na živobytí – jedna velká výhra mu pomůže dostat se z nepříjemného dosahu okolního světa.

Ale teď zrovna musel něco zařídit. Dav kolem hrobky se od minulého večera zdvojnásobil. Šlo o to, dostat se k strýci Lawrencovi dříve, než se ho definitivně zmocní lidé z muzea a jiné autority. Prodrat se k němu teď, kdy odsouhlasí všechno jen proto, aby měl konečně pokoj.

„Tak jdeme, drahá," znovu Malenku políbil a sledoval, jak se halí do tmavého pláště a spěchá k čekajícímu autu. Jak byla vděčná za drobty západního přepychu! To byl ten pravý druh ženy, ne jako jeho londýnská milenka Daisy – zkažené a náročné stvoření (které ho nicméně vzrušovalo; možná právě proto, že bylo tak zatěžko je uspokojit).

Naposledy si lokl skotské, sebral koženou brašnu na dokumenty a vyšel ze stanu.

Dav působil výhružně. Celou noc mu nedovolil usnout řev a odfukování automobilů, doprovázené pološílenými hlasy. Vzduch se pozvolna vyhříval do denní výhně, ucítil v botách písek.

Nenáviděl Egypt. Ošklivil si pouštní tábory, nemyté Araby na velbloudech i líné, špinavé služebnictvo. Nenáviděl svět svého strýce.

Á, tady jde Samir, Lawrencův přidrzlý asistent, který se považuje za rovného strýčku Lawrencovi. Momentálně se snaží uklidnit pobláznění reportéry. Může to opravdu být hrobka Ramsese II.? Poskytne Lawrence interview?

Henry na to srdečně kašlal. Prodral se mezi muži hlídajícími vchod do hrobky.

„Pane Stratforde, prosím!“ volal za ním Samir s reportérkou v patách. „Nechte strýce na pokoji,“ dodal, když se dostal blíž. „Nechte ho, ať si to v klidu užije.“

„Čerta starého!“

Zaměřil se na stráž stojící v cestě. Muž se pohnul. Samir se k němu otočil zády, aby udržel novináře v uctivé vzdálenosti. Kdo to vešel do hrobky? Chtěli to vědět.

„Jde o rodinnou záležitost,“ odpověděl chladně ženě, která se snažila Henryho následovat. Stráž jí naštěstí zastoupila cestu.

~ ~ ~

Už jen tak málo času. Lawrence přestal psát, pečlivě si otřel čelo, složil kapesník, a doplnil ještě krátkou poznámku: „Rafinovaně ukryl elixír do sbírky jedů. Pro látku přinášející život není lepší skrýš než mezi chemikáliemi způsobujícími smrt. Když pomyslím, že jsou to jedy, které Kleopatra vyzkoušela, než se rozhodla pro hadí uštknutí.“

Přerušil práci, aby si znovu otřel pot. Začíná být horko k zalknutí. Za pár hodin po něm budou chtít, aby uvolnil hrobku zřízencům z muzea. Kéž by se na tomto nálezu muzeum nemuselo podílet. Bůh ví, že je nepotřebuje. A oni mu všechno vezmou.

Tenká sluneční střela pronikla ostře proraženým vchodem a zasáhla alabastrové nádoby. Znenadání se mu zdálo, že zaslechl něco sotva znatelného, cosi jako tichounce znějící dech.

Otočil se k mumii, jejíž rysy zastíralo těsné vinutí obinadel. Muž, který se prohlašoval za Ramsese, byl vysoký, snad i urostlý Zcela nepodobný starci z káhirského muzea. Vždyť tento Ramses tvrdil, že nikdy nezestárnul. Byl nesmrtelný. Pod vrstvou lněných pruhů pouze klímá. Nic ho nedokáže zabít, dokonce ani nashromážděné jedy, které po jednom vyzkoušel v nejrůznějším množství, pološílený nad ztrátou své Kleopatry. Na jeho rozkaz otroci opatřili jeho nevědomé tělo; zaživa ho pohřbili do rakve, kterou si sám připravil a dohlédl na každičký detail. Pak hrobku zavřeli a zapečetili dveře, jež předtím sám popsal.

Co způsobilo jeho bezvědomí? To je záhada. Rozkošný příběh! Ale co kdyby –?

Přistihl se, jak zírá na pochmurné stvoření v zažloutlém lnu. Opravdu věří, že v něm je nějaký život? Něco, co se hýbe a mluví?

Lawrence se musel usmát.

Obrátil se ke stolu s nádobami. Slunce měnilo malou místnost v peklo. Vytáhl kapesník, a opatrně zvedl víko první z nich. Vůně hořkých mandlí. Něco tak zaručeně smrtelného jako kyanid.

A nesmrtelný Ramses měl okusit půl nádobky ve snaze ukončit svou prokletou existenci.

Co když se za obinadly opravdu skrývá nesmrtelná bytost?

A znovu ten zvuk. Co to jen bylo? Nic tak jednoznačného jako práchnivění. Spíš výdech.

Opět se otočil k mumii. Slunce ji vyhřívalo po celé délce paprsky, v nichž světle zářila zrnka prachu – to slunce, které prosvětluje okna katedrál nebo větve starých dubů v tmavých lesních stržích. Zdálo se mu, že vidí z prastaré postavy stoupat prach: bledou nazlátlou mlhu z pohyblivých částic. A přitom se cítí tak unaven!

Mumie teď nevypadala tak vysušeně, skoro jako by nabrala lidské obrysy.

„Kdo jsi byl, můj starověký příteli?“ zajímal se Lawrence. „Šílenec? Podvodník? Nebo ten, za kterého se prohlašuješ: Ramses Veliký?“

Zamrazilo ho, když to vyslovil, Francouzi tomu pocitu říkají *frisson.* Vstal a přiblížil se k mumii.

Ve slunci postava jasně vystupovala. Poprvé si všiml obrysu obočí, zdálo se, že ve tváři přibyl výraz: rozhodnost, neústupnost.

Lawrence se usmál. Promluvil latinsky, pečlivě artikuluje jednotlivé věty: „Víš, jak dlouho jsi dřímal, nesmrtelný králi? Ty, který tvrdíš, že jsi žil tisíc let?“

Komolil antický jazyk? Strávil tolik času překladem hieroglyfů, že pozapomněl Caesarovu mateřštinu. „Je to dvakrát tak dlouho, Ramsesi, od té chvíle, co ses nechal zapečetit v této komoře, od té doby, co Kleopatra přitiskla k prsu jedovatého hada.“

Vteřinu tiše zíral na mrtvou postavu. Tohle je jediná mumie, jež v člověku nepodněcuje hluboký, mrazivý strach ze smrti. Život jako by

zde nerušeně pokračoval; duše uvězněná v obinadlech mohla být osvobozena jen jejich zničením.

Bez přemýšlení spustil anglicky:

„Kdybys byl nesmrtelný, kdybys mohl otevřít oči a popatřit na náš moderní svět! A kdybych já nemusel čekat na povolení k odstranění všech těch obinadel a mohl se ti podívat do tváře!“

Tvář. Změnilo se něco? Ne, to je jen osvětlením. Zdá se plnější. Uctivě se pohnul, aby se jí dotkl, ale neudělal to, ruka jako by mu sama od sebe ztuhla.

Opět promluvil latinsky: „Píše se rok 1914, můj králi, a jméno Ramses Veliký zná stále celý svět, stejně jako jméno poslední královny egyptské –“

Náhlý zvuk za jeho zády. Byl to Henry.

„Mluvíš s Ramsesem Velikým latinsky, strýčku? Předpokládám, že kletba tě postihla na mozku.“

„Ale on rozumí latině,“ utrhl se Lawrence, aniž by spustil oči z mumie. „Že, Ramsesi? Umí taktéž řecky, persky a etrusky, ovládá i jazyky, na které svět už dávno zapomněl. Kdož ví, třebas zná i mluvu severských barbarů, jež dala před staletími základ angličtině.“ Znovu přeskočil do latiny: „Na světě je dnes tolik úžasných divů, veliký králi. Mohl bych ti ukázat tolik věcí…“

„Nemyslím, že tě slyší, strýčku,“ usoudil Henry chladně. Měkký zvuk – to se Lawrencův synovec dotkl skla. „Doufejme, že ani náhodou.“

Lawrence se prudce otočil. Henry, s taškou na dokumenty napěchovanou pod levou paží, držel v pravici uzávěr jedné z nádobek.

„Nedotýkej se jí!“ upozornil ho Lawrence nevraživě. „Je to jed, ty hlupáku. Všechny jsou plné jedu. Malá špetka a jsi stejně mrtvý jako on…“ Obrátil se k mumii. Dokonce i ruce jako by byly plnější. A jeden z prstenů se téměř prodral skrz látku. Ještě před hodinou…

„Jedy?“ zajímal se Henry za jeho zády.

„Celá laboratoř,“ upřesnil Lawrence. „Tytéž jedy, které Kleopatra vyzkoušela na bezmocných otrocích, než si sama vzala život!“ Nač plýtvat na Henryho přesnou informací?

„Jak pozoruhodné,“ ozval se Henry. „Já měl za to, že ji uštknul had.“

„Jsi ignorant, Henry. Každý velbloudář zná egyptskou historii lépe než ty. Kleopatra vyzkoušela stovky jedů, a teprve pak se rozhodla pro hada.“

Chladně pozoroval, jak se synovec dotýká Kleopatřiny mramorové busty, prsty hrubě přejíždí nos, oči…

„Tady je to hotové bohatství. A ty mince! Přece to všechno nenecháš Britskému muzeu!“

Lawrence se usadil do skládací židle. Chopil se pera. Kde jen to skončil s překladem? Za takového rozptylování se nemůže soustředit.

„Copak myslíš jenom na peníze?“ podotkl neúčastně. „K čemu ti jsou, když je stejně okamžitě prohraješ?“ Zahleděl se na synovce. Kdy ta pohledná tvář přišla o všechen mladický půvab? Kdy ji zatvrdila namyšlenost, kdy zestárla a zhloupla? „Čím víc ti dávám, tím víc prohráváš. Nebesa, vrať se do Londýna, ke své milence a kamarádíčkům z mokré čtvrti, ať už tě nevidím.“

Ostrý hluk zvenčí. Další auto se prodírá pískem. Vstoupil snědý poskok v zaprášených šatech se snídaňovým servisem. Za ním Samir.

„Nemohu je déle zdržovat, Lawrenci,“ oznámil. Posunkem pobídl sluhu, aby postavil snídani na okraj skládacího stolu. „Jsou zde lidé z britského velvyslanectví, a taky každý novinář od Alexandrie po Káhiru. Úplný blázinec, strachuji se, že…“

Lawrence se zadíval na stříbrné nádobí a porcelánové šálky. Netoužil po ničem jiném, než zůstat sám se svým pokladem.

„Samire, pozdržte je venku co nejdéle. Dejte mi pár hodin navíc ke studiu těchto svitků. Je to tak smutný, tak dojemný příběh.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ kývl Samir, „ale nejdřív se prosím nasnídejte. Lawrenci, jste vyčerpán, potřebujete jíst a odpočívat.“

„Omyl, Samire, nikdy jsem se necítil lépe. Zdržte je venku až do poledne. A vezměte s sebou Henryho. Henry, odcházíš se Samirem. Dohlédne, abys dostal něco k jídlu.“

„Ano, pojďte prosím se mnou, pane,“ řekl rychle Samir.

„Musím si se strýcem promluvit o samotě.“

Lawrence se obrátil ke svému záznamníku a k rozvinutému svitku. Ach ano, král zmiňoval smutek, jenž ho zasáhl poté, co odešel do své tajné studovny, co nejdál od Kleopatřina mauzolea v Alexandrii, co nejdál od Údolí králů.

„Strýčku," navrhl Henry ledově. „Budu přešťasten, až se budu moci vrátit do Londýna, jen když si uděláš chvilku a podepíšeš mi tady."

Lawrence se odmítal zvednout od papyru. Možná v něm objeví narážku, z níž se dozví, kde kdysi stávalo Kleopatřino mauzoleum.

„Kolikrát ti to mám opakovat," bručel neúčastně. „Nic nepodepíšu. Sbal si svůj kufřík a ztrať se mi z očí."

„Strýčku, hrabě chce znát odpověď stran Julie a Alexe. Nebude čekat celou věčnost. Co se papírů týká, jde jen o pár akcií…"

Hrabě, Alex a Julie, příšerné! „Dobrý bože, zrovna ve chvíli, jako je tato!"

„Strýčku, svět se nepřestal točit jen kvůli tvému nálezu." Tak kyselý tón. „A cenné papíry je třeba likvidovat."

Lawrence odložil otevřené pero: „To tedy ne." Ledově si Henryho měřil. „Svatba může počkat, dokud se Julie sama nerozhodne. Jeď domů a vyřiď to mému dobrému příteli, hraběti z Rutherfordu! A tvému otci vzkazuji, že žádné další rodinné akcie už se nebudou rozprodávat. A teď už zmiz!"

Henry se nepohnul. Ztěžka zdvihl kufřík a jeho tvář se při pohledu na strýce zatvrdila: „Strýčku, ty si neuvědomuješ –"

„Dovol, abych ti sdělil, co si naopak *uvědomuji*," utrhl se na něj Lawrence. „Promrhal jsi v hernách královské jmění a tvůj otec zajde co nejdál, aby pokryl tvé dluhy. Ani Kleopatra spolčená s ochlastou Antoniem nedokázala roztočit takové bohatství, jaké zbůhdarma proteklo tvýma rukama. A navíc, co si Julie počne s Rutherfordovic titulem? Pravda je, že Alex potřebuje naše miliony. Alex je žebrák s erbem stejně jako jeho otec. Bůh mi odpusť, ale je to tak."

„Jenže strýčku, za ten erb si Alex koupí kteroukoli bohatou dědičku v Londýně."

„A proč ne?"

„Stačí slovo a Julie se definitivně rozhodne."

„A Elliott prokáže svou vděčnost tvé osobě, že? S penězi mé dcery si vskutku může velkorysost dovolit.“

Henry zesinal vzteky.

„Co ti, k čertu, tak sejde na té svatbě?“ zeptal se Lawrence hořce. „Ponižuješ se, protože potřebuješ peníze…“

Měl pocit, že zahlédl synovcovy rty formovat nenápadnou kletbu. Otočil se k mumii ve snaze uzavřít se veškerému spojení s Londýnem, který se po něm sápal i zde.

Celá postava teď byla ještě plnější! A prsten byl jasně viditelný, jako by prst protrhl obinadla. Lawrence by přísahal, že vidí náznak barvy zdravé kůže.

„Přicházíš o rozum,“ zašeptal si. Pak se znovu ozval ten zvuk. Snažil se mu naslouchat, ale soustředění ho pouze činilo citlivějším k venkovnímu hluku. Přiblížil se k tělu v rakvi. Dobrý bože, to pod obinadly, nahoře na temeni, jsou – vlasy?

„Cítím s tebou, Henry,“ šeptl náhle. „Nedokážeš pochopit takový objev, prastarého krále ani jeho tajemství.“ Zakázal mu někdo sáhnout na ostatky? Jen se přiblížit, snad na palec, k trouchnivějícímu plátnu?

Vytáhl perořízek a nejistě ho přidržoval. Před dvaceti lety by snad směl celou věc proříznout. Nebyli žádní horliví úředníci, s nimiž by musel jednat. Mohl se tenkrát sám podívat, jestli pod nánosy prachu…

„Na tvém místě bych to nedělal, strýčku,“ vložil se do toho Henry. „Lidi z londýnskýho muzea by to pěkně nadzvedlo.“

„Neříkal jsem ti, abys vypadl?“

Slyšel, jak Henry nalévá kávu, jako by měl celé moře času. Vůně teplého nápoje vyplnila uzavřenou komoru. Čtyřiadvacet hodin beze spánku, možná by si měl opravdu dopřát oddech.

„Dej si šálek kávy, strýčku Lawrenci,“ navrhl Henry. „Nalil jsem ho pro tebe.“ A naplnil jej věru vrchovatě. „Čekají tě, jsi vyčerpán.“

„Ty zatracenej blázne,“ zašeptal Lawrence, „chtěl jsem, abys mi dal pokoj.“

Henry před něj postavil šálek. Těsně vedle diáře v kožených deskách.

„Opatrně, ten papyrus má nevyčíslitelnou hodnotu.“

Káva vypadala vábně, přestože mu ji přistrkoval zrovna Henry. Lawrence pozvedl šálek, zhluboka se napil a zavřel oči.

Co spatřil, když kávu odložil? Mumii probuzenou sluncem? Nemožné. Náhlý žhnoucí, spalující pocit v krku zamlžil všechno ostatní. Sevřelo se mu hrdlo, nemohl dýchat, mluvit, nic.

Pokusil se vstát, otočil se k Henrymu a náhle zachytil vůni linoucí se ze šálku, který dosud svíral chvějící se rukou. Byl to jed. Šálek mu vyklouzl. Matně zaslechl, jak se tříští o kamennou podlahu.

„Pro lásku boží, ty stvůro!“ Kácel se k zemi, ruce napřažené k synovci, který ho zpovzdálí netečně sledoval s tváří bílou jako stěna, jako by se nic nedělo, jako by Lawrence neumíral.

Jeho těla se zmocnila křeč. Ještě se dokázal vší silou otočit, takže poslední, co viděl, byla mumie v oslepující sluneční záři, poslední, co cítil, byla ledová podlaha pod horečnatou tváří.

Nějakou dobu stál Henry Stratford bez hnutí. Díval se na tělo mrtvého strýce, jako by nevěřil vlastním očím. To udělal někdo cizí. Někdo se prodral tlustou vrstvou frustrace a dal hrůzné události do pohybu. Někdo jiný zašátral stříbrnou lžičkou v nádobě se starověkým jedem a vysypal ho Lawrencovi do kávy.

V zaprášeném slunečním světle se nic nepohnulo, jen ty nejtitěrnější částečky se zdály být nadnášeny horkým vzduchem. Jen nejasný zvuk rezonoval komorou, zvuk podobný bušení srdce.

Představy. Bylo nevyhnutelné zapojit mozek, bylo nevyhnutelné zarazit třes rukou, nezačít křičet, protože kdyby jednou začal, nedokázal by přestat.

Zabil jsem ho. Otrávil jsem ho.

A teď už mi nic hrozného a nepřekonatelného nestojí v cestě.

Sehnul se, aby nahmatal puls. Ano, je mrtvý, docela mrtvý.

Henry se narovnal. Potlačil náhlou nevolnost a rychle vybral z kufříku několik papírů. Chopil se pera a úhledně je podepsal jménem Lawrence Stratford, jako to udělal už několikrát s méně důležitými dokumenty.

Příšerně se mu třásly ruce, ale tím lépe. Jeho strýc měl vždycky roztřesený rukopis. Podpisy takhle vypadají věrohodněji.

Odložil pero a postál se zavřenýma očima ve snaze uklidnit se. Zkoušel se soustředit na to, že už je po všem.

Začaly ho pronásledovat nejroztodivnější myšlenky. Může všechno vrátit zpět, byl to jen kratičký impuls, přetočí čas o pár minut zpátky a strýc znovu obživne. Ne, to se rozhodně nemůže stát. Jed… káva… Lawrencova smrt.

Pak se mu vrátila vzpomínka na den před jednadvaceti lety, kdy se narodila sestřenka Julie. Seděl se strýcem v přijímacím pokoji, se strýcem Lawrencem, kterého měl raději než vlastního otce.

„Chci, abys věděl, že navždy zůstaneš můj synovec, můj milovaný synovec…“

Dobrý bože, copak přichází o rozum? Na chvíli si neuvědomoval, kde vlastně je. Mohl by přísahat, že je s ním v místnosti někdo další. Ale kdo?

Mrtvola v mumiové rakvi. Nedívej se na ni – působí jako němý svědek. Zpět do práce.

Dokumenty jsou podepsané, akcie je možné prodat – a máme zde další důvod, aby se Julie vdala za Alexe Savarella. A další důvod, aby Henryho otec zcela převzal řízení Stratford Shipping.

Ale co počít právě teď? Znovu se podíval na stůl. Všechno jako předtím. Šest pableskujících mincí s Kleopatrou. Vezme si jednu. Rychle mu vklouzla do kapsy. Tváře mu zaplály vzrušením. Mince musí mít obrovskou cenu. A může ji propašovat zcela prostě v cigaretovém pouzdře. Skvělé.

A teď okamžitě pryč. Nepřemýšlel, nedokázal utišit bušící srdce. Zakřičet na Samira, to by odpovídalo stavu věcí. Lawrencovi se stalo něco hrozného. Mrtvice, srdeční selhání, nedokáže přesně odhadnout co! A tahle pohřební komora je hotová pekelná výheň. Ihned musíte přivést ředitele.

„Samire!“ vykřikl a hleděl kupředu jako ochotník předstírající smrtelné ohromení. Jeho pohled se znovu upíral na tu odpudivou pochmurnou věc v lněných obinadlech. Opětovala snad jeho pohled? Skrývají se pod pruhy plátna otevřené oči? Naprosto pošetilé! Přesto v něm ta představa vyvolala nápor paniky, což dodalo věrohodnosti jeho dalšímu výkřiku o pomoc.

II.

Úředník si pokradmu předčítal poslední vydání *London Herald*, skrývaje při tom pečlivě přeložené stránky pod tmavě lakovanou deskou stolu. Kancelář zela prázdnotou díky probíhající radě vedení. Ticho přerušovaly jen pravidelné úhozy do psacího stroje z přilehlé místnosti.

KLETBA MUMIE ZAHUBILA
REJDAŘSKÉHO MAGNÁTA
ZE SPOLEČNOSTI STRATFORD SHIPPING.
„RAMSES PROKLETÝ“ TRESTÁ TY,
KDO RUŠÍ JEHO SPÁNEK.

Jak jen taková tragédie dokáže probudit lidskou obrazotvornost! Palcové titulky pronásledují člověka na každém kroku. Bulvární časopisy si daly obzvlášť záležet a s gustem narychlo pořídily kresby pyramid, velbloudů, mumie v dřevěné rakvi i nebohého pana Stratforda u jejích nohou.

Nešťastný pan Stratford byl vzácný zaměstnavatel. Teď bude vzpomínán pro zlověstnou a senzační smrt.

Když aféra trochu opadla, oživily ji nové titulky:

DĚDIČKA VZDORUJE KLETBĚ.
„RAMSES PROKLETÝ“ MÍŘÍ DO LONDÝNA.

Úředník tiše otočil stránku a opět opatrnicky složil noviny do úzkého proužku. Je neuvěřitelné, že slečna Stratfordová nechá všechny ty poklady vystavit ve vlastním domě v Mayfairu, ale její otec to dělával přesně tak.

Úředník by se býval rád účastnil recepce, nedomníval se však, že bude mít příležitost, ač pracuje pro Stratford Shipping dobrých třicet let.

Jen pomyslel na Kleopatřinu bustu – jediný existující autentický portrét. Čerstvě ražené mince s jejím profilem a jménem. Moc rád by si poklady v knihovně pana Stratforda prohlédl, ale bude muset počkat, až si sbírku vyžádá Britské muzeum a vystaví ji pro všechny, nezávisle na společenském postavení.

Také existuje pár záležitostí, o nichž by si se slečnou Stratfordovou rád popovídal, kdyby se našla příležitost. Nebohý pan Lawrence by jistě byl moc rád, kdyby ji na to někdo upozornil.

Například takový Henry Stratford neusedne k pracovnímu stolu jak je rok dlouhý, a přesto stále dostává plný plat i prémie; pan Randolf mu příležitostně vypisuje šeky jménem společnosti, a pak falšuje účetní knihy.

Ale snad na to všechno slečna přijde sama. Závěť jí přenechává v otcově podniku plnou moc. Proto je teď taky přítomna zasedání správní rady i se svým pohledným snoubencem Alexem Savarellem, vikomtem ze Summerfieldu.

~ ~ ~

Randolf nedokázal snést pohled na její slzy. Je kruté nutit ji při tom všem podepisovat papíry. V černém vypadala ještě o něco křehčí, tvář měla zrůzněnou smutkem, třásla se jako v horečce; oči plné podivného světla, které poprvé zahlédl, když mu sdělovala, že jí zemřel otec.

Ostatní členové rady, usazení v místnosti se sklopenými víčky, setrvávali v ponurém mlčení. Alex jí něžně svíral ruku. Vypadal zmateně, jako by se smrt nacházela mimo jeho chápání, a zároveň nechtěl, aby Julie trpěla. Prostá duše. Cukrkandlový aristokrat s Lawrencovou dědičkou byl mezi obchodníky a podnikateli zcela vykořeněný.

Proč tím vším musíme projít? Proč nemůžeme zůstat se svým smutkem o samotě?

Randolf si tak počínal, protože neměl na vybranou, i když se mu celá záležitost zdála nesmyslná. Nikdy předtím neprošla láska k jeho jedinému dítěti takovou zkouškou.

„Prostě se hned teď nemohu rozhodnout, strýčku Randolfe," sdělila mu uctivě.

„Samozřejmě, drahá," odvětil. „Nikdo to od tebe ani neočekává. Jen podepiš směnku na nouzové fondy, zbytek už obstaráme."

„Chci si všechno projít, chci se do toho dostat," stála si za svým. „Přesně tak si to otec přál. Ale celá ta situace s obchodními domy v Indii, vůbec nechápu, jak tam mohlo dojít k takové krizi." Odmlčela se, nechtěla být přistižena při něčem, co ještě úplně nezvládá, a proud slz se znovu tiše spustil.

„Nech to na mně, Julie," navrhl znaveně. „Zabývám se krizí v Indii léta letoucí."

Přisunul před ni dokumenty. Podepiš a nechtěj nic vysvětlovat, říkal si. Nepřidávej k bolesti ještě pokoření.

Nejvíc ho překvapilo, že on sám bude bratra tolik postrádat. Nevíme, nakolik milujeme svoje blízké, dokud je neztratíme. Celou noc ležel a vybavoval si minulost… Studia v Oxfordu, první výlet do Egypta – Randolf, Lawrence a Elliott Savarell. Káhirské noci. Vzbudil se časně a procházel staré fotografie, noviny, všechny dosud překvapivě živé vzpomínky.

A teď se bezduše a bez vůle snaží podvést Lawrencovu dceru. Snaží se zaretušovat deset let lhaní a přetvářky. Lawrence vybudoval Stratford Shipping, přestože ho peníze vůbec nezajímaly. Pouštěl se do neuvěřitelného rizika. A co dokázal Randolf poté, co podnik převzal? Ovládnout ho a okrást.

K jeho naprostému údivu Julie zvedla pero a rychle podepsala nejrůznější papíry, aniž by je četla. Na chvilku oddálil příliv nevyhnutelných dotazů.

Je mi to líto, Lawrenci, ale přivolával jsem to. Snad bys, Julie, pochopila, kdybys znala celý příběh.

„Za pár dní, strýčku Randolfe, si s tebou chci sednout a všechno probrat. Myslím, že otec by to tak chtěl. Ale dnes jsem unavená, je čas vrátit se domů."

„Dovol, abych tě odvezl," navrhl Alex pohotově. Pomohl jí vstát.

Předobrý Alex. Proč jen můj syn nemá špetku jeho jemnosti? Mohl dobýt celý svět.

Randolf rychle otevřel dvoukřídlé dveře. K vlastnímu překvapení za nimi našel čekající lidi z Britského muzea. Nepříjemné. Provedl by je jinudy, kdyby to byl věděl. Neměl vůbec rád upjatého pana Hancocka, který se choval, jako by všechny Lawrencovy nálezy zcela zákonitě patřily muzeu a vůbec celému světu.

„Slečno Stratfordová," promluvil Hancock a přistoupil k Julii. „Vše je připraveno. Mumie bude poprvé vystavena u vás doma, podle přání vašeho pana otce. Samozřejmě všechno zkatalogizujeme a exponáty přemístíme do muzea, jakmile o to požádáte. Předpokládám, že budete vyžadovat mou osobní záruku…"

„Zajisté," odpověděla Julie zničeně. Zjevně ji to nezajímalo o nic víc než správní rada. „Jsem vám velmi zavázána, pane Hancocku. Víte přece, co ten objev pro otce znamenal." Odmlčela se, jako by se měla znovu dát do pláče. „Jen bych si přála, abych bývala byla v Egyptě s ním."

„Drahá, zemřel na vrcholu blaha," skočil jí Alex nepřesvědčivě do řeči. „Mezi vším, co miloval."

Hezká slova, ale Lawrence byl podveden. Užil si svůj životní nález jen několik málo hodin. Dokonce i Randolf chápal aspoň tohle.

Hancock nabídl Julii rámě a prošli spolu dveřmi.

„Je jistě nemožné potvrdit autenticitu nálezů, dokud je pečlivě neprozkoumáme. Mince, bustu… jsou to všechno naprosto bezprecedentní objevy."

„Nemáme přehnané požadavky, pane Hancocku. Chci jen komorní recepci pro naše nejbližší přátele." Nabídla mu ruku na znamení rozchodu. Dělala podobná gesta velmi rozhodně, stejně jako její otec. Stejně jako hrabě z Rutherfordu, když se to tak vezme. Vždycky měla aristokratické vystupování, a kdyby k tomu přibyla ta svatba…

„Nashledanou, strýčku Randolfe."

Nastavil jí tvář k polibku.

„Mám tě moc rád," zašeptal a překvapilo ho to. A stejně tak úsměv, který se jí rozzářil ve tváři. Věděla, co tím chtěl říct? Je mi to všechno moc líto, drahá.

~ ~ ~

Konečně sama na mramorovém schodišti a všichni pryč až na Alexe… V nejhlubším nitru si ale přála, aby zde nebyl ani on. Nechtěla nic než ztichlou kabinu rolls-royce s okny uzavřenými hluku okolního světa.

„Řeknu to už jen jednou, Julie," pravil Alex, když jí pomáhal ze schodů, „a vychází to z celé mé duše. Nedovol, aby ta tragédie posunula termín naší svatby. Chápu tvoje pocity, ale budeš teď v tom velkém domě sama. Chci být s tebou, starat se o tebe. Chci, abychom byli muž a žena."

„Alexi, lhala jsem, když jsem ti tvrdila, že se můžu rozhodnout hned," zněla odpověď. „Potřebuji víc času než kdykoli předtím."

Najednou nedokázala unést ten pohled; vždycky se jí zdál tak mladistvě bezbranný. Byla ona někdy vůbec mladá? Strýček Randolf by se tomu možná zasmál. Vždyť je jí teprve jednadvacet – a Alex jí v pětadvaceti připadá jako chlapec. Trápilo ji, že ho nemiluje tak, jak by si zasloužil.

Přidržel jí dveře. Sluneční světlo z ulice bolestivě bodalo do očí. Přetáhla závoj přes okraj klobouku. Žádní reportéři. Díky bohu žádní reportéři, a dlouhá černá limuzína zve otevřenými dveřmi.

„Nebudu sama, Alexi," řekla měkce. „Mám Ritu a Oskara. A pak, Henry se přestěhuje do svého starého pokoje. Randolf na tom trvá. Mám víc společnosti, než potřebuji."

Henry byl ten poslední na celém světě, koho teď chtěla vidět. Jaká ironie, že zrovna on byl při tom, když její otec navěky zavřel oči.

~ ~ ~

Henry se ocitl v davu novinářů, sotva vystoupil na břeh. Otázky se jen hrnuly. Bojí se starověké kletby? Všiml si něčeho nepřirozeného ve skalní komoře, kde skonal Lawrence Stratford? Henry se beze slov probojoval celními úřady, ignoruje hlučné, čoudící záblesky fotoaparátů. S jistou netrpělivostí přihlížel, jak celníci kontrolují jeho pět švestek, a pak ho odmávnou dál.

Srdce cítil až v krku. Dal by si něco k pití. Chtěl pocítit poklid domova v Mayfairu. Toužil po své milence Daisy Bankerové. Cokoli, jen ne strašnou jízdu s otcem. Když se skládal na zadní sedadlo rolls-royce, vyhnul se Randolfovým očím.

Než se nemotorná limuzína prodrala dopravní zácpou, zaznamenal Samira Ibrahaima, jak se zdraví s muži v černém – bezpochyby horlivými zaměstnanci muzea. Jaké štěstí, že mrtvý Ramses Veliký zajímá všechny víc než mrtvý Lawrence Stratford, který byl, podle vlastního přání, bez obřadu pochován v Egyptě.

Dobrý bože, otec vypadá hrozně, jako by přes noc zestárnul o deset let. Dokonce byl i trochu rozcuchaný.

„Nemáš cigaretu?“ dotázal se Henry stroze.

Otec se na něj ani nepodíval, jen mu podal tenkou cigaretu a zapalovač.

„Svatba je stále základní řešení,“ zabručel si Randolf jakoby sám pro sebe. „Novomanželka nebude mít čas na obchodní záležitosti. Zařídil jsem, že do té doby zůstaneš s ní. Nesmíme ji nechat o samotě.“

„Můj bože, otče, máme dvacáté století, proč by nemohla zůstat sama?“

Bydlet v jejím domě s tou odpornou mumií vystavenou v knihovně? Zvracel by z toho. Zavřel oči, mlčky vychutnával cigaretu a myslel na svou milenku. Hlavou se mu mihlo několik silně erotických představ.

„Zatraceně, uděláš, co ti říkám!“ trval na svém otec. Ale jeho hlas postrádal autoritu. Zadíval se z okna: „Zůstaneš tam, dohlédneš na ni, a uděláš všechno pro to, aby na svatbu kývla co nejdříve. Všechno pro to, aby se nehnula od Alexe. Myslím, že už jí začíná mírně lézt na nervy.“

„Není divu, Alex v sobě nemá kouska šťávy.“

„Sňatek jí jen prospěje. Každé prospěje.“

„Dobrá, dobrá, tak do toho!“

V ujíždějícím autě se rozhostilo ticho. Čas na večeři s Daisy a dlouhý odpočinek v londýnském bytě, než se odebere do hráčského doupěte U Flinta. Měl by z otce vymámit nějakou hotovost…

„Netrpěl, že ne?“

Henry se otřásl.

„Cože? O čem to mluvíš?“

„Přece o tvém strýci,“ upřesnil otec a poprvé se k němu natočil čelem. „O nebožtíku Lawrenci Stratfordovi, který právě skonal v Egyptě. Trpěl, nebo zemřel klidně?“

„Jednu chvíli byl zdráv, pak zničehonic ležel na zemi. Zemřel během několika málo vteřin. Proč se ptáš?“

„Jsi takový přecitlivělý spratek, což?“

„Nemohl jsem tomu zabránit!“

Vybavila se mu atmosféra v malé kobce, štiplavý pach jedu. A ta věc, věc v mumiové rakvi, děsivá iluze, že je sledován.

„Byl to svéhlavej starej blázen,“ Randolf téměř šeptal, „ale měl jsem ho rád.“

„Vážně?“ Henry se prudce obrátil a zadíval se otci přímo do tváře. „Odkázal všechno jí, a tys ho měl přesto rád?“

„Věnoval nám toho vrchovatě už před lety. Mělo to být dost, víc než dost.“

„Naprostá maličkost ve srovnání s tím, co zdědí ona.“

„Nebudu se o tom přít!“

Trpělivost, pomyslel si Henry, trpělivost. Zapřel se do šedého polstrování. Potřeboval z otce vytáhnout nejmíň sto liber, a takhle je tedy nedostane.

~ ~ ~

Daisy Bankerová sledovala skrze krajkovou záclonu, jak Henry vystupuje z taxíku. Bydlela v prostorném bytě nad tančírnou, kde každý večer od deseti do dvou zpívala. Zralá, urostlá žena se zasněnýma modrýma očima a platinovou hřívou. Hlas nic moc a věděla to, ale líbila se. Líbila se víc než dost.

Měla Henryho Stratforda ráda, nebo si to alespoň namlouvala. Byl to nejlepší, co ji kdy mohlo potkat. Zajistil jí práci, i když nikdy nepřišla na to jak, a platil jí byt – tedy aspoň to tvrdil. Věděla, že se topí v dluzích, ale vždyť se sotva vrátil z Egypta. Dokázal umlčet každého, kdo se moc zajímal. V tom skutečně vynikal.

Když zaslechla, jak se šourá po schodech, utíkala k zrcadlu. Spustila z ramen péřový okraj župánku a narovnala si kolem krku

šňůru perel. Ještě než otočil klíčem, stačila se štípnout do tváří místo růže.

„Už jsem to vzdala!“ zabroukla, jen vstoupil. Ten jeho pohled! Nikdy ji nepřestane okouzlovat. Je přece tak hezký, tmavovlasý a tmavooký, a jak se nese – skutečný gentleman. Milovala způsob, jímž si odkládal kabát a ledabyle ho přehazoval přes židli. Pak jí pokynul do náručí. Byl tak líný – a tak svůj! A proč taky ne?

„Co moje auto? Než jsi odjel, slíbil jsi mi auto. Kde je? Přijels taxíkem.“

Jeho úsměv byl chladný ústa ji zraňovala, prsty se bořily do jejích ramen. Cítila neurčité mrazení po páteři, chvěly se jí rty. Znovu ho políbila, a když ji nasměroval do ložnice, nezmohla se na protest.

„Koupím ti auto,“ šeptal jí do ouška, když z ní strhl župan a přitiskl ji k sobě, takže se bradavkami dotýkala naškrobené košile. Líbala ho na tvář, potom na bradu, jazykem brousila po neznatelném strništi vousů. Líbilo se jí, že ho slyší ztěžka oddychovat, že cítí jeho dlaně na ramenou.

„Není to trochu moc zhurta, pane?“

„Máš něco proti tomu?“

Zazvonil telefon. Taky ho mohla odpojit. Zatímco mluvil, rozepínala mu knoflíčky.

„Říkal jsem ti, abys už nevolal, Sharplesi.“

Ten zatracenej lump, pomyslela si zkroušeně. Pro Sharplese pracovala, než ji Henry zachránil. Byl to přisprostlý a hloupý zloduch. Zůstala jí po něm jizva – malý půlměsíc vzadu na krku.

„Neříkal jsem ti, že zaplatím, až se vrátím? Snad mi dáš chvíli na vybalení kufrů!“ Práskl sluchátkem. Uklidila telefon na okraj mramorové desky stolu.

„Pojď ke mně, miláčku,“ zavrněla a posadila se na postel.

Pohled jí zchladl, když si všimla, že místo její maličkosti soustředěně sleduje telefon. Už zase je na mizině, sakra, načisto na mizině.

~ ~ ~

Zvláštní, v jejím domě nenastalo kvůli otcově smrti sebemenší pozdvižení. Malovaná rakev s Ramsesem Velikým byla s posvátnou

úctou pronesena dvěma přijímacími pokoji do knihovny, které vždycky říkal Egyptský pokoj. Obřad oživení mumie bez hlavního pozůstalého.

Julie sledovala, jak Samir směruje muže z muzea s rakví do jihovýchodního rohu, vlevo od otevřených dveří zimní zahrady. Dokonalá poloha. Bude tím prvním, co příchozí spatří. Hosté roztroušení v přijímacích salonech budou mít skvělý výhled a mumie bude současně shlížet na shromáždění všech, kteří jí přijdou vzdát hold, až se zvedne víko a dojde k odhalení králova těla.

Papyrové svitky a alabastrové nádoby budou vyskládány na dlouhý mramorový stůl pod zrcadlem, vlevo od vztyčené rakve, podél východní stěny. Kleopatřina busta už stála na podstavci uprostřed pokoje. Zlaté mince přijdou vystavit ve zvláštní vitríně vedle mramorového stolu. Zbytek pokladů směl Samir rozmístit podle vlastního uvážení.

Ze zimní zahrady proniklo měkké odpolední slunce a roztančilo se v roztodivných vzorech po králově zlaté masce a rukou složených na prsou.

Bylo to překrásné, nesporně autentické dílo. Jen blázen by zpochybnil takový poklad. Ale co celá ta historie znamená?

Kéž by všichni odešli, pomyslela si Julie, a ona směla zůstat sama a prostudovat to. Ale ti muži z muzea si to nejspíš budou prohlížet celou věčnost. A Alex, co si počít s Alexem, který postává po jejím boku a nedopřeje jí chvilku pro sebe?

Samozřejmě měla radost, že vidí Samira. Jeho smutek však jen rozdmýchával její utrpení.

V černém západním obleku a naškrobené bílé košili vypadal nesvůj. V hedvábné říze jeho rodné země to byl tmavooký princ, dalek nechutné rutiny tohoto rušného století a jeho rámusivé jízdy za pokrokem. Tady vypadá jako cizinec, skoro servilně, navzdory rozkazovačnému způsobu, kterým diriguje podřízené.

Alex pozoroval dělníky přenášející poklady zcela cizím pohledem. Co to je? Vzácné nálezy mu nic neříkaly; patřily do jiného světa. Cožpak je neshledává krásnými? Nedokázala ho pochopit.

„Divil bych se, kdyby to nebylo prokleté," šeptl polohlasně.

„Prosím, nezesměšňuj se,“ hlesla Julie. „Budou zde nějakou dobu pracovat. Což takhle čaj v zimní zahradě?“

„To bychom vskutku mohli,“ souhlasil. Ve tváři se mu zračila nechuť. K exponátům ho zhola nic netáhlo. Nezáleželo mu na nich. Nic mu neříkaly. Stejně se ona mohla dívat na moderní stroj, jemuž vůbec nerozuměla.

Byla z toho smutná – ostatně dnes byla smutná ze všeho – a nejvíc z toho, že otec měl na své úchvatné nálezy tak málo času, že zemřel v den svého životního objevu. A je na ní vychutnat soubor předmětů, které v tom tajuplném a záhadném hrobě ukryl dávný faraon.

Snad Alex po čaji pochopí, že by chtěla zůstat o samotě. Provedla ho halou, dvojitými dveřmi přijímacích pokojů, knihovnou a přes mramorovou alkovnu do skleněného světa květináčů a vegetace, jenž se táhl podél celého zadního traktu budovy.

Bylo to otcovo oblíbené místo, pokud ovšem zrovna nesetrvával v knihovně. Nebyla to žádná náhoda: od psacího stolu a knih ho odtud dělilo jen pár kroků a jedny skleněné dveře.

Usedli za proutěný stůl. Slunce se rozkošně odráželo od stříbrného čajového servisu před nimi.

„Nalij nám, nejdražší,“ požádala Julie Alexe, zatímco skládala na dezertní talířky čajové pečivo. To byla činnost, jíž rozuměl.

Znala někdy někoho, kdo dokázal takhle skvěle zvládnout všechny ty nezbytné drobnosti? Alex řídil, tančil, střílel, naléval čaj, mixoval jedinečné americké koktejly, vklouzl do diplomatického protokolu, aniž by hnul brvou. Dokázal příležitostně přečíst báseň s takovým zanícením, až jí vytryskly slzy. Rovněž dokonale líbal a nebylo pochyb, že manželství s ním by nepostrádalo hluboce smyslné momenty. Ale co víc?

Náhle si připadala sobecká. Cožpak to není dost? Pro jejího otce, obchodního magnáta k nerozlišení od aristokratických přátel, to však neznamenalo vůbec nic.

„Napij se, drahá, potřebuješ to,“ nabídl jí Alex šálek čaje, jak ho měla ráda. Žádné mléko, žádný cukr, jen úzký měsíček citronu.

Představte si někoho, kdo opravdu potřebuje čaj.

Zdálo se, že světlo kolem ní se změnilo, padl stín. Zvedla oči a spatřila Samira, který mezitím potichu vešel.

„Samire, posaďte se k nám.“

Pokynul jí, ať zůstane sedět. V ruce nesl knihu vázanou v kůži.

„Julie,“ promluvil s pohledem mimoděk upřeným do Egyptského pokoje, „přinesl jsem vám otcův zápisník. Nechtěl jsem ho dávat lidem z muzea.“

„To jsem ráda. Prosím, vypijte si s námi čaj.“

„Ne, musím se hned vrátit do práce. Chci se ujistit, že všechno probíhá, jak by mělo. Musíte si ten deník přečíst, Julie. V novinách je jen povrchní skandalizování. Tady je víc…“

„Tak se přece posaďte,“ trvala na svém. „O ostatní se později postaráme společně.“

Po chvíli váhání se vzdal. Usedl vedle ní za zdvořilého pokývnutí směrem k Alexovi, kterému již byl představen.

„Julie, váš otec s překladem teprve začal. Znáte přece jeho zběhlost ve starověkých jazycích.“

„Jistě, nemohu se dočkat, až si to přečtu. Ale co vám leží na srdci?“ zeptala se vážně. „V čem je háček?“

Samir zvážněl: „Julie, nemám z toho nálezu dobrý pocit. Zvlášť z mumie a ze všech těch jedů shromážděných v hrobce.“

„Opravdu to byly Kleopatřiny jedy?“ zajímal se Alex. „Nebo si to přidali novináři?“

„To dnes nikdo nedokáže s jistotou říci,“ odvětil Samir zdvořile.

„Samire, všechno je pečlivě opatřeno jmenovkami,“ podotkla Julie. „A služebnictvo dostalo instrukce.“

„Vy přece na tu kletbu nevěříte?“ dorážel na Samira dál Alex.

„Ne, nicméně,“ obrátil se přitom k Julii, „slibte, že kdybyste si všimla čehokoli neobvyklého, i kdyby šlo třeba jen o nepříjemný pocit, okamžitě mi zavoláte do muzea.“

„Ale Samire, nikdy bych do vás neřekla, že uvěříte –“

„Julie, kletby nejsou v Egyptě nijak vzácné,“ namítl rychle. „A výstraha na téhle rakvi je na pováženou. Příběh o nesmrtelné bytosti. Víc podrobností najdete v otcově zápisníku.“

„Přece si nemyslíte, Samire, že otec podlehl nějaké kletbě?“

„Nikoliv, ale věci nalezené v hrobce se nedají vysvětlit. Jedině že bych uvěřil… ale to je absurdní. Chci jen, abyste ničemu nedůvěřovala. Abyste zavolala hned, jakmile mě budete potřebovat.“

Stručně se rozloučil a vrátil se do knihovny. Slyšela, jak cosi arabsky probírá s jedním z dělníků. Smutek, pomyslela si. Divný a nepochopený cit. Je mu smutno kvůli otci, stejně jako mně. Celý nález je pro něj ztracený. Jak to musí být těžké.

A tak by si ho užil, kdyby… Chápala to, u ní to nebylo jiné. Nepřála si nic jiného, než zůstat o samotě s Ramsesem Velikým a jeho Kleopatrou. Bolest nad otcovou ztrátou bude navěky všudypřítomná. Podívala se na Alexe – ten ubohý, ztracený chlapec si ji měřil s takovou starostlivostí!

„Miluju tě,“ zašeptal náhle.

„Co ti to přeletělo přes nos!“ usmála se.

Vypadal dětsky a zmateně. Její krásný snoubenec trpěl. Nesnesla to.

„Já nevím,“ přiznal. „Možná mě jímá předtucha, nebo jak se tomu říká. Prostě ti chci připomenout svou lásku.“

„Ach, Alexi, drahý Alexi.“ Naklonila se, aby ho políbila, a ucítila, jak jí silně a zoufale tiskne ruku.

~ ~ ~

Malé okázalé hodiny na Daisyině stolku odbily šestou. Henry se posadil, protáhl se, pak znovu hmátl po šampaňském. Nalil nejprve sobě, potom teprve jí.

Vypadala ospale, saténová košilka jí sjela z oblého ramene.

„Napij se, drahá,“ nařídil.

„Já ne, lásko, dnes večer zpívám.“ Panovačně pozvedla bradičku. „Nemůžu pít celý dny, jako někdo.“ Utrhla si kus masa z drůbeží pečeně a poživačně si ho cpala do úst. Do pěkných úst. „Ta tvoje sestřenka se tý pitomý mumie nebojí? Klidně si ji strčí do vlastního domu!“

Velké přihlouplé modré oči na něm visely; měl to tak rád. Přesto opravdu postrádal Malenku, svoji egyptskou krásku. Na východních ženách bylo pěkné, že nemusely být hloupé, mohly být klidně i

chytré, a stejně se jimi dalo lehce manipulovat. U holky jako Daisy byla hloupost nezbytná, nu, a pak do ní člověk musel hučet a hučet.

„A proč by se té zatracené mumie měla bát!“ namítl rozhořčeně. „Hloupé na tom je, že musí celý poklad vrátit muzeu. Sestřenka vůbec nezná cenu peněz. Na to jich má příliš. Mně její papá o něco zvýšil rentu, zatímco jí přenechal celé rejdařské impérium. Je přesně ten typ, co…“

Zastavil se. Zase to uviděl. Malou komoru a proudy světla dopadající na onu věc. Viděl, co provedl! Ne, špatně! Muž natažený na podlaze zanesené pískem určitě zemřel na srdeční slabost. Že by ta neživá věc zírala skrz obinadla? Absurdní!

Dopil šampaňské přespříliš rychle, koneckonců za to stálo. Znovu si dolil.

„Ale ta všivá mumie je s ní v jejím domě,“ trvala Daisy na svém.

Zase si promítl, jak na něj přes tlející plátno obinadel hledí dvě divoké oči. Ano, pozorovaly ho. Přestaň, blázne, nebo z toho zešílíš. Udělal jsi, cos musel!

Nemotorně se zvedl od stolu, oblékl si sako a uvázal hedvábnou kravatu.

„Kam jdeš?“ napadla ho Daisy. „Na vycházku ses moc zřídil, jestli tě to zajímá.“

„Jenže mě to nezajímá,“ odsekl. Věděla, kam míří. Měl sto liber, které vyždímal z Randolfa, a v kasinu už je otevřeno. Otevírali po setmění.

Chtěl tam být sám, aby se dokázal soustředit. Pouhé pomyšlení na zeleně potažené hrací stoly pod tlumenými světly lustrů, na zvuk padajících kostek a kolo rulety ho uvádělo do naprostého vytržení. Jedna výhra a konec, sliboval si. A má sto liber do začátku. Nemůže se dočkat…

Samozřejmě půjde k Sharplesovi, dost mu dluží, ale jak mu to může vrátit, pokud se nedostane do herny? I když nemá zrovna šťastný den, musí to alespoň zkusit.

„Počkejte přece, pane,“ stíhala ho Daisy. „No tak, dej si se mnou ještě skleničku, a pak si chvíli zdřímni. Ještě není ani šest.“

„Pusť mě,“ vyškubl se jí. Vklouzl do kabátu a navlékl si kožené rukavice. Sharples, ten pitomý Sharples. Nahmátl v kapse kabátu

nůž, nosil ho tam léta. Stále na svém místě. Vytáhl jej a překontroloval tenké ocelové ostří.

„Ale ne, bože!“ vypískla Daisy.

„Neblázni,“ uklidnil ji rychle, zavřel nůž, vrátil ho do kapsy a měl se k odchodu.

~ ~ ~

Ticho, až na bublání fontánky v zimní zahradě. Popelavý soumrak je tentam. Egyptský pokoj osvětluje jen zelené stínítko lampy na Lawrencově psacím stole…

Julie si hověla v otcově koženém křesle zády ke stěně. Její hedvábný župánek byl hebký, pohodlný a překvapivě hřejivý, v ruce třímala deník, který dosud neměla příležitost otevřít.

Třpytivá maska Ramsese Velikého stále tak trochu naháněla strach, obrovské mandlové oči jako by nedokázaly odtrhnout pohled od pableskujícího mramoru Kleopatřiny busty. Mince zářily ze sametového podkladu ve vitríně u vzdálené stěny.

Už dříve si je podrobně prohlédla. Stejný profil jako busta, stejné vlnité vlasy pod zlatou tiárou. Řecká Kleopatra, ne její hloupoučký egyptský protějšek, jenž se tak často objevuje v nastudování Shakespearovy tragédie nebo na dřevorytech ilustrujících Plutarchovy Životopisy či v hromadách populárně naučných prací.

Profil krásné ženy – silné, nikoli tragické. Přesně tak silné, jak to měli Římané na svých hrdinech a hrdinkách rádi.

Přehršle papyrových svitků a pergamenů působila na mramorové desce stolu příliš křehce. Také další předměty mohly být zničeny pouhým závanem větérku: psací brk, nádobky na inkoust, malý stříbrný olejový hořák s úchytným kroužkem na skleněnou fiolu. Nádobky ležely opodál – jedinečné příklady rané sklářské práce, každá s malým stříbrným uzávěrem. Tyto cennosti, spolu s řadou alabastrových nádob za nimi, byly chráněny cedulkami s kaligrafickým nápisem „Prosíme nedotýkati se“.

Přesto se hrozila davu, který se přijde pokochat nálezy.

„Pamatujte si, že to jsou jedy,“ zdůraznila Oskarovi i Ritě – nepostradatelnému sloužícímu a komorné. To samo o sobě bohatě stačilo k tomu, aby se od místnosti drželi co nejdál.

„Je to tělo, slečno,“ hořekovala Rita. „Mrtvý tělo! Co sejde na tom, že tělo egyptskýho krále. Já povídám, mrtví mají odpočívat v pokoji, slečno.“

Julie se tiše zasmála: „Britské muzeum je plné mrtvých těl, Rito.“

Kéž by se mrtví mohli vrátit. Kéž by ji navštívil duch jejího otce. Představovala si ten zázrak. Měla by ho zpět, mluvila by s ním, naslouchala by mu. Co se ti stalo, otče? Trpěl jsi? Byl někdo s tebou, když jsi měl strach? Vůbec by jí taková návštěva nevadila. Ale to se stejně nikdy nestane. To bylo na tom nejhorší. Od kolébky k hrobu procházíme světskou trýzní. Lesk nadpřirozena patřil knihám, básním a Shakespearovým hrám.

Ale proč se tím soužit? Přišla její chvíle, je sama s otcovým pokladem a posledními slovy.

Nalistovala list s datem objevu. První věty jí vehnaly slzy do očí:

> Musím napsat Julii a všechno jí vylíčit. Hieroglyfy na dveřích jsou dokonalé; vytvořil je někdo, kdo věděl, co píše. Přesto je jeho řečtina bezpochyby ptolemaiská. Latina na vysoké úrovni. Neuvěřitelné. A přece je to tak. Samir je nezvykle pověrčivý a plný obav. Musím se pár hodin prospat. Dnes v noci jdu dovnitř!

Následovala spěšná perokresba dveří hrobky a přepis tří tlustých odstavců nápisu. Horečně obrátila stránku.

> Je devět večer. Konečně uvnitř pohřební komory. Vypadá spíše jako knihovna než jako hrobka. Muž byl uložen k poslednímu odpočinku v královské rakvi vedle stolu, na němž zanechal kolem třinácti svitků. Psal latinsky, spěšně, avšak ne nepečlivě. Všude jsou kapky inkoustu, ale text je zcela souvislý:
>
> „Zvěte mě Ramsesem Prokletým, neboť to jest jméno, kterým jsem se sám nazval, ač kdysi Ramses Veliký, Pán Horního a Dolního Egypta, Pokořitel Chetitů, otec mnoha synů a dcer, jenž vládl Egyptu po šedesát čtyři let. Mé stavby stále stojí, stély líčí počet mých vítězství, ač uplynulo na tisíc

let ode dne, kdy jsem byl co smrtelné dítě vypuzen z lůna matčina.

Budiž prokleta chvíle, nyní již zastřená časem, kdy jsem se zmocnil elixíru z rukou chetitské kněžky. Nedbal jsem jejího varování. Zachtělo se mi nesmrtelnosti, i požil jsem dávky z přetékajícího poháru. A nyní, po dlouhých staletích, skrývám nápoj mezi jedy královny, již jsem ztratil a která by jej nikdy nepřijala – ubohá Kleopatra.“

Julie se zamyslela. Elixír mezi jedy? Tak to je ta část tajemství, o níž noviny mlčí. Ohromující. Jedy skrývají formuli, jež zajišťuje věčný život.

„Kdo by si dokázal něco takového vymyslet!“ šeptala si.

Přistihla se, jak upřeně hledí na Kleopatřinu mramorovou bustu. Proč se Kleopatra nenapila z poháru nesmrtelnosti? Ale cožpak tomu vážně začíná věřit? Usmála se a otočila stránku. Překlad byl přerušen. Otec dopsal jen:

Pak popisuje, jak ho Kleopatra probudila ze snění, kterak ji učil, miloval a zpovzdálí pozoroval, jak svádí římské vůdce jednoho za druhým…

„Tak je to,“ hlesla Julie. „Nejprve Julius Caesar, potom Marcus Antonius. Ale proč jen odmítla elixír?“ Následoval další odstavec s překladem:

„Jak mohu déle nésti toto břímě? Jak mohu déle vzdorovati samotě? Přesto nemohu zemříti. Její jedy mně neublíží. Uchovají můj elixír v bezpečí, zatímco budu snít o jiných královnách, krásných a moudrých, jež se mnou budou sdíleti příští staletí? Avšak není to její tvář, kterou mám před očima, to, co slyším, není její hlas? Kleopatra. Včera, dnes i zítra, stále Kleopatra.“

Pokračoval v latině. Julie nedokázala přečíst těch několik odstavců naškrábaných latinsky. Nepomohl jí ani slovník.

Následovalo pár řádků v démotické egyptštině, ještě neproniknutelnějších než v latině. Nic víc.

Odložila diář. Válčila s nevyhnutelnými slzami. Skoro cítila v pokoji otcovu přítomnost. Musel být tak vzrušený jeho rukopis se stal změtí nečitelných klikyháků.

Rozkošná záhada.

Někde mezi jedy je elixír, jenž přivodí nesmrtelnost? Člověk tomu nemusel přímo propadnout, stačí špetka okouzlení. A v popředí stříbrný stojan s útlou fiolou. Ramses Prokletý tomu věřil. Snad i její otec. Na chvíli možná i ona sama.

Pomalu vstala a přistoupila k dlouhé mramorové desce stolu u protější stěny. Svitky byly až příliš křehké, všude kolem viděla odrolené kousíčky papyru. K poškození došlo, když je dělníci soukali z krabic, všimla si toho. Neodvážila se jich dotknout. Stejně by je nedokázala přečíst.

Co se nádob týče, na ty rovněž nesměla sáhnout. Co kdyby některý z jedů ukápl, nebo se dostal do vzduchu?

Nečekaně se zahlédla v nástěnném zrcadle. Vrátila se zpět ke stolu a rozevřela poskládané noviny.

Shakespearova hra *Antonius a Kleopatra* se v Londýně těšila pravidelné návštěvnosti. Chtěli na to s Alexem jít, jenže Alex uprostřed dramat pravidelně usíná. Bavily ho jen operety Gilberta a Sullivana, a i tak mu na konci třetího dějství klesala brada.

Prostudovala si malou reklamu zvoucí na představení. Pak se natáhla a zašátrala po Plutarchovi; měl by být někde v polici s knihami přímo nad stolem.

Kdepak je Kleopatřin životopis? Plutarchovi za samostatnou kapitolu pochopitelně nestála, její osudy jsou pouhou součástí života Marka Antonia.

Rychle proletěla pasážemi, které si pamatovala jen mlhavě. Kleopatra byla veliká královna a – řečeno dnešními slovy – též obratná diplomatka. Nejenže svedla Caesara a Antonia, ale navíc udržela Egypt nezávislý na Římu několik desetiletí, než si po Antoniově sebevraždě sama vzala život a Octavianus Caesar ztekl brány Alexandrie. Ztráta Egypta ve prospěch Říma byla nevyhnutelná, ale jí se římský příliv téměř podařilo zadržet. Kdyby

Caesar nebyl zavražděn, mohl z ní udělat svou císařovnu. Kdyby byl Marcus Antonius silnější osobnost, Octaviana by porazil.

Dokonce i v závěru Kleopatra svým způsobem zvítězila. Octavian ji chtěl vzít do Říma jako královskou zajatkyni. Podvedla ho. Vyzkoušela tucty jedů na odsouzených vězních, až si vybrala hadí uštknutí. Římská ostraha nedokázala sebevraždě zabránit. A tak se Octavian sice zmocnil Egypta, nikoli však Kleopatry.

Julie zavřela knihu bezmála s úctou. Zadívala se na dlouhou řadu alabastrových nádob. Mohou to opravdu být její jedy?

Jak tak hleděla na jedinečnou rakev, upadla do zvláštního stavu obluzení. Viděla jich v Káhiře stovky. Pokud si pamatuje, tak jich stovky také podrobila detailnímu studiu. Jenže tahle obsahovala tělo muže, jenž se prohlašoval za nesmrtelného a tvrdil, že při svém pohřbu nebyl mrtev, že jen upadl do „spánku plného snů“.

Co za tajemství obnášela jeho dřímota? Nebo probuzení? A co elixír?

„Ramsesi Prokletý,“ šeptala. „Vzbudil by ses pro mě jako pro Kleopatru? Vzbudil by ses do století nepopsatelných divů, ač je tvá královna mrtvá?“

Ticho místo odpovědi; jen obrovské oči zlatého krále na ni hledí, ruce strnule složené na prsou.

~ ~ ~

„To je zlodějina!“ vyštěkl Henry sotva schopný ovládnout hněv. „Ta mince má nevyčíslitelnou cenu.“ Změřil si mužíka za pultem zadní místnosti numismatického obchodu. Hnusný malý zloděj v zaprášeném světě špinavých vitrín s penězi, které vystavuje jako klenoty.

„Souhlasím, je nepochybně pravá,“ namítl muž pomalu. „Ale je-li pravá, odkud ji máte? Nepředstavil jste se.“

„Tak to tedy ne!“ Podrážděně prodavači minci vytrhl, vrazil si ji do kapsy a měl se k odchodu. Zastavil se jen na tak dlouho, aby si natáhl rukavice. Kolik mu zbývalo? Padesát liber? Zuřil. Když vycházel do štiplavého větru, práskl za sebou dveřmi.

~ ~ ~

Obchodník se nějakou dobu nepohnul. Stále cítil dotek mince, jež mu doslova proklouzla mezi prsty. Za dlouhá léta praxe dosud nic podobného neviděl. Věděl, že byla nesporně pravá, a víc než kdy dříve si připadal jako opatrný hlupák.

Měl riskovat! Měl ji koupit! Nicméně věděl také, že je dozajista kradená, a on se ani za královnu země na Nilu nehodlal stát spolupachatelem.

Zvedl se od stolu, prošel zaprášeným seržovým závěsem, který odděloval jeho obchod od malé návštěvní místnůstky, kde trávil spoustu času docela sám i v prodejních hodinách. Noviny ležely u ušáku, kam je před tím odložil. Otevřel je a přečetl palcový titulek:

STRATFORDOVA MUMIE A JEJÍ KLETBA
MÍŘÍ DO LONDÝNA

Perokresba pod titulkem zobrazovala štíhlého mladíka vystupujícího z lodi Jejího Veličenstva *Melpomené* spolu s již legendární mumií Ramsese Prokletého. Stálo tam: Henry Stratford, synovec mrtvého archeologa. Byl to týž mladý muž, který před chvílí práskl dveřmi jeho krámku. Ukradl minci z hrobky, v níž jeho strýc nečekaně zemřel? Kolik jich vzal? Obchodník měl smíšené pocity – na jednu stranu se mu ulevilo, na druhou zalitoval. Dlouze se zadíval na telefon.

~ ~ ~

Poledne. Jídelna v klubu zela prázdnotou, těch pár členů roztroušených po místnosti nad bělostnými ubrusy jedlo za hrobového ticha. Tak to měl Randolf rád – po hlučných ulicích a nekonečném napětí a zmatku v jeho kanceláři představoval klub skutečnou oázu klidu.

Nejevil přílišné nadšení, když se ve dveřích zjevil jeho syn. Ač pravděpodobně celou noc nespal, byl Henry oholen a pečlivě oblečený. Alespoň k tomu ho Randolf dokázal vychovat. Maličkosti měl Henry vždycky pod kontrolou. Neštěstí, s nímž se nedokázal

vyrovnat, bylo, že už nebyl schopen normálního života, stal se z něj bezduchý hazardní hráč a opilec.

Randolf se vrátil k polévce.

Nezvedl pohled, když se syn usadil na protější židli a objednal si skotskou se sodou – ihned.

„Neříkal jsem ti, abys včerejší večer trávil se sestřenkou?“ zahájil Randolf posmutněle konverzaci. Nemělo to význam. „Nechal jsem ti přece klíč.“

„Vzal jsem si ho, díky. A sestřence se jistě daří dost dobře i beze mě. Je v královské společnosti.“

Číšník před něj postavil sklenku, kterou Henry okamžitě vyprázdnil.

Randolf útrpně nabral další lžíci polévky.

„Proč musíš sakra obědvat na takovým místě? Vyšlo z módy už před desetiletím. Je to tady jako ve smuteční síni.“

„Nemluv tak nahlas.“

„Proč? Všichni členové jsou stejně hluší.“

Randolf se opřel o opěradlo židle. Nenápadně kývl na číšníka, který odnesl talíř. „Je to můj klub a mám to tady rád,“ hlesl nezřetelně. Mluvit synovi do duše zcela postrádalo smysl. Byl by začal úpět, kdyby se na to soustředil. Naříkal by, kdyby si příliš připustil, že se Henrymu třesou ruce, že je jeho tvář bledá a křečovitá a oči se dívají do prázdna – oči závislého, alkoholika.

„Přineste celou láhev,“ poručil si Henry, aniž by vzhlédl. A otci přiznal: „Až na dvacet pencí jsem švorc.“

„Nemůžu ti nic přidat,“ odporoval rozmrzele Randolf. „Pokud je vedení v jejích rukou, je situace beznadějná. Nechápeš to.“

„Lžeš. Vím, že včera všechno podepsala…“

„Vybral sis dopředu roční plat.“

„Otče, musím dostat dalších sto…“

„Jestli si projde účetní knihy, možná se ke všemu přiznám a požádám, aby mi dala poslední příležitost.“

Naplňovala ho úleva, jen když to vyslovil. Snad si ani nic jiného nepřál. Zničehonic na syna pohlížel jakoby z velkého odstupu. Ano, měl by neteři všechno svěřit a požádat – o co vlastně? O pomoc.

Henry se zašklebil.

„Vydat se jí na milost. Moc pěkný.“

Randolf se odvrátil, přejel pohledem špalír bíle prostřených stolů. Zůstala už jen jediná shrbená šedovlasá postava osaměle obědvající ve vzdáleném koutě. Starý vikomt Stephenson, potomek venkovského rodu s tučným kontem na renovaci nezměrných statků. Obědvej v pokoji, pomyslel si Randolf sklíčeně.

„Co jiného nám zbývá?“ sdělil měkce synovi. „Například bys mohl zítra zajít do práce, aspoň se tam ukázat…“

Poslouchá ho vůbec? Jeho syn má problémy co svět světem stojí, a žádnou budoucnost, žádné plány, žádné sny.

Při pomyšlení na dlouhé roky, po které je jeho jediný potomek beznadějný, tajnůstkářský a zahořklý ho až píchlo u srdce. Bolelo ho, když viděl vlastního syna splašeně těkat očima po prostých předmětech na stole – po stříbře, svinutém ubrousku, sklenici a láhvi skotské.

„Dobrá, svěřím ti nějakou hotovost.“ Co záleželo na dalších sto librách? Byl jeho jediné dítě. Jeho krev.

~ ~ ~

Smutná, leč vzrušující událost. Když Elliott přijel, praskal Stratfordův dům ve švech. Vždycky měl rád jeho neobvykle prostorné místnosti a melodramatické centrální schodiště.

Spousta tmavého dřeva, navršené police knihoven; přes všudypřítomné šero a nekonečné pásy pozlacených tapet zde vládla radostná atmosféra. Když stanul uprostřed haly, ostře pocítil Lawrencovu nepřítomnost a promrhané chvíle jejich přátelství se mu vrátily jako prudká opakující se bolest. Vzdálená milostná aféra ho stále pronásledovala.

Věděl přece, že se to jednou stane, nicméně dnes večer nechtěl být nikde jinde než v Lawrencově domě u příležitosti oficiálního představení Ramsese Prokletého, Lawrencova objevu. Učinil omluvně odmítavé gesto směrem k těm, kteří se k němu okamžitě rozeběhli, a s úklonou se prodral cizinci i starými přáteli do Egyptského pokoje. Bolest v nohou byla toho večera dost silná – nalhával si, že je to vlhkem – ale naštěstí nebude muset stát dlouho.

Pak má taky novou špacírku, s níž je poměrně spokojen, mondénní věcičku se stříbrnou rukojetí.

„Děkuji, Oskare,“ pronesl s obvyklým úsměvem, když se chopil první sklenky bílého vína.

„Právě včas, starouši,“ oznámil mu Randolf ztrhaně. „Zrovna chtějí odhalit tu příšernost. Smím se přidat?“

Elliott kývl. Randolf vypadal zničeně. Lawrencova smrt jím otřásla. Ale jinak dělal co mohl, to bylo též zjevné.

Společně prošli k předním řadám a Elliott poprvé spatřil vzrušivou krásu mumiové rakve.

Nevinně dětský výraz zlaté masky ho rozněžnil. Pak sklouzl očima ke stužce nápisů vinoucí se po spodní části schrány. Latinská a řecká slova psaná, jako by šlo o hieroglyfy!

Vyrušil jej Hancock, představitel Britského muzea, který hlasitým cinknutím lžíce o broušenou sklenku žádal o klid. Za Hancockem stál Alex. Jednou rukou objímal Julii, úchvatnou ve smuteční černi, s vlasy těsně staženými dozadu a s tváří, která nepotřebovala příkras.

Jejich oči se setkaly. Julie se smutně usmála a on zaznamenal momentální rozjasnění, vyhrazené jen pro něho. Svým způsobem se jí líbím víc než můj syn, pomyslel si. Jaká ironie. A Alex se sice účastní celé akce, ale jako by přitom byl totálně ztracen. A snad taky je, o to zde právě běží.

Po Hancockově levici se náhle zhmotnil Samir Ibrahaim. Další starý přítel, avšak Elliotta si nevšiml. Nejistě pokynul dvěma mladíkům, aby se chopili rakve a vyčkali dalších instrukcí. Stáli tam se sklopenýma očima, mírně rozpačití z toho, co bude následovat. V pokoji se rozhostilo napjaté ticho.

„Dámy a pánové,“ uvedl se Samir a dva mladí mužové uvolnili víko a postavili je stranou. „Představuji vám Ramsese Velikého.“

Mumie ležela vystavená zrakům všech přítomných. Vysoká postava muže s rukama zkříženýma na prsou pod silnou vrstvou zašlých lněných obinadel, zdánlivě lysého a nahého.

Dav hromadně vydechl. Ve zlatavém světle lustrů a několika roztroušených svícnů to byl děsivý pohled, ale tak je tomu vždycky. Mumie jako sama balzamovaná smrt.

Nucený závan potlesku, krčení ramen, dokonce i křečovitý smích. Pak se oblouk přihlížejících pohnul. Někteří přistoupili, aby lépe viděli, a pak ucukli jako před otevřeným ohněm; jiní se okamžitě otočili zády.

Randolf si povzdychl a potřásl hlavou.

„Tak pro tohle zemřel? To nechápu."

„Nesuďte špatně," napomenul ho vedle stojící muž, kterého by měl Elliott znát, ale nevzpomínal si. „Lawrence byl šťasten –"

„Dělal si co chtěl," zašeptal Elliott. Jestli to uslyší ještě jednou, dá se do pláče.

Lawrence by byl šťasten, kdyby mohl prozkoumat svůj poklad. Lawrence by byl šťasten, kdyby mohl přeložit všechny papyrové svitky. Jeho smrt byla tragédie. Každý, kdo tvrdí opak, neví, o čem mluví.

Elliott lehce stiskl Randolfovo předloktí a pomalu ho vedl k posvátným ostatkům Ramsese Velikého.

Zdálo se, že se mu mladší generace rozhodla znemožnit přístup. Hromadně obklopila Alexe a Julii. Když konverzace znovu získala na hlasitosti, zachytil Elliott její hlas:

„…podivuhodný příběh napsaný na papyru," vysvětlovala Julie. „Ale otec sotva začal překládat. Ráda bych věděla, co si o tom myslíte, Elliotte."

„Cos to říkala, drahá?" Zrovna se dostal až k samotné mumii a podivoval se, jak snadné je vystopovat pod vrstvami tlejícího plátna rysy obličeje. Julie se k němu přiblížila a on ji mimoděk uchopil za ruku. Další hosté se drali co nejblíže, snažili se získat dobrý výhled, ale Elliott zcela sobecky bránil svoje pozice.

„Váš názor na celé tajemství, Elliotte," doplnila Julie. „Je to rakev ve stylu Devatenácté dynastie? Jak to, že vznikla za římských časů? Vy to víte. Otec mi jednou svěřil, že jste v egyptologii zběhlejší než všichni zaměstnanci muzea dohromady."

Musel se v duchu zasmát. Nejistě se rozhlédla, zda je Hancock bezpečně z doslechu. Naštěstí byl v zajetí menšího davu. Vysvětloval význam papyrových svitků a řady jedinečných nádob podél zdi pod zrcadlem.

„Co myslíte?“ naléhala Julie. Byla vážnost někdy tak neodolatelná?

„No, zřejmě to nebude Ramses Veliký, drahá,“ konstatoval. „Ale dokážeš sama odhadnout…“ Znovu důkladně prostudoval polychromované víko rakve a tělo uhnízděné ve vrstvě prachu. „Musím přiznat, že to je skvělá práce s minimem chemie; nikde ani stopa po bitumenu.“

„Bitumen vůbec nebyl použit,“ upřesnil Samir, který se nenápadně zjevil těsně vedle, aniž by si toho Elliott byl povšiml.

„Co z toho vyvozujete?“ zajímal se Elliott.

„Král nám poskytl vlastní vysvětlení,“ podotkl Samir. „Alespoň podle Lawrencova přesvědčení. Ramses se sám zabalil do obinadel za předepsaných ceremonií a modliteb, ale nebyl balzamován. Nikdy neopustil celu, v níž popsal svou minulost.“

„Zajímavá myšlenka,“ podotkl Elliott. „Četl jste ty nápisy?“ Ukázal na latinský text a překládal: „Nechť slunce neshlédne na moje ostatky, neboť spím v temnotách, mimo všechno utrpení, mimo veškeré vědění… Jeho myšlenkové rozpoložení je veskrze neegyptské, jistě se mnou budete souhlasit.“

Samirova tvář při pohledu na úhledné písmo odrážela obavy: „Všude samé kletby a varování. Býval jsem zvědavý, ale jen dokud jsme neotevřeli tuhle prapodivnou hrobku.“

„A teď se spíš bojíte?“ Nebyla to zrovna lichotivá záležitost, kterou by dospělý muž jen tak beze všeho přiznal, ale bylo to tak. Julie však zůstávala beznadějně okouzlená.

„Elliotte, chci, abyste si přečetl otcovy poznámky, než se všeho zmocní muzeum a zamkne to ve svých sklepeních. Nejenže se ten člověk prohlašuje za Ramsese, je toho mnohem víc.“

„Narážíš na ty nesmysly v novinách?“ ujistil se. „Prý byl nesmrtelný a miloval Kleopatru?“

Zvláštně si ho změřila. „Otec něco z toho přeložil,“ zopakovala. Pak se otočila stranou. „Mám jeho záznamník, myslím, že Samir bude souhlasit. Je to zajímavé.“

Samira však někam odvlekl Hancock s dalším nesměle se usmívajícím mužem. Lady Treadwellová se mezitím zmocnila Julie. Skutečně Julie nemá strach z kletby? Elliott cítil, jak mu její dlaň

proklouzla mezi prsty. Starý Winslow Baker chtěl s Elliottem okamžitě mluvit. Zmiz! Vysoká žena s propadlými tvářemi a dlouhýma bílýma rukama postávala před mumiovou rakví a chtěla vědět, jestli to není nějaký vtip.

„Zajisté nikoli!“ sdělil jí suše Baker. „Lawrence vždy kopal jen pravé klenoty, na to dám krk.“

Elliott se usmál. „Až muzeum odstraní obinadla, dokážou ostatky spolehlivě datovat. Narazí na vnitřní důkazy stárnutí.“

„Lorde Rutherforde,“ oslovila ho ona žena, „já vás hned nepoznala.“

A měl snad on poznat ji? Naštěstí se někdo před ni postavil – všichni to chtěli vidět. Musel se pohnout, ale nechtělo se mu.

„Nedokážu snést pomyšlení, že mi ho rozbalí,“ hlesla Julie. „Sotva jsem si ho prohlédla. Neodvažovala jsem se sama zvednout víko.“

„Následuj mě, drahá, chci ti představit starého přítele,“ vložil se do toho náhle Alex. „Otče, tak tady jsi! Neměl bys chodit. Mám ti pomoci do křesla?“

„Postarám se o sebe sám, pokračuj, Alexi,“ odvětil Elliott. Ve skutečnosti byl na bolest zvyklý. Byla jako nože zabodávající se do kloubů; dnes večer ji cítil i v prstech, ale tu a tam na ni dokázal samým vzrušením zapomenout.

Konečně s Ramsesem Prokletým osaměli za lesem ramen a otočených zad. Výborně.

Oči se mu zúžily, přiblížil se na dotek k mumiové tváři. Pěkně formovaná, bez známek rozkladu. Rozhodně ne tvář starého muže, jakým byl Ramses na konci své čtyřiašedesátileté vlády.

Ústa patřila mladíkovi nebo muži v nejlepších letech, dále úzký, ale vystupující nos toho typu, kterému se v Anglii říká aristokratický, totéž platí pro oblouky obočí, oči nemohly být docela malé. Zřejmě pohledný muž. Vlastně to bylo takřka nesporné.

Někdo dotčeně poznamenal, že ta věc by měla být deponována v muzeu. Další ji označil za zcela odpudivou. A tohle mají být Lawrencovi přátelé? Hancock podrobně studoval zlaté mince v sametem vyložené vitríně. Samir mu stál po boku.

Vlastně se zdálo, že Hancock dělá potíže. Elliott znal ten povýšenecký kárající tón.

„Bylo jich jen pět? A jste si tím jistý?“ Zvyšoval hlas, jako by Samir byl hluchý a ne pouze Egypťan.

„Zcela jistý, jak jsem již řekl,“ bránil se Samir dotčeně. „Sám jsem celý nález katalogizoval.“

Hancock se neomylné zahleděl na kohosi na druhé straně místnosti. Elliott si všiml, že ten někdo je Henry Stratford. Henry, vybraně oděn do holubí šedi s černou hedvábnou kravatou, se neuroticky smál a konverzoval s Alexem, Julií a zástupem mladých lidí, kteří ho rozčilovali a jimiž tajně pohrdal.

Hezký jako vždy, pomyslel si Elliott, jako když mu bylo dvacet a jeho elegantní tvář vmžiku dokázala přejít z předstírané zranitelnosti do chladné vypočítavosti.

Proč se Hancock dívá zrovna na něj? A co to šeptá Samirovi do ucha? Samir vrhl na Hancocka dlouhý pohled a pak pokrčil rameny, zatímco si také pomalu měřil Henryho.

Samir si u nás musí všechno ošklivit, pomyslel si Elliott – hlavně nepohodlný západní oblek, žádné splývavé hedvábí tradiční gallábíje, žádné orientální pantofle. Měl přijít v kroji své země, jakými barbary se mu takhle musíme zdát.

Elliott se přesunul do vzdáleného rohu a natáhl se do Lawrencova koženého křesla, když je předtím opřel o stěnu. Dav se otvíral a uzavíral, opět propustil Henryho, který se plížil pryč, ostražitě se rozhlížeje doprava doleva. Decentně, ne jako jevištní zloduch, nicméně má něco za lubem.

Henry pomalu obešel mramorový stůl, ruce natažené, jako by se chtěl dotknout starověkých svitků. Dav se znovu spojil, ale Elliott už seděl v napjatém očekávání. Když se propletenec lidí konečně hnul, všiml si Henryho, jak soustředěně zírá na náhrdelník na skleněném podstavci, na jednu z drobností, které Lawrence přivezl už před lety.

Všiml si někdo, že Henry bere náhrdelník a naoko odborně jej hodnotí? Viděl ho někdo ukrývat šperk do kapsy a odcházet s tváří bez výrazu a sevřenými ústy?

Ten neřád.

Elliott se jen pousmál. Usrkl chlazeného bílého vína a přál si, aby to bylo sherry. Přál si, aby tu drobnou krádež neviděl. Přál si, aby Henryho nikdy nepoznal.

Jeho tajné vzpomínky na Henryho Stratforda nepostrádaly bolestný osten, snad proto, že se k nim nikdy nikomu nepřiznal. Dokonce ani Edith, i když jí jinak o sobě napovídal spoustu všelijakých špinavostí, kdykoli ho k tomu přiměla filozofující nálada podpořená alkoholem; ani katolickému knězi, s nímž ho příležitostně svedla dohromady vášnivá disputace o nebi a pekle, na niž by nikdo druhý nepřistoupil.

Říkal si, že by dokázal zapomenout, kdyby si ty temné časy v sobě nepěstoval. Nicméně i teď, po deseti letech, na něj dokázaly zaútočit s neměnnou nelítostnou živostí.

Elliott měl kdysi s Henrym Stratfordem poměr. A Henry byl také jediný milenec, který se ho kdy pokusil vydírat.

Samozřejmě nepochodil – Elliott se mu vysmál do tváře. Vyložil mu, že blufuje. „Mám všechno oznámit tvému otci? Nebo mám nejdřív zajít za strýčkem Lawrencem? Bude se na mě zlobit… možná pět minut. Ale tebou, svým oblíbeným synovcem, bude do smrti pohrdat, protože mu řeknu úplně všechno, včetně sumy, kterou požaduješ. Kolik to bylo? Pět set liber? Za to se dáš vydědit?“

Henry se cítil zaskočený, ublížený a zcela zmatený. Měl to být triumf, ale nezbavil ho ponížení, jež s sebou nesl. Henry – ve dvaadvaceti had s andělskou tváří – Elliotta zneužil jako prachsprostý prostitut odněkud ze stoky.

Pak přišly drobné krádeže. Hodinu po Henryho odchodu Elliott postrádal zlatou tabatěrku, svorku na peníze a veškerou hotovost. Přišel o svůj převlečník a manžetové knoflíčky. Úplný výčet dávno zapomněl.

Nikdy se nepřiměl k tomu, aby se byť jen zmínil o celé katastrofě, ale teď by rád Henryho přistihl, objevil se mu nečekaně po boku a zeptal se, jak se ten náhrdelník dostal do jeho kapsy. Odebral se za zlatou tabatěrkou, zdobenou svorkou na peníze a diamantovými knoflíky do stejné zastavárny?

Bylo to příliš smutné. Henry býval nadaný mladík a všechno pokazil navzdory vychování, původu a nezměrným možnostem.

Začal s hazardem, sotva dospěl; pití se stalo patologickým, když mu bylo tak pětadvacet, dnes, v dvaatřiceti, měl vyžilé vystupování, jež sice dekadentně přispívalo k přitažlivosti jeho zjevu, nicméně vzdor tomu jej činilo společensky nežádoucím. A kdo tím trpěl? Randolf, samozřejmě, přes všechny zjevné důkazy přesvědčený, že synův úpadek způsobilo otcovské selhání.

Ať táhne k čertu, myslel si dál Elliott. Možná v Henrym hledal žár, jenž poznal s Lawrencem. Byla jeho chyba, že chtěl v synovci najít strýce. Ale kde, co si bude nalhávat, byl to nestoudný poměr, který neměl s Lawrencem nakonec nic společného. A potom ho Henry začal pronásledovat. Správně, jen ať si Henry táhne ke všem čertům.

Elliott raději upřel svou pozornost k mumii. Dav opět o něco couvl. Převzal z míjejícího podnosu další sklenku vína, postavil se na nohy, aniž by věnoval pozornost náporu silné bolesti v levém boku, a prodral se zpátky k velebné postavě v rakvi.

Znovu se jí zadíval do tváře, na chmurný obrys rtů a rozhodnou bradu. Muž v nejlepších letech, vskutku. K dobře tvarované lebce přiléhaly vlasy pevně stažené obinadly. Pozdvihl sklenku k přípitku.

„Ramsesi," šeptl, přiblížil se k mrtvému a latinsky pokračoval: „Vítej v Londýně. Víš, kde leží Londýn?" Musel se sám sobě zasmát, že k té neživé věci mluví latinsky. Pak odcitoval několik vět z Caesarových *Zápisků,* kde je zmíněno dobývání Británie. „Přesně zde ses nyní ocitl, veliký králi," dodal. Učinil chabý pokus o řečtinu, ale byla na něj příliš náročná. Uzavřel tedy svůj projev latinsky: „Doufám, že se ti tohle zpropadené město bude líbit víc než mně."

Zachytil slabý šelestivý zvuk. Odkud to přišlo? Jak podivné, slyšet něco tak zřetelně přes vytrvalou společenskou vřavu všude kolem. Znělo to, jako by původce toho zvuku ležel v rakvi přímo před ním.

Znovu si prohlédl tvář, potom ramena a paže, které v rozkládajícím se plátně vypadaly jako pahýly. V obinadlech zela trhlina v místě zkřížených rukou – prosvítal tudy rubáš. To není vůbec dobře. Mumie se mu rozkládá před očima. Nebo jsou v ní paraziti. Tomu se musí okamžitě učinit přítrž.

Pohled na nohy ho zneklidnil ještě víc. Znatelně se pod nimi každou vteřinu hromadil prach. Patrně opadával z pravého zápěstí, kde bylo plátno narušeno.

„Dobrý bože, Julie ho musí okamžitě poslat do muzea," zašeptal, a pak zaslechl tentýž zvuk ještě jednou. Je to tlení? Ne, na to je příliš nezřetelný. O Ramsese musí být patřičně postaráno. Pánbůh ví, co s ním udělá londýnské vlhko. Ale to Samir musí dobře vědět, a Hancock také.

Znovu k mumii promluvil latinsky: „Také nemám moc v lásce vlhko, veliký králi. Působí mi bolest. Proto odcházím domů a zanechávám tě tvým ctitelům."

Odvrátil se a ztěžka při tom nalehl na svoji špacírku, aby ztlumil bolest v kyčlích. Ohlédl se už jen jednou. Postava v rakvi působila dost robustně. Jako by ji ani egyptský žár nedokázal vysušit.

~ ~ ~

Daisy si prohlížela jemný náhrdelník, který jí Henry zrovna zapínal vzadu na krku. Její šatna byla zaplavena květy, hromadily se zde láhve s červeným vínem, šampaňské u ledu a další dary, z nichž žádný nebyl od tak pohledného muže, jako je Henry Stratford.

„Vypadá legračně," koketně naklonila hlavu na jednu stranu. Tenký zlatý řetízek s malovanou ozdůbkou uprostřed, alespoň tak to vypadalo. „Kdes ho sebral?"

„Má mnohem větší cenu než ten šmejd, co jsi sundala," usmíval se Henry. Mluvil ztěžka, byl zase opilý, což znamenalo, že bude velmi zlomyslný, nebo velmi něžný. „Tak kotě, a půjdeme k Flintovi. Cítím ve vzduchu štěstí a v kapse mě pálí sto liber. Jdeme na to."

„A chceš říct, že tvoje potrhlá sestřenka je sama v celým domě, s tou pitomou mumií vystavenou v jídelně?"

„Koho to sakra zajímá?" Chopil se bílé lišky, kterou jí koupil, přehodil jí štolu kolem ramen a vystrkal ji ze šatny k zadním dveřím kabaretu.

U Flinta měli plno. Nesnášela kouř a nakyslý pach alkoholu, ale s ním tady vždycky byla zábava – pokud ovšem měl peníze a byl v ráži. Políbil ji na tvář a vedl ji k ruletě.

„Znáš pravidla. Budeš stát vlevo ode mě a ani se nehneš. To vždycky zabere.“

Kývla. Podívejme na všechny ty bohaté gentlemany a dámy ověšené šperky. A ona musí mít kolem krku tu směšně vyhlížející věc. Znervózňovalo ji to.

~ ~ ~

Julie nadskočila. Co to bylo za zvuk? Cítila se sama v knihovně nesvá.

Nikdo jiný zde nebyl, ale přísahala by, že slyšela další osobu. Ne kroky, to ne, ale neurčitý tichý zvuk čísi cizí přítomnosti.

Zadívala se na mumii dřímající uvnitř rakve. V polotmě se zdálo, jako by mrtvého krále obklopila vrstva popela. A jaký měl zachmuřeně přemýšlivý výraz! Předtím si ho Julie nestačila všimnout. Vypadalo to, že bojuje s těžkým snem. Skoro si byla jistá vráskou uprostřed čela.

Ještě je ráda, že nepřiklopili víko? Nedokázala si to ujasnit, ale na to je teď stejně pozdě. Přísahala, že se ho nedotkne a stejně by už měla jít spát; byla unavená jako dosud nikdy. Zdálo se, že zde otcovi staří známí setrvají celou věčnost. Potom dovnitř vtrhli lidé od novin, taková nestoudnost! Stráž je nakonec vyvedla, ale před tím se jim podařilo udělat celou sérii snímků s mumií.

Hodiny zrovna bijí jednu. A nikdo zde není, tak proč se chvěje? Přešla rychle k venkovním dveřím a chtěla zastrčit západku, když si vzpomněla na Henryho. Měl být jejím společníkem a ochráncem. Podivné, co je zpět, nedokázal s ní normálně promluvit a nahoře ve svém pokoji rozhodně nestrávil ani chvíli. Nicméně… nechala dveře bez zástrčky.

~ ~ ~

Vyšel do vlezlého chladu opuštěných ulic a rychle vrazil ruce do rukavic.

Neměl ji uhodit, napadlo ho. Ale neměla se do toho plést. Věděl, co dělá, dvakrát zdvojnásobil vklad! Až na to poslední kolo. Když chtěl podepsat dlužní úpis, vytrhla mu ho: „To nesmíš!“

Rozčílilo ho, jak se na něj při tom dívala. Věděl, kolik dluží, a věděl, co dělá. A byl tam Sharples, ten starej křivák, jako kdyby se ho Henry měl bát.

A Sharples mu teď ztichlou uličkou kráčí v ústrety. Na chvíli si tím nebyl zcela jistý. Byla tma a mlha se válela všude kolem, ale stačil záblesk světla z okna nad nimi, aby s jistotou identifikoval tvář poďobanou od neštovic.

„Jdi mi z cesty," oslovil ho.

„Další smůla, pane?" Sharples s ním srovnal krok. „A panička vás stojí pěkný prachy. Byla dycky drahá, i když pracovala pro mě. A já sem velkorysej, víme?"

„Dej mi pokoj, ty zatracenej blázne!" Vybočil z přímého směru. Stáli teď přesně pod pouliční lampou. Touhle dobou už taxík nechytí.

„Ne bez zanedbatelný částky na mým kontě, šéfe."

Henry se zastavil. Mince s Kleopatrou. Odhadne ten hlupák její cenu? Ucítil, jak se mu mužovy prsty zarývají do ramene.

„Co si to dovoluješ?!" vytrhl se mu. Potom pomalu vytáhl z tajné kapsy minci, přidržel ji ve sporém světle a znalecky zvedl obočí, když tu ji Sharples vmžiku přehrál do své dlaně.

„Tak tohle je tedy kráska, pane. Opravdová a-rrr-ch-eologická kráska!" Otočil minci, jako by mu nápis něco říkal. „Šlohnul ste to, co? Z pokladu svýho strýce, mám pravdu?"

„Ber, nebo nech být."

Sharples minci obkroužil prsty jako kouzelník na dětské besídce.

„Víno vám proto v hubě nezhořkne, co?" Nasměroval minci do kapsy. „Ještě chroptěl, když ste ji kradl? Nebo ste počkal až dodejchá?"

„Táhni k čertu!"

„Tohle, milej zlatej, nepokreje ani to, co dlužíte gentlemanům vod Flinta."

Henry se obrátil na podpatku, přidržel si cylindr před poryvy větru a kráčel směrem k rohu. Slyšel, jak za ním Sharplesovy podrážky brousí o dláždění. A v zamlžené temnotě nikde ani živá duše; paprsek světla ze dveří od Flinta už nebylo vidět.

Slyšel, jak se Sharples blíží. Nahmátl v kapse nůž. Vytáhl ho, otevřel čepel a pevně uchopil rukojeť.

Náhle ucítil Sharplese na zádech.

„Zdá se, že potřebujete poučit, jak se platěj dluhy, pane," hrozil mu ten všivák.

Sharplesova ruka sjela na Henryho rameno, ale Henry se rychle otočil, kolenem mu uštědřil ránu a zbavil ho tak rovnováhy. Bez zábran namířil na světlou hedvábnou vestu, kudy nůž mohl nejsnáze proniknout. Pak k vlastnímu překvapení cítil, jak se ostří zabodává do Sharplesovy hrudi, a zahlédl jeho bílé zuby, pootevřená ústa v prázdném výkřiku.

„Zatracenej blázne! Říkal jsem ti, abys dal pokoj!" Vytáhl nůž a bodl ještě jednou. Tentokrát zaslechl zvuk trhaného hedvábí. Couvl v zimničném třesu.

Sharples udělal několik vratkých kroků zpět, pak klesl na kolena, mírně se naklonil dopředu a nakonec měkce dopadl na jednu stranu. Jeho tělo se bezvládně natáhlo na chodníku.

Henry v té tmě nedokázal zaostřit na Sharplesovu tvář. Viděl jen neživou hmotu složenou před sebou. Štiplavý noční chlad ho znehybnil. Srdce cítil až v krku, stejně jako v pohřební komoře v Egyptě, když pozoroval umírajícího Lawrence.

Ať ho vezme čert! Neměl to na mě zkoušet. Dusil se vztekem. Nemohl pohnout pravou rukou sevřenou kolem nože, byla zmrzlá i přes rukavici. Opatrně natáhl levičku, vyprostil zbraň a odhodil ji.

Otočil se zleva doprava. Tma, ticho. Jen ze vzdálených ulic znělo hlučení motorů. Někde kapala voda, jako z děravého okapu. Nebe nad ním bylo chabě prosvětlené do barvy břidlicových střešních tašek.

Sklonil se do houstnoucí tmy. Znovu nahmatal pableskující hedvábí a opatrně, aby se vyhnul vlhké rozšiřující se skvrně, zašátral po peněžence. Byla plná!

Nezkoumal její obsah. Místo toho ji vstrčil do kapsy, kde míval nůž. Pak se obrátil, zvedl bradu a hlučné odkráčel. Dokonce si začal pískat.

Později, pohodlně usazen na zadním sedadle taxíku, vytáhl tašku a počítal – tři sta liber. To nebylo nejhorší. Když se tak díval na balík ušmudlaných bankovek, posedla ho panika. Nemohl promluvit ani se pohnout, a když se zahleděl z okénka, spatřil jen špinavě šedé nebe

nad střechami pustých podnájmů a zdálo se, že nic z toho, co kdy chtěl nebo mohl chtít, nedokáže vyvážit bezútěšnost, již náhle pocítil.

Tři sta liber, ale proto toho muže nezabil. A kdo mu dokáže, že vůbec někoho zabil? Strýček Lawrence zemřel v Káhiře na infarkt. Co se týká Sharplese, toho odpudivého lichváře, kterého znal od Flinta, zavraždil ho patrně nějaký komplic. Vyplížil se za ním do tmy a polechtal mu žebra nožem.

Přesně tak se to stalo. Kdo by si ho spojoval s takovým hanebným mordem?

Je přece Henry Stratford, místopředseda správní rady Stratford Shipping, člen všemi vážené rodiny, už brzy spojené sňatkem s hrabětem z Rutherfordu. Kdo by se opovážil…

Teď zavolá sestřence. Vysvětlí, že měl trochu smůlu, a ona mu jistě vyjde vstříc s ucházející částkou, snad trojnásobkem toho, co má v ruce. Julie jistě pochopí dočasnost jeho proher a bude jí velkou úlevou, až všechno napraví.

Jeho jediná sestřenka. Kdysi se měli rádi, on a Julie, jak to dokáže jen bratr se sestrou. Připomene jí to, ona mu nebude dělat potíže a on si pak bude moci dát nakrátko pohov.

To bylo na tom nejhorší. Nedokázal se od té špíny odpoutat.

III.

Julie ve vratkých pantoflíčkách cupitala ze schodů. Jednou rukou si při tom přidržovala záhyby krajkového župánku, aby neškobrtla, a hnědé vlasy jí volně spadaly na záda.

Nejdříve ji pozdravilo slunce. Než vůbec vkročila do knihovny, záplava žehnajícího světla naplnila zimní zahradu za otevřenými dveřmi, prodrala se květináči a tančícími pramínky vody ve fontáně i směsicí zelených úponků, jež se stáčely pod skleněným stropem a hrozily jím prorůst na čerstvý vzduch.

Dlouhé paprsky se dotkly zlaté masky Ramsese Prokletého v šerém rohu, tmavých barev orientálního koberce i vlastní mumie vzpřímené v otevřené schráně, její těsně ovinuté tváře a údů, jež v té záři zezlátly jako pouštní písek v pravé poledne.

Pokoj jí jasněl před očima. Slunce náhle explodovalo na mincích s Kleopatrou uložených do sametu, rozechvělo vyhlazený mramor její busty se snivým pohledem polozavřených víček a zachytilo se na průsvitném alabastru seřazených nádob. Zazářilo na drobnostech ze zašlého zlata a pozlacených názvech knih. Zaskvělo se na jméně Lawrence Stratford, které bylo vyleptáno do kožených desek záznamníku, spočívajícího na stole.

Julie chvíli nehnutě postála a vnímala všeobjímající teplo. Hutný vzduch ji zbavoval vědomí a v tom osvětlení se zdálo, jako by se mumie snad nepatrně hnula, jako by se poddávala teplu. Malounko, jen co by se otevřely okvětní lístky růže – uchvacující představa. Samozřejmě iluze; mumie se ani nehnula; přesto se zdála plnější, mocnější v ramenou, prsty napřímené, málem jako živé.

„Ramsesi…," šeptla Julie.

A znovu ten zvuk, který ji večer tak vylekal. Vlastně to nebyl zvuk, jen výdech toho velkého domu, dřeva a malty v ranním teple.

Na chvíli zavřela oči a pak hlučně vešla Rita. Jistě, vždyť to přece po celou dobu byla jen Rita… zvuk něčí přítomnosti, ohlasy srdce, dýchání, šustění šatstva v pohybu.

„Teda řeknu vám, slečno, vůbec se mi nelíbí, že máme tu mrtvolu v domě," oznámila Rita. Byl to zvuk prachovky, kterou opatrně oprašovala nábytek?

Julie si dál nerušeně prohlížela mumii. Přistoupila blíž, aby jí viděla do tváře. Bože, včera si toho vůbec nevšimla, ne tak, jak to vidí teď v čerstvě teplé ranní záři. Byl to živoucí, dýchající muž navěky uvězněný v pohřebním rouchu.

„Trvám si na tom, slečno, že z něho mám husí kůži."

„To je absurdní, Rito. Buď hodná holka a přines kávu." Přiblížila se k němu ještě na krok. V jejím vlastním domě jí v tom nikdo nesměl zabránit. Kdyby se jí zachtělo, mohla by se ho dotknout. Poslouchala Ritino lamentování, práskání kuchyňských dveří. Když se zavřely, dotkla se obinadel v místě pravé ruky. Příliš měkké, příliš křehké. A slunce ho vůbec nezahřálo.

„Nedělá ti dobře, že?" zeptala se a dívala se mu přitom do očí, jako by na jiný rozhovor ani nepřistoupil. „Nechci, aby si tě odnesli, budeš mi chybět. A nenechám je, aby tě rozřezali, slibuju."

To kolem lebky jsou hnědé vlasy? Hustá hříva bolestně lnoucí ke kostem, což zprostředkovalo hroznou iluzi holohlavosti? Od detailů ji odvedl celkový pohled na mumii. Měla určitou osobnost, asi jako krásná socha. Vysoký ramenatý Ramses se skloněnou hlavou a rukama zkříženýma na prsou v posvátném gestu.

Slova z otcova diáře se jí vnutila s bolestivou zřetelností.

„Ty *jsi* nesmrtelný, lásko moje," hlesla. „Otec to věděl. Můžeš nás proklít za to, že jsme vnikli do hrobky, ale přijdou tisíce, aby tě spatřily, tisíce budou s úctou opakovat tvé jméno. Budeš žít navěky."

Bylo to tak zvláštní, až se málem rozplakala. Mrtvý otec, a tohle, co pro něj tolik znamenalo. Otec v anonymním hrobě v Káhiře a Ramses Prokletý londýnskou událostí týdne.

Vyrušil ji Henryho hlas.

„Mluvíš s tou zatracenou mrtvolou přesně jako tvůj otec."

„Božínku, kde ses tady vzal?"

Stál ve výklenku mezi dvěma přijímacími salony, plášť mu volně splýval z ramen. Zarostlý a zřejmé opilý. Jeho úsměv mrazil.

„Mám tě hlídat, vzpomínáš?“

„Jistě. Určitě tě to nesmírně těší.“

„Kde máte klíče od skříňky na likéry? Je zamčená, víš. Proč to ten starý čerchmant Oskar dělá?“

„Oskar se vrátí až zítra. Měl by sis radši dát kávu, prospěla by ti.“

„Myslíš, drahá?“ Odhodil kabát a nadutě se k ní blížil. Očima přitom nenávistné přejížděl Egyptský pokoj. „Nenecháš mě v tom, že ne?“ znovu se hořce usmál. „Moje přítelkyně z dětství, moje malá sestřenko! Nenávidím kávu, dal bych si portské nebo sherry.“

„Nic z toho nemám. Jdi se nahoru vyspat.“

Rita se objevila ve dveřích v očekávání pokynů.

„Rito, kávu též pro pana Stratforda, prosím,“ požádala ji Julie, když se Rita nehodlala hnout. Bylo jasné, že se ho nezbaví. Pozoroval mumii, jako by mu naháněla strach. „Otec s ním opravdu mluvil?“ ujistila se. „Stejně jako teď já?“

Neodpověděl hned. Sklonil se k alabastrovým nádobám. I v jeho shrbenosti se skrývalo cosi nabubřelého.

„Jo. Bavil se s tou mrtvolou, jako by mu mohla odpovědět. A ještě k tomu latinsky. Jestli to chceš vědět, tak myslím, že poslední dobou to neměl v hlavě tak docela v pořádku. To ta léta v pouštním žáru, vyhazování peněz za mrtvoly, sochy, náhrdelníky a podobný šunty.“

Jeho slova ji zarazila. Tak lhostejná, a přitom nenávistná. Zastavil se před jednou nádobkou zády k Julii. V zrcadle viděla, jak ji podmračeně zkoumá.

„Byly to přece jeho peníze, ne?“ namítla. „Vydělal jich dost pro nás všechny, nebo si to alespoň myslel.“

Rychle se k ní otočil.

„Co tím chceš říct?“

„No, že jsi se svým podílem nenaložil zrovna nejlíp.“

„Dělal jsem co se dalo. Kdo jsi, že se mě odvažuješ soudit?“ napadl ji. Slunce mu prudce ozářilo tvář, vypadal děsivě zpustle.

„A podílníci Stratford Shipping? Pro ty jsi taky dělal co se dalo? To taky nesmím posoudit?“

„Opatrně, holka," přiblížil se k ní. Nadutě se zahleděl na mumii jako na dalšího oponenta, pak se pohledem vrátil zpátky k Julii a změřil si ji přimhouřenýma očima. „Můj otec a já jsme tví jediní příbuzní. Potřebuješ nás víc, než si snad myslíš. Koneckonců, kolikpak toho opravdu víš o lodích a o obchodu?"

Zvláštní, zaútočil tím správným směrem, ale pak to překroutil úplně špatně. Potřebovala je oba, ale s obchodem a rejdařstvím to mělo pramálo společného. Potřebovala je, protože byli její krev. K čertu s kšeftováním.

Nechtěla, aby poznal, že ji ranil. Odvrátila se a přes dvojitou délku přijímacích pokojů se zahleděla na bledá čelní okna v severní části domu, na které ráno nejspíš docela zapomnělo.

„Dokážu si dát dvě a dvě dohromady, bratránku," sdělila mu, „což mě ovšem staví do trapné a mimořádně zranitelné pozice." S úlevou uvítala Ritu přicházející z haly. Záda nepohodlně ohýbala nad těžkým stříbrným kávovým servisem. Postavila ho doprostřed stolu vzdálenějšího přijímacího salonu, několik kroků od místa, kde stála Julie.

„Děkuji, to je prozatím všechno."

Rita odešla s nejistým pohledem směrem k rakvi. Julie se znovu musela sama postavit mimořádně bolestnému momentu. Pomalu se otočila, aby spatřila bratrance přímo před Ramsesem.

„Pak bych měl přejít přímo k věci." Obrátil se k ní čelem, uvolnil hedvábnou kravatu, vykroutil se z ní a vrazil ji do kapsy. Klopýtavě se blížil.

„Vím, co chcete," hlesla, „ty i strýček Randolf. A co víc, vím co potřebujete. Ještě jste nezačali vyrovnávat dluhy na otcové majetku, ale už jste stačili všechno zakamuflovat."

„Zato ty jsi svatá," ocitl se jen kousíček od ní, zády ke slunci a k mumii. „Naše bojovnice za ženská práva, malá archeoložka, a teď se ještě vrhneš na obchod, což?"

„Pokusím se," odvětila chladně. Jeho hněv jí dodával odhodlání. „Co jiného mi zbývá? Nechat všechno proklouznout mezi prsty tvého otce? Bože, jak tě lituju!"

„Co se mi to snažíš říct?" Dech mu páchl alkoholem, tvář tmavla neupraveným strništěm. „Žádáš o naši rezignaci? To je ono?"

„Ještě nevím.“ Otočila se k němu zády, prošla do předního salonku k malému sekretáři. Sedla si, vytáhla svou šekovou knížku a otevřela kalamář.

Když vypisovala šek, slyšela za sebou jeho kroky.

„Řekni, sestřenko, dělá ti dobře, že máš víc, než kdy dokážeš utratit? Víc, než vůbec dokážeš spočítat? A přitom jsi pro to ty sama neudělala zhola nic.“

Se sklopenýma očima mu podávala šek. Přešla k čelnímu oknu, zvedla závěs a zadívala se na ulici. Prosím odejdi, Henry, myslela si tupě, bezútěšně. Nechtěla ublížit svému strýci. Nechtěla ublížit nikomu. Ale co si má počít, léta ví o Randolfově zpronevěře. Mluvili o tom s otcem, když byla naposledy v Káhiře. Samozřejmě chtěl celou situaci nějak řešit, jako vždy. Teď to zbylo na ni.

Rychle se obrátila. Ticho ji zneklidňovalo. Zahlédla bratrance v Egyptském pokoji. Díval se na ni chladně neživýma očima.

„A až si vezmeš Alexe, tak nás ke všemu ještě vydědíš?“

„Dobré nebe, Henry, odejdi. Nech mě na pokoji.“

Ve zřetelné tvrdosti jeho rysů bylo něco varovného. Pocit viny, způsob života a sebeklam způsobily, že vypadal až stařecky. Měj přece slitování, myslela si. Čím bych mu mohla pomoci? Svěří mu jmění a on ho do čtrnácti dnů rozhází. Znovu se obrátila k londýnským větrným zákoutím.

Časní chodci. Chůva odnaproti s kočárkem s dvojčaty. Starý muž spěchá s novinami pod paží. A ostraha, ostraha z Britského muzea chytá lelky na vstupním schodišti přímo pod ní. Přede dveřmi domu strýčka Randolfa pokojská Sally vyklepává prachovku, neboť si je jistá, že není vzhůru nikdo, kdo by ji usvědčil.

Proč to ticho za zády? Proč Henry nevybuchl, proč nepráskl dveřmi? Snad už odešel, ale ne, uslyšela zvonivý zvuk, jako když lžička cinkne o šálek. Ta zpropadená káva.

„Nevím, jak k tomu mohlo dojít,“ usoudila, stále zahleděná do ulice. „Měli jste oba všechno: fondy, platy, prémie.“

„Všechno ne, drahá,“ namítl. „Všechno máš ty.“ Nalévá si kávu, nebesa!

„Podívej, děvče,“ pokračoval tichým, nejistým hlasem. „Nechci se hádat o nic víc než ty. Pojď sem, posaď se a dejme si spolu kávu jako dva kultivovaní lidé.“

Nemohla se hnout. Takové gesto se jí zdálo ještě zlověstnější než jeho hněv.

„Tak si přece se mnou vypij kávu, Julie.“

Dalo se z toho vůbec vykroutit? Pootočila se, se sklopenýma očima popošla ke stolu a vzhlédla až ve chvíli, kdy se tomu nedalo vyhnout. Spatřila Henryho s napřaženou rukou, v níž držel šálek horké tekutiny.

Bylo v tom cosi nevyslovitelně podivného, způsob, jakým jí nabízí kávu a k tomu ten mimořádně prázdný výraz v obličeji.

Měla jen sekundu, aby to všechno stačila zaregistrovat. Co ale spatřila za ním, ji přimrazilo k podlaze. Stalo se to, navzdory zdravému rozumu, ale nedalo se to popřít. Viděla to na vlastní oči.

Mumie se pohnula. Její pravá ruka byla napjatá, visely z ní cáry obinadel, neboť bytost vystoupila z pozlacené schrány. Věc se blížila k ní – ne! Sunula se k Henrymu, který k ní stál zády – pohybovala se pomalým šouravým krokem, s rukou napřaženou před sebou, z tlejícího plátna stoupal prach a naplňoval místnost silným zápachem hniloby.

„Co to s tebou sakra je?“ zajímal se Henry. Ale mumie už byla přímo za ním. Napřažená ruka zašátrala po jeho hrdle.

Nedokázala vykřiknout. Jako přimražená zaslechla jen slabý sten kdesi v útrobách, jako bezúčelný nářek v nejstrašnějším snu.

Henry se otočil, zdvihl ruce k instinktivní obraně, kávový šálek s cinknutím dopadl na stříbrný podnos. Zhluboka zavyl, když se snažil odrazit mumii, která ho škrtila. Křečovitě zabořil prsty do obinadel, z nichž stoupala oblaka prachu. Stvoření mezitím vyprostilo i levou ruku a šátralo po oběti obouruč.

S vítězným výkřikem se Henrymu podařilo mumii ze sebe strhnout a vycouvat po čtyřech. V momentě byl na nohou a hrabal se pryč. Napřímil se až v hale a bleskurychle proběhl po leštěném mramoru k venkovním dveřím.

Oněmělá a vystrašená Julie zírala na strašlivou postavu, jež zrovna poklekla před stolem ve středu místnosti. Mumie ztěžka

lapala po dechu. Julie taktak zaslechla přibouchnutí dveří. Nikdy v životě se jí nepodařilo prožít moment, kdy by přišla o rozum. Divoce se chvěla, v hrůze se odvrátila od bytosti v hadrech, od mrtvého, který se vrátil do života, a nyní se zdánlivě nedokázal postavit na nohy.

Díval se na ni? Přes zpřetrhaná obinadla viděla oči, modré oči. Natáhl se po ní. Projelo jí silné zachvění. Přepadla ji závrať. Neomdlívej, ať se stane cokoli, jen neomdlívej.

Náhle mumie couvla. Mimoděk se zadívala směrem k rakvi, nebo k té zimní zahradě se sluncem prosvětlujícím skleněnou střechu? Bytost chvíli vyčerpaně ležela na orientálním koberci a pak zamířila vstříc záplavě ranního slunce.

Znovu zaslechla jeho dech. On žije, probůh, opravdu žije! Plazil se kupředu, mohutnou hruď sotva zvednutou nad úroveň koberce, a posouval se nemotorným pohybem kolenou.

Soukal se ze zšeřelého pokoje, dokud se nedostal na dosah nejvzdálenějších slunečních paprsků v knihovně. Zastavil se a ztěžka vdechoval snad ani ne vzduch jako přímo světlo. Pak se pozvedl na loktech a o něco rychleji se plahočil směrem k zimní zahradě. Z nohou mu visela lněná obinadla, která za sebou nechávala cestičky prachu. Plátno kolem rukou se rozpadlo na kousky, jež se nyní zdály postupně tát ve slunci.

Bez vůle ho z uctivé vzdálenosti následovala. Nedokázala se zastavit, nemohla přestat pozorovat jeho ponurou pouť do zimní zahrady.

Vybral si místo, kam slunce dopadalo v plné síle, zastavil se za fontánou a přetočil se na záda. Jednu ruku zvedl směrem ke skleněnému stropu, druhá bezvládně padla na prsa.

Slunce jako by ho naplňovalo, jako by jí sílil před očima. Slyšela, jak praskají zbylá obinadla, viděla, jak mu dech zvedá hrudník v pravidelných intervalech.

A pak ta tvář. Dvě obrovské zářící modré oči pod jemným vinutím. Zničehonic mumie zvedla ruce a strhla si plátno z obličeje. Byly to krásně velké modré oči. Dalším škubnutím servala plátno z hlavy a uvolnila měkkou hřívu hnědých vlasů.

Pak se zvedla na kolena, s mlčenlivou důstojností se sehnula k fontáně a zavinutou dlaní nabrala jiskřící vodu. Pila a pila plnými doušky. Pak se mumie otočila k Julii, odmotávajíc z obličeje zbývající kusy obinadel.

Hleděl na ni modrooký myslící muž…

Znovu se v ní ozval bezhlesý výkřik, kterému odmítala dopřát sluchu. Jen slabé vzdychla. Nebo to byl výdech? Uvědomila si, že o krok couvla. Mumie se nemotorně snažila postavit na nohy.

Zvedl se. V celé své kráse na ni mlčky zíral, prsty, jako hřebeny, se snažil takřka roztržitě odstranit z hlavy zbytek rozložených obinadel. Husté hnědé vlasy mu spadaly za uši a teď právě do čela. Když na ni pohlédl, objevilo se mu v očích zaujetí, dokonce fascinace.

Neodvratně směřovala k mdlobám. Četla už o nich, věděla, jak se projevují, ale dosud nikdy se jí padnout do mdlob nepoštěstilo. Nicméně teď jí nohy vypověděly poslušnost a všechno kolem se zamlžilo. Dost! Nesmí tady přece omdlít, když se na ni dívá.

Mumie navrácená do života.

Otočila se směrem k Egyptskému pokoji, nohy se jí třásly, celá se zpotila a rukou křečovitě svírala okraje župánku.

S nezastíranou zvědavostí sledoval, co hodlá dělat. Pak si serval další obinadla z krku, ramen a hrudi. Z široké nahé hrudi. Zavřela oči a vzápětí je zase otevřela. Pořád tam byl, měl silné ruce a z lesklých hnědých vlasů odpadával prach.

Přistoupil k ní. Couvla. Udělal další krok vpřed a ona opět couvla. Vlastně prošla pozpátku knihovnou, až za sebou nahmatala stolek uprostřed druhého z přijímacích pokojů. Ucítila, že se prsty dotkla okraje stříbrného podnosu s kávou.

Bez hluku ji následoval. Krásný muž s výstavně sošným tělem a obrovskýma modrýma očima.

Copak jsi přišla o rozum! Co záleží na tom, jak je pohledný, před chvílí se snažil uškrtit Henryho. Střemhlav se vrhla za konferenční stůl, napjatýma rukama šátrala za sebou, aby se dostala ke dveřím do předpokoje.

Zastavil se, jakmile se dostal ke stolu. Něco zvedl ze stříbrného podnosu. Co to je? Zmuchlaný kapesník. Zapomněl ho tam Henry?

Neomylně ukázal na rozlitou kávu a pak, jemným, zvučným a nezaměnitelně mužným hlasem promluvil:

„Tak si přece se mnou vypij kávu, Julie.“

Dokonalá britská výslovnost. Důvěrně známá slova. Julií projel ostrý šok. Ta věc ji nezve ke kávě, jen napodobuje Henryho. Proč? Stejná precizní intonace, to jsou přece Henryho slova.

Ukázal jí kapesník, který rozprostřel – byl v něm bílý prášek jiskřící jako krystalky cukru. Ukázal na vzdálenou řadu alabastrových nádob. Jedné z nich chybělo víko! A znovu promluvil s tím bezchybným britským přízvukem:

„Vypij si kávu, strýčku Lawrenci.“

Julie zaúpěla. Mýlka byla vyloučena. V hlavě jí doznívala jeho slova. Henry otrávil jejího otce a tohle stvoření je svědek! Henry se teď pokusil otrávit i ji. Snažila se to celou svou duší popřít. Snažila se najít důvod, proč by tomu tak nemělo být, ale marně. Věděla to tak jistě, jako že tato věc žije, dýchá a nalézá se přímo před ní, tak jistě, jako že je to nesmrtelný Ramses, který se probojoval zatuchlými kusy plátna a stojí teď v přijímacím pokoji čelem k ní se sluncem v zádech.

Konečně ji opustily síly. Už se tomu nedalo zabránit, kolem ní se rozhostila tma. Cítila, jak padá, zahlédla jeho mohutnou postavu, jak se vrhá vpřed, a silné paže ji zachytily, zvedly a držely tak pevně, že se cítila téměř v bezpečí.

Otevřela oči a podívala se mumii přímo do tváře, vlastně do jeho krásné tváře. Slyšela Ritu křičet na schodišti v hale a pak se kolem ní znovu rozprostřela temnota.

~ ~ ~

„Co se mi to sakra snažíš namluvit!“ Randolf dosud nevstal. Probojoval se bludištěm pokrývek a nahmatal zmačkaný hedvábný převlečník v nohách postele. „Chceš tím snad naznačit, že jsi nechal vlastní sestřenku o samotě s tou mrtvolou?“

„Snažím se ti sdělit, že se mě pokusila zabít!“ Henry hulákal jako smyslů zbavený. „Ta zatracená mrtvola se zvedla z rakve a chtěla mě uškrtit pravačkou!“

„Kde mám, kruci, pantofle! Je sama doma, ty pitomče.“

Randolf bosky seběhl do haly a dolů po schodech. Župan se mu nadouval za zády.

„Dělej, ty budižkničemu jeden!“ řval na syna, který váhavě stál na vrcholu schodiště.

~ ~ ~

Otevřela oči. Seděla na sofa, skláněla se nad ní Rita. Vydávala krátké kňouravé zvuky značně nepříjemné pro uši.

Mumie stála vpravo a nevypadala na to, čím ve skutečnosti byla. Nepřipomínaly to ani tmavé vlasy, jež jí v kučerách spadaly do hladkého čela, ani jasné šedomodré oči. Podařilo se mu strhat další obinadla, takže byl do půl těla nahý a vypadal jako bůh. Hlavně tehdy, když se usmíval hřejivým a všeobjímajícím způsobem. Jeho vlasy jako by zhoustly, jako by jí rostly před očima. Co to sakra dělá, proč pozoruje vlasy té nebezpečné bytosti!

Přistoupil k ní. Ani na chodidlech už neměl ta znehybňující obinadla.

„Julie,“ oslovil ji tiše.

„Ramsesi,“ špitla v odpověď.

Stvoření kývlo a jeho úsměv se rozšířil. „Ramses!“ vyslovil důrazně a předvedl jí jemnou úklonu hlavou.

Můj bože, pomyslela si, to není jen člověk obdařený krásou, to je přímo nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla.

Jako ve snu se přinutila zvednout. Vymanila se z Ritina neúprosného sevření, a pak ta mumie – ten muž, jí nabídl ruku a pomohl vstát.

Měl hřejivé prsty, mírně zaprášené. Zjistila, že se mu bez zábran dívá přímo do tváře. Jeho pleť se podobala kůži jiných smrtelníků, jen snad byla o něco hebčí, jemnější, a krášlil ji nádech růže ve tvářích, jako by se byl zadýchal.

Prudce se otočil. Taky to zaslechla, venku se ozývaly nějaké hlasy. Hádka. A před domem zaparkovalo auto.

Rita se s neuvěřitelnou rychlostí přemístila k oknu, jako by ji snad mumie chtěla zastavit.

„To je Scotland Yard, slečno. Díky bohu!“

„Ale to je katastrofa! Okamžitě zajisti dveře.“

„Ale slečno…!“

„Okamžitě!“

Rita poslušně odběhla. Julie popadla Ramsese za ruku. „Půjdeš se mnou nahoru,“ oznámila mu. „Rito, přiklop rakev víkem. Skoro nic neváží. Rychle ji zavři a přijď za námi.“

Sotva Rita zastrčila závoru, rozlehlo se klepání a zvonění. Ostré, pronikavé zvuky zpoza dveří Ramsese vylekaly. Rychle přejel očima přes strop k zadní části domu, jako by slyšel zvuk projíždět elektrickým drátem ke kuchyňské zdi.

Julie ho jemně, ale naléhavě popotáhla. K jejímu překvapení ji ochotně následoval po schodech nahoru.

Zaslechla Ritino vyděšené vzlykání. I přesto se služebná řídila příkazy. Julie zaslechla, jak víko dopadá na své místo. Ramses se zatím věnoval prohlídce tapety, rámovaných portrétů, skleníku s nejrůznějšími drobnostmi v rohu nad schodištěm. Zajímalo ho barevné sklo v okně i vlněný koberec se vzorem představujícím girlandy z peří a stočených listů.

Bouchání se stalo nesnesitelným. Julie zaslechla, jak Randolf vyvolává její jméno.

„Co mám dělat, slečno?“ pištěla Rita.

„Přijď okamžitě nahoru.“ Otočila se k Ramsesovi, který si ji měřil se zvláštní směsicí trpělivosti a pobavení, „vypadáš normálně,“ šeptla. „Úplně normálně. Jsi krásný, ale jinak normální.“ Prostrkala ho chodbou. „Rito, koupel!“ zavolala, jakmile zahlédla, že roztřeseně nakukuje. „Rychle, připrav lázeň.“ Bouchání na chvíli ustalo. Slyšela zašátrání klíče v zámku. Zaplať pánbůh za závoru. Znovu začalo mlácení na dveře.

Vedla ho poschodím do předního křídla, Rita je spěšně předběhla. Nahlížel do otevřených ložnic, které míjeli. Vtom ho upoutal elektrický lustr visící ze stropu na zaprášeném řetězu. Malé žárovky působily v denním světle matně a neprůhledně, teď však zářily v plné kráse a on přimhouřil oči, aby je prostudoval. Poprvé jí jemně odporoval. „Později!“ navrhla mu v panice. Proud vody s hučením plnil vanu. Ze dveří do koupelny se drala pára.

Znovu se malebně uklonil s mírně pozvednutým obočím a následoval ji do koupelny. Lesknoucí se dlaždice ho zjevně potěšily.

Pomalu se natáhl k oknu a zadíval se na sluneční paprsky, které se třpytily skrze zamlžené sklo. Opatrně přezkoušel západku a otočil kličkou. Rozevřel obě křídla, dokud se mu neskýtal pohled na střechy domů a nádherné ranní nebe.

„Rito, přines otcovy šaty," rozkázala Julie polohlasné. Každou chvíli mohli ti dole vyrazit dveře. „Rychle, jeho převlečník, boty, košili, všechno, co ti přijde pod ruku."

Ramses zvedl bradu a zavřel oči. Opíjel se slunečním svitem. Julii se zdálo, že vidí jeho vlasy houstnout a kadeřit se na čele. Houstly a kadeřily se.

Tak je to. Vzbudilo ho slunce. Na zápas s Henrym byl příliš zesláblý. Musel se vystavit slunci, neboť právě ono mu vracelo sílu.

Zdola se ozvaly výkřiky „Policie!" Rita přiběhla s párem trepek a hromádkou šatstva přes rameno.

„Je tam dav novinářů, slečno, a Scotland Yard a váš strýček Randolf…"

„Vím. Jdi dolů a řekni jim, že hned přijdeme. Ale závoru neotvírej!"

Julie převzala hedvábný župan s bílou košilí a pověsila to na věšák. Dotkla se Ramsesova ramene.

Obrátil se k ní a pohotová vřelost jeho úsměvu ji zaskočila.

„*Britannici*," oznámila mu jemně. Jeho oči přelétly zprava doleva, jako by se snažil lokalizovat místo, kde právě stojí. „Ano, *Britannici*," trvala si na svém. Zmocnila se jí nečekaná závrať. Ukázala na koupel: „*Lavare!*" přikázala. Cožpak to snad neznamená „umýt se"?

Kývl. Jeho pohled absorboval vše kolem: mosazné kohoutky, páru přetékající z vany. Zadíval se na oblečení.

„Pro tebe," vysvětlila a prstem zamířila z šatů na Ramsese. Kdyby si tak vzpomněla na něco z latiny! „*Vestimenti*," dodala bezradně.

Rozesmál se. Pobaveně, požitkářsky, shovívavě. Znovu k němu vzhlížela jako přimražená. Na hebkou mihotající se krásu jeho tváře. Měl pěkný, dokonce i bílý chrup, bezchybnou pokožku a podivně rozhodný způsob, kterým si ji měřil. Nakonec, vždyť je to přece

Ramses Veliký. Znovu omdlí, jestli s tím okamžitě nepřestane. Vycouvala ze dveří.

„*Reste!*“ oznámila mu. „*Lavare*.“ Učinila prosebné gesto. Ale když se měla k odchodu, obemkl jí pevným stiskem zápěstí.

Poskočilo jí srdce.

„Henry,“ vyslovil tiše. Ve tváři mu zaplála zloba, nikoli však vůči ní.

Pomalu se nadechla. Rita dole ječela na nezvané hosty, ať přestanou mlátit do dveří. Někdo z ulice jí něco křičel v odpověď.

„Nestarej se o Henryho. Ne teď. Vyřídím si to s ním, tím si můžeš být jistý.“

Ale on jí nerozumí. Opětovně naznačila prosbu o trpělivé poshovení a opatrně se mu vymkla. Kývl a propustil ji. Vycouvala, zavřela za sebou dveře, prolétla chodbou a seběhla po schodišti.

„Pusť mě dovnitř, Rito!“ křičel Randolf. Julie málem klopýtla o poslední schod. Horečně přezkoumala přijímací salon. Víko od rakve bylo na svém místě. Všimnou si na koberci cestičky prachu? Tomu by přece nikdo neuvěřil! Ona sama by tomu nevěřila.

Zastavila se, zavřela oči, zhluboka se nadechla a pak Ritě poručila otevřít. Otočila se ke vchodu a s přehnaně upjatým výrazem sledovala, jak dovnitř vráží rozcuchaný a bosý strýc Randolf jen tak v županu. Následovala ochranka z muzea a dva muži – zjevně policisté v civilu, ačkoli netušila, co zrovna ti by zde měli pohledávat.

„Co se to proboha děje?“ zeptala se. „Zrovna jsem si zdřímla na sofa. Kolik je hodin?“ zmateně se rozhlédla. „Co se tu děje, Rito?“

„Nemám nejmenší tušení, slečno,“ téměř vykřikla Rita. Julie jí dala znamení nabádající ke klidu.

„Bál jsem se o tebe, drahá,“ odpověděl za ni Randolf. „Henry mi tvrdil…“

„Co tvrdil?“

Pánové v dlouhých kabátech studovali rozlitou kávu. Jeden z nich zaznamenal rozevřený kapesník s bílým práškem roztroušeným i na podlaze. Ve slunečním světle vypadal jako cukr. Náhle z chodby nahlédl Henry.

Zadívala se na něj. Zabil mi otce! Nemohla si dovolit procítit to zrovna teď. Nemohla si to připustit, jinak by zešílela. Promítla si znovu scénu, kdy jí vnucoval šálek kávy; vybavila si kamenný výraz jeho bledé tváře.

„Copak je to s tebou, Henry?“ ptala se ho chladně potlačujíc chvění v hlase. „Před půl hodinou ses odsud vyřítil, jako bys byl viděl ducha.“

„Víš zatraceně dobře, co se stalo,“ zasípal. Byl bělejší než křída a potil se po celém těle. Vytáhl kapesník a otřel si horní ret. Znatelně se mu třásla ruka.

„Seber se!“ osočil se Randolf syna. „Tak cos to sakra viděl?“

„Dovolte otázku, slečno,“ ozval se menší ze dvou mužů Scotland Yardu. „Vyskytl se v tomto domě nějaký narušitel?“ Dikce i způsoby gentlemana. Strach ji okamžitě přešel. Cítila, že se jí spolu s hlasem vrací i přesvědčivost: „Opravdu nikoli, pane. Můj bratranec viděl nějakého narušitele? Henry, ty musíš mít špatné svědomí. Měl jsi halucinace. Já o nikom takovém nevím.“

Randolf si Henryho zuřivě měřil. Muži ze Scotland Yardu působili nejistě.

Henry se poddával tichému vzteku. Zíral na ni, jako by ji chtěl vlastníma rukama uškrtit. A ona mu to chladně vracela. Zabil jsi mi otce a byl bys zabil i mě!

Nevíme, co máme v takovou chvíli cítit, nemůžeme to vědět, utěšovala se. Vím jen, že tě nenávidím jako nikoho předtím.

„Tady je ta mumiová schrána!“ vyštěkl náhle Henry. Visel na dveřích a neodvažoval se vstoupit. „Chci, abyste ji hned otevřeli!“

„Ty jsi ale naprosto nemožný. Mumiové schrány se nikdo ani nedotkne. Obsahuje relikvii nesmírné hodnoty, která patří Britskému muzeu a nesmí být vystavena povětrnostním podmínkám.“

„Co tím sleduješ!“ vykřikl hystericky Henry.

„Uklidni se,“ zpražil ho Randolf, „už jsem slyšel dost.“

Zvenčí k nim pronikly hlasy. Někdo vyšel po vnějším schodišti a nahlížel dovnitř předními dveřmi.

„Henry, nehodlám ve svém domě trpět takové pozdvižení,“ rozkázala Julie odměřeně.

Muži ze Scotland Yardu si Henryho chladně změřili.

„Pane, v případě, že si slečna nepřeje domovní prohlídku…“

„Tak tu si opravdu nepřeji,“ přitakala Julie.

„Domnívám se, že i tak jsme vás připravili o dost drahocenného času. Sami jste se přesvědčili, že se zde vůbec nic nestalo.“

Jistě si všimli převráceného šálku a kapesníku na podlaze, ale Julie byla neústupná. Očima těkala z Henryho na vyšetřovatele, pak na druhého vyšetřovatele, který ji podrobil pečlivě zkoumavému pohledu, aniž by pronesl jediné slůvko.

Nikdo z nich nemohl vidět to, co ona: Ramsesovu postavu, která k nim důstojně sestupovala po schodišti. Nevšimli si, že někdo prošel chodbou a nehlučně vstoupil do salonu. To vše do chvíle, než zaznamenali Juliin zaujatý pohled a otočili se po zdroji její fascinace – ve dveřích do knihovny postával vysoký hnědovlasý muž v županu z vínového hedvábí.

Bez dechu ho pozorovala. Byl ztělesněný majestát – co taky čekat od krále? Přesto vypadal jako z jiného světa, jako by jeho dvůr byl plný nadlidí. Mužů neobvyklé síly a vznešeného držení těla s živě pronikavýma očima.

Dokonce i ten župan se saténovými klopami na něm působil exoticky. Trepky povýšil na nález z prastaré hrobky. Přestože bílou košili nedopnul, vypadala podivuhodně normálně, snad proto, že se odrážela od jeho mohutných prsou, snad proto, že stál s vypjatou hrudí, nohama pevně na zemi ve výstavním postoji, kterého by žádný současník nebyl schopen. Byl to rozhodný postoj navyklý přijímat hold podřízených, ale v jeho výrazu nebylo pranic nadutého. Jen si měřil ji i Henryho, který zrovna zrudl až ke kořínkům tmavých vlasů.

Henry soustředěně hleděl na prsten se skarabem na Ramsesově pravé ruce. Zírali na něj také oba inspektoři. A Randolf se zdál už zcela vyveden z míry. Poznal župan, který sám věnoval bratrovi? Rita se přitiskla zády ke zdi a zakryla si ústa rukama.

„Strýčku Randolfe,“ Julie odvážně vykročila, „toto je otcův přítel, který právě přijel z Egypta. Egyptolog, s otcem se moc dobře znali. Ehm… pan Ramsey, Reginald Ramsey. Seznamte se, prosím, s mým strýcem. Randolf Stratford a jeho syn Henry…“

Ramses si prostudoval Randolfa, pak se znovu soustředil na Henryho. Henry si ho zpitomělé prohlížel. Julie naznačila Ramsesovi prosbu o strpení.

„Myslím, že není čas na společenské dýchánky," vyhlásila strojeně. „Jsem unavená a trochu vyvedená z míry tím vším…"

„Takže, slečno Stratfordová, snad váš bratranec viděl tohoto gentlemana," navrhl bystrý policejní zřízenec.

„Ano, dost možná," připustila. „Ale nyní se musím postarat o hosta. Dosud nesnídal. Musím…"

Henry to věděl! Poznala to na něm. Snažila se sebrat sílu a pronést něco patřičně společenského a pošetilého. Bylo po osmé. Měla hlad. Henry ustoupil do rohu místnosti, ale Ramses z něj nespouštěl oči. Pohnul se za zády obou detektivů Scotland Yardu k osudnému kapesníku, rychlým a půvabným gestem ho zvedl z podlahy. Nikdo, s výjimkou Julie a Henryho, si toho nevšiml. Ramses si s pohledem stále upřeným na Henryho vrazil kapesník do kapsy županu.

Randolf na Julii zíral nadobro vyveden z míry; jeden z mužů Scotland Yardu se prokazatelně nudil.

„Jsi v pořádku, drahá?" provolal konečně Randolf. „Jsi si tím jistá?"

„Naprosto," přešla k němu, uchopila ho za loket a vedla ke dveřím. Muži ze Scotland Yardu ji následovali.

„Jmenuji se inspektor Trent, madam," sdělil jí ten výřečnější. „Tohle je můj partner, seržant Galton. Určitě zavolejte, kdykoli nás budete potřebovat."

„Samozřejmě," souhlasila. Henry se zdál být na pokraji výbuchu. Znenadání se prosmýkl kolem ní, přičemž ji málem porazil, proběhl otevřenými dveřmi a prodral se davem na vstupním schodišti.

„Byla to mumie, pane?!" křičel někdo. „Viděl jste, jak se mumie pohnula?"

„Postihla vás kletba?!"

„Slečno Stratfordová, jste celá?!"

Muži ze Scotland Yardu se měli k okamžitému odchodu, inspektor Trent přikázal davu, aby se ihned rozešel.

„Co se to s ním sakra děje?“ mumlal si Randolf. „Ničemu už nerozumím.“

Julie svírala jeho rámě o to pevněji. Zřejmě neví, co Henry spáchal. Randolf by nikdy nedopustil, aby se jejímu otci něco přihodilo. Objala strýce kolem krku a políbila ho na tvář.

„Neboj se, strýčku Randolfe,“ řekla rychle, neboť cítila, že jí každou chvíli vyhrknou slzy.

Randolf potřásl hlavou. Cítil se ponížený, a dokonce měl tak trochu strach, ona s ním ze srdce soucítila a vyprovázela ho pohledem. Soucítila s ním víc než kdy dřív s kýmkoli jiným. Dokud nebyl skoro vprostřed ulice, nevšimla si, že je bosý. Pronásledovali ho reportéři. Scotland Yard odjel a pár novinářů se troufale vrátilo před dům. Rychle poodstoupila a zabouchla za sebou dveře. Oknem sledovala strýcovu vzdálenou postavu vbíhat po schodech ke vchodu do jeho vlastního domu naproti.

Pomalu se obrátila do haly. Vzdálený zpěv fontány v zimní zahradě, kůň míjející v rychlém trysku dům – a Rita třesoucí se v rohu, rukama horečně cupující zástěru.

Ramses nehnutě stál uprostřed místnosti. Nohy mírně rozkročené, zkřížené ruce, pohled upřený směrem k ní. Slunce kolem něj vytvořilo svatozář a nechalo přitom jeho obličej ve stínu. Hluboká záře jeho očí byla téměř tak zneklidňující jako vysoký lesk jeho hustých vlasů.

Poprvé v životě pochopila skutečný význam slova královský. V souvislosti s tím ji napadlo další neužívané, přesto zcela případné slovo. Znělo líbezný. Nemalou součástí jeho půvabu byl výraz, rozkošně rozumný a rozkošně zvědavý, zároveň však soustředěný. Z jiného světa, ale dokonale normální. Velkolepější než lidský, a přesto lidský.

Jen tak si ji měřil. Těžký župan lehce nadnášel průvan teplého vzduchu ze zimní zahrady.

„Rito, nech nás,“ zašeptala.

„Ale slečno…“

„Běž.“

Rozhostilo se ticho. Přistoupil k ní. Ani stopa po úsměvu; jen vážnost sama. Při studiu její tváře, vlasů, šatstva, se mu mírně rozšířily zorničky.

Jak na něj může působit lehký krajkový župánek? napadlo ji najednou. Bude si myslet, že ženy dnešních dnů takhle chodí doma i po ulici? Jenže on se nedíval na krajku. Zajímal ho spíše tvar ňader a křivka boků pod splývavým hedvábím. Znovu jí pohlédl do tváře a o jeho výrazu nemohlo být pochyb, byla v něm vášeň. Přiblížil se těsně k ní, položil jí ruce na ramena, jeho horoucí prsty ji pevně sevřely.

„Ne," řekla.

Rezolutně potřásla hlavou a couvla. Pozvedla ramena ve snaze nepřiznat si vlastní strach, a tím méně to příjemné chvění, jež jí zničehonic prostoupilo údy.

„Ne," opakovala s náznakem nesouhlasu.

A jak ho s probuzeným strachem sledovala a bojovala s horkostí, která se jí překvapivě usadila na hrudi, on kývl, ustoupil a usmál se na ni. Rukama udělal rozmáchlé gesto a promluvil měkkou latinou. Zachytila své jméno, slovo *regina*, a také výraz, o němž věděla, že znamená dům. Julie je královnou ve svém domě.

Kývla.

Nedokázala zakrýt úlevný výdech. Celá se třásla. Všiml si toho? Určitě. Udělal tázavé gesto:

„*Panis*, Julie," zašeptal. „*Vinum. Panis.*" Oči se mu zúžily při hledání správného názvu. „*Jidere*," řekl a půvabně se dotkl úst.

„Á, už vím, co chceš říct. Máš hlad. Chceš víno a chleba." Utíkala ke dveřím: „Rito!" zavolala. „Má hlad. Musíme mu dát něco k snědku."

Otočila se, aby zachytila jeho vroucí úsměv plný citu, kterého si všimla už v horním patře. Shledával ji zřejmě příjemnou na pohled. Kdyby tak věděl, že ona ho považuje za tak neodolatelného, že ho před malou chvílí málem sama objala a… Nejlepší bude na to nemyslet. Něco takového si nesmí připustit ani ve snu.

IV.

Elliott si hověl v obrovském ušáku a zálibně sledoval plameny v krbu před sebou. Postavil křeslo co nejblíže výhni, chodidla v trepkách spočívala na mříži. Žár konejšil bolest jeho nohou a paží. Naslouchal Henrymu, rozpolcen mezi netrpělivostí a nenadálým zaujetím. Boží odplata za Henryho hříchy byla téměř dokonána. Henry byl naprosto skandální.

„Muselo se ti něco zdát!“ navrhoval Alex.

„A já vám říkám, že ta odporná mumie vstala z té své zatracené rakve a vrhla se po mně. Škrtila mě. Cítil jsem její sevření, viděl jsem jí do špinavé, zafačované tváře!“

„Rozhodně sis to jen představoval,“ trval na svém Alex.

„Zkus si to, sakra, představit sám!“

Elliott sledoval oba mladé muže z rohu krbového výklenku po pravé straně. Henry, neoholený a třesoucí se, sklenici skotské v ruce. A nedotčený Alex s rukama čistýma jako ruce jeptišky.

„Vážně tvrdíš, že ten egyptolog a mumie jsou jeden a týž člověk? Henry, celou noc jsi proflámoval. Pil jsi s tou holkou z kabaretu, byl jsi…“

„Tak odkud ten darebák přivandroval, když to teda není ta mumie?“

Elliott se tiše rozesmál. Špičkou stříbrné hole rozhrábl dřevěné uhlí v krbu.

Henry neohroženě mlel svou.

„Minulou noc tam ještě nebyl! Sešel ze schodů v županu strýčka Lawrence! Neviděli jste ho. Není to obyčejný chlap. Každý, kdo ho jen zahlédl, vám to potvrdí.“

„A Julie je tam s ním sama?“

Alexovi trvalo dlouho, než si dokázal dát dvě a dvě dohromady, důvěřivá duše.

„Vždyť se vám to snažím celou dobu říct! Bože, copak se v celým Londýně nenajde někdo, kdo mi uvěří?“ Henry do sebe hodil skotskou a přemístil se k sekretáři, aby si dolil. „Julie se ho zastává. Julie ví, co se stalo. Viděla, jak se po mně sápal!“

„Tou historkou si prokazuješ medvědí službu,“ vysvětloval trpělivě Alex. „Nikdo ti to neuvěří a…“

„Vzpomeň na ty papyrový svitky,“ prskal Henry. „Píše se v nich o něčem nesmrtelným. Lawrence o tom mluvil s tím chlapem, Samirem, něco o Ramsesovi Druhým, kterej putuje už tisíc let…“

„Já myslel, že to byl Ramses Veliký,“ přerušil ho Alex.

„To je jedna a táž osoba, ty tupče. Ramses Druhý, Ramses Veliký a Ramses Prokletý. Všechno to stálo ve svitcích. O Kleopatře a o tomhle Ramsesovi. Copak nečtete noviny? Já myslel, že strýci Lawrencovi měkne v tom horku mozek.“

„Potřebuješ si odpočinout, Henry, dost možná někde na klinice. Všechny ty řeči o kletbě…“

„Tak mě už sakra pochopte! Je to horší než kletba. Ta mumie se mě snažila zabít. Hýbe se, je živá!“ Alex si ho měřil se špatně skrývanou nedůvěrou. Stejný pohled si vyhrazuje pro novinové články, pomyslel si Elliott pochmurně.

„Navštívím Julii, když mě omluvíš, otče…“

„Samozřejmě. To bys rozhodně měl.“ Elliott se znovu zahleděl do ohně. „Zjisti všechno o tom egyptologovi. Odkud se vzal. Neměla by být sama s cizím člověkem, to je nepřípustné.“

„Je tam sama s mumií!“ zavyl Henry.

„Henry, proč nejdeš domů a nevyspíš se z toho?“ zeptal se Alex. „Uvidíme se později, otče.“

„Ty zpropadenej budižkničemu!“

Alex urážku přešel, za daných okolností se to zdálo poměrně snadné. Henry vyprázdnil sklenku a vrátil se k sekretáři.

Elliott zaslechl cinknutí láhve o sklo. „Zjistil jsi, jak se onen tajemný egyptolog jmenuje?“ zajímal se.

„Reginald Ramsey, jen si to považte. Jsem si jistej, že si to v tu chvíli vymyslela.“ Vrátil se ke krbu, opřel se loktem o římsu, a

pomalu srkal z plné sklenice. Když Elliott zvedl hlavu, prudce uhnul očima. „Nepromluvil slovo anglicky a měli jste vidět ty jeho oči! Říkám vám, že s tím *musíme* něco udělat!“

„Co navrhuješ?“

„Jak to mám, ksakru, vědět? Zavřít tu zatracenou mrtvolu, to je ono.“

Elliott se krátce zasmál: „Jestliže se tě ta osoba nebo věc, nebo co to bylo, snažila uškrtit, tak proč ji Julie chrání? Proč ji to taky neuškrtí?“

Henry chvíli zíral do prázdna. Pak si znovu zavdal skotské. Elliott ho chladně sledoval. Nezdál se šílený. Hysterický, to ano, ale ne šílený.

„Snažím se dopátrat,“ pokračoval Elliott tiše a důrazně, „proč by chtěl ublížit zrovna tobě?“

„Vždyť je to – hrome – mumie! To já se poflakoval po té pitomé hrobce, ne Julie. Já tam našel Lawrence mrtvého.“

Henry se zastavil, jako by mu právě něco došlo. Jeho tvář už nebyla bez výrazu, zřetelně ho cosi vyvedlo z míry.

Jejich oči se na vteřinu setkaly a pak se Elliott opět raději věnoval ohni. Tak to je ten mladý muž, kterého jsem kdysi měl rád, pomyslel si, kterého jsem s něžnou nedočkavostí laskal a miloval. A teď směřuje k úplnému konci. Pomsta by měla být sladká, ale není.

„Podívejte,“ koktal Henry, „musí v tom být nějaký fígl, nějaký vysvětlení. Ale ať už je to cokoli, musíte to zarazit. Mohlo to Julii nějak očarovat.“

„Chápu.“

„Nic nechápete, myslíte, že jsem se zbláznil. A pohrdáte mnou, vždycky jste pohrdal.“

„Vždycky ne.“

Opět se zadívali jeden na druhého. Henryho tvář byla celá zpocená. Rty se mu roztřásly a po chvíli se odvrátil.

Je na dně, napadlo Elliotta. Tragédie spočívá v tom, že se nemá kam schovat sám před sebou.

„Je mi jedno, co si myslíte,“ pokračoval Henry, „ale já nehodlám v tom domě strávit další noc. Dám si věci poslat do klubu.“

„Nemůžeš ji tam nechat samotnou. To se nesluší. A vzhledem k tomu, že s Alexem nejsou zasnoubeni, nemohu řádně zasáhnout ani já.“

„Čerta starýho zmůžete. A já si, u všech rohatých, půjdu tam, kam se mi zachce. Povídám vám, že už tam nezůstanu.“

Slyšel Henryho odcházet, slyšel, jak postavil sklenku na mramorovou desku sekretáře. Dolehly k němu ztěžklé kroky doznívající chodbou.

Zapřel se do damaškového polstrování. Zazněla dutá ozvěna naznačující, že Henry práskl dveřmi.

Snažil se dívat na odeznělý incident s nadhledem. Henry za nimi přišel, protože mu Randolf nevěřil. Jakou prazvláštní historku si ten mladík vymyslel? Nedávala nejmenší smysl, navíc byl jejím autorem někdo tak zdeptaný a zmatený jako Henry.

„Kleopatřin milenec,“ šeptal si, „strážce egyptských panovníků. Ramses Nesmrtelný Ramses Prokletý.“

„Randolf nedokáže přesvědčit svou neteř, aby si Alexe vzala. Nemá na ni naprosto *žádný* vliv. Půjčil sis peníze, protože je ti Randolfa líto. Je to tvůj starý přítel.“

„Snad máš pravdu.“

Vzdychl, aniž by se na ni podíval: „Třeba se cítím svým způsobem odpovědný.“

„Proč bys měl cítit zodpovědnost? Co ty máš společného s Henrym Stratfordem a s tím, co se z něj stalo?“ zajímala se.

Neodpověděl. Představil si hotelový pokoj v Paříži a tupé zklamání v Henryho očích, když mu nevyšla jeho snaha o vydírání. Podivné, jak jasně to vše viděl, včetně zařízení pokoje. Později, když odhalil krádež tabatěrky a peněz, posadil se a přemýšlel: To všechno si musím pamatovat. Už se mi to znovu nesmí stát.

„Je mi líto toho náhrdelníku, Edith,“ zašeptal, dotčen myšlenkou, že okradl vlastní ženu, jako tenkrát Henry okradl jeho. Přistihl se, že se na ni usmívá, dokonce pomrkává a tak trošku flirtuje, ostatně jako vždycky. Pokrčil rameny.

Před lety by mu byla řekla: „Nehraj na mě zkaženýho hocha.“ Pouhá skutečnost, že to už neříkala, neznamenala, že už jí nepřipadá okouzlující.

„Randolf už má peníze na vyplacení,“ ujišťoval ji vážně.

„To není nutné,“ hlesla. „Zařídím to.“ Pomalu se zvedla a čekala. Věděla, že ji bude potřebovat, až se pokusí postavit se na nohy. A tušila také, nakolik ho to ponižuje.

„Kam to vlastně jdeš?“ zeptala se, když ho uchopila za ruce.

„Do muzea za Samirem Ibrahaimem.“

„Zase ta mumie.“

„Henry přišel s prapodivnou historkou…“

V.

„Alexi, drahý,“ řekla Julie a vzala přitom jeho ruce do svých. „Pan Ramsey byl otcův dobrý přítel. Je jen v pořádku, když je teď tady se mnou.“

„Ale jsi s ním sama a…“ Zadíval se na její bílý župan tak nesouhlasně, jak jen toho byl schopen.

„Alexi, jsem moderní dívka. Nevyslýchej mě. Odejdi a dej mi příležitost postarat se o hosta. Za pár dnů uspořádáme oběd, kde všechno vysvětlím.“

„Julie, za pár dnů!“

Rychle ho políbila na ústa a tlačila ho k venkovním dveřím. Dopustil se dalšího z rozhodných pohledů směrem do zimní zahrady.

„Alexi, jdi už. Ten člověk je z Egypta, musím mu ukázat Londýn. A spěchám. Prosím tě, nejdražší, udělej, oč tě žádám.“

Vlastně ho přímo vystrkala ze dveří. Byl příliš dobře vychovaný, aby se nadále vzpouzel. Zadíval se na ni svým nevinně zmateným způsobem, a pak se tiše zeptal, zda smí večer zavolat.

„Samozřejmě,“ ujistila ho. „Jsi přece takový drahoušek.“ Poslala mu špičkami prstů vzdušný polibek a rychle zavřela dveře.

Otočila se a na chvíli se opřela o stěnu. Přehlédla halu až ke skleněným dveřím zimní zahrady. Kolem proběhla Rita, v kuchyni zapískala konvice. Dům byl přeplněn štiplavou vůní připravovaných pokrmů.

Znovu se jí rozbušilo srdce. Hlavou jí prolétly myšlenky, které však nevzbudily žádné emoce. Jediné, na čem v tuto zcela mimořádnou chvíli záleželo, bylo to, že je zde. Nesmrtelný muž sedí v její zimní zahradě.

Prošla halou a zastavila se ve dveřích, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Stále měl na sobě otcův župan, ale košile se zbavil s

náznakem nechuti k tuhé naškrobené látce. Vlasy už dosáhly původní bohatosti mohutné zářící hřívy, která v kadeřích spadala za uši, až na těžkou vlnu, jež mu neposlušné klouzala do čela.

Bílý proutěný stůl byl obložen talíři s kouřícím jídlem. Četl si *Punch* a přitom prsty pravé ruky zdvořile uzobával tu maso, tu ovoce, tu chleba po pravici nebo kousek pečené drůbeže přímo před sebou. Vybranost, s níž se živil, aniž by se dotkl vidličky či nože (ačkoli ho zaujal jejich vzorek ve starém stříbře) byla vlastně pozoruhodná.

Poslední dvě hodiny soustředěně jedl a četl. Spořádal neuvěřitelné množství potravy, které rozhodně přesahovalo její představivost. Jako by to pro něj byla pohonná hmota. Vypil čtyři láhve vína, dvě láhve minerální vody, všechno mléko, které měli, a teď si čas od času přihnul brandy.

Nebyl opilý, ba naopak, působil mimořádně střízlivé. Závratnou rychlostí si prošel její anglicko-egyptský slovník. Anglicko-latinský slovník mu nezabral o moc víc času. Systém arabských číslic v tabulce s římskými zjevně absorboval za pár minut. Nedokázala mu přesně vysvětlit úplný význam nuly, ale aspoň mu to uměla předvést. Pak stejně spěšně studoval Oxfordský slovník angličtiny, střídavě se vracel a postupoval dál, prstem přitom sjížděl jeden sloupec za druhým.

Jistě si nečetl každé jednotlivé slovo. Pronikal do podstaty, k samotným kořenům jazyka, k jeho základním principům, což pochopila, když ji nutil pojmenovat každou věc, kterou uviděl, a rychle to zopakoval v perfektním tvaru. Naučil se jména všech rostlin v zimní zahradě: kapradí, banánovník, orchidej, begonie, sedmikráska, buganvílie. Zarazilo ji, když o chvíli později bezchybně anglicky zopakoval seznam veškerého inventáře: „Fontána, stůl, talíře, porcelán, stříbro, dlaždice, Rito!“

Právě se probíral čistě anglickým textem. Po plátku *Punch* následovala dvě čísla časopisu *Strana*, americký *Harper’s Weekly* a všechna vydání *Timesů*, která pro něj doma našli.

Listoval pozorně stránkami, dotýkal se slov, *obrázků*, úpravy, jako nevidomý, který zázračně vidí skrze konečky prstů. Stejně

láskyplnou péči věnoval talířům značky Wedgwood a křišťálu Waterford.

Vzrušeně přivítal Ritu, která mu nesla sklenici piva.

„Nic jiného nemáme, slečno," sdělila Julii s pokrčením ramen. Napřáhla ruku, udržujíc si od Ramsese uctivou vzdálenost.

Převzal sklenici a okamžitě ji vyprázdnil. Kývl a usmál se na ni.

„Egypťané milují pivo, rychle dones nějaké další."

Udržet Ritu v pohybu znamenalo chránit ji před ztrátou zdravého rozumu.

Julie se probojovala kapradím a stromy v květináčích. Usedla naproti Ramsesovi. Zvedl oči a ukázal na obrázek „Gibson Girl" před sebou. Julie kývla.

„Američanka," vysvětlila stručně.

„Spojené státy," dodal.

Tím ji ohromil. „Správně."

Rychle snědl celou šunku a přidal k ní další tenký krajíc chleba, který spolykal na dvě kousnutí. Levou rukou souběžně otáčel stránky, prohlédl si obrázek muže na kole. Rozesmálo ho to.

„Bicykl," dodala k tomu.

„Správně." Přesně zopakoval její vlastní přízvuk, totéž přece řekla před malou chvílí. Pak něco doplnil měkkou latinou.

Musí ho vzít do ulic a všechno mu ukázat.

Náhle se ozval ostrý zvuk telefonu na otcově pracovním stole v Egyptském pokoji. Ramses byl okamžitě na nohou. Následoval ji do pokoje a zblízka pozoroval, jak mluví do sluchátka.

„Haló? Ano, tady Julie Stratfordová." Zakryla mluvítko dlaní. „To je telefon. Mluvicí strojek." Podržela mu sluchátko, aby si poslechl hlas na druhém konci. Volali z Henryho klubu, že pošlou pro jeho kufr. A má ho tady vůbec?

„Je připraven. Potřebujete dva muže, myslím. Prosím, pospěšte si."

Uchopila drát a přidržela ho před Ramsesem: „Hlas prochází drátem," zašeptala a zavěsila. Vzala ho za ruku a vedla zpět do zimní zahrady. Ukázala mu dráty vedoucí venku od domu k telegrafnímu sloupu na konci zahrady.

Sledoval to vše s nadšeným soustředěním. Na stole se zmocnila prázdné sklenice, pak popošla ke zdi, jež oddělovala zimní zahradu od kuchyně. Přiložila sklenici ke stěně a ucho přitiskla k jejímu dnu. Poslouchala. Zesilovalo to Ritino pobíhání. Nabídla mu, ať to zkusí. Slyšel zesílení stejně jako ona.

Zadumaně si ji změřil, byl zaskočen, rozrušen.

„Telefonní drát spojuje zvuk," vysvětlovala. „Je to mechanický vynález." Právě tohle pro něj musí udělat – ukázat mu, co jsou stroje zač. Vysvětlit obrovský pokrok, kterým prošli; naprostou změnu v přístupu k výrobě věcí.

„Spojuje zvuk," opakoval přemýšlivě. Přešel ke stolu a zvedl časopis, kterým zrovna listoval. Naznačoval jí, aby nahlas četla. Rychle přečetla odstavec komentující domácí události. Byl pro něj příliš přeplněn abstrakcí, ale on stejně jen poslouchá slabiky. Netrpělivě jí časopis odebral a odpověděl: „Děkuji."

„Výborně," pochválila ho. „Učíš se obdivuhodně rychle."

Pak provedl zvláštní sérii pohybů. Dotkl se spánku a čela, jako by odkazoval na mozek. Potom ukázal na vlasy a kůži. Co se jí to snažil sdělit? Že orgány myšlení reagují tak rychle, jako vlasy a tělo reagovaly na sluneční světlo?

Obrátil se ke stolu. „Uzenina," recitoval. „Hovězí. Pečené kuře. Pivo. Mléko. Víno. Vidlička. Nůž. Ubrousek. Pivo. Víc piva."

„Ovšem," souhlasila. „Rito, přines ještě pivo. Chutná mu." Nadzvedla okraj župánku: „Krajka. Hedvábí."

Vydal krátký třepotavý zvuk.

„Motýli!" zajásala. „Správně. Jsi tak úžasně chytrý!"

Smál se a řekl: „Ještě jednou."

„Úžasně chytrý." Ukázala si na hlavu: „Mozek, mysl."

Kývl. Vrhl letmý pohled na loupací nůž se stříbrnou rukojetí. Zdvihl ho, jako by žádal o svolení a zastrčil si ho do kapsy. Pak pokývl, aby ho následovala do Egyptského pokoje. Přistoupil ke staré zažloutlé mapě světa vsazené do těžkého rámu a pečlivě ukázal na Anglii.

„Ano, Anglie, Británie," přisvědčila. Pak přiložil prst na Ameriku. „Spojené státy." Jmenovala mu kontinenty a oceány.

Nakonec došlo i na Egypt a řeku Nil, který byl na mapě jen úzkou stužkou. Ukázala na něj: „Ramses, král Egypta.“

Kývl, ale chtěl vědět něco jiného. Opět pečlivě formuloval otázku:

„Dvacáté století? Co znamená léta Páně?“

Mlčky se na něj zadívala. Vždyť on prospal narození Krista! Jistě ani sám neví, jak dlouho vlastně spal. Skutečnost, že je pravý, nefalšovaný pohan, ji tolik nezněklidňovala, spíš fascinovala. Přesto se bála otřesu, jejž mu způsobí, až odpoví na jeho otázku.

Kde je zase ta kniha s římskými čísly? Vytáhla z otcovy knihovny Plutarchovy *Životopisy* a našla datum vydání v římských číslicích, bylo to před třemi roky, skvělé.

Chopila se listu papíru z otcova stolu a spěšně perem napsala současné datum. Ale jak ho zasvětit do počátku systému?

Kleopatra tomu byla blízko, Julie se však z pochopitelných důvodů bála vzpomenout její jméno. Pak jí vytanul na mysli ten nejlepší příklad.

Tiskacími písmeny napsala jméno OCTAVIANUS CAESAR. Kývl. Připsala pod ně římskou číslici I. Pak načrtla dlouhou vodorovnou linku až k samému pravému okraji stránky. Tam napsala své jméno, Julie, s datem v římském číslování. A ještě latinské slovo *annus*, rok.

Zbledl. Dlouze se díval na papír a do tváří se mu pomalu vracela barva. Nepochybně jí porozuměl. Jeho výraz zvážněl a stal se zvláštně zamyšleným. Spíš všechno zvažoval, než že by se vyrovnával s prožitým šokem. Napsala slovo *století* a vedle římskou číslicí stovku, k tomu znovu slovo *annus*. Netrpělivě kývl, jistě, tomu přece rozumí.

Založil si ruce na prsou a pomalu přešel pokojem. Nedokázala uhodnout, na co asi tak myslí.

„Je to dlouho,“ šeptla. „*Tempus… tempus fugit.*“ Nebyla si jistá. Čas letí? Ale to je zhruba poslední útržek latiny, na který si vzpomene. Usmál se na ni. Copak to byla fráze už před dvěma tisíci lety?

Přistoupil ke stolu, opatrně se přes něj naklonil, rozšrouboval pero a do egyptské kartuše pečlivě vepsal vlastní jméno v

hieroglyfech: Ramses Veliký. Pak i on nakreslil dlouhou čáru přes celou stránku a nakonec napsal Kleopatra. Uprostřed pak umístil římskou číslici M, což znamenalo tisíc let, a k tomu odpovídající arabské číslo, které ho naučila zhruba před hodinou.

Dal jí chvíli na přečtení. Pak napsal pod svou kartuš číslo 3000.

„Ramses je starý tři tisíce let," ukázala na něj. „A Ramses to ví."

Znovu pokýval hlavou a usmál se. Co to měl vlastně za výraz? Smutný, rezignovaný, nebo prostě přemýšlivý? V jeho očích se zrcadlila temná bolest. Nepřestal se usmívat, přesto si toho všimla, a všimla si i nenápadného zamihotání řas, když všechno sám zvážil a citově se od toho odpoutal. Rozhlédl se po pokoji, jako by ho viděl poprvé. Podíval na strop, potom na podlahu a pak přímo na Kleopatřinu bustu. Jeho pohled zůstal stejný, jeho úsměv byl stále vroucný a příjemný, ale něco z jeho tváře přitom zmizelo. Byla to životní energie, jakoby ji docela ztratil.

Když na ni znovu pohlédl, měl v očích slzy. Nesnesla to. Nahmátla jeho levou ruku a stiskla ji ve své. Jejich prsty se propletly, jemně opětoval její stisk.

„Mnoho let, Julie," hlesl. „Velmi mnoho let jsem neviděl tento svět. Mluvím srozumitelně?"

„Ano, jistě," přiznala.

Prohlížel si ji a šeptal pomalu, téměř uctivě: „Velmi mnoho let." Široce se usmál. Viděla, jak se mu začínají otřásat ramena, a uvědomila si, že se směje. „Dva tisíce let, Julie." A dotek radostného vzrušení mu vrátil ztracenou vitalitu. Jen pomalu pohledem zabrousil ke Kleopatře. Dlouze se na ni zadíval a potom se otočil zpět k Julii – zvědavost a optimismus převážily. To bylo ono, životní optimismus.

Chtěla ho políbit. Naléhavost této touhy ji nadobro zaskočila. Nebylo to pouhou krásou jeho obličeje, byl v tom jeho hluboce znělý hlas, bolest v očích, způsob, jakým se na ni usmíval, a respekt, s nímž natáhl ruku, aby ji pohladil po vlasech. Po zádech jí přejel mráz.

„Ramses je nesmrtelný," sdělila mu. „Ramses má *vitam aetemam*."

Vzal to na vědomí s uctivým pousmáním. Kývl: „Ano, *vitam aetemam*."

Cítila k tomuto muži lásku? Nebo ji zaslepil tak, že byl veškerý rozum rázem tentam? Dokonce i myšlenky na Henryho, který zavraždil jejího otce?

Henry musí počkat. Spravedlnost musí počkat. Dokud nebude s to zabít ho vlastní rukou, což jí přišlo nemyslitelné. Muž, jenž před ní seděl, byl teď pro ni vším. Nadejde den, kdy nenávist k Henrymu zúročí. Henry směřoval k Boží odplatě jistěji než kterákoli jiná lidská bytost.

Zhlížela se v Ramsesových nádherných modrých očích, její ruka se hřála v jeho dlani – zázrakem ji vyšší moc seslala do faraonovy budoucnosti…

Z ulice se ozval ostrý zvuk. Mohlo to být jedině auto. Zaslechl ho, ale reagoval pomalu. Zdlouhavě od ní odtrhl oči a namířil pohled k oknu. Pak jí lehce položil dlaně na ramena a vedl ji do přední části domu.

Dokonalý gentleman, pozoruhodně dvorná bytost. Skrze krajku závěsů pohlížel na něco, co musel považovat za ohromující divadlo: kabriolet italské výroby postával na ulici, dva mladíci na předních sedadlech mávali na mladou dámu kráčející po protějším chodníku. Řidič zatroubil. Odporně pronikavý zvuk Ramsese dost ohromil. Nicméně beze strachu pokračoval ve zvědavém pozorování otevřeného, hlučícího a odfukujícího auta. Když se auto pohnulo a kolébalo se dál ulicí, zvědavost vystřídalo naprosté ohromení.

„Motorový vůz,“ vysvětlila. „Jezdí na benzin. Je to stroj. Vynález.“

„Motorový vůz!“ okamžitě se vrhl ke vchodu a otevřel dveře.

„Takhle ne,“ zdržela ho. „Musíš být slušně oblečený. Oděv, slušný oděv.“

„Košile, kalhoty, boty,“ recitoval.

Rozesmála se. Naznačil jí, ať chvíli počká. Sledovala, jak se vrací do Egyptského pokoje a přezkoumává dlouhou řadu alabastrových nádob. Vybral jednu a otočením se dostal do malé tajné skrýše v jejím podstavci. Sebral z ní několik zlatých mincí a přinesl jí je. „Oděv,“ sdělil jí stručně.

Vteřinu nebo dvě si je prohlížela na denním světle z okna. Další nedotčené mince s Kleopatrou.

„Ale ne,“ oznámila nakonec. „Jsou příliš cenné. Schovej si je. Jsi mým hostem. O všechno se postarám.“

Vzala ho za ruku a vedla po schodech nahoru. Znovu a znovu studoval vše kolem sebe. Tentokrát ho zaujaly zejména porcelánové drobnůstky ve skleníku. Zastavil se před otcovým portrétem v horní hale.

„Lawrence,“ konstatoval. Rozhodně na ni pohlédl: „A Henry? Kde je Henry?“

„I o Henryho se postarám,“ odvětila. „Čas a soud… *judicum*… spravedlnost si to s ním vyřídí.“

Naznačil, že ho její odpověď neuspokojila. Vytáhl z kapsy nůž a přejel prstem po jeho ostří: „Já, Ramses, zabiji Henryho.“

„Ne,“ vyhrkla s rukou na ústech. „Soud. Spravedlnost! Jsme národ soudnictví a práva. Až na to přijde…“ Sesypala se. Nemohla dál, oči se jí zamžily slzami. Znovu se to v ní ozvalo. Henry okradl otce o jeho vítězství, o jeho tajuplný nález, právě o tuto chvíli. „Ne,“ trvala na svém, když se ji snažil uklidnit.

Přiložil si ruku na prsa: „Já, Ramses, jsem právo. Král, dvůr, spravedlnost.“

Posmrkávala a snažila se zastavit slzavý příval, utírajíc si oči hřbetem ruky.

„Rychle se učíš slovíčka,“ pochválila ho, „ale Henryho zabít nemůžeš. Kdybys to udělal, nepřežila bych to.“

Znenadání vzal její tvář do dlaní a políbil ji. Bylo to krátké, zato naprosto zničující. Zavrávorala a otočila se k němu zády.

Rychle prošla chodbou a otevřela dveře do otcova pokoje. Když vybírala z šatníku věci, nedokázala se k němu obrátit. Rozložila košili, kalhoty, opasek, ponožky, boty. Ukázala na obrázky na zdi a na fotografie, které si otec schovával: byl na nich on, Elliott, Randolf a další kumpáni ze studijních let na Oxfordu až po současnost. Zapomněla na sako. Vytáhla je a položila mezi ostatní svršky na posteli.

Pak teprve na něj pohlédla. Stál ve dveřích. Župan rozevřený až do pasu; v jeho postoji rozhodně bylo něco primitivního: zkřížené paže, nohy mírně od sebe, přesto se zdál v tu chvíli naprosto vytříbeně kultivovaný.

Vešel do pokoje a přezkoumal ho se stejnou důsledností, kterou věnoval všemu kolem sebe. Zahlédl fotografii Juliina otce s Randolfem a Elliottem v Oxfordu. Otočil se k šatstvu rozloženému na posteli. Zjevně porovnával jedno s druhým.

„Správně," přitakala. „Takhle by ses měl obléknout."

Očima zabloudil k *Archeologickému magazínu*, který ležel na nočním stolku. Zvedl ho a zalistoval. Zaujaly ho rytiny zobrazující velkou pyramidu v Gize a také Mena House. O čem asi přemýšlel? Zavřel časopis.

„Arr… cheo… logie," vyslovil neobratně. Usmál se tomu s nevinností dítěte.

Pohled na ni zažehl v jeho očích ohníčky. Na prsou se mu vyjímalo sporé ochlupení. Julie věděla, že musí okamžitě odtud.

„Obleč se, Ramsesi, podle obrázků. Později ti pomůžu, jestli někde uděláš chybu."

„Velmi dobře, Julie Stratfordová," odpověděl s odzbrojujícím britským akcentem. „Obleču se sám. Už jsem to jednou dělal."

Ach, ano, otroci… Měl je přece vždycky a s největší pravděpodobností celé tucty. S tím už ale nic nenadělá. Nemůže ho přece svlékat. Cítila, jak jí planou líce jen při tom pomyšlení. Rychle vyšla ven a potichounku za sebou zavřela dveře.

VI.

Henry se opil jako nikdy v životě. Dorazil láhev skotské, kterou si vzal bez Elliottova svolení, brandy nasával, jako by to byla voda. Nepomáhalo to. Zapaloval si jeden egyptský doutník za druhým, čímž přeplňoval Daisyin byt čpavou vůní, které uvykl v Káhiře. To ho přimělo k vzpomínkám na Malenku. Zatoužil po její přítomnosti, ačkoliv si stejně tak přál, aby byl nikdy nevkročil na egyptskou půdu, aby nikdy nebyl vešel do té skalní hrobky, kde se strýc Lawrence probíral starověkými svitky.

Mumie žila. Viděla ho vsypat jed do Lawrencova šálku. Nemýlil se, když za těsnými obinadly zahlédl bdící oči ve chvíli, kdy ta věc povstala z rakve v Juliině domě a vztáhla špinavé prsty po jeho hrdle.

Nikdo nechápal, v jakém je nebezpečí. Nemohli tomu rozumět, neboť neznali motiv. Nevadila mu vlastní existence té odpornosti, jen kdyby mumie nádavkem nevěděla, čeho se dopustil. A muž jménem Reginald Ramsey, přestože si ho dost dobře nedokázal spojit s nechutným stvořením, jež se ho snažilo škrtit – byl ve skutečnosti tatáž osoba. Uteče zpět do svých zatuchlých obinadel, až se po něm Henry vrhne?

Bože! Otřásl se. Zaslechl, že Daisy něco řekla. Když zvedl oči, spatřil ji pózovat u krbu jen v korzetu a hedvábných punčochách. Světlé lokny jí spadaly na ramena. Prostě se potřebovala před někým pýřit a nechat se ohmatávat. Nic to neznamenalo.

„Takže mně tady tvrdíš, že ta pitomá mumie vylezla z rakve a vrazila ti svý hnusný pracky kolem krku? A teďka má na sobě nějakej zavšivenej župan a trepky a fláká se po domě tvý sestřenky, jo?!“

Vypadni, Daisy. Viděl se v duchu zvedat nůž, jímž zabil Sharplese, a viděl se, jak podřezává Daisy hrdlo.

Zazvonil zvonek. Snad nepůjde otevřít v negližé? Je naprostý idiot, proč ho to sakra zajímá? Schoulil se do křesla a nahmatal v kapse nůž.

Květiny. Vrátila se s obrovským pugétem v náručí a brebentila cosi o ctitelích. Znovu se zapřel v křesle. Co to dělá, jak se to na něj dívá?

„Potřebuju pistoli," oznámil, aniž by se na ni podíval. „Tví kamarádíčci z podsvětí jistě nějakou seženou."

„Já v tom nejedu!"

„Uděláš, co ti říkám!" rozkázal. Kdyby tak věděla, že zabil dva muže a málem taky jednu ženu. Málem. Šlo o to, že by se mu líbilo Daisy ublížit, rád by viděl, jak by se tvářila, kdyby jí vrazil nůž do hrdla. „Teď zvedneš telefon a zavoláš svýmu zpropadenýmu bratrovi. Potřebuju malou pistoli, kterou bych mohl nosit pod kabátem."

Rozpláče se?

„Udělej to," opakoval důrazně. „Zajdu si zatím do klubu pro svršky. Kdyby mě někdo hledal, řekni mu, že zůstávám u tebe. Posloucháš mě?"

„Nejsi ve stavu, kdy bys mohl někam jít!"

Vypotácel se z křesla a zamířil ke dveřím. Země se s ním zhoupla. Uzemnil se o rám dveří, chvíli na něm spočinul čelem. Už si nevzpomínal na dobu, kdy nebýval ztrhaný, zoufalý a rozrušený. Obrátil se k ní.

„Když se vrátím a zjistím, žes neudělala, co jsem chtěl…"

„Udělám to," zakňourala. Odhodila kytici, zalomila rukama, otočila se k němu zády a sklopila hlavu.

Instinkt, na který vždycky spoléhal, mu našeptal, že nadešla pravá chvíle všechno vyžehlit, chvíle na cit a něhu, i když ho samotný pohled na její záda dokázal rozzuřit a její vzlyky ho nutily skřípat zuby.

„Jsi spokojena s bytem, že drahá?" zajímal se. „A se šampaňským a s kožichy, a nové auto se ti jistě bude taky líbit, jen co ho koupím. Potřebuju jen trochu času a trpělivosti."

Viděl, že kývá. Otočila se k němu, ale to už prošel chodbou ke dveřím.

~ ~ ~

Zrovna odvezli Henryho kufr.

Julie stála u okna a očima provázela nevzhledný a hlučný automobil německé výroby. V hloubi duše netušila, co si s Henrym počne.

Udat ho úřadům bylo nemyslitelné. Nejenže neměla hodnověrné svědky, ale hlavně nedokázala unést pomyšlení, jak by tím ublížila Randolfovi.

Randolf byl nevinen. Cítila to. Taky vycítila, že by pro něj zpráva o Henryho vině znamenala poslední kapku. Ztratila by strýce, jako ztratila otce. I když její strýc nebyl nikdy mužem otcova formátu, byla to její krev a měla ho moc ráda.

Matně si vzpomínala na Henryho ranní výrok: „Jsme všechno, co ti zůstalo.“ Utrpení ji ochromovalo. Znovu se ocitla na pokraji nářku.

Vyrušily ji kroky na schodech. Otočila se, aby spatřila jedinou bytost, v jejíž moci bylo rozptýlit její chmury, alespoň na chvilinku.

Sama se přepečlivě oblékla, nepouštějíc přitom ze zřetele, že reprezentuje svou dobu i společnost. Vybrala si své nejkrásnější vycházkové šaty, černý klobouk s hedvábnými květy a samozřejmě rukavičky, aby se kompletně seznámil se soudobou módou. Taky pro něj chtěla být krásná. Věděla, jak jí vínová sluší. Když ho zahlédla scházet po schodišti, zastavilo se jí srdce.

Jakmile vstoupil do haly, přestala dýchat. Přiblížil se k ní takřka nebezpečně, jako by ji chtěl políbit. Necouvla.

S otcovou garderobou si poradil docela dobře. Tmavé ponožky a boty byly v nejlepším pořádku, knoflíky pečlivě zapnuté, hedvábná kravata působila trochu excentricky, ale úhledně; zvládl i manžetové knoflíčky. V hedvábné vestě, konzervativně černém saku a šedých vlněných kalhotách byl vzrušivě pohledný. Dojem rušila jen kašmírová šála, kterou se starosvětsky opásal jako šerpou, po způsobu staromódního koloniálního důstojníka.

„Smím?“ dovolila se, odvázala ji a proklouzla s ní kolem krku a do saka. Pečlivě ji urovnala a snažila se přitom nepodlehnout jeho intenzivnímu pohledu a podivně filozofickému úsměvu.

Nastává velké dobrodružství. Půjdou spolu do ulic. Ukáže Ramsesovi Velikému dvacáté století. Napínavější moment dosud nepoznala.

Zachytil ji, když otvírala dveře, a přitáhl ji k sobě. Zdálo se, že ji hodlá políbit, a její vzrušení se náhle změnilo v strach.

Vycítil to a přestal. Svíral teď její dlaň o něco méně, něžněji. Pak se uklonil a s úctou jí ruku políbil. Vykouzlil na rtech rozpustilý úsměv.

Jak mu probůh takhle dokáže odolat?

„Pojďme," vybídla ho, „svět čeká!" Zamávala na projíždějící taxík a malinko ho postrčila.

Zarazil se. Těkal očima nahoru dolů širokou ulicí po spoustě domů s železnými mřížemi, masivními dveřmi, krajkovými záclonami a kouřícími komíny.

Energický a vášnivý, hladověl po všem novém. Svižně ji následoval do vozu.

Napadlo ji, že u milovaného Alexe nikdy nezaznamenala byť nepatrný odlesk takového temperamentu. Roztesknilo ji to. Ne kvůli Alexovi – jen si poprvé uvědomila, že její starý svět se začíná hroutit. A nic už nebude stejné jako dřív.

~ ~ ~

Samirova pracovna v Britském muzeu vypadala jako menší skladiště knih. Prostorný stůl a dvě kožená křesla zde zabírala snad až příliš velký prostor, ale Elliott ji shledával pohodlnou. Kamna na uhlí, zaplaťbůh, udržovala přijatelně vysokou teplotu.

„Nejsem si jist, zda vám k tomu něco řeknu," přiznal Samir. „Lawrence přeložil jen fragment. Faraon se prohlašoval za nesmrtelného. Údajně se toulal světem od konce své formální vlády. Žil mezi lidmi, o jejichž existenci staří Egypťané neměli potuchy. Tvrdil, že strávil dvě století v Athénách a nějakou dobu též v Římě. Nakonec se dal zavřít do hrobky, odkud ho směli vyvolat pouze představitelé královské rodiny. Zvláštní kněží znali jeho tajemství, ale za Kleopatřiných časů se už dávno stal legendou. Mladá královna jí zřejmě uvěřila."

„A podnikla všechny kroky nutné k jeho probuzení."

„Aspoň tak to píše. Hluboce se do ní zamiloval. Souhlasil, aby měla poměr s Caesarem ve jménu nezbytnosti a získání zkušeností, ne však už s Markem Antoniem. To ho rozhořčilo, jak zjistil Lawrence. Nic zde neprotiřečí známé historii. Zavrhl Kleopatru i s Antoniem za jejich výstřelky a nedostatek soudnosti, stejně jako naši současníci.“

„A Lawrence té historce věřil? Neměl nějakou vlastní teorii –“

„Lawrence šílel štěstím nad tím tajemstvím. Považte to zcela nepravděpodobné nakupení artefaktů! Byl by strávil zbytek života jeho řešením. Nemohu s jistotou říci, čemu doopravdy věřil.“

„A mumie, Samire?“ pokračoval Elliott. „Prohlížel jste ji? Byl jste u toho, když Lawrence poprvé otevřel schránu?“

„Ano.“

„Shledal jste na ní něco neobvyklého?“

„Bože můj, viděl jsem už na tisíc podobných mumií. Zarážející byl text, jazykové schopnosti toho člověka a samozřejmě rakev.“

„Takže, teď mám pro vás jednu historku já,“ přiznal Elliott. „Podle našeho společného přítele a známého Henryho Stratforda je tato mumie docela živá. Dnes ráno se vydala přímo z rakve přes Lawrencovu knihovnu do přijímacího pokoje, kde se pokusila Henryho uškrtit. Sotva vyvázl.“

Samir neodpověděl, jako by neslyšel. Až konečně zašeptal: „Děláte si ze mě legraci, lorde Rutherforde?“

Elliott se rozesmál: „Nikoli, pane Ibrahaime. A trvám na tom, že Henry Stratford též nevtipkoval, když mi dnes ráno tu příhodu líčil. Jsem si tím téměř jistý. Byl otřesený a hysterický, ale nevtipkoval.“

Ticho. Takhle to vypadá, když někdo nemá slov, pomyslel si Elliott hledě na Samira.

„Nemáte náhodou cigaretu, Samire?“ požádal.

Aniž by od Elliotta odtrhl oči, Samir otevřel útlou krabičku mistrně vyřezanou ze slonoviny. Prvotřídní egyptské cigarety. Pak Elliottovi nabídl zlatý zapalovač.

„Děkuji. Mohu k tomu dodat už jen tolik… domnívám se, že se podivíte… Ta mumie neublížila Julii, ba co víc, zdá se být jejím čestným hostem.“

„Lorde Rutherforde!“

„Mluvím smrtelně vážně. Můj syn Alex se k ní okamžitě rozjel. Předtím už tam byla policie. Zdá se, že u Stratfordů nyní přebývá jistý egyptolog jménem Reginald Ramsey a Julie ho, podle vlastních slov, musí vzít na projížďku Londýnem. Nemá čas probírat Henryho scestné halucinace. Henry, který toho gentlemana viděl, se zapřísáhl, že to je ta mumie v Lawrencových šatech.“

Elliott si připálil a zhluboka vdechl kouř.

„Brzy o tom uslyšíte z jiných zdrojů,“ usoudil ledabyle. „Novináři měli pohotovost: ‚Mumie si vyšla po Mayfairu‘.“ Pokrčil rameny.

Samira se to spíš dotklo, než že by ho to pobavilo. Vypadal značně rozrušeně.

„Odpusťte prosím,“ přiznal, „ale o Lawrencovu synovci Henrym nemám nejlepší mínění.“

„Jistě, jak byste taky mohl.“

„Říkáte, že jméno toho egyptologa zní Reginald Ramsey? Nikdy jsem o někom takovém v oboru neslyšel.“

„Zajisté. A to je znáte všechny, jestli se nepletu. Od Káhiry po Londýn, Manchester, Berlín či New York.“

„Alespoň myslím.“

„Takže to nedává smysl.“

„Ani trochu.“

„Pokud ovšem neuvěříme zprávám o nesmrtelnosti mumie. Pak by všechno zapadalo.“

„Přece byste neuvěřil –“ Jeho rozrušení bylo stále zjevnější, vlastně každou chvíli narůstalo.

„Prosím?“

„To je naprosto nemyslitelné,“ zamumlal si Samir. „Lawrence zemřel v hrobce na srdeční zástavu. Ta věc ho nezabila. To je šílenství.“

„Našel jste nějaké stopy násilí?“

„Naprosto ne, ale v hrobce byla děsivá atmosféra – kletby všude po rakvi. Mrtvý chtěl odpočívat v pokoji. Jako všichni mrtví.“

„Skutečně?“ zajímal se Elliott. „Kdybych byl mrtvý, nevím, zda bych si přál odpočívat v pokoji. To jest, leda bych byl skrz naskrz mrtvý.“

„Popouštíte příliš uzdu své obrazotvornosti, lorde Rutherforde… Ostatně, když Lawrence zemřel, byl s ním shodou okolností v hrobce i Henry Stratford!“

„Hmmm. Pravda. A Henry nespatřil našeho tlejícího přítele v cárech v pohybu dříve než dnes ráno.“

„Ta historka se mi vůbec nelíbí. Nelíbí se mi, že je slečna Stratfordová sama s tak cennými nálezy.“

„Snad by se tomu mělo více věnovat samo muzeum,“ navrhl Elliott. „Přezkoumat tu mumii, či co. Nakonec jde o nález nezměrné hodnoty.“

Samir neodpověděl. Znovu se ocitl ve stavu, kdy nebyl mocen slova, jen mlčky zíral na psací stůl před sebou.

Elliott se silně zapřel o vycházkovou hůl a postavil se na nohy. Začínal být dobrý v maskování nevyhnutelného nepohodlí, které mu tento jednoduchý pohyb působil. Musel pár sekund nehnutě stát, než bolest poleví. Pomaloučku típl cigaretu.

„Děkuji za velmi zajímavou konverzaci, Samire.“

Samir vzhlédl jako probuzen ze sna.

„Co si myslíte, že se k tady u všech všudy děje, lorde Rutherforde?“ Zvolna se zvedl.

„Chcete můj upřímný názor?“

„Ehm, zajisté.“

„Ramses *Druhý* je nesmrtelný. V dávných dobách odhalil nějaké tajemství, nějakou substanci, která mu zajistila nesmrtelnost. A právě teď se s Julií prochází po ulicích Londýna.“

„To nemyslíte vážně.“

„Ale myslím,“ pravil Elliott. „Stejně vážně věřím na duchy, na strašidla a na smůlu, házím přes rameno sůl a v jednom kuse klepu na dřevo. Budu překvapen – co překvapen, konsternován! – jestli je něco z toho pravda. Ale věřím tomu. Právě v tuto chvíli tomu věřím, protože je to jediné vysvětlení, které do všeho toho zmatku vnáší smysl.“

Samir zatvrzele mlčel.

Elliott se usmál, natáhl si rukavice, chopil se hole a hrdě odkráčel středem kanceláře, jako by mu každý krok nepůsobil bolest.

VII.

Právě prožívá největší dobrodružství svého života. Překvapilo ji, že se to stalo zrovna v Londýně, za bílého dne, když procházeli sem a tam po rušných ulicích, které zná celý život.

Nikdy předtím se jí to obrovské, ponuré město nezdálo tak malebné. Jak Ramses asi vnímá přerostlou metropoli a její stavby, jež se dotýkají nebe, rámusící tramvaje, škytající automobily a skupinky tmavých taxíků, které o překot ucpávají ulice? Co si asi myslí o nekonečných reklamách, štítech všech tvarů, nabídkách zboží, služeb, poradenství? Zdají se mu obchodní domy s konfekcí ošklivé? A co teprve obchůdky, kde celé dny svítí elektrická světla, protože ho věčně ponuré ulice neskýtají dostatek?

Ale jemu se líbilo úplně všechno. Všechno se snažil pojmout. Ničeho se nebál a nic ho neodpuzovalo. Vrhl se k obrubníku, aby se rukou dotkl parkujících automobilů. Vyběhl po točitém schodišti omnibusu, aby spatřil svět z vrchního patra. Strávil věčnost v telegrafní ústředně, kde pozoroval mladou sekretářku u psacího stroje. A ta, očarovaná modrookým obrem, podlehla jeho šarmu, a dovolila mu, aby svými hbitými prsty něco napsal, což hned učinil, vyťukávaje v latině věty, které ho tak rozveselily, že nemohl dál.

Julie ho zavedla k sídlu *The Times.* Musí vidět veliké tiskařské lisy, čichnout si k inkoustu, slyšet ohlušující rachot v nesmírných prostorách tiskárny. Musí pochopit souvislosti mezi jednotlivými vynálezy.

Sledovala Ramsesovu schopnost okouzlit lidi, kamkoli vkročí. Muži a ženy se mu podřizovali, jako by instinktivně vycítili královskou autoritu. Jeho postoj, chůze, to, jak se nesl, nebo zářivě usmíval, si získalo každého, na koho se jen trošku soustředěně zadíval, každého, komu spěšně stiskl ruku, každého, jehož

konverzaci nebo náhodným poznámkám pozorně naslouchal, jako by přijímal tajnou zprávu, jejíž obsah nesmí být špatně pochopen.

Určitě by se našla filozofická definice jeho stavu bytí, ale Julii na tom zas tak nezáleželo. Hlavní bylo, že si to užívá, že ho neděsí parní válec a rypadlo, neboť podobná překvapení očekával a chtěl je pouze pochopit.

Měla tolik otázek, tolik pojmů, jež se snažila nějak vyjádřit. To bylo nejtěžší ze všeho. Pojmy.

Rozhovor v abstraktní rovině se stával hodinu po hodině snazším. Osvojoval si angličtinu závratnou rychlostí.

„Pojmenuj to," žádal, když na chvíli polevila v nepřetržitém výkladu. „Jazyk jsou názvy, Julie. Názvy lidí, věcí, pocitů." Na zdůraznění posledních slov se uhodil do prsou. Odpoledne úplně upustil od latinských *quare, quid, quo, qui.*

„Angličtina je stará, Julie. Jazyk barbarů mé doby, dnes doplněný latinou. Slyšíš v tom latinu? Co je to, Julie? Vysvětli mi to!"

„Nemáme žádný systém výuky," oponovala. Chtěla mu vyložit tisk ve vztahu k ražbě mincí.

„Uděláme si ho později," ujistil ji. Byl zrovna zaneprázdněn nakukováním do zadních traktů pekáren, vývařoven, obuvnictví a kloboučnictví; studiem smetí v průchodech, pozorováním papírových balíků, které si nesli příležitostní chodci, a šatstvem kolemjdoucích žen. A také žen samotných.

Jestli tohle není chtíč, nevyznám se v lidech, říkala si Julie. Asi by je vyděsil, nebýt vybraně oblečen a výrazně sebejistý. Dodával mu na váze sám jeho postoj, způsob gestikulace, mluva. Je to král, pomyslela si, mimo své místo a čas, nicméně pořád král.

Dostrkala ho do knihkupectví. Ukázala na stará jména: Aristoteles, Platón, Euripides, Cicero, ale zaujaly ho moderní grafiky Aubreyho Beardsleyho.

Náramně se mu líbila fotografie. Julie ho vzala do malého ateliéru, aby se mohl nechat vyfotografovat. Měl z toho dětinskou radost. Nejlepší na tom podle jeho slov bylo, že si takové obrázky mohou dovolit i zdejší chudí.

Když však poprvé spatřil pohyblivé obrázky, byl teprve uchvácen. Jen se na plátně pohnuly obrovské světélkující postavy,

vydechl a v malém přelidněném kinosále křečovitě tiskl Juliinu ruku. Pohledem vystopoval paprsky projekce, okamžitě zamířil do místnůstky na konci sálu a bez váhání vtrhl dovnitř. Starý promítač padl za oběť jeho šarmu, jako všichni před ním, a zakrátko mu detailně vysvětlil celý mechanismus.

Konečně vstoupili do obrovské haly Viktoriina nádraží. Odfukující lokomotivy ho vyděsily k smrti. Přesto se k nim neohroženě přiblížil. Dotkl se chladné černé oceli, postál nebezpečně blízko u obrovských kol. Když jeden vlak odjel, zkusil chodidlem koleje, aby pocítil jejich vibrace. Opile sledoval táhnoucí se dav.

„Tisíce lidí se přepravují z jednoho konce Evropy na druhý," snažila se Julie překřičet ten rámus. „Cesta, která dřív trvala měsíce, dnes zabere jen několik dní."

„Evropa," šeptal si. „Z Itálie do Británie."

„Přes vodu se vlaky dostanou na lodi. Chudí z venkova se tak mohou snadno dostat do města. Všichni lidé města znají, chápeš to?"

Vážně kývl. Stiskl jí ruku: „Nespěchej na mě, Julie. Všechno včas pochopím." Záchvěv jeho kouzelného úsměvu v ní vyvolal náhlý nával horoucího citu, což ji přimělo zčervenat a odvrátit se.

„A chrámy, Julie? Domy *bohů*?"

„Dnes máme jen jediného Boha."

Nevěřil jí. „Jediného boha?"

Westminsterské opatství. Kráčeli pod jeho vysokým klenutím. Taková nádhera. Ukázala mu Shakespearův náhrobek.

„Není to přímo Boží příbytek, ale místo, kde se shromažďujeme, abychom s ním mluvili." Jak mu má vysvětlit křesťanství? Nakonec řekla: „Láska k bližnímu, to je základ."

Podíval se na ni znejistěle. „Láska k bližnímu?" Pozorně sledoval všechny kolem.

„A oni tomu věří? Nebo je to jenom věc zvyku?"

V pozdním odpoledni mluvil srozumitelné a v dlouhých větách. Sdělil jí, že se mu angličtina líbí. Byl to jazyk vhodný pro přemýšlení jako řečtina či latina, ne však staroegyptština. S každým novým jazykem, kterému se za předchozí život naučil, vzrostla jeho kapacita myšlení. A to v této době čtou i docela obyčejní lidé noviny plné slov! Jak asi takový obyčejný člověk uvažuje!

„Nejsi ani trochu unaven?“ zeptala se Julie konečně.

„Nikdy unaven,“ odvětil. „Až na srdce a duši. Hlad. Jídlo, Julie, toužím po spoustě jídla.“

Vstoupili do poklidného Hyde Parku. Navzdory předcházejícímu hladovému prohlášení se mu ve stínu prastarých stromů ulevilo. Skrze jejich větve prosvítalo nebe, což skýtalo pohled, jejž je možno spatřit kdykoli a na jakémkoli stejně příhodném místě na světě.

Našli si u stezky lavičku. Tiše pozoroval korzující chodce. A jak si ho měřili – muže mocné tělesné stavby a pronikavě nevázaného výrazu. Shledávají ho krásným? ptala se Julie sama sebe. Vědí, že pouhopouhý dotyk jeho ruky jí *zmrazí* celé tělo, a ona se to snaží v sobě potlačit?

Měla mu toho tolik co ukázat! Vzala ho do úřadoven Stratford Shipping a modlila se přitom, aby ji nikdo nepoznal. Zavedla ho do výtahu z tepaného železa a zmáčkla nejhořejší knoflík.

„Dráty a kladky,“ vysvětlila.

„Británie,“ vyslovil při pohledu na londýnské střechy, při vytí továrních sirén a zvonění tramvají pod nimi. „Amerika, Julie,“ vzrušeně se otočil a sevřel jí rameno překvapivě jemným stiskem prstů. „Za kolik dní bych byl parníkem v Americe?“

„Za deset, myslím. Do Egypta je to kratší. Šest dní trvá cesta do Alexandrie.“

Proč mu to říká? Jeho tvář potemněla. „Alexandrie,“ vyslovil to podle ní. „Alexandrie stále stojí?“

Vedla ho zpět k výtahu. Vysvětlila mu, že stále existují Athény, Damašek i Antiochie. A Řím, jistěže je i Řím.

Náhle ji osvítila inspirace. Zamávala na taxík a oznámila řidiči: „K Madame Tussaudové!“

Voskové figuríny v dobových kostýmech. V rychlosti mu vysvětlila, co je čeká: přehled historie. Ukáže mu americké indiány, Čingischána nebo Huna Attilu, který šířil Evropou strach po pádu římského impéria.

Nemohla si pro něj představit lepší souhrnnou mozaiku faktů. Jeho vyrovnanost ji nepřestávala udivovat.

Ale v muzeu voskových figurín stačilo pár minut, aby si uvědomila svou pošetilost. Jeho klid byl tentam s prvními postavami

římských vojáků. Julia Caesara poznal okamžitě. Pak nevěřícně hleděl na Kleopatru. Vosková figurína v sobě neměla nic z busty, kterou opatroval, ani z mincí, jež vlastnil. Její identita byla přesto jednoznačná. Královna spočívala na lehátku, v rukou se jí svíjel had s jedovatými zuby blízko ňader. Za ní stála strnulá postava Marka Antonia, nevýznamného muže v římském vojenském pancíři.

Ramses zbrunátněl. Otočil se k Julii a v jeho očích bylo něco divokého, pak se vrátil k tabulce s popiskem.

Proč ji nenapadlo, že ti dva tady budou taky? Proč jen si na to nevzpomněla včas? Couval kolem ní od skla vitríny; uchopila ho za ruku. Rozhlédl se kolem, málem přitom vrazil do páru, který mu vstoupil do cesty. Muž řekl něco neslušného, ale Ramses mu nevěnoval pozornost. Spěchal k východu. Julie o překot chvátala za ním.

Na ulici se patrně uklidnil. Pozoroval provoz. Chytil ji za ruku, aniž by na ni pohlédl. Spolu kráčeli dál, dokud ho nezastavil pohled na stavební dělníky. Zvuk obrovské rámusící míchačky se odrážel od vzdálených zdí.

Ramses se hořce usmál a Julie pro jistotu přivolala projíždějící taxík.

„Kam teď?“ zeptala se. „Řekni si, co bys chtěl vidět.“

Zadíval se na postavu žebračky v rozervaných hadrech a rozbitých botách, která za nimi natahovala ruku.

„Chudí,“ konstatoval hořce. „Proč pořád ještě jsou na světě chudí?“

Tiše projížděli dlážděnými ulicemi. Šňůry s prádlem křižovaly šedé nebe, v uličkách se zvedal zápach z kuchyňských kamen, otáčely se za nimi ušmudlané tvářičky bosých dětí.

„Všechno vaše bohatství těm lidem nedokáže pomoci? Jsou ubozí jako rolníci v mé vlasti.“

„Některé věci se časem nemění,“ hlesla Julie.

„Tvůj otec byl bohatý muž?“

Kývla. „Vybudoval velkou rejdařskou společnost – vysílá lodě se zbožím z Indie a Egypta do Anglie a Ameriky. Jeho parníky brázdí celičký svět.“

„Henry tě chtěl zabít pro majetek, a proto zabil i jeho.“

Julie se zadívala přímo před sebe. Jeho slova ji obrala o poslední zbytky sebevlády. Dnešní den, dnešní dobrodružství ji vyneslo do výšin, z nichž se teď neodvratně řítí do propasti. *Henry mi zabil otce.* Nedokázala promluvit.

Ramses ji vzal za ruku.

„Mělo by být dost bohatství pro všechny," zašeptala napjatým hlasem. „Pro mě, pro Henryho, i pro jeho otce."

„Přesto tvůj otec kopal v Egyptě poklad."

„Nehledal poklad," poctila ho přímým pohledem. „Pátral po dokladech minulosti. Tvé zápisky pro něj měly větší cenu než prsteny, které nosíš. Příběh, jejž jsi vyprávěl, to byl jeho poklad. A také malovaná rakev, protože to je věc prokazatelně z tvé epochy."

„Archeologie," usoudil Ramses.

„Ano," přitakala s úsměvem. „Můj otec nevykrádal hrobky."

„Chápu to, už se nezlob."

„Byl vědec," pokračovala klidněji. „Měl k dispozici všechny potřebné finance. Jediný omyl udělal, když svěřil společnost bratrovi a synovci."

Přestala. Cítila se unavená. Její nadšení vystřídalo vědomí toho, co se stalo, a to byl teprve začátek vší bolesti.

„Něco se pokazilo," špitla.

„Chtivost to pokazila. Chtivost vždycky dokáže všechno zhatit."

Díval se oknem na slepé, porozbíjené okenní tabulky. Ze stok a otevřených dveří stoupal odporný smrad. Zápach moči a rozkladu.

Nikdy v této části Londýna nebyla. Jen ji rozesmutnila, umocnila její bolest.

„Henryho je nutné zarazit," pronesl Ramses tvrdě, „než se ti opět pokusí ublížit. A tvůj otec zemřel jeho přičiněním, jistě se chceš pomstít."

„Kdyby se to doneslo strýci Randolfovi, zabije ho to. Pokud už to ovšem neví."

„Strýc je ten muž, který přišel dnes ráno a měl o tebe takovou starost? Je nevinný a strachuje se o svého syna. Ale bratranec Henry je zlo. Nekontrolovatelné zlo."

Roztřásla se, do očí se jí vedraly slzy.

„Nemohu nic dělat. Je to můj bratranec, moje jediná rodina. A jestli něco podniknu, bude to přes soudní tribunál.“

„Jsi v nebezpečí, Julie Stratfordová,“ sdělil jí.

„Ramsesi, já nejsem britská královna, nemohu brát spravedlnost do vlastních rukou.“

„Zato já jsem král a vždycky jím zůstanu. Moje svědomí tu zátěž unese. Nech mě jednat v pravou chvíli.“

„Ne,“ zašeptala. Zkoumavě na něj pohlédla. Napřáhl k ní ruku, jako by ji chtěl obejmout. Vzdorovala mu: „Slib, že nic neprovedeš. Kdyby se něco stalo, mám to na svědomí stejným dílem jako ty.“

„Zabil ti otce.“

„Zab ho a zabiješ i dceru.“

Chvíli si ji tiše měřil, snad ji obdivoval, nemohla to s jistotou poznat. Ucítila jeho ruku na rameni. Přitáhl si ji na prsa a políbil ji, jeho ústa se otevřela jejím. Propukl v ní okamžitý všespalující žár. Natáhla ruku, aby ho odstrčila, ale místo toho prsty bloudila v jeho kadeřích. Něžně pochovala jeho hlavu v dlaních a pak se zaraženě stáhla.

Celou tu dlouhou chvíli nedokázala promluvit. Tváře jí zrudly, cítila se poddajná a obnažená. Zavřela oči. Věděla, že jestli se jí ještě dotkne, bude po všem. Jestli hned něco neudělá, bude se s ním milovat teď a tady, v ujíždějícím taxíku.

„Co sis myslela, že jsem, Julie?“ zajímal se. „Duch? Jsem nesmrtelný *muž*.“

Pohnul se, aby ji znovu políbil. Couvla a pozvedla paži na protest.

„Budeme znovu mluvit o Henrym?“ zeptal se, vzal ji za ruku a políbil její prsty. „Henry ví, kdo jsem. Spatřil, jak jsem povstal, abych ti zachránil život, Julie. Viděl mě. Není důvod nechat ho žít s tímto poznáním, protože je zloduch a zaslouží si smrt.“

Věděl, že Julie se sotva dokáže soustředit na jeho slova. Zneklidňovala ji jeho ústa, která se obírala jejími prsty a jeho modré oči přitom v tmavé kabině taxíku zářily jako dvě věčná světla.

„Henry se tou historkou společensky znemožnil,“ usoudila. „Už mi neublíží.“ Odtáhla ruku a podívala se z okna. Díky Bohu, už jsou z toho odpudivého slumu venku.

Mírně přemýšlivě pokrčil rameny.

„Henry je zbabělec,“ doplnila. Už se zase dokázala ovládnout. „A mimořádný slaboch. To, co provedl otci, taková zbabělost!“

„Zbabělci mohou být nebezpečnější než nejudatnější muž, Julie,“ namítl.

„Neubližuj mu!“ zaprosila. Obrátila se k němu čelem: „Kvůli mně, Ramsesi, přenech ho vůli Boží. Nemůžu být jeho soudcem ani vykonavatelem rozsudku.“

„Staniž se, královno, moudřejší nad většinu panovnic,“ odvětil na to Ramses.

Znovu se sklonil k polibku. Věděla, že se musí odvrátit, ale neudělala to. A znovu ucítila onen záchvěv vzrušení, jenž ji celičkou prostoupil. Vytrhla se mu. Snažil se ji obejmout, ale její chvilkový odpor zvítězil.

Když k němu znovu vzhlédla, zase se usmíval: „Jsem hostem na tvém dvoře –“ úsporně přikývl „– má královno.“

~ ~ ~

Elliottovi nedalo mnoho práce Ritu zpracovat. Dokonce i přes její naléhavé výmluvy stran Juliiny nepřítomnosti, což ho mělo přimět k tomu, aby přišel někdy jindy, proklouzl do Egyptského pokoje.

„Ach, ty překrásné poklady! Není na světě dost času, aby je člověk všechny prozkoumal. Dones mi sklenku sherry, Rito. Jsem unaven, na chvíli si odpočinu, než se vydám na cestu domů.“

„Ano pane, ale –“

„To sherry, Rito.“

„Jistě, pane.“

Byla bledá a ustrašená, ubohé děvče. V knihovně vládlo pozdvižení, všude samý rozevřený svazek. Nahlédl do zimní zahrady. Z místa, kde stál, měl výhled na slovníky navršené na proutěném stole a na úhledné hromádky novin a časopisů rozeseté po židlích.

Ale Lawrencův deník ležel na psacím stole, jak doufal. Otevřel ho, aby se ujistil, zda je to opravdu on, pak ho ztopil pod kabát.

Když vešla Rita se sklenkou sherry na stříbrném tácku, studoval mumiovou schránu.

Ztěžka se zapřel o vycházkovou hůl, pozvedl sklenku a ochutnal. „Nenechala bys mě prohlédnout si tu mumii, že ne?“ zeptal se.

„Pane Bože, jen to ne. Nedotýkejte se jí, pane!“ hystericky mu bránila Rita. „Víko je moc těžký, pane, nesmí vás ani napadnout ho zvedat.“

„No tak, no tak. Víš stejně dobře jako já, že ta lehká dřevěná slupka neváží skoro nic.“

Děvče bylo strachy bez sebe.

Usmál se, vytáhl z kapsy sovereign a podal jí ho. Překvapeně zavrtěla hlavou.

„Jen si ho vezmi, děvče, kup si něco hezkého.“

A než se zmohla na slovo, prošel kolem ní k domovním dveřím. Spěchala mu otevřít.

Zastavil se na konci venkovního schodiště. Proč nestál na svém? Proč se nepodíval do rakve?

V ústrety mu vyšel jeho sluha Walter. Starý, dobrý Walter, který u nich pracuje od dob Elliottova dětství. Dovolil Walterovi, aby mu pomohl do zaparkovaného auta. Posadil se dozadu zmožen řezavou bolestí v boku, která ho přepadla, jen co zkusil natáhnout nohy.

Překvapilo by ho, kdyby rakev zela prázdnotou? Kdyby objevil, že to nejsou jen zábavné hrátky jeho představivosti? Na druhou stranu si uvědomil, nakolik byl v tu chvíli pevně přesvědčen, že rakev *opravdu* je prázdná, a bál se ujistit se o tom na vlastní oči.

~ ~ ~

Pan Hancock z Britského muzea nepatřil k příliš trpělivým lidem. Celý život terorizoval své okolí ve jménu vlastní oddanosti egyptským památkám a používal ji k ospravedlnění své hrubosti či nepokryté zášti k jiným lidem. Bylo to součástí jeho povahy, stejně jako opravdová láska k nálezům a papyrům, jež studoval od nepaměti.

Nahlas přečetl palcový titulek dalším třem pánům:

„Mumie chodí po Mayfairu. To je ale nestoudnost! Mladýmu Stratfordovi nejspíš přeskočilo.“

Starší muž naproti se jen usmíval.

„Henry Stratford je známý opilec se zálibou v hazardu. Mumie vylézá ze schrány, už to vidím!“

„Jde o to,“ podotkl Hancock, „že jsme svěřili soubor nesmírné ceny do soukromých rukou, a teď je z toho skandál se vším všudy, včetně Scotland Yardu a bulvárního tisku.“

„Když dovolíte,“ trumfnul ho starší vědec, „mnohem více by mě zneklidňovala ona záležitost s ukradenými mincemi.“

„Ano,“ přisvědčil tiše Samir Ibrahaim usazený na samém okraji jejich kroužku. „Nicméně když jsem katalogizoval nálezy, bylo jich jen pět a tu takzvaně zcizenou minci nikdo z vás na vlastní oči neviděl.“

„Nicméně,“ trval na svém Hancock, „pan Taylor je uznávaný numismatik. Byl si jistý, že tahle je pravá. A nabízel mu ji právě Henry Stratford.“

„Stratford ji mohl ukrást už v Egyptě,“ podotkl starší muž. Všichni pokyvovali.

„Soubor by měl být v muzeu,“ trval si na svém Hancock. „Měli bychom ihned přezkoumat Ramsesovu mumii. Káhirskému muzeu se nelíbí nastalá konkurence. K tomu ještě ta mince s Kleopatrou –“

„Ale, pánové, pánové,“ vložil se do toho znovu Samir. „Nemůžeme přece rokovat o bezpečí sbírky, aniž bychom si pohovořili se slečnou Stratfordovou.“

„Slečna Stratfordová je příliš mladá,“ odtušil Hancock kousavě. „A její soudnost je zastřena smutkem.“

„Správně,“ dodal starší muž, „nicméně, každý z přítomných si zajisté uvědomuje, že Lawrence Stratford věnoval tomuto muzeu miliony. Přikláním se k Samirovi. Nemůžeme přemístit sbírku bez souhlasu slečny Stratfordové.“

Hancock se znovu zahleděl do novin: „Ramses povstal z hrobu,“ recitoval. „Říkám vám, že se mi to nějak nezdá.“

„Snad tam můžeme poslat dalšího strážce,“ navrhl Samir. „Možná dva.“

Starší pán kývl: „Dobrý nápad, přesto opakuji, že nesmíme pustit ze zřetele city slečny Stratfordové.“

„Snad byste se u ní mohl zastavit!“ vyštěkl Hancock s pohledem upřeným na Samira. „Byli jste s jejím otcem přátelé.“

„Jistě, pánové,“ hlesl Samir. „To bych vskutku měl.“

~ ~ ~

Podvečer v hotelu Victoria. Ramses večeří už od čtyř hodin, kdy se sluneční světlo ještě lámalo skrze barevné sklo vitráží a vyšívalo bělostné ubrusy svým svitem. Nyní je tma; všude kolem záře svíčeky na stropě se líně otáčejí ventilátory, jež jen letmo pohnou vějíři listů temně zelených, vysokých a elegantních palem v mosazných květináčích.

Hemžící se číšníci přinášejí bez komentáře jeden chod za druhým – obočí se jim zkrabatilo teprve u čtvrté láhve italského červeného vína.

Julie snědla svoji zanedbatelnou porci už před hodinami. Právě byli zcela zaujati konverzací. Angličtina plynula snadněji než víno.

Učila Ramsese, jak používat stříbrný příbor, ale nedbal toho. Za jeho časů by si jídlo do úst cpal kusem stříbra leda tak nějaký barbar. Když to hlouběji zvážil, napadlo ho, že si vlastně nikdy do úst jídlo nenakládal. Bylo na Julii vysvětlit vynález stříbrného příboru. Prozatím však musela uznat, že je i tak vrcholně… vybraný, tím si byla jistá. Elegantní a civilizovaný. Obratně odtrhl sousto chleba nebo masa a malou porci umístil prsty na jazyk, aniž se dotkl rtů.

Julie mu zrovna zaujatě líčila zákonitosti průmyslové revoluce: „První stroje byly jednoduché – na tkaní, obdělávání půdy. Lidskou mysl zaujala možnost jejich využití.“

„Ach tak.“

„Když už vyrobíš stroj pro určitou činnost, je snazší sestrojit ho i na něco jiného…“

„Chápu.“

„A pak přišla parní lokomotiva, motorový vůz, telefon, letadlo.“

„Létání bych chtěl zkusit.“

„Samozřejmě. Ale je ti jasný pojem revoluce v myšlení?“

„Jistě. Nepřicházím, jak to nazýváte, z Devatenácté dynastie egyptské, ale z prvních dnů římského impéria. Mám, takříkajíc, pružné přizpůsobivé myšlení. Myšlenková revoluce ve mně vlastně probíhá nepřetržitě.“

Něco ho zaskočilo a nejdřív si neuvědomila, co to bylo. Pak jí došlo, že spustil orchestr. Přes hlasitě proudící konverzaci ho sotva bylo možno postřehnout. Povstal, upustil ubrousek a ukázal přes přelidněný sál.

Měkké záchvěvy valčíku z *Veselé vdovy* záhy překonaly společenský šum. Julie se zvedla, aby viděla na smyčcový orchestr, který hrál na protilehlém konci malého vyleštěného parketu.

Ramses se vydal přímo k němu.

„Počkej, Ramsesi!“ zavolala. Neposlechl ji. Utíkala za ním. Všichni přítomní sledovali urostlého muže, jak míří přes taneční parket a rychle se zastavuje před hudebníky, jako by to byl sám dirigent.

Rozzářil se při pohledu na housle a cello, pak se mu při studiu obrovské zlaté harfy vrátil úsměv, natolik extatický, že mu ho harfenistka potěšeně opětovala a šedovlasý hráč na cello byl víc než příjemně pobaven.

Museli ho mít za hluchoněmého. Postavil se k nim, přiložil dlaň na cello, pak ji stáhl pod tlakem vibrací a zase ji položil zpátky.

„Ach, Julie,“ vzdychl hlasitě.

Všichni se ohlíželi, dokonce i nápadně znepokojení číšníci. Nikdo z nich se však neodvážil vyslýchat pohledného gentlemana v nejlepším obleku Lawrence Stratforda a v hedvábné vestě, ani když se otřásl a chytil se za hlavu.

Mírně do něj strčila, ale ani se nehnul. „Julie, to je zvuk!“ zajásal.

„Tak si se mnou zatanči, Ramsesi,“ nabídla mu.

Měli parket jen pro sebe, ale co na tom záleželo, chtělo se jí nade všechno tančit.

Poděšeně se k ní obrátil, pak jí dovolil, aby ho pootočila, vzala ho za ruku, jak se slušelo, a proklouzla mu druhou kolem pasu.

„Takhle muž vede ženu,“ vysvětlovala; započala s valčíkovým krokem a lehce ho vedla. „Měla bych mít ruku na tvém rameni. Já se otáčím a ty… to je ono. Ale dovol, ať tě pro začátek vedu.“

Kroužili rychleji a rychleji. Ramses skvěle následoval jejího příkladu, jen místy drhl v kolenou. Záhy se k nim přidal další pár a pak další. Julie je nevnímala. Před očima měla pouze Ramsesovu uchvácenou tvář a způsob, jímž jeho oči těkaly po každodenních

pokladech shromážděných v místnosti. Viděla ji jako v mlze: svíčky, pozlacená ramena ventilátorů u stropu, netečné květiny na stolech, chvějivý lesk stříbra kolem nich a všeobjímající hudba, jež je unáší s sebou.

Zničehonic se rozesmál: „Julie, ta hudba jako by prýštila z poháru. Hudba, která se stala vínem.“ Divoce se s ním točila v malých kruzích. „Revoluce!“ vykřikl.

Pohodila dozadu hlavou a rozesmála se.

Najednou bylo po všem. Muselo to jednou skončit. Věděla, že se ji chystá políbit, a nechtěla mu v tom bránit. Ale on váhal. Sledoval odcházející páry. Vzal ji za ruku.

„Správně, je čas jít.“

Bylo chladno a mlha. Dala vrátnému spropitné a požádala o taxi.

Ramses rázoval sem a tam, pozoroval, jak obchodní cestující přicházejí a nasedají do automobilů a povozů, kamelota, který proletěl kolem s nejnovějším vydáním:

„Kletba mumie v Mayfairu!“ křičel chlapec zplna hrdla. „Mumie vstala z mrtvých!“

Než mu v tom mohla zabránit, zmocnil se Ramses jednoho výtisku. Rozrušeně hodila chlapci minci.

Tak tady máme celý ten hloupý skandál. Perokresba představovala Henryho prchajícího z jejích schodů.

„Tvůj bratránek,“ seznal Ramses zkroušeně. „Kletba mumie podruhé zasahuje…“ předčítal pomalu.

„Nikdo tomu doopravdy nevěří, je to jen vtip.“

Pokračoval: „Představitelé Britského muzea prohlašují, že Ramsesova sbírka je v naprostém bezpečí a bude co nevidět přenesena do muzea.“ Zastavil se. „Muzeum? Vysvětli mi slovo muzeum. Co to je? Hrobka?“

~ ~ ~

Ubohé děvče je na dně, to bylo Samirovi jasné. Měl by odejít, ale nejprve musel vidět Julii. A tak prkenně posedával na sofa v přijímacím pokoji, čekal a zavile odmítal Ritinu asi třetí nabídku kávy, čaje či vína.

Čas od času přehlédl celou délku patra až k místu, kde se vyjímala egyptská rakev. Kdyby tam Rita pořád nepostávala… Nehodlala ho však zjevně spustit z očí.

~ ~ ~

Muzeum bylo zavřené už hodiny, ale chtěla, aby ho viděl alespoň zvenčí. Nechala taxi odjet a následovala ho ke kovové mříži. Objal mřížoví a zahleděl se na dveře a vysoká okna. Ulice byla opuštěná a tmavá, začínalo mrholit.

„Uvnitř je spousta mumií," sdělila mu. „Tvoje by tam nakonec taky skončila. Otec pracoval pro Britské muzeum, i když ve vlastní režii."

„Mumie egyptských králů a královen?"

„Vlastně je jich nejvíc v Egyptě. Mumie Ramsese Druhého je tam léta ve skleněné vitríně."

Hořce se usmál a pohlédl na ni: „Vidělas ho?" Obrátil se zpět k muzeu. „Ubohý starý blázen. Nikdy se nedozví, že byl pohřben v Ramsesově hrobce."

„A kdo to byl?" zrychlil se jí tep. Na jazyku ji pálilo příliš mnoho otázek.

„To už se nedozvím zase já," pronesl tiše a měřil si očima budovu, jako by se snažil vzpomenout. „Poslal jsem vojáky, aby našli někoho umírajícího, nemilovaného, všemi opuštěného. V noci ho přinesli do paláce. Tak jsem… jak bys to řekla? Nastrojil svou vlastní smrt. A můj syn Merenptah dostal, co chtěl: vládu." Chvíli vážil další slova. Jeho hlas se maličko změnil, stal se hlubším. „A nyní slyším, že tělo toho člověka leží v muzeu mezi králi a královnami?"

„V káhirském muzeu," upřesnila šeptem. „Je to blízko Sakkáry dnes tam stojí velká metropole."

Zpozorovala, jak ho to zasáhlo. Zvolna pokračovala, ačkoli nemohla říci, jestli ji poslouchá.

„V dávných dobách bylo Údolí králů vypleněno. Zloději vyloupili téměř každou hrobku. Tělo Ramsese Velikého bylo nalezeno mezi tuctem jiných královských mumií v tajném hromadném hrobě, který pro ten účel pořídili kněží."

Zamyšleně se k ní otočil. Přes velké zneklidnění se jeho tvář zdála otevřená, oči pátrající.

„Řekni, Julie, tělo Kleopatry Šesté, té, která vládla v Caesarových časech, je také v káhirském muzeu?“ Vrátil se pohledem k budově. Měnil se jí před očima, cítila, jak se mu do tváří vkrádá barva.

„Ne, Ramsesi. Nikdo neví, co se s jejími ostatky stalo.“

„Znáš přece královnu, jejíž portrét se nalezl v mé hrobce.“

„Ano, Ramsesi, dokonce i děti školou povinné znají jméno Kleopatra, celý svět ho zná, ale její hrobka byla zničena ještě ve starověku. Starověk říkáme dnes období, kdy vládla.“

„Rozumím tomu lépe, než se vyjadřuji, Julie. Pokračuj.“

„Nikdo neví, kde stávala její hrobka. Nikdo neví, co se stalo s jejím tělem. Čas mumií už byl minulostí.“

„Ne!“ sykl. „Byla řádně pohřbena po egyptském způsobu, bez magie a balzamovaní, přesto zavinutá obinadly, jak se slušelo, a po moři dopravena do mauzolea.“

Odmlčel se. Přiložil si ruce ke spánkům, opřel se o kovový plot. Déšť maličko zhoustl. Roztřásla ji zima.

„Její mauzoleum,“ vzpamatoval se, zkřížil ruce na prsou a poodstoupil, aby řekl, co bylo třeba, „bylo velkolepé. Obrovská, krásná stavba obložená mramorem.“

„Totéž tvrdí starověcí autoři. Ale už neexistuje. V Alexandrii se po něm nezachovaly žádné stopy. Nikdo neví, kde přesně stálo.“

Tiše si ji změřil a řekl: „Já to pochopitelně vím.“

Sešel dolů po chodníku, zastavil se pod pouliční lampou a hleděl do jejího ostře žlutého mlžného světla. Omámeně ho následovala. Konečně se k ní obrátil, zachytil ji rukama a přitáhl k sobě.

„Cítíš mou bolest,“ usoudil klidně. „Přestože o mně víš tak málo. Jaký ti připadám?“

Přemýšlela. „Jako muž, krásný a silný muž, který přitom trpí, jako trpíme všichni. A já to vím… protože jsi to sám sepsal a nechal po sobě papyrové svitky.“

Nedokázala rozpoznat, zda ho tím potěšila.

„A tvůj otec to také četl.“

„Ano, něco z toho přeložil.“

„Viděl jsem ho při tom,“ přiznal tiše.

„Je pravda, co jsi napsal?“

„Proč bych lhal?“

Chtěl ji políbit, ale uhnula mu. „Vybíráš si pro pokroky nejpodivuhodnější chvíle,“ namítla tichounce. „Mluvili jsme o… o neštěstí, že?“

„Snad o samotě a pošetilosti. A o věcech, které člověka nutí pociťovat smutek.“

Jeho rysy zjemněly, vrátila se mu hravost i úsměv.

„Tvé chrámy v Egyptě stále stojí. Ramesseum v Luxoru, Abú Simbel. Ale to nejsou jména, pod kterými jsi je znal. Tvoje kolosální sochy jsou známé po celém světě. Psali o nich angličtí básníci. Slavní generálové cestovali, aby je mohli spatřit. I já je viděla, dotkla jsem se jich. Postávala jsem ve tvých starobylých chrámových síních.“

Stále se usmíval. „A teď s tebou kráčím ulicemi moderního města.“

„A dělá ti to radost.“

„Pravda. Mé chrámy zestárly, než jsem zavřel oči. Ale Kleopatřino mauzoleum bylo tehdy úplně nové.“ Zarazil se, pustil její ruku. „Jako by to bylo včera. Třebas je to zamlžené a jako ve snu. Nějak na sobě pociťuji staletí, po která jsem dřímal. Můj duch se vznášel, zatímco tělo spalo.“

Napadla ji slova z otcova překladu.

„O čem se ti zdálo, Ramsesi?“

„O ničem, nejdražší, co by se týkalo divů tohoto století!“ Odmlčel se. „Když jsme ztrápení, mluvíme o snech s láskou, jako by v nich spočívaly naše skutečné touhy – co bychom činili, kdyby nás to, co děláme, tak trpce nezklamalo. Ale pro tohoto poutníka byl skutečný svět vždy tou pravou náplní jeho touhy. A soužení přicházelo pouze tehdy, když se skutečný svět podobal snu.“

Zahleděl se do padajícího deště. Nechala si jeho slova vsáknout do podvědomí v marné snaze o pochopení jejich plného smyslu. Za krátký život zakusila dost bolesti, aby dokázala s láskou pečovat o to, co jí zbylo. Před lety ji matčina smrt přinutila přilnout o to více k otci. Pokoušela se milovat Alexe Savarella, protože to chtěl a protože to otci nevadilo. Ale ve skutečnosti milovala tytéž myšlenky a věci jako její otec. To tím myslel? Těžko říct.

„Nechceš se podívat do Egypta? Nepotřebuješ vidět starý svět na vlastní oči?“ zajímala se.

„Jsem na vahách,“ odtušil šeptem.

Závan vlhkého větru umetal opuštěná dláždění; suché listí se rozlétlo a dosedalo podél kovového plotu. Nad nimi se ozvalo jemné zvonění elektrických drátů, Ramses k němu vzhlédl.

„Je to mnohem životnější než sen,“ zašeptal a zadíval se zpět na osamělou lampu. „Chtěl jsem být v tomto čase, moje nejdražší. Odpustíš mi, když ti tak budu říkat? Nejdražší, tak jsi oslovila toho svého přítele, Alexe.“

„Smíš mi tak říkat.“ Miluju tě totiž víc, než jsem kdy milovala jeho!

Usmál se na ni svým nejvelkorysejším způsobem. Popošel k ní a zvedl ji ze země.

„Malá, lehoučká královno,“ zazpíval.

„Postav mě na zem, veliký králi,“ šeptla.

„A proč bych to měl udělat?“

„Protože ti to přikazuji.“

Poslechl. Měkce ji postavil na nohy a hluboce se uklonil.

„A kam půjdeme nyní, má královno? Domů, do paláce Stratfordových, ve čtvrti Mayfair, ve městě Londýně, v zemi anglické jindy též známé jako Británie?“

„Přesně tak, protože jsem k smrti unavená.“

„A já musím studovat v knihovně tvého otce, dovolíš-li. Musím číst, abych si ‚udělal systém‘, jak tomu říkáš, ve všem, cos mi dnes ukázala.“

~ ~ ~

V domě nebylo slyšet hlásku. Kam to děvče zmizelo? Káva, kterou si Samir konečně poručil, dávno vychladla. Vodnatá břečka už se nedala pít. Ovšem to nebylo vůbec důležité.

Přes hodinu soustředěně sledoval mumiovou schránu, jak se zdálo. Hodiny v hale už dvakrát odbily, příležitostná čelní světla automobilů prosvítila krajkovou záclonu, proběhla mezi vysokými stěnami pokoje a zažehla ve zlaté masce rakve chvilkový život.

Vstal. Slyšel, jak pod kobercem vrzla podlaha. Pomalu se došoural k rakvi. Zdvihni víko a dozvíš se to. Zdvihni ho a představ si, že by mohla být prázdná.

Natáhl se k pozlacenému dřevu.

„Nedělala bych to, pane!“

Á, to děvče. Znovu je na chodbě, má sevřené pěsti, z něčeho má chorobný strach, ale z čeho?

„Slečna Julie by se moc zlobila.“

Nedokázal vymyslet nic, co by na to měl říct. Škrobeně kývl a vrátil se na sofa.

„Snad byste mohl přijít zítra,“ zadoufala.

„Musím s ní mluvit ještě dnes večer.“

„Ale pane, je už dost pozdě.“

Klapot drožky před domem, náraz brzdících kol. Zaslechl nenadálý tichý vzdálený smích, v němž okamžitě poznal Julii.

Rita pospíšila ke dveřím otevřít závoru. Beze slov sledoval pár vstupující do pokoje. Julie jen zářila, ve vlasech jí světélkovaly kapky deště, a za ní muž: vysoký, výjimečně pohledný, tmavovlasý s žhnoucíma modrýma očima.

Julie s ním mluvila. Oslovovala ho jménem, ale Samir je nezaregistroval.

Nemohl od toho muže odtrhnout oči. Měl světlou bezchybnou pleť a vznešené rysy, ale duch, jenž v něm sídlil, se vymykal veškeré charakteristice. Vyzařovala z něj síla a obezřetnost až mrazivá.

„Chtěl jsem se… na vás jen podívat,“ oslovil Julii, aniž ji měl na dohled. „Přesvědčit se, že jste v pořádku. Strachoval jsem se o vás…“

Selhával mu hlas.

„Á, já vím kdo jste!“ vložil se do toho nečekaně ten muž bezchybným britským přízvukem. „Jste Lawrencův přítel, že? Samir.“

„My se známe?“ znejistěl Samir. „Nevzpomínám si.“

Těkal očima nahoru dolů po cizincově postavě, jež se teď k němu pomalu blížila, a když se Samir zaměřil na napřaženou ruku, na rubínový prsten a na prsten s kartuší Ramsese Velikého, zdálo se mu

náhle, že se ocitl ve snu; hlasy, které k němu pronikaly, nedávaly smysl, nebylo třeba odpovídat.

Ten prsten viděl skrz plátno na ruce mumie, mýlka byla vyloučená. Nezáleželo na tom, co mu zrovna tvrdí Julie. Zdvořilé fráze, nicméně samé lži, a ta bytost mu opětovala pohled. Dobře věděla, že poznal prsten, dobře věděla, že na slovech nezáleží.

„Doufám, že vás tak nevyděsil Henry s tím nesmyslem o…“ Ano, to bylo přesně ono.

A nebyl to vůbec nesmysl. Pomalu se přinutil zvednout zrak a ujistit se, že Julie je v bezpečí, živá a zdravá. Pak zavřel oči, a když je otevřel, už nehleděl na prsten, ale přímo do tváře velikého krále. Do klidných modrých očí, které vše pochopily.

Pokusil se k ní znovu promluvit, ale zaznělo jen sotva srozumitelné zaskřehotání: „Váš otec by si nepřál, abyste zůstala bez ochrany. Váš otec by jistě schválil můj příchod…“

„Ale Samire, příteli Lawrencův,“ pronesl znovu ten muž, „Julii Stratfordové už žádné nebezpečí nehrozí.“ Poznenáhlu přešel do staroegyptštiny jejíž výslovnost Samir nikdy předtím neslyšel: „Miluji tuto ženu a budu ji chránit před veškerým nebezpečenstvím.“

Ten zvuk ho zarazil. Otočil se zády, Julie se znovu rozpovídala. Nedokázal ji poslouchat. Přešel ke krbové římse a opřel se o ni, jako by mu hrozil pád.

„Jistě znáte jazyk faraónů, příteli,“ pokračoval modrooký. „Jste přece Egypťan, ne? Studoval jste jej celý život. Čtete v něm tak dobře jako latinsky nebo řecky.“

Pečlivě modulovaný hlas se snažil rozptýlit jeho obavy, byl civilizovaný, byl dvorný. Co víc si mohl Samir přát?

„Ano pane, máte pravdu,“ odpověděl mu. „Ale nikdy jsem neslyšel, aby jím někdo mluvil nahlas, výslovnost mi byla tajemstvím. Ale řekněte mi –“ znovu se přinutil pohlédnout mu přímo do tváře. „Byl jsem informován, že jste egyptolog. Domníváte se, že mého milovaného přítele Lawrence zabila kletba? Nebo zemřel přirozenou smrtí, jak všichni předpokládáme?“

Muž zřejmě zvažoval odpověď a o kousek dál ve stínu Julie Stratfordová zbledla, sklopila oči a malinko se od obou odvrátila.

„Kletby jsou jen slova,“ pronesl cizinec. „Varování hloupým a nenechavým. Vzít lidský život nepřirozeným způsobem, na to je třeba jedu nebo jiné zákeřné zbraně.“

„Jed!“ hlesl Samir.

„Samire, už je dost pozdě,“ namítla Julie. Její hlas byl hrubý, podrážděný. „Nesmíte o tom teď mluvit, nebo se zase rozpláču a budu si připadat jako blázen. Věnujme se tomu, až dojde k vyšetřování.“ Přistoupila k němu a vzala ho za obě ruce. „Chci, abyste přišel někdy jindy, až si na to budeme moci sednout a pohovořit si.“

„Julie Stratfordová je velmi unavena, neboť byla skvělá učitelka. Též já vám dávám dobrou noc, příteli. Jsme přátelé, ne? Snad si toho máme navzájem dost říci. Nyní však věřte, že budu Julii Stratfordovou chránit před vším a přede všemi, kdož by jí mohli ublížit.“

Samir se pomalu ubíral ke dveřím.

„Kdybyste mě snad potřebovali,“ obrátil se ještě, „určitě pro mě pošlete.“ Nahmátl plášť. Vyprostil vizitku a chvíli na ni zaraženě hleděl. Pak ji podal tomu modrookému muži. Když mu ji nabízel, ještě jednou se zahleděl na prsten, jenž se třpytil ve večerním osvětlení.

„Bývám ve své kanceláři v Britském muzeu do pozdních nočních hodin. Procházívám se po chodbách. Přijďte k bočnímu vchodu a najdete mě tam.“

Proč to říkal, co tím chtěl dokázat? Zatoužil, aby to stvoření znovu promluvilo prastarým jazykem. Nechápal podivnou směsici bolesti a radosti, kterou při tom cítil. Svět zvláštně potemněl a začala náruživá oslava světla, jež se tím stalo vzácné.

Vyšel ven, seběhl po žulových schodech, aniž by věnoval byť jen pohled stráži. Rychle míjel chladné, vlhké ulice, nevšímal si přitom zpomalujících vozů. Chtěl být sám. Měl před očima ten prsten, v uších mu zněla stará egyptština, jak ji nikdy v životě neslyšel. Chtělo se mu plakat. Zázrak byl odhalen, a přesto to vším zázračným kolem něj otřáslo.

„Lawrenci, veďte mě,“ zašeptal.

~ ~ ~

Julie zavřela dveře na závoru.

Obrátila se k Ramsesovi. Slyšela Ritino cupitání v horním patře. Byli sami, Rita je nemohla slyšet.

„Přece mu nesvěříš své tajemství?“ ujistila se.

„Už se stalo,“ oznámil jí polohlasně. „Zná pravdu. A tvůj bratránek Henry ji řekne dalším. A další tomu uvěří.“

„To není možné. Sám jsi viděl, jak reagovala policie. Samir tě poznal, protože viděl tvůj prsten. A protože se přišel podívat a uvěřit. Další to neudělají, ale nějak…“

„Nějak co?“

„Nějak jsi mu to sám chtěl dát najevo, proto jsi ho oslovil jménem. Řekls mu, kdo jsi.“

„Skutečně?“

„Myslím, že ano.“

Přemítal o tom a moc se mu to nezamlouvalo. Ale bylo to tak, to by mu odpřisáhla.

„Dva, kteří věří, k tomu přiberou třetího,“ soudil, jako by si z toho nic nedělal.

„Nemůžou to dokázat. Jsi skutečný, prsten je skutečný, ale co tě spojuje s minulostí! Nerozumíš této době, když si myslíš, že stačí tak málo, aby někdo uvěřil v něčí zmrtvýchvstání. Tohle je století vědy, ne náboženství.“

Snažil se utřídit myšlenky. Sklopil hlavu, založil si ruce na prsou a přecházel po koberci sem a tam. Pak se zastavil: „Moje nejdražší, kdybys tak pochopila…“ V jeho hlase nebyla naléhavost, ale hluboký cit. Jeho řeč teď měla důvěrně známý anglický rytmus. „Po tisíc let jsem střežil tuto pravdu,“ vyjevil jí, „dokonce i před těmi, které jsem miloval a jimž jsem sloužil. Nevěděli, kdy jsem přišel na svět, jak dlouho žiji a co jsem zakusil. Dnes jsem vklopýtal do tvé doby a za pár hodin jsem prozradil své tajemství více smrtelníkům, než se stalo od doby Ramsesovy vlády v Egyptě.“

„Ach tak,“ odvětila prostě. Ale myslela si něco úplně jiného: *Svěřil jsi celý příběh papyrovým svitkům. A nechals je tam jen tak ležet. A to proto, žes to tajemství nedokázal sám déle nést.*

„Nerozumíš této době,“ zopakovala mu tvrdohlavě. „V *zázraky* nevěří ani ti, jimž se stanou.“

„To je ale zvláštní.“

„Kdybychom to vykřičeli z okna, nikdo by neuvěřil. Tvůj elixír je v bezpečí, jedy nejedy.“

Proběhla jím bolest. Všimla si toho a zalitovala svých slov. Bylo šílenstvím domnívat se, že toto stvoření je všemocné a jeho pohotový úsměv neskrývá zranitelnost, jež se rozsahem vyrovná jeho síle. Ocitla se na rozpacích. Čekala, dokud ji znovu nezachránil jeho úsměv.

„Počkáme a uvidíme, nic víc se nedá dělat, Julie Stratfordová.“

Vzdychl. Odložil si sako a prošel kolem ní do Egyptského pokoje. Zadíval se na rakev, svoji rakev, pak na řadu nádob. Sehnul se a opatrně zapnul elektrickou lampu, jak odpozoroval od ní, potom se *zadíval* na stohy knih, jež se dotýkaly stropu.

„Určitě se chceš prospat,“ řekla. „Zavedu tě do otcovy ložnice.“

„Nikoli, nejdražší. Spím, jenom pokud hodlám na nějakou dobu opustit tento svět.“

„Myslíš tím, že den po dni… vůbec nepotřebuješ spánek?“

„Zcela správně,“ ujistil ji s úsměvem. „A řeknu ti ještě další hrůzné tajemství: nepotřebuji ani jídlo, ani pití. Prostě mám jen chuť a tělo si užívá.“ Mlčky se smál jejímu zděšení. „Nicméně, nyní potřebuji studovat knihy tvého otce, když dovolíš.“

„Na to se vůbec nemusíš ptát,“ souhlasila. „Vezmi si, co chceš. Běž do otcova pokoje, převleč se do županu, chci, abys měl všechno pohodlí.“ Rozesmála se: „Pomalu začínám mluvit jako ty.“

Podívali se na sebe. Dělilo je jen pár kroků a byla za ně vděčná.

„Pro dnešek tě opustím,“ oznámila. V okamžiku chytil její ruku, hravě překonal vzdálenost, přitiskl si ji na hruď a políbil ji. Pak ji takřka hrubě nechal odejít.

„Julie jest královnou na svém panství,“ pronesl omluvně.

„Vzpomeň si na to, cos řekl Samirovi: Ale nyní budu Julii Stratfordovou chránit před vším a přede všemi, kdož by jí chtěli ublížit.“

„Nelhal jsem. Ač bych po tvém boku rád lhal, abych tě o to více chránil.“

Rozesmála se. Musí odejít teď hned, dokud je to fyzicky i morálně možné. „Je zde ještě jedna věc," napadlo ji. Přešla do severovýchodního rohu pokoje a otevřela gramofon. Chopila se ramena s jehlou a zahleděla se na sbírku desek od firmy RCA Victor. Verdiho *Aida*. „To je ono," konstatovala spíše pro sebe. A na obalu žádný děsivý obrázek, jenž by ho předem vylekal. Vložila křehkou černou desku na sametový podklad. Přiložila jehlu. Pak se k němu obrátila, aby spatřila jeho reakci na vítězný pochod.

„Co to je za kouzlo! Stroj na výrobu hudby!"

„Jenom se točí a hraje. A já půjdu spát, jak to činí smrtelné ženy, a budu snít, jak se můj skutečný život stal tím, o čem jsem nikdy ani nesnila."

Jedinkrát se ohlédla, spatřila, jak se Ramses pohupuje do rytmu, ruce zkřížené, hlavu skloněnou. Tichounce hudbu doprovázel vlastním hlubokým hlasem. A pouhý pohled na bílou košili napnutou přes jeho mocnou hruď a ramena v Julii vyvolal mrazení po celém těle.

VIII.

Odbila půlnoc a Elliott zavřel deník. Strávil večer čtením Lawrencova překladu a studiem hesel Ramses Veliký a Kleopatra ve starých zaprášených slovnících. V historických svazcích nenašel nic, co by nešlo dohromady s pošetilou zkazkou o mumii.

Muž vládnoucí Egyptu po šedesát let mohl být stejně dobře nesmrtelný. A vláda královny Kleopatry VI. byla neméně obdivuhodná.

Nejvíce ho však přitahovaly odstavce psané Lawrencem v latině a egyptštině – jeho poslední poznámky. Elliott neměl se čtením potíže. V Oxfordu si psal deník v latině, staroegyptštinu studoval spolu s Lawrencem, později sám.

Nebyl to doslovný překlad Ramsesových svitků, spíše šlo o Lawrencův soukromý názor.

„Tvrdí, že požil elixír jednou jedinkrát. Žádné další dávky nebylo třeba. Připravil nápoj pro Kleopatru, ale vycítil, že by bylo příliš nebezpečné složení nápoje vyzradit. Sám další dávku zamítl ve strachu před vedlejšími účinky. Co když jsou v současnosti veškeré chemikálie nalezené v hrobce řádně vyzkoušeny? Co když obsahují směs s omlazujícími účinky na lidský organismus, která dokáže podstatně prodloužit život?“

Dva řádky ve staroegyptštiné byly nečitelné. Psalo se tam něco o magii, tajemstvích, přírodních složkách kombinovaných tak, aby dávaly zcela překvapivý efekt.

Tomuhle tedy Lawrence víceméně věřil. A dokonce se namáhal napsat to starověkým jazykem. Čemu vlastně věří on, Elliott, ve spojitosti s Henryho historkou o mumii navrácené životu?

Znovu ho napadlo, že si jen tak sám pro sebe hraje soukromou napínavou hru; a víra je slovo, jež zřídka prověřujeme. Například

celý život „věřil“ v učení anglikánské církve. Přesto neočekával, že po smrti přijde do křesťanského ráje, a už vůbec ne do pekla. Nedal by zlámanou grešli za existenci jednoho či druhého.

Jedno však bylo nad slunce jasnější: Kdyby sám viděl tu věc vstávat z rakve, jak se to prý povedlo Henrymu, choval by se úplně jinak. Henry byl muž bez představivosti. A právě to ho nešťastně poznamenalo. Podle Elliotta byl Henry člověk, který nechápal vzájemnou *souvztažnost* různých jevů.

Elliott se nesnažil, po Henryho vzoru, uprchnout před oním tajemstvím – naopak, byl jím posedlý. Kdyby tak byl zůstal u Stratfordů trochu déle a počínal si chytřeji. Mohl prozkoumat jednu z alabastrových nádob, mohl zkusit ukrást jeden ze svitků. Ubohá malá Rita by se byla spokojila se sebepitomějším vysvětlením.

Přál si, aby to byl zkusil.

Taky si přál, aby jeho syn Alex netrpěl. To byl jediný nepříjemný vedlejší účinek uchvacujícího dobrodružství.

Alex Julii volal celý den. Host v jejím domě ho nadmíru znepokojil – a to ho jen taktak zahlédl dveřmi do zimní zahrady – „Obrovský muž, velmi vysoký, tak nějak, modrooký. Docela… ehm, pohledný chlápek, ale jistě moc starý na to, aby se dvořil Julii!“

Pak, v osm večer, zavolal jeden z těch přátel, co to zaručeně myslí jen a jen dobře, a proto činí neúprosné závěry z kolujících pověstí. Julie byla spatřena v hotelu Victoria, jak tančí s krásným impozantním cizincem. Což nejsou s Alexem zasnoubeni? A Alex je teď strachy bez sebe. Přestože Julii volal každou hodinu a celé odpoledne, nebrala to. Nakonec poprosil otce, aby zasáhl. Elliotta by zajímalo, zda se mu nakonec podaří dopátrat se pravdy.

Ale ano, přesně k tomu přece směřuje. Vlastně ho nejnovější vývoj událostí podivně oživil. Cítil se trochu jako mladík, který si za bílého dne sní o Ramsesovi Velikém a jeho elixíru, jejž mocný král dovedně ukryl mezi jedy.

Vstal z pohodlného křesla u krbu a přehlížeje bolesti v nohou, přešel ke stolu, aby Julii napsal dopis.

Drahá Julie,

doneslo se mi, že se zaobíráš zábavou jistého hosta, přítele Tvého otce – jak předpokládám. Byl bych nesmírně potěšen, kdybych se s tímto pánem mohl osobně seznámit. Snad bych mu během jeho pobytu mohl být nějak nápomocen, a už vůbec bych nechtěl být připraven o takovou příležitost.

Rád bych vás oba pozval na zítřejší rodinnou večeři…

Dopsal v několika vteřinách. Zalepil obálku a přinesl vzkaz do haly, kde ho uložil na stříbrný podnos pro Waltera. Sluha jej ráno doručí. Pak si konečně oddychl. Alex by zajisté chtěl, aby takto postupoval. Ale uvědomoval si – snad až příliš dobře –, že to vlastně vůbec nedělá pro Alexe. Také si uvědomoval, že jestli se ta večeře vůbec uskuteční, bude na tom Alex hůř než předtím. Na druhou stranu, čím dřív Alexovi dojde, že… Zarazil se. Ve skutečnosti netušil, co by vlastně mělo Alexovi dojít. Věděl jen tolik: Jeho samotného stravuje tajemství, jež je před ním pozvolna odhalováno.

Namáhavě se dobelhal k věšáku za dveřmi, vzal si těžký seržový plášť a bočním vchodem vyšel na ulici. Stály tam čtyři vozy. Zásadně jezdil jedině Lancií Theta s elektrickým startérem. Už uplynul celý rok od chvíle, kdy si naposledy dopřál tuhle neobyčejnou radost.

Těšilo ho, že může použít auto sám bez asistence šoféra či služebnictva. Jaký to příjemný pokrok – tak složitý vynález je tak snadné řídit.

Nejhorší bylo dostat se na přední sedadlo, ale podařilo se to. Sešlápl spojku – a ocitl se znovu na koni. Volný jako zamlada ujížděl ke čtvrti Mayfair.

~ ~ ~

Julie nechala Ramsese Ramsesem, vyběhla po schodišti a zavřela se v pokoji. Na delší dobu se opřela o zavřené dveře a zavřela oči. Slyšela Ritino pobíhání, cítila štiplavý pach voskovic, které služebná pravidelně rozsvěcela u její postele. Romantický přežitek z dětství, kdy nebylo elektrické světlo a zápach plynových lamp jí nedělal dobře.

Nemyslela na nic, mimo dnešních událostí. Naplňovaly ji natolik, že nezbyl prostor na nějaké reflexe či hodnocení. Smysly zjitřené všezmáhajícím dobrodružstvím – nic jiného v sobě nedokázala najít. Samozřejmě s výjimkou bolestně naléhavé tělesné přitažlivosti, jež ji táhla blíže a blíže k Ramsesovi.

Vlastně to nebyla pouhá tělesnost, hluboce se do něho zamilovala.

Když otevřela oči, zahlédla Alexův portrét na nočním stolku. V přítmí Rita právě rozkládala Juliinu noční košili na přikrývku s krajkovým lemem. Postupně si uvědomovala, že je obklopena květinami. Kytice ve skleněných vázách na odkládacím stole, na toaletním stolcích, i na jejím psacím stole v rohu.

„Od vikomta, slečno," vysvětlila Rita. „Všecky sou vod něho. Nevím, nevím, co si o těch… divnejch událostech pomyslí."

„Samozřejmě," přitakala Julie. „Ty ovšem dobře víš, že o tom nesmíš povědět živé duši."

„Kdo by tomu taky uvěřil, slečno," lamentovala dál Rita. „Ale já tomu vážné nerozumím. Proč se schovával v tý rakvi? Proč sepral všecko to jídlo?"

Julie na chvíli nebyla mocna slova. Co si to ta Rita, probůh, myslí?

„Rito, není se čeho bát," řekla pevně a vzala Ritiny ruce do dlaní. „Uvěříš, když ti řeknu, že je to dobrý člověk a všechno dokážu jasně vysvětlit?"

Rita na ni zírala prázdným pohledem. Její malá modrá očka se rozšířila údivem: „Ale, slečno Julie, dyž je to dobrej člověk, proč se takhle vkrádá do Londýna? A jak to příde, že se v těch vobvazech neudusil?"

Julie to chvíli zvažovala.

„Rito, otec o tom plánu věděl," vysvětlila stroze. „Souhlasil s ním."

Napadlo ji, jestli se za ty lži opravdu bude smažit v pekle. Zejména za lži, které dokážou někoho okamžitě uklidnit.

„Mohu dodat jen tolik," pokračovala Julie, „že ten muž zde má velmi důležité poslání, o kterém ví jen pár lidí ve vládě."

„Á…," vydechla Rita ohromeně.

„Samozřejmě jsem informovala také několik významných lidí ze Stratford Shipping, ale ty nesmíš nic prozradit, zejména ne Henrymu, strýci Randolfovi, lordu Rutherfordovi a dalším. Rozumíš?“

Rita smířlivě kývla. „Dobře slečno. Nevěděla sem, že se to má takhle.“

Když cvakly dveře, Julie se rozesmála. Ústa si přitom zakryla dlaní jako školačka. Vlastně to dávalo smysl, neboť to, čemu věřila pološílená Rita, bylo mnohem věrohodnější než skutečnost.

Co je vlastně skutečnost? Sedla si před zrcadlo. Lehkovážně se zbavovala vlásenek a odraz se jí nějak rozplýval. Pokoj vnímala jakoby za závojem: květiny, bílou krajku nebes nad postelí – celý její svět byl najednou vzdálený a nedůležitý.

Pomalu ji probraly vlastní pohyby – jak si kartáčovala vlasy, vstávala, svlékala se a zalézala pod pokrývku. Svíce stále zářily. Pokoj plál měkkým příjemným světlem a květiny něžně voněly.

Zítra s ním projde muzea, když bude chtít. Svezou se vlakem, třeba na venkov. Mohli by navštívit londýnský Tower. Mají před sebou tolik možností… tolik možností…

A pak do jejích myšlenek vtrhl utěšený obraz: byla na něm ona a on, oni dva spolu.

~ ~ ~

Samir seděl za stolem něco přes hodinu. Vypil půl láhve pernodu, což byl jeho oblíbený likér, který objevil v jedné francouzské kavárně v Káhiře. Nebyl opilý, jen se snažil otupit rozechvění, jež se ho zmocnilo, když odešel od Stratfordů. Nicméně stačilo, aby se snažil o průběhu událostí přemýšlet, a rozechvění se vrátilo.

Náhle ho vylekalo klepání na okno. Jeho kancelář se nacházela v přízemí zadní části muzea. Jediným světlem v temné budově byla jeho lampa a někde v temných chodbách si snad svítila noční ostraha ke kávě cigaretami.

Postavu za sklem neviděl dost ostře, a přesto ji okamžitě poznal. Vyskočil dřív, než zaznělo druhé zaklepání. Vyšel boční chodbou k zadním dveřím a otevřel.

V promoklém kabátě, s košilí rozepnutou téměř do pasu, tam stál Ramses Veliký a čekal na něho. Samir vstoupil do tmy. Déšť leštil

kamenné zdi a dláždění, avšak nic nezářilo tolik jako vysoká majestátní postava před ním.

„Co pro vás mohu udělat, sire?“ zeptal se Samir. „Jakou službu smím prokázat?“

„Chci dovnitř, ty, který jsi čestným,“ pravil Ramses. „S tvým svolením bych rád uzřel ostatky svých předků, a také následovníků.“

Při těch slovech Samirem projelo příjemné chvění. Cítil, jak se mu do očí derou slzy. Nedokázal by nikomu vysvětlit nával hořce sladkého štěstí.

„Rád, sire,“ podotkl. „Dovolte, abych vás vedl. Bude to pro mě obrovská čest.“

~ ~ ~

Elliott si povšiml světla v Randolfově knihovně. Zaparkoval u obrubníku za bývalou stájí a vyprostil se z auta. Nějak se mu podařilo zdolat schodiště a zazvonit. Otevřel mu Randolf osobně, jen v košili a zasáhl ho kysele vinným dechem.

„Bože můj, copak nevíš kolik je hodin?“ zeptal se. Přesto Elliottovi dovolil vstoupit a následoval ho do knihovny. Byla to velkolepá místnost patřičně přecpaná vším, co se dá sehnat za peníze, včetně fotografií koní a psů, a map, na něž se nikdo jedinkrát nepodíval.

„Řeknu ti rovnou pravdu. Na všechno ostatní jsem příliš unaven,“ přiznal Randolf. „Přišel jsi právě včas, abys mi odpověděl na důležitou otázku.“

„Sem s ní,“ vyzval ho Elliott. Sledoval, jak se Randolf usadil za stolem – obludnou mahagonovou věcí zdobenou rytinami. Shromáždil kolem sebe různé dokumenty, firemní knihy a horu účtů. A také masivní odpudivý telefon, kožené schránky na sponky, pera a papír.

Randolf se usadil, popíjel víno, aniž by ho napadlo hostu nabídnout, a pronesl: „Co udělali staří Římané, když byli veřejně zneuctěni, Elliotte? Podřízli si žíly, že? A vznešeně vykrváceli.“

Elliott se na něj zadíval: Randolf měl oči podlité krví a třesoucí se, téměř ochromené ruce. Znovu se opřel o vycházkovou hůl, aby se

mohl zvednout. Přistoupil ke stolu a bez vyzvání si nalil z karafy sklenku vína, pak dolil Randolfovi a vrátil se zpět do křesla.

Randolf ho mlčky sledoval, ale zdálo se, že jeho počínání nepřikládá valnou důležitost. Ruce složil na stůl před sebou a pak si za soustředěného pohledu na stohy dokumentů projel ztěžklými vrásčitými prsty šedivé vlasy.

„Pokud si dobře vzpomínám," doplnil Elliott ledabyle, „Brutus nalehl na meč. Marcus Antonius ho chtěl napodobit, jenomže to zpackal. Pak vyšplhal po provaze do Kleopatřiny ložnice a tam se konečně s úspěchem zabil a skonal. Kleopatra zvolila hadí jed. Ale zpět k tvé otázce: Ano, Římané si čas od času rozřízli zápěstí, pravda. Když mi dovolíš poznámku, žádná peněžní částka nestojí za to, aby si člověk bral život. A ty o tom hned teď přestaneš uvažovat."

Randolf se usmál. Elliott okusil víno. Chutnalo mu. Stratfordové vždycky pili dobré víno. Ve všední den si dopřávali ročníky a značky, které jiní šetří pro mimořádné příležitosti.

„Vážně?" zapochyboval Randolf. „Žádná částka? A kde seženu peníze, které by uchránily mou neteř před tím, aby pochopila úplnou míru mé proradnosti?"

Hrabě potřásl hlavou: „Když si vezmeš život, nepochybně všechno odhalí."

„Ano. Ale už nebude nikdo, kdo by zodpověděl její otázky."

„Malá útěcha a zaručeně nestojí za léta, jež ti zbývají. Mluvíš z cesty."

„Opravdu? Ona si Alexe nevezme a ty to víš. A neobrátí se zády ke Stratford Shipping, i kdyby si ho nakrásně vzala. Mezi mnou a závěrečným dějstvím tragédie už nestojí zhola nic."

„A přece stojí."

„A to?"

„Dej mi pár dnů, uvidíme nakolik mám pravdu. Tvá neteř teď má úplně jiné starosti. Například její host, nějaký Reginald Ramsey z Káhiry. Alex je kvůli němu nepříčetný, ale však on se brzo vzpamatuje. Tenhle tajuplný Reginald Ramsey odvrátí Juliinu pozornost nejen od mého syna, ale zároveň i od Stratford Shipping. Tvé problémy se tím snadno vyřeší. Může ti všechno odpustit."

„Toho chlapa jsem viděl!“ hlásil Randolf. „Dnes ráno, když Henry spáchal tu šílenou scénu. Nechceš mi snad namluvit…“

„No, jak říkají Američané, cítím v kostech, že Julie a ten muž…“

„Henry by jí měl dělat společnost!“

„Zapomeň na to. Na tom, co řekneš, stejně pranic nesejde.“

„A tobě to dělá radost! Měl bych snad mít za to, že jsi ještě rozčilenější než já?“

„To není podstatné.“

„Odkdy?“

„Od té doby, co jsem se dal do přemýšlení – vážného přemýšlení – nad tím, z čeho se skládá život. Stáří a smrt čeká nás všechny. Nedokážeme tomuto prostému faktu čelit, a tak neustále hledáme, čím se rozptýlit, abychom na to nemuseli myslet.“

„Pane na nebi, Elliotte, nemluvíš s Lawrencem, ale s Randolfem. Moc rád bych sdílel tvoji skvělou perspektivu, nicméně v tuto chvíli bych se upsal ďáblu za sto tisíc liber. A totéž by udělala spousta dalších lidí.“

„Já ne,“ odporoval Elliott. „Sto tisíc nemám a mít nebudu. Kdybych je měl, věnoval bych je tobě.“

„Opravdu?“

„Sám tomu věřím. Ale obraťme list. Julii se asi nebudou zdát otázky na téma její nový přítel pan Ramsey žádoucí. Spíš bude chtít zůstat nějakou dobu sama, nezávislá. A ty budeš mít všechno pevně v rukou.“

„Myslíš to vážně?“

„Smrtelně. A teď jedu domů. Jsem unaven, Randolfe. Nepodřež si žíly. Pij si, kolik sneseš, ale nikomu z nás nesmíš udělat něco tak strašného. Zítra přijď ke mně na večeři. Pozval jsem Julii i s tím tajemným cizincem, tak mě v tom nenechávej. Až to všechno skončí, budeme možná moudřejší. Můžeš mít všechno, co chceš, a já mohu mít vysvětlení jedné záhady. Mohu s tebou zítra večer počítat?“

„Ty mě zveš na večeři?“ slabikoval Randolf. „Přijedeš si sem v jednu v noci, abys mě pozval na večeři?“

Elliott se rozesmál. Položil sklenici a vstal.

„Ne,“ namítl vesele, „přijel jsem ti zachránit život. Věř, že těch sto tisíc liber za to nestojí. Jenom tak žít… necítit bolest… Ale co si budeme povídat.“

„Dobrá, nerozčiluj se.“

„Dobrou noc, příteli. Nezapomeň, zítra večer. Ven trefím sám a ty, jako řádný muž, teď půjdeš pěkně do postele.“

~ ~ ~

Samir za úsporného světla elektrické lampy rychle provedl Ramsese celou sbírkou. Ať přitom král cítil cokoli, nedal na sobě nic znát. Podrobně studoval všechny větší objekty – mumie, sarkofágy, sochy – obratem jen taktak věnoval pohled množství menších předmětů, které po tuctech plnily vitríny.

Jejich kroky zněly bezstarostnou ozvěnou po kamenných chodbách. Osamělý hlídač dávno uvykl Samirovým nočním pochůzkám, a nechával je proto na pokoji.

„V Egyptě jsou skutečné poklady,“ upřesňoval Samir. „Těla králů. Tohle je pouhý zlomek toho, co bylo zachráněno před zloději a časem.“

Ramses si dopřával oddychu a studoval při tom ptolemaiskou mumiovou schránu, jeden z eklektických výtvorů, spojující egyptský tvar rakve s tváří zachycenou s řeckým realismem – na rozdíl od neživotných masek předchozích století. Byla to ženská rakev.

„Egypt,“ hlesl nečekaně Ramses. „Náhle nedokážu přes minulost vzhlížet k současnosti. Nemohu zcela uchopit vaši éru, nedám-li poslední sbohem předchozím letům.“

Samir se ve tmě otřásl. Sladký smutek uvolnil místo strachu. Hluboký tichý strach z nepřirozené věci, o níž věděl, že je skutečností. Mýlka už byla vyloučena.

Král se rozhlédl po místnostech egyptské sbírky. „Vyveď mě odtud, příteli,“ požádal. „Ztrácím se v tomto bludišti. Poslání toho vašeho muzea se mi nelíbí.“

Samir rychle kráčel po jeho boku, paprsek lampy ozařoval prostor těsně před nimi.

„Sire, jestliže toužíte po návštěvě Egypta, odcestujte ihned. Radím vám to, ač vím, že mou radu nežádáte. Vezměte s sebou Julii Stratfordovou, když chcete, ale odjeďte z Anglie.“

„Proč to říkáš?“

„Úřady vědí, že ve sbírce Lawrence Stratforda chybí mince. Chystají se vyžádat si Ramsesovu mumii. Je kolem toho zbytečně mnoho řečí a podezření.“

Samir zaznamenal zlobu v Ramsesově tváři. „Prokletý Henry Stratford,“ pronesl tiše a mírně protáhl krok. „Otrávil svého strýce, muže učeného a moudrého. Svou vlastní krev. A ukradl mu zlatou minci, zatímco on umíral.“

Samir se zastavil. Šok ho v tu chvíli docela přemohl. Jeho vzpomínky daly Ramsesovi za pravdu. Když tehdy spatřil tělo mrtvého přítele, bylo mu jasné, že něco není úplně v pořádku. Nebyla to přirozená smrt. Vždycky však měl Henryho Stratforda spíš za zbabělce. Pomalu se nadechl a vzhlédl k vysoké postavě zahalené stínem.

„Snažil jste se mi to naznačit dnes večer již jednou,“ zašeptal. „Nechtěl jsem tomu věřit.“

„Viděl jsem to, milovaný služebníče,“ pravil král, „na vlastní oči. Stejně jsem viděl i tebe přicházet k tělu tvého přítele Lawrence a naříkat. Je to zamlženo sny těsně před probuzením, ale i tak si to pamatuji nadmíru jasně.“

„To nemůžeme nechat jen tak.“ Samir se celý třásl. Ramses mu položil ruku na rameno. Nyní kráčeli pozvolněji.

„Henry Stratford zná mé tajemství,“ doplnil král. „Jeho zkazka je pravdivá. Snažil se stejným způsobem připravit o život vlastní sestřenku, a tak jsem povstal z rakve, abych tomu zabránil. Kdybych byl tehdy v plné síle, mohl jsem s ním namístě skoncovat. Mohl jsem ho nabalzamovat, zavinout do lnu a prodat světu jako Ramsese Velikého.“

Samir se hořce usmál. „To by byla spravedlivá odplata,“ přitakal tiše. Cítil v očích slzy, ale nepřinášely žádnou úlevu, jak to u slz někdy bývá. „Co uděláte teď, sire?“

„Samozřejmě ho zabiju. Už kvůli Julii, a také kvůli sobě. Žádná jiná možnost neexistuje.“

„Čekáte na příležitost?“

„Čekám na svolení. Julie Stratfordová má choulostivé svědomí člověka neuvyklého prolévání krve. Miluje strýce a odsuzuje násilí. Chápu její důvody, leč stávám se netrpělivým. A rozzlobeným. Chci, aby nás Henry více neohrožoval.“

„A co já? Také já znám vaše tajemství, sire. Zabijete mě, abyste se chránil?“

Ramses se zastavil. „Nežádám si laskavostí od těch, jimž hodlám ublížit. Ale prozraď mi na svou čest, kdo další zná pravdu?“

„Lord Rutherford, otec mladíka, který se dvoří Julii…“

„Ach, takzvaný Alex s něžnýma očima.“

„Ano, sire. Musíme s ním počítat. Má podezření. Ba hůře, možná tomu věří víc než sám mladý Stratford.“

„Tato vědomost je jed, stejně účinný jako každý z jedů v mé hrobce. Nejdříve okouzlení, pak chtíč a nakonec beznaděj.“

Dospěli k venkovním dveřím. Pršelo. Samir to zjistil pohledem skrz tlusté sklo, ačkoli přes ně nic neslyšel. „Řekni, proč se tato znalost nestala jedem i tobě?“

„Nechci žít navěky, sire.“

Ticho.

„Vím a vyrozuměl jsem. Avšak v hloubi duše tomu nerozumím.“

„Zvláštní, sire, že bych právě vám měl něco vysvětlovat. Vám, který ví věci, jež se nikdy nedozvím.“

„Byl bych za vysvětlení vděčný.“

„Shledávám dostatečně složitým prožít život v přirozené délce. Miloval jsem svého přítele, bojím se o jeho dceru, bojím se o vás a bojím se vědomostí, kterých bych nemohl užít morálním způsobem.“

Znovu pauza.

„Jsi moudrý muž,“ přiznal Ramses, „ale o Julii se bát nemusíš. Budu ji chránit, dokonce i sám před sebou.“

„Přijměte moji radu a odjeďte. Jdou o vás divoké zvěstí. Časem někdo odhalí, že rakev je prázdná. Když budete pryč, povyk utichne. Musí utichnout. Racionální mysl by to jinak nesnesla.“

„Ano, pojedu. Musím znovu spatřit Egypt. Moderní Alexandrii na místě starých paláců a ulic, které jsem znal. Musím vidět Egypt už

jen proto, abych s ním skoncoval. Pak se vrátím do moderní doby. Kdy, to už je jiná otázka.“

„K cestování potřebujete doklady, sire. V našem století člověk nesmí zůstat bez totožnosti. Mohu je pro vás obstarat.“

Ramses to zvážil. Pak se zeptal: „Kde najdu Henryho Stratforda?“

„To nevím, sire. Mohl bych ho zabít sám, kdyby na to přišlo. Když se mu zachce, bydlí se svým otcem, a někde si vydržuje milenku. Přesto trvám na vaší cestě do Egypta. Odložte pomstu na příznivější okamžik. Dovolte, abych vám obstaral potřebné doklady.“

Ramses kývl, ale nebyl v tom souhlas. Jen uznal velkorysost nabídky a Samir to poznal.

„Jak se ti za tvou věrnost odvděčím, Samire?“ zeptal se po chvíli. „Chceš něco z toho, co bych ti mohl dát?“

„Chci vám být nablízku, sire. Chci vás poznat a slyšet tu a tam střípky vaší moudrosti. Zastínil jste všechny záhady, které mě až dosud ovládaly. Teď jste vy sám takové tajemství. Vskutku nic nepožaduji, mimo to, abyste pro vlastní bezpečnost odcestoval. A abyste chránil Julii Stratfordovou.“

Ramses se souhlasně usmál.

„Obstarej mi tedy cestovní doklady,“ přitakal.

Sáhl do kapsy a vytáhl zlatou minci, Samirovi již důvěrně známou. Nemusel ani studovat nápis.

„Nemohu ji přijmout, sire. Dnes to není jen mince, je to…“

„Použij ji, příteli. V zemi jejího původu jich mám mnohem víc. V Egyptě jsem skryl bohatství, které už ani sám nedokážu spočítat.“

Samir si tedy minci vzal, ačkoli dost dobře nevěděl, co si s ní počne.

„Mohu zařídit vše potřebné.“

„A ty? Co je třeba k tomu, abys mohl vycestovat s námi?“

Samir ucítil, jak se mu zrychluje puls. Zadíval se králi do tváře, v šerém světle zpoza dveří jen zčásti viditelné.

„Ano, sire, je-li to vaše přání, rád s vámi pojedu.“

Ramses předvedl úsporně zdvořilé gesto a Samir nato rychle otevřel dveře. Velký král se mírně uklonil a tiše vyšel vstříc dešti.

Samir nějakou dobu nehnutě stál u vchodu a vdechoval chladný proud zvenčí. Pak zamkl zadní dveře a prošel muzeem do vstupní haly.

Léta tam stála obrovská socha Ramsese Velikého a zdravila všechny příchozí.

Král se na ni jen letmo usmál, ale když tam Samir stál sám, věděl, že mocného vládce tiše vzývá.

~ ~ ~

Inspektor Trent seděl za pracovním stolem v budově Scotland Yardu a přemýšlel. Bylo něco po druhé v noci. Seržant Galton už šel dávno domů. On sám byl unaven, ale nemohl přestat dumat nad podivuhodným případem, jehož součástí byla od této chvíle i vražda.

Na ohledávání mrtvol si nikdy úplně nezvykl. Přesto zajel do márnice prohlédnout tělo Tommyho Sharplese z jednoho důležitého důvodu: v jeho kapse se našla unikátní řecká mince, identická s Kleopatřinými mincemi ze Stratfordovy sbírky. Sharples měl u sebe malý adresář se jménem a bydlištěm Henryho Stratforda.

Toho Henryho Stratforda, který dnes ráno uprchl z domu své sestřenky s výkřiky o mumii probuzené k životu.

Byla to záhada.

Fakt, že Henry Stratford vlastnil minci s Kleopatrou, ho nemohl nikterak překvapit. Před pouhými dvěma dny se takovou minci snažil udat ve starožitnictví, to je jisté. Ale proč by se pokoušel platit dluhy tak cenným kouskem zlata a proč vrah Sharplese neokradl?

Zítra Trent nejprve zatelefonuje do Britského muzea. To jest poté, co vytáhne z postele Henryho Stratforda a dotáže se ho na Sharplesovu vraždu.

Celá záležitost nedávala smysl. A pokud jde o pachatele, pak tedy Henry Stratford to určitě neudělal, takový gentleman dokáže držet věřitele na uzdě celé měsíce. Prostě to nebyl typ člověka schopného vytáhnout nůž a vrazit ho někomu mezi žebra. Alespoň to si Trent myslel.

Jenže taky to nebyl typ, co by prchal ze sestřenčina domu a tvrdil, že se ho pokusila uškrtit mumie.

A pak zde byla další věc, nanejvýš znepokojivá. A to způsob, jímž slečna Stratfordová reagovala na choré výplody bratrancovy fantazie. Nezdála se šokovaná, spíš chladně rozhořčená. Historka ji vůbec nepřekvapila. A co ten zvláštní muž, co u ní bydlí, a to jak na něj Stratford zahlížel? Mladá žena před nimi zjevně něco skrývá. Snad by se tam měl stavit a porozhlédnout se po domě, popovídat si se stráží.

Stejně už dneska neusne.

IX.

Bylo časně ráno. Ramses postával v hale Juliina domu a pozoroval ornament rafinovaně vyrytý do pohyblivých ručiček bicích hodin. Konečně velká ručička přepůlila římskou dvanáctku a malá čtverku. Hodiny zazněly krátkým melodickým nápěvem.

Římské číslice – viděl je všude. Na patnících, na stránkách knih, na fasádách domů. Vlastně i římské umění, jazyk a duch probíhaly celou touhle moderní kulturou, a přibližovaly ji tak minulosti. Dokonce ani soudobé pojetí spravedlnosti, tak silně zakořeněné v Julii Stratfordové, nevycházelo z původních barbarských představ někdejších obyvatel země o zjeveném právu a kmenové pomstě, ale z římského soudnictví, které pro změnu ovládal rozum.

Velké banky, směnárny peněz, byly stavěny ve stylu římských chrámů. Na veřejných místech stály velké mramorové sochy v římském oděvu. Obzvlášť nevkusné domy v této čtvrti zdobily malé římské sloupy, polosloupy či pilastry a některé vily dokonce vlastnily hotová vstupní sloupořadí.

Vešel do knihovny Lawrence Stratforda a usadil se na pohodlnou koženou židli. Pro vlastní potěšení rozestavil po pokoji zapálené svíce – právě ty zajistily míru osvětlení, jaká mu byla nejpříjemnější. Malá komorná jistě omdlí, až zhlédne všechen ten vosk, ale což, však ona to uklidí.

Oblíbil si tento pokoj pro všechny knihy a psací stůl, gramofon přehrávající jakéhosi „Beethovena“ a chorál nějakých tenkých ječivých trubek, jenž mu zněl jako kočičí sbor.

Zvláštní, kolik toho zdědil po bělovlasém Angličanovi, který se vloupal do jeho hrobky.

Celý den nosil Lawrencovo tuhé a těžké oficiální šatstvo. A teď je zas pro změnu v jeho „pyžamu“ a „saténovém županu“.

Nejpodivnější se mu na mužském odění zdály kožené boty. Lidská noha přece není s to chodit v tak těsném pouzdře. Je to víc, než potřebuje voják ve válečné vřavě. Avšak i chudí nosí na nohou tyto malé mučírny, ač někteří z nich mají to štěstí, že je jejich obuv proděravělá, čímž vzniká sandál a noha může volně dýchat.

V duchu se musel usmát. Po všem, co dnes viděl, myslí na boty. Chodidla už ho přece nebolí, tak proč na to nezapomenout.

Žádná bolest už ho netrápila příliš dlouho, ani žádná radost. Například teď kouří prvotřídní doutníky Lawrence Stratforda. Pomalu se halí dýmem, až se mu točí hlava. Ale závratě rychle přejdou. Totéž s brandy. Jako vždy. Opojení pocítil jen na malou chvíli, když byl po prvním doušku hřejivý nápoj stále ještě v hrdle.

Jeho tělo působení všech opojných látek jednoduše odráželo. Přesto chutnal, čichal a cítil. A nezvykle tlumená hudba z gramofonu ho naplňovala takovým štěstím, že se málem rozplakal.

Tolik radosti a tolik studijního materiálu! Od návratu z muzea prolistoval pět šest výtisků z knihovny Lawrence Stratforda. Přečetl si složitou a bouřlivou diskusi na téma „průmyslová revoluce“. Naťukl myšlenky jakéhosi Karla Marxe, které shledal naprosto nesmyslnými, alespoň pokud je chápal. Bohatý člověk, zdá se, si píše o chudých, aniž by věděl, jak uvažují. Mnohokrát přezkoumal glóbus ve snaze zapamatovat si jména zemí a kontinentů. Tohle Rusko musí být zajímavý kus světa. A Amerika, to je největší ze záhad.

Pak si četl v Plutarchovi. Lhář jeden! Jak se ten darebák vůbec opovažuje tvrdit, že se Kleopatra pokusila svést Octaviana, svého pokořitele! Plutarchos mu připomínal starce, kteří vysedávají na veřejných prostranstvích a kdekoho ostouzejí. Žádná *gravitas historii.*

Ale dost, proč se tím stále zaobírat! Zvedl se v něm nenadálý zmatek. Co ho to tíží, z čeho má takový strach?

Nejsou to všechny divy, které mu odhalilo dvacáté století, ani drsný zvuk angličtiny, kterou si dopoledne osvojil, ani čas, jenž uplynul od doby, kdy zavřel oči. Zneklidňovalo ho, jak se jeho tělo bez ustání regeneruje: zranění se hojí, nohy přestávají bolet, brandy nemá žádný účinek.

Tížilo ho to, neboť se poprvé za dlouhý čas své existence začal zabývat problémem, zda jeho duše a mysl nepodléhají stejně nekontrolovatelným procesům obnovy jako tělo. Opouští ho duševní trýzeň stejně rychle jako tělesná bolest?

To není možné. Ale není-li tomu tak, proč ho pak krátký výlet do muzea nepřiměl skučet bolestí a smutkem? Tichý a znecitlivělý kráčel podél vystavených mumií, sarkofágů a svitků ukradených všem egyptským dynastiím, dokonce i době, kdy se stáhl z Alexandrie do své hrobky v egyptských pahorcích. A přesto ten, kdo trpěl, byl Samir, krásný bronzový Samir, jehož oči byly smolně černé jako kdysi Ramsesovy. Za staletí se oči Egypťanů nezměnily. Samir, jeho vzdálený potomek…

Ne snad, že by vzpomínky nebyly dostatečně živé. Zdá se mu to jako včera, co viděl, jak vynášejí Kleopatřinu rakev z mauzolea na římský hřbitov na pobřeží. Dodnes cítí slanou vůni moře, kdykoli si zamane. Slyší úpění, cítí ostří oblázků pod tenkou koženou podrážkou, stejně jako je cítil tehdy.

Chtěla být pohřbena vedle Marka Antonia, a tak se také stalo. Postával v davu zahalen v režném plášti, jako jeden z mnoha, a naslouchal nářku truchlících: „Naše velká královna je mrtvá.“

Smutek ho tehdy málem připravil o rozum. Tak proč nepláče i dnes? Sedí v pokoji, dívá se na její mramorovou bustu a nedosáhne své bolesti až na dno.

„Kleopatro,“ šeptl. Hravě si ji vybavil ne jako ženu na smrtelné posteli, ale jako mladou dívku, která ho přišla probudit: *Povstaň, Ramsesi Veliký. Volá tě královna Egypta. Probuď se z hlubokého spánku a buď mým rádcem v těchto těžkých časech.*

Necítil radost ani bolest.

Znamenalo to snad, že schopnost cítit utrpení ovlivnil všemocný elixír, který v jeho žilách nikdy nepřestane působit? Nebo to bylo něčím jiným, něčím, co jen tušil, třeba tím, že když spal, nějak podvědomě věděl, kolik času uplynulo? I v nepříčetném stavu se mimoděk vzdaloval od věcí, jež ho zraňovaly; jeho sny naznačovaly, že rozum pracuje i za nastalé tmy a poklidu. Aniž by se toho hrozil, cítil už před prvním dotekem slunečních paprsků, že kolem něj prošla staletí.

Snad ho zaskočilo vše, co spatřil ve dvacátém století, takže se bolest minula plným emocionálním účinkem. Snad se jednou znásobená vrátí a uvrhne ho úpějícího na pokraj šílenství – neschopného uchopit všechnu nepoznanou krásu kolem sebe.

Když spatřil v muzeu voskových figurín vulgární napodobeninu Kleopatry a směšně bezvýrazného Antonia po jejím boku, blížilo se jeho duševní rozpoložení panice. Ruch londýnských ulic ho zase uklidnil. Z hloubi paměti se však vynořily výkřiky: „Ramsesi, Antonius umírá. Dej mu ten elixír! Ramsesi!“ Zdálo se, že hlas přichází odněkud zvenčí, odněkud, kde ho nedokáže zvládnout vlastní vůlí. Dotklo se ho, že ji předvádějí tak necitlivě. Jeho srdce bušilo jako parní buchary rozbíjející londýnské dláždění. Ale nebylo to bolestí.

Co záleželo na tom, že z ní vosková figurína udělala lacinou krásku? Jeho vlastní sochy ho také nikterak nepřipomínaly, stál před nimi v horkém slunci v družném hovoru s řemeslníky, kteří je tvořili. Od veřejného umění nikdo nečekal, že má co do činění s modelem z masa a kostí, alespoň dokud Římané, s příznačnou samolibostí, nezačali ve svých zahradách vystavovat vlastní podobizny.

Kleopatra nebyla Římanka, ale Řekyně a Egypťanka. Strašné na tom bylo, že ji dnešní lidé vůbec nepochopili. Stala se symbolem prostopášnosti, a přitom měla množství dalších jedinečných schopností. Pro jediné škobrtnutí však bylo vše ostatní zapomenuto.

V muzeu voskových figurín ho tím úplně vyvedli z míry. Pamatují si ji, ale úplně jinou, než skutečně byla. Zmalovaná děvka na pozlaceném lehátku.

Ticho. Znovu se mu rozbušilo srdce. Zaposlouchal se do tikání hodin.

Na stříbrném podnose před ním leželo pečivo, stála láhev brandy, na porcelánové míse se vršily pomeranče a hrušky. Měl by pojíst a popít, uklidňovalo ho to, jako by hladověl, i když vpravdě hlad v nejmenším necítil.

Nechtěl znovu přivolat tu strašlivou bolest a zároveň měl strach. Bál se přijít o širokou škálu lidských pocitů, to by bylo téměř jako smrt!

Zadíval se na její překrásnou tvář v mramoru – má z Kleopatry mnohem víc než vosková stvůra v muzeu. Něco hluboko v něm otřáslo jeho myšlenkovou vyrovnaností. Zjevily se mu obrazy beze smyslu. Složil hlavu do dlaní a vzdychl.

Myšlenky na Julii Stratfordovou v ložnici v poschodí dokázaly okamžitě sjednotit mysl i srdce vjedno. Usmál se a ochutnal pečivo, lepivé a sladké. Pozřel ho. Chtěl by pozřít i samotnou Julii Stratfordovou. Ta skvělá úžasná žena jemných rysů, moderní královna, jež nepotřebuje zemi k tomu, aby vládla. Tak obdivuhodně chytrá a silná. Nesměl se tím příliš zabývat, jinak by vyšel nahoru a zaklepal na její dveře.

Představil si to: Vrazí do její ložnice. Ubohá služka se s výkřikem probouzí v malé komůrce. No a co? Julie Stratfordová se zvedá v krajkovém budoáru, jejž spatřil dříve z chodby, a on se na ni vrhne, serve z ní tenkou noční košilku, polaská její vyhřáté štíhlé údy a zmocní se jí dřív, než se zmůže na odpor.

Kdyby to učinil, zničil by, po čem skutečně touží. Julie Stratfordová stojí za trochu té pokory a trpělivosti. Poznal to, když ji sledoval v nehybném polospánku – chodila po knihovně a promlouvala k rakvi. Ve snu by ji bylo nenapadlo, že se přitom na ni dívá.

Julie Stratfordová, to bylo velké tajemství těla, ducha a vůle.

Lokl si brandy. Je skvělé. Nasál kouř z doutníku, rozkrojil pomeranč a vyjedl šťavnatou dužinu.

Doutník naplnil místnost příjemnější vůní, než by dokázalo kadidlo. Turecký tabák, poučila ho Julie. Nevěděl tehdy ještě, co to znamená, ale teď už to ví. Pročetl si malou knihu nazvanou *Světové dějiny*, kde stálo vše o Turcích i jejich hordách. Začínal od útlých, všeobecně zaměřených knih: „Během jediného století padla polovina Evropy za kořist barbarským nájezdům.“ Jemnější třídění vědomostí přijde na řadu později. Zadíval se na nepřeberný tištěný materiál ve všech možných jazycích. Jen sama ta myšlenka ho přiměla k úsměvu.

Gramofon umlkl. Vstal, přešel k přístroji a hledal další černý kotouč. Tenhle měl zvláštní název „Jen ptáček ve zlaté kleci“. Z neznámých důvodů si vzpomněl na Julii a zachtělo se mu zahrnout ji

polibky. Malá, křehce působící žínka na obalu počala zpívat švitořivým hlasem.

Rozesmál se. Dolil si brandy a pohnul se do rytmu, aniž by zvedl nohy ze země.

Byl nejvyšší čas dát se do práce. Tma za okny se pomalu rozpouštěla. První šedá předzvěst svítání. I přes tupé ozvuky města zaslechl vzdálený zpěv ptactva.

Vydal se do temné kuchyně, vzal si tam „sklenku“, jak říkají těm půvabným malým předmětům, a naplnil ji vodou ze zázračného mosazného kohoutku.

Pak se vrátil do knihovny a pečlivě si prohlédl řadu alabastrových nádob pod zrcadlem. Nikdo se jich ani nedotkl, zdá se. Nikde žádná mezera, nic se neztratilo. Byl zde i jeho kahan a prázdné skleněné fioly. Teď už potřebuje jen trochu oleje, nebo jednu ze svíček, které mezitím ohořely na pahýly, ale ještě byly použitelné.

Ledabyle odhrnul svitky stranou a pečlivé nastavil hořák. Umístil do něj svíci a sfoukl plamen.

Znovu prostudoval nádoby. Ruka vybrala dřív než rozum. Když překontroloval rozmělněný bílý prášek, věděl, že se nemýlil.

Kdyby tak byl Henry Stratford nabral na lžíci tento prášek! To by bylo překvapení. Jeho strýc – řvoucí lev – by mu vlastníma rukama utrhl hlavu.

Napadlo ho, že ač jedy naháněly lidem za jeho časů strach, vědci dvacátého století by se nedali zastrašit. Osoba s jiskřičkou víry by dost dobře mohla nádoby odnést, vyzkoušet je na zvířatech a elixír objevit. Zcela prosté.

Věci se mají tak, že i když o elixíru ví jen Samir Ibrahaim a Julie Stratfordová, kteří o tom nikomu neřeknou, Lawrence Stratford jeho příběh částečné přeložil. Jeho deník, kde si o něm každý může přečíst, tady někde leží – Ramses ho nemohl najít. A pak zde samozřejmě jsou papyrové svitky

Ať už tomu bylo jakkoli, tahle situace nemůže trvat věčně. Elixír musí nést v sobě. Je zde stále naděje, že substance ztratila sílu, vždyť prášek spočíval v nádobě přes dvě tisíciletí.

Za tu dobu by se víno proměnilo v ocet nebo v něco podobně nechutného, a mouka by se obrátila v nepoživatelný písek.

Když sypal hrubozrnné granulky do kovové misky hořáku, třásly se mu ruce. Poklepal na nádobku, aby se přesvědčil, že v ní nezbyla ani špetička, pak promíchal prášek prstem a přidal přiměřené množství vody.

Nyní znovu zapálil svíci. Když se substance rozbublala, připravil si skleněné fioly, jinak součást výstavy, a dvě další, které zůstaly přehlédnuty v ebenové skříňce. Dohromady čtyři dlouhé lahvičky se stříbrnými uzávěry.

Během vteřiny se začaly dít věci. Základní substance vzkypěla ve vřící tekutinu plnou mlhavě fosforeskujícího světla. Působila zlověstně, jako by měla spálit ústa každému, kdo se jen pokusí napít. Ale to by se nestalo. Nestalo se to ani jemu, když před mnoha a mnoha lety sám vypil plnou číši bez nejmenšího zaváhání, připraven trpět pro nesmrtelnost. Ale nebolelo to. Usmál se. Vůbec to nebolelo.

Oparně zvedl kovovou nádobku, naplnil fioly jednu po druhé dýmajícím elixírem, počkal, dokud nádobka nevychladne, a dočista ji vylízal – jediný bezpečný postup. Fioly zazátkoval a zapečetil voskem, všechny až na jednu.

Tři bezpečně uzavřené lahvičky pak ukryl do kapsy županu. Čtvrtou, nezapečetěnou, odnesl do zimní zahrady. Postál s ní ve tmě a měřil si prales listí a úponků.

Skleněné stěny ztrácely noční neprůhlednost. Stále ostře viděl svůj odraz – vysokou postavu ve vínovém županu – i teplý pokoj za zády, ale postupně do něj vrůstaly bledé obrysy okolního světa.

Přistoupil k nejbližšímu květináči s kapradím, k rostlině s tmavě zelenými vějířovitými listy. Kápl trochu elixíru do vlhké zeminy. Pak se obrátil k buganvílii, jejíž křehké červené květy se docela ztrácely v hustém listoví. I do tohoto květináče nalil kapku kouzelného nápoje.

Zaznamenal pohyb doprovázený lupavým zvukem. Užít víc substance by bylo holé šílenství. Přesto šel od jednoho květináče ke druhému a do každého skanulo několik krůpějí. Nakonec fiolu do poloviny vyprázdnil. Už toho napáchal dost. Kdyby elixír už nebyl účinný, okamžitě by to poznal. Vzhlédl k prosklenému stropu. Nastává rozbřesk. Bůh Re k nim vysílá první horké paprsky.

Listy kapradin šuměly, prodlužovaly se, něžné klíčky se rozvíjely. Buganvílie se chvěla a obtáčela kovové vedení, její křehké úponky se šplhaly po drátěné konstrukci, kvítky se rozvinuly do krvava, jako by každý z nich byl otevřenou ránou. Celý skleník kypěl rychleným vzrůstem. Ramses zavřel oči a zaposlouchal se. Projelo jím temné zachvění.

Jak mohl byť na chvíli věřit, že elixír ztratil účinnost? Byl stejně silný jako dřív. Jeden doušek ho udělal navěky nesmrtelným. Proč by si měl myslet, že vlastní substance, jednou připravená, bude smrtelnější než on sám?

Vrátil fiolu do kapsy, otevřel zadní dveře a vyšel do provlhlého svítání.

~ ~ ~

Henryho tolik rozbolela hlava, že ani nedokázal zaostřit na dva detektivy před sebou. Zrovna se mu zdálo o té hnusné mumii, když vtom ho probudili. Chladně, ač poměrně vystrašen, se chopil zbraně, odjistil ji a schoval do kapsy. Pak přistoupil ke dveřím. Co když jdou po něm…?

„Tommyho Sharplese přece znali všichni!“ ohradil se, maskuje strach vztekem. „Každý mu byl dlužen. Kvůli tomu jste mě přišli vzbudit hned za svítání?“

Přihlouple zašilhal po muži jménem Galton – to on svíral prokletou minci s Kleopatrou! Proč se k čertu zachoval tak hloupě? Uprchnout, a nechat minci v Sharplesově kapse. Jenže, on si ksakru neplánoval, že Sharplese zabije! Jak po něm může někdo chtít, aby takhle přemýšlel.

„Už jste to někdy viděl, pane?“

Klid. Nemají nejmenší důkaz, který by ho se vším spojoval. Nechť mu hrané rozhořčení slouží tak dobře jako dosud.

„Ale to je přece mince ze strýcovy sbírky. Ramsesovské sbírky. Jak jste se k ní dostali? Měla by být pod zámkem.“

„Otázkou je,“ namítl muž jménem Trent, „jak se k ní dostal pan Sharples? A co měla co dělat s jeho osobou, když ho zavraždili.“

Henry si rukou zašátral ve vlasech. Kdyby ho alespoň přestala bolet hlava. Kéž by se mohl na minutku omluvit, dát si vysvobozující drink a získat čas k přemýšlení.

„Reginald Ramsey!“ napadla ho spásná myšlenka a pohlédl přitom Trentovi rovnou do očí. „Tak se ten chlap jmenuje, ne? Egyptolog, toho času bydlí s mojí sestřenkou. Dobrý Bože, co se to jen v tom domě děje!“

„Pan Ramsey, říkáte?“

„Vyslýchali jste ho, nebo ne? Odkud se vynořil?“ začervenal se, když si ho oba úředníci mlčky změřili. „Mám to snad udělat za vás? Tak kde se tady ten darebák vzal? A co provádí s poklady v sestřenčině domě?“

~ ~ ~

Ramses se procházel už zhruba hodinu. Ráno bylo chladné a pusté. Působivé paláce Mayfairu vystřídaly špinavé brlohy chudiny. Toulal se úzkou nedlážděnou ulicí – stejné ulice měla i prastará města, Jericho nebo Řím. Tu a tam stopy dvoukoláků, zápach vlhkého hnoje.

Občas se na něj zahleděl zbědovaný kolemjdoucí. Možná že neměl vycházet jen v saténovém županu. Nezáleželo na tom. Znovu je Ramsesem Poutníkem. Ramses Prokletý jen prochází časem. Elixír neztratil svou sílu. A věda tohoto století na něj nebyla připravená stejně jako žádná věda před ní.

Pohleďme na trpící a žebráky, jež spí na ulici. Nasajme špinavý pach domu, jehož dveře připomínají ústa, která se dáví vlastním zkaženým dechem a marně lapají po čistém vzduchu.

Přistoupil k němu žebrák: „Nemáte šesták navejš, vašnosto? Dva dny sem nejed. Prosimvás, pane.“

Ramses kráčel dál, trepky mu zvlhly, zaneslo je bláto kaluží, jimiž se bezmyšlenkovitě brodil.

Nyní mu šla v ústrety mladá žena – podívejme na ni, hrudník se jí chvěje suchým kašlem.

„Chcete si užít, pane? Mám hezky vyhřátej pokojíček.“

Zajisté si žádal jejích služeb, dokonce tolik, že hned cítil, jak jeho mužství mohutní a roste. Horečka ji činila snad ještě přitažlivější –

žena ladně obnažila malá ňadra a navzdory zjevné bolesti se pokusila o úsměv.

„Teď ne, krásko," zašeptal.

Zdálo se, že ho ulice, byla-li to vůbec ulice, zavedla do džungle zbořeniště mezi spálené domy s rozbitými okny, která tu a tam vyčnívala z kouře.

Dokonce i ve zdejších přístěncích a pobořených chodbách tábořila chudina. Odněkud se ozval zoufalý dětský pláč. Píseň hladových.

Šel dál. Slyšel, jak se město kolem probírá k životu; ne lidské hlasy, ty byly všude, ale právě se vzbudily stroje spolu s jasnějícím špinavě šedým nebem, které se mu nad hlavou probralo do stříbra. Odkudsi z dálky zaslechl hlasitý zvuk píšťal parní lokomotivy. Zastavil se. Pod nohama v provlhlé zemi ucítil tupé vibrace obrovského kovového monstra. Jaký to šalebný rytmus kol valících se po železných kolejích.

Ostrý zvuk jím projel jako křeč a vyděsil ho. Otočil se právě včas, aby zahlédl automobil, jak se k němu kvapem blíží – na sedadle poskakoval jakýsi mladý muž.

Ramses padl zády na kamennou zeď a díval se, jak ta věc s rachotem kodrcá vyježděnou stopou v blátě.

Byl otřesený a rozhořčený. Vzácný moment, kdy se cítil bezmocný a vydaný všanc nebezpečí.

Zmámeně si uvědomil, že sleduje šedou holubici, jež ležela mrtvá vprostřed ulice. Byl to jeden z hloupých tlustých opeřenců, které v Londýně potkával na každém kroku. Hnízdili na okenních římsách a na střechách; toho zde mělo na svědomí auto, kola mu rozdrtila část křídla.

Vítr ptáka nadnášel, skýtaje falešné zdání životnosti, a Ramsese se náhle zmocnila vzpomínka, jedna z nejstarších, nejživějších. Krutě ho vyrvala současnosti a přenesla ho do jiné doby, na jiné místo.

Stál v jeskyni chetitské kněžky byl ve zbroji, ruku na jílci bronzového meče, a vzhlížel k bílým holubicím, které kroužily ve sluneční záři.

„Jsou nesmrtelní?" zeptal se lámanou chetitštinou.

Pološíleně se smála. „Jedí, ale nehladoví, pijí, a přitom nežízní. Slunce jim dává sílu. Nažeň je do tmy, budou spát, ale nezemřou, můj králi.“

Měřil si její tvář, starou, zvrásněnou, věkovitou. Její smích ho přiváděl k zuřivosti.

„Kde je elixír!“ dožadoval se.

„Myslíš, že je to tak úžasná věc?“ Odporovala mu a její oči jen žhnuly. Škádlila ho: „Co kdyby byl celý svět zalidněn nesmrtelnými, jejich dětmi a dětmi jejich dětí? Řeknu ti jedno, tato jeskyně skrývá příšerné tajemství. *Tajemství zániku světa!*“

Tasil meč a zaburácel: „Dej ho sem!“ Nebála se ho, jen se smála.

„A co když tě zabije, můj prchlivý Egypťane? Žádná lidská bytost jej nikdy neokusila. Ani muž, ani žena, ani dítě.“

Ale to už zahlédl oltář, viděl pohár s bílou tekutinou a spatřil za ním tabulku s klínovým nápisem.

Přistoupil k oltáři a přečetl ji. Může to být složení elixíru věčného života? Tak prosté suroviny, které si dokáže opatřit i na polích a březích své vlasti? Napůl přesvědčený si obsah tabulky vštípil do paměti, aniž by jen tušil, že ho už nikdy nezapomene.

A tekutina sama, bohové, pohleďte na ten zázrak! Oběma rukama pozdvihl pohár a vypil do dna. Z dálky se k němu nesl kněžčin smích, smála se a smála a zvuk toho chechotu se ozvěnou rozléhal po nekonečných prostorách jeskyně.

Obrátil se, rukou si otřel ústa a oči se mu rozšířily, jak ho náhle zachvátil šok. Tvář se mu škubala, tělo tuhlo, jako by stál ve válečném voze proti nepřátelským šikům, těsně před tím než pozvedne meč a vydá válečný pokřik. Kněžka ustoupila dozadu. Co viděla? Vlasy se mu zvedaly a kroutily, jako nadnášené vánkem, šedivé prameny odpadávaly, aby uvolnily místo těžkým hnědým loknám. Černé oči zbledly do odstínu safírů – úžasná proměna, kterou si později ověřil před zrcadlem.

„Uvidíme, což?“ vyhrkl. Srdce mu prudce bilo, svaly se chvěly. Náhle byl lehký a silný, byl by mohl vzlétnout. „Zemřel jsem, nebo žiju, kněžko?“

Zaraženě se zadíval před sebe na londýnskou ulici. Jako by to bylo před několika málo hodinami. Stále slyší třepetání holubích

křídel. Sedm set let uplynulo, než se poprvé uložil k spánku do své hrobky. A další dva tisíce let, než byl znovu probuzen, aby za pár let zase ulehl.

Tak, a tohle je Londýn, dvacáté století. Prudce se otřásl. Vlhký vítr a kouř profukovaly peří holuba skoleného uprostřed ulice. Ramses prošel blátem, sklonil se k opeřenci a vzal ho do dlaně. Křehká mrtvolka, jedinkrát plná života, teď nic než odpad, ač se na jeho teplém úzkém hrdle mihotá úsvit.

Chladný vítr ho zraňoval. Pohled na neživého tvora mu rval srdce.

Přidržel si holoubka pravou rukou, levou vytáhl do půli naplněnou fiolu s elixírem. Palcem odstranil závěsný uzávěr a polil mrtvé stvoření bublající tekutinou. Nakonec mu násilím vpravil kapku do otevřeného zobáku.

Neuplynula vteřina a holub se pohnul. Otevřel okrouhlá očka, vzpamatoval se, pak prudce zatřepetal křídly. Ramses ho pustil a holub vzlétl. Zakroužil, jako by se jen tak bezpracně vznášel pod nebesy ztěžklými šedým olovem.

Díval se za ním, dokud ho neztratil z dohledu. Od nynějška bude brázdit vzduch navěky.

Vyvstala mu další vzpomínka, tichá a rychlá jako vrah. Mauzoleum: mramorové haly, sloupořadí, v patách mu běží pohublá Kleopatra. On sám rázuje rychleji a rychleji, pryč od mrtvého těla Marka Antonia na pozlaceném lehátku.

„Můžeš ho vrátit zpět!“ křičela. „Víš, že můžeš, Ramsesi! Dej nám ho oběma, jemu i mně! Ramsesi, neodvracej se ode mě.“ Dlouhými nehty mu poškrábala rameno.

Vztekle se obrátil a uhodil ji, odhodilo ji to zpět. Nevěřícně se svezla k zemi a propukla v pláč. Byla tak křehká, téměř vychrtlá, pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy.

Pták odletěl kamsi nad londýnské střechy. Slunce se stalo jasnějším, překvapivé bílé světlo pronikalo zpoza valících se mračen.

Vize se zamlžila. Srdce mu bušilo. Bezmocně úpěl. Bohové, co ho jen vedlo k myšlence, že se ta bolest už nikdy neozve?

Po stoletích se probral v jedinečně pohodlném znecitlivění, teď však jeho necitlivost taje, žár lásky i smutek se znovu derou na

povrch. To teprve okusil zlomek utrpení, celé ho ještě čeká. Co potom má z požehnané skutečnosti, že je znovu živ, že má znovu srdce i duši?

Zadíval se na fiolu. Byl v pokušení ji rozbít a nechat její obsah vsáknout do špinavé, rozbrázděné ulice. Vezme ostatní lahvičky s elixírem někam daleko od Londýna, kde je tráva dost vysoká, a jen divoce rostoucí květy dosvědčí, že rozlil nápoj nesmrtelnosti po okolních stráních.

Nejsou to ale jen samoúčelné představy? *Přece ví, jak ho připravit.* Pamatuje si slova zaznamenaná na tabulce. Nemůže zničit, co má navěky vyryté v mysli.

~ ~ ~

Samir vystoupil z taxíku a rychle přešel zbývajících pár kroků, jež ho dělily od místa určení. Ruce měl vražené v kapsách, límec zdvižený proti náporům větru. Dospěl k domu na rohu ulice, vystoupil po kamenných schodech a zaklepal na oprýskané dveře.

Se skřípěním se otevřely. Stála v nich žena, oblečená od hlavy k patě v černém, a pustila ho dovnitř. Tiše vstoupil do neuklizeného pokoje, kde seděli dva Egypťané. Kouřili a četli si noviny. Police a stoly kolem přetékaly egyptským zbožím. Na jedné straně ležel papyrus a lupa.

Samir se zadíval na papyrus. Nic důležitého. Pak se obrátil k dlouhé zažloutlé mumii s dobře zachovalými pásy lněných obinadel, která byla zdánlivě nedbale pohozena na sousední polici.

„Á, Samir. Neobtěžuj se," přivítal ho vyšší z obou mužů. „Jmenoval se Abdel. Jsou to jen napodobeniny pro trh. Zakiho práce, jak víš. Ovšem až na tamtoho…" ukázal na mumii. „Ten je pravý až moc, ale nestojí ti za to."

Samir si mumii přesto pozorně prohlédl.

„Drobty ze soukromé sbírky." doplnil Abdel. „Vážně nic hodného tvé úrovně."

Samir kývl a soustředil se na Abdela.

Abdel mu s jistou hravostí v hlase přednesl: „Ale zaslechl jsem, že se objevily nějaké mince s Kleopatrou. Kdybych se tak mohl dotknout alespoň jediné z nich."

„Potřebuju pas, Abdele,“ vysvětlil Samir. „A doklady o občanství. Potřebuju to rychle.“

Abdel si dával s odpovědí načas. Zaujatě sledoval, jak Samir šátrá v kapse.

„A taky budu potřebovat peníze.“

Konečně Samir vytáhl třpytivou Kleopatřinu minci.

Abdel se po ní natáhl dřív, než se vůbec obtěžoval zvednout se ze židle. Samir bez výrazu pozoroval, jak si ji prohlíží.

„Diskrétnost, příteli,“ doplnil ještě. „Diskrétnost a rychlost. Probereme si detaily.“

~ ~ ~

Vrátil se Oskar. To by mohl být problém, napadlo Julii, ale jen kdyby Rita řekla nějakou nepředloženost. Naštěstí Oskar Ritu nikdy neposlouchá, má ji za pitomou husičku.

Když Julie sešla ze schodů, našla sluhu, jak zavírá přední dveře. Nesl kytici růží a předal jí dopis, který k nim patřil.

„Právě to přišlo, slečno.“ vysvětlil.

„Ano, vím.“

S úlevou zjistila, že autorem je Elliott, ne Alex. Zatímco Oskar vyčkával, rychle to přečetla.

„Zavolej hraběti z Rutherfordu, Oskare. Vysvětli mu, že dnes večer pravděpodobně nebudu moci přijmout jeho laskavé pozvání. Později zavolám osobně, abych vše vysvětlila.“

Byl na odchodu, když z kytice vytáhla jednu růži. „Odnes je do jídelny, Oskare,“ přikázala. Přivoněla ke květině, promnula měkké okvětní lístky mezi prsty. Co si počne s Alexem? Určitě je ještě příliš brzy na nějaký rozhodující čin, ale každý další den všechno jen zhorší.

Kde je Ramses? To bylo nejdůležitější. Dveře otcova pokoje zůstaly otevřené, postel netknutá.

Spěchala chodbou dozadu, do zimní zahrady. Než se vůbec dostala ke dveřím, všimla si obrovské buganvílie obtěžkané krvavými květy.

Zvláštní, včera si překrásných květů vůbec nevšimla. I kapradiny vypadají jedinečně a lilie se předčasně rozvily ve všech květináčích, co jich ve skleníku měli.

„Zázrak," řekla si.

Zahlédla Ramsese v proutěném křesle. Sledoval ji. A už byl skvěle oděn pro dobrodružství dnešního dne. Tentokrát neudělal žádnou chybu. Ve slunečních paprscích kypěl zdravím a krásou, jeho vlasy byly plnější a bohatší, modré oči přetékaly temnou melancholií, než ho pohled na ni natolik rozjasnil, že ji přivítal neodolatelným úsměvem.

Na moment jí projel pocit strachu. Zdálo se, že Ramses propukne v pláč. Zvedl se z křesla, popošel jí v ústrety a prsty se jemně dotkl její tváře.

„Ty jsi takový malý zázrak!" sdělil jí.

Nenápadně se mezi ně vkradlo mlčení. Chtěla se zvednout na špičky a obejmout ho kolem krku. Nakonec si ho ale jen prohlížela, vychutnávala vzájemnou blízkost, pak se dotkla jeho tváře.

Měla by se stáhnout, věděla to. Ale překvapil ji. Odtáhl se on, s úctou ji políbil na čelo a oznámil:

„Chci odjet do Egypta, Julie. Budu to muset udělat dříve či později, a tak ať se to raději stane hned."

Znělo to znaveně, poraněně. Veškerá jemnost včerejška se dnes mísila se smutkem. Jeho oči se jí zdály temnější a hlubší. A měla pravdu, byl na pokraji nářku a její duše to neomylně vycítila.

Bože, jak strašlivě musí trpět.

„Ovšemže," souhlasila. „Pojedeme do Egypta spolu. Ty a já…"

„V to jsem doufal," odvětil. „Julie, nikdy nebudu patřit této epoše, dokud nedám poslední sbohem Egyptu, neboť Egypt je má minulost."

„Chápu."

„A já chci budoucnost!" sdělil jí hlasem na hranici šepotu. „Chci…" Zarazil se, nevěděl jak dál. Zneklidněně se od ní odvrátil. Nahmátl kapsu a vytáhl hrst zlatých mincí.

„Můžeme za to koupit loď, která by nás vzala přes moře, Julie?"

„Nech všechno na mně," navrhla mu. „Pojedeme. Teď se posadíš a dáš si snídani. Vím, jaký máš hlad. Nemusíš nic říkat."

Rozesmál se navzdory vlastnímu melancholickému rozpoložení.

„Já zatím na všechno dohlédnu.“

Zašla do kuchyně, Oskar právě nakládal snídani na podnos. Místnost voněla kávou, skořicí a čerstvými vdolky.

„Oskare, okamžitě zavolej mým jménem do cestovní kanceláře Thomas Cook. Zamluvíš pro pana Ramseyho a pro mě cestu do Alexandrie. Zkus to zařídit hned teď. Pokud to půjde, vyrazili bychom už dnes. Pospěš si a snídani nech na mně.“

Oskar byl zjevně zaskočený.

„Ale, slečno Julie, a co…“

„Poslechni mě, Oskare. Hned tam zavolej. Nemáme času nazbyt.“

S těžkým podnosem se vrátila do slunečního světla. Znovu ji zarazila překrásná květena. Fialové orchideje, žluté sedmikrásky, všechny stejně úchvatné.

„Podívejme,“ šeptala si pro sebe, „když si pomyslím, že jsem si toho dřív sotva všimla. Všechno kvete. To je nádhera…“

Stál u zadních dveří, pozoroval ji s nezměněným smutně krásným výrazem. „Ano, nádhera,“ přitakal.

X.

Dům byl vzhůru nohama. Rita bezmála přišla o rozum při představě, že má cestovat do Egypta. Oskar, který zůstával v Londýně, aby udržoval domácnost, pomáhal řidičům snášet ze schodů zavazadla.

Randolf a Alex se s Julií vášnivě dohadovali. Takový výlet přece nesmí podniknout sama.

Tajemný pan Reginald Ramsey zatím seděl u proutěného stolu v zimní zahradě, pořádal neuvěřitelné množství jídla, které zapíjel jednou sklenicí za druhou, a četl si k tomu dvoje různé noviny najednou – pokud Elliott dobře viděl. Místy z hromádky na podlaze zdvihl knihu a vyhledal v ní nějaký jistě nesmírně důležitý pojem. Když ho našel, knihu ledabyle upustil.

Elliott všechno mlčky sledoval z Lawrencova křesla v Egyptském pokoji; čas od času se zaměřil na Julii v přijímacím saloně, potom pro změnu zase na pana Ramseyho, který jistě moc dobře věděl, že je pozorován, ale nijak se tím nedal rušit.

Druhým tichým a osamělým pozorovatelem zde byl Samir Ibrahaim ve vzdáleném koutku zimní zahrady, skryt obdivuhodně bující jarní vegetací. Samir přes nezúčastněnou postavu pana Ramseyho nahlížel do zšeřelých předních pokojů.

Juliin telefonát Elliottovi se odehrál před více než třemi hodinami. Okamžitě se vrhl do akce. Když se soukromé představení v přijímacím saloně chýlilo ke konci, víceméně věděl, co bude následovat.

„Nemůžeš si jen tak odjet do Egypta s mužem, kterého pořádně neznáš,“ namítal Randolf a snažil se nezvyšovat hlas.

„Julie, já to nesnesu,“ přidal se Alex bledý vzteky. „Nedovolím ti něco takového!“

„Přestaňte, vy dva," bránila se Julie. „Jsem dospělá žena. Pojedu. Dokážu se o sebe postarat. Mimoto se mnou po celý čas bude Rita a Samir, otcův nejbližší přítel. Nemohu mít lepšího ochránce."

„Julie, ani jeden z nich není řádný společník, což sama dobře víš. Tvůj počin je skandální."

„Strýčku Randolfe, loď vyplouvá ve čtyři hodiny. Musíme odsud hned odjet. Přejděme k obchodním záležitostem: Připravila jsem ti plnou moc, takže v řízení Stratford Shipping máš volnou ruku."

Ticho. Takže konečně jsme u jádra věci, pomyslel si Elliott chladně. Slyšel, jak si Randolf pomalu odkašlává.

„Nu…, domnívám se, že to zřejmě bude nezbytné, drahá," odpověděl jí strýc vyhýbavě.

Alex se do toho snažil vložit, ale Julie ho zdvořile umlčela. Má Randolf nějaké další dokumenty k podepsání? Může je poslat do Alexandrie. Podepíše je a obratem pošle zpátky.

Spokojen s faktem, že Julie odjíždí podle plánu, Elliott povstal a nenuceně prošel do zimní zahrady.

Ramsey dál zcela nerušeně pořádal nelidské množství potravy. Právě okusil jeden ze tří zapálených doutníků, potáhl, a vrátil se k pudinku, hovězímu a chlebu s máslem. Před sebou měl rozevřenou historii moderního Egypta. Kapitola se jmenovala „Masakr Mamlůků". Zdálo se, že text jen přejíždí očima, jeho prst se neuvěřitelně rychle sunul podél stránky.

Elliott si náhle uvědomil, že je obklopen vegetací. Veliká kapradina po straně ho až vyděsila, obrovská bunganvílie se mu otřela o rameno, jako by mu chtěla bránit ve vstupu. Dobrý Bože, co se tady událo? Všude, kam se podíval, se na něj z květináčů hrnuly lilie a sedmikrásky, břečťan se zdivočele klenul přes celý strop.

Zamaskoval překvapení, ačkoli sám nevěděl proč, neboť ani Ramsey, ani Samir nedali najevo, že by si ho snad všimli, a utrhl si modrobílý květ svlačce z úponku přímo nad hlavou.

Prohlédl si dokonale tvarovaný nálevkovitý květ. Rozkošné. Pak pomalu vzhlédl, aby se setkal s Ramseyovým upřeným pohledem.

Samir se mávnutím kouzelného proutku probral z meditace.

„Lorde Rutherforde, dovolte…" Náhle umlkl, jako by se mu nedostávalo slov.

Ramsey vstal a pečlivě si otřel prsty do ubrousku. „Reginald Ramsey," pronesl.

Hrabě si nepřítomně vrazil svlačec do kapsy a natáhl ruku.

„Potěšení je na mé straně. Jsem starý přítel Stratfordových. Také tak trochu egyptolog. Toto je můj syn Alex, snad víte, že je s Julií zasnouben."

Muž proti němu to nevěděl. Nebo nerozuměl. Tvář mu jemně zrůžověla.

„Zasnouben s Julií?" ujistil se pološeptem. Pak s nuceným nadšením: „Váš syn je tedy šťastný muž."

Hrabě nemohl odtrhnout oči od stolu štědře obloženého jídlem, od flóry deroucí se vzhůru ke slunci. Nezávazně si měřil člověka před sebou, a byl nucen konstatovat, že je to jeden z nejpohlednějších lidských tvorů, jaké kdy spatřil. Krásný skrz naskrz, když se to tak vezme. Velké vášnivé modré oči, z nichž ženy padají do mdlob. Přidejte pohotový úsměv a na světě je kombinace přímo vražedná.

Avšak nastalé ticho se stávalo tísnivým.

„Ach ano, deník," podotkl Elliott a sáhl do saka. Samir ho okamžitě poznal.

„Tento záznamník," vysvětloval Elliott ledabyle, „patřil Lawrencovi. Jsou v něm cenné informace o Ramsesově hrobce, poznámky k papyrům, které nám ten člověk zanechal. Včera večer jsem si ho půjčil a musím ho vrátit."

V Ramseyově tváři se rozhostil chlad. Elliott se otočil, opřel se o hůl a udělal pár bolestivých kroků směrem k Lawrencovu pracovnímu stolu. Ramsey ho následoval.

„Nemáte nějaký… současný lék na bolest kloubů?" zajímal se soucitně. „Existovala jistá staroegyptská medicína: povařila se vrbová kůra…"

„Ovšem," odvětil Elliott a pohlédl přímo do vzrušivě modrých očí. „Dnes tomu říkáme aspirin, není-liž pravda?" Usmál se. Šlo to mnohem lépe, než by předpokládal. Doufal jen, že nemění barvu tak nápadně jako Ramsey. „Kde jste byl celá ta léta, že jste nic neslyšel o aspirinu, drahý člověče? Vyrábíme ho synteticky, což je slovo, které zaručeně znáte."

Ramsey zůstal klidný, jenom tak trochu přimhouřil oči, jako by chtěl, aby si hrabě uvědomil, že ho prohlédl.

„Nejsem muž vědy, lorde Rutherforde," odpověděl. „Spíše pozorovatel a filozof. Takže aspirin tomu říkáte, rád jsem se dal poučit. Snad jsem trávil příliš času ve vzdálených zemích." Pozdvihl obočí, což působilo skoro hravě.

„Ovšem staří Egypťané znali mnohem silnější medicínu než vrbovou kůru, pokud se nemýlím," přitlačil Elliott. Zadíval se na řadu alabastrových nádobek na stole v protilehlé části pokoje. „Silné léky, takzvané elixíry – které byly s to vyléčit mnohem závažnější onemocnění, než je moje bolest v kostech."

„Silné léky mají svou cenu," odvětil Ramsey klidně. „Nebo bych měl možná říct svá rizika. Co jste to za neobyčejného muže, lorde Rutherforde. Přece nejste v pokušení věřit tomu, co jste vyčetl z deníku přítele Lawrence?"

„Ale já tomu věřím. Neboť jak patrno, ani já nejsem muž vědy. Snad jsme oba filozofové. Přidám si ještě něco z básníka, protože jsem tolik bloudil ve svých snech sám a sám."

„Básník," zopakoval Ramsey a téměř rozmrzele přitom Elliotta přejel pohledem. „Chápu vás, přesto, že říkáte nejpodivnější věci."

Elliott se snažil vydržet. Cítil pod košilí pramínek potu. Tvář toho muže byla neočekávaně otevřená, téměř vyzývavá.

„Rád jsem vás poznal," přiznal Elliott náhle. „Rád bych… rád bych se od vás… přiučil." Zaváhal. Modré oči na něm mlčky spočinuly. „Snad bude v Káhiře nebo v Alexandrii čas na rozhovor. Možná se lépe poznáme už na lodi."

„Vy odjíždíte do Egypta?" zeptal se Ramsey a nachýlil hlavu kupředu.

„Ano." Elliott zdvořile přešel kolem Ramseyho do přijímacího pokoje. Postál vedle Julie, která zrovna podepsala další bankovní směnku pro strýce Randolfa a vložila mu ji do ruky.

„Ano." Elliott se obrátil zpět k Ramseymu a promluvil dost hlasitě na to, aby ho slyšeli všichni přítomní. „Jede Alex i já. Zamluvil jsem cestu stejnou lodí, jakmile mi Julie zavolala. Nenechali bychom ji jet samotnou ani ve snu, že Alexi?"

„Elliotte, řekla jsem vám přece, že ne –" ozvala se Julie.

„Otče, neuvědomil jsem si…“

„Ano, drahá,“ obrátil se Elliott k Julii, „ale ‚ne‘ není odpověď, na kterou bych přistoupil. Kromě toho to může být moje poslední příležitost k návštěvě Egypta, a Alex tam nebyl nikdy. Přece nám takovou radost neodepřeš. Máš nějaký vážný důvod, proč bychom neměli odcestovat?“

„Správně, domnívám se, že bych se měl podívat do Egypta,“ souhlasil Alex, v tu chvíli už docela zmatený.

„Tak, zavazadla jsou na cestě,“ dodal Elliott. „Teď sebou musíme jak se říká hodit, nebo nebudeme včas na lodi.“

Julie maskovala vztek.

Ramsey za ním se tiše smál.

„Takže my všichni odjíždíme do Egypta,“ konstatoval. „Shledávám to nanejvýš zajímavým. Pohovoříme si na lodi, lorde Rutherforde, jak jste navrhl.“

Randolf vzhlédl, jen co vecpal do kapsy saka plnou moc.

„Tím se vše vyřešilo. Příjemnou cestu, drahá.“ Něžně políbil neteř na tvář.

~ ~ ~

Znovu ten sen, ze kterého se nemohl probudit. Převalil se z boku na bok. Byl v Daisyině posteli v krajkových polštářích, jež ho dřely a unavovaly vlezlým parfémováním. „Byl to jen sen,“ zamumlal. „Musím ho zastavit.“ Přesto viděl, jak mu jde mumie v ústrety, dlouhé pruhy zažloutlého plátna visí z jejích tápajících končetin. Cítí, jak se mu její prsty obemykají kolem hrdla.

Snažil se vykřiknout, ale nešlo to. Mumie ho škrtila a pach špinavých obinadel ho dusil. Prudce se obrátil, sevřenou pěstí zabušil do pokrývky.

Když otevřel oči, spatřil tvář svého otce.

„Bože,“ zašeptal. Sesul se zpět do peřin. Na malý okamžik se utekl do snu, pak se otřásl a znovu se podíval do očí otci, který se skláněl nad lůžkem.

„Co tady děláš?“ zaskuhral.

„Totéž bych se mohl zeptat já tebe. Vyskoč z postele a obleč se. Dole tě čekají kufry a taxík. Zaveze tě do přístavu. Odplouváš do Egypta.“

„Ani nápad!“ Takže noční můra pokračuje?

Otec si odložil klobouk a posadil se do křesla u postele. Když se Henrymu podařilo nahmátnout doutník a zápalky, otec mu je pohotově vyrazil z ruky.

„Zatraceně,“ sykl Henry.

„Poslouchej mě. Mám věci opět pevně v rukou a hodlám je tam udržet. Tvoje sestřenka Julie a její tajuplný egyptský přítel odjíždějí dnes odpoledne do Alexandrie, doprovází je Elliott s Alexem. Ty budeš na té lodi s nimi, rozumíš? Jsi Juliin bratranec, a tudíž jediný odpovídající společník. Dohlédneš, aby vše zůstalo v mezích slušnosti, dohlédneš, aby nic a nikdo neodradil Julii od sňatku s Alexem Savarellem. A taky dohlédneš na to, aby ten člověk, ať už je to kdokoli, neublížil jedinému dítěti mého bratra.“

„Ten člověk! Zešílel jsi, jestli si myslíš, že budu s ním –“

„Jestli ne, tak tě vydědím. Zůstaneš na dlažbě bez jediné pence!“ Randolf se naklonil a ztlumil hlas: „Myslím to smrtelně vážně, Henry. Celý život jsem ti dával všechno, co sis jen usmyslel, ale když mě neposlechneš, když nepřivedeš záležitosti k jejich zatracenému konci, vyloučím tě ze správní rady Stratford Shipping, zablokuju tvoje příjmy a pozastavím kapesné. Takže hleď být na té lodi a neztrácej sestřenku z očí, ať neuteče s tím nekřesťansky krásným Egypťanem! A budeš mě průběžně informovat o všech událostech.“

Randolf vytáhl z náprsní kapsy úzkou bílou obálku. Položil ji na toaletní stolek. Byl v ní tlustý štůsek bankovek, což Henry seznal jediným letmým pohledem. Jeho otec se tím měl k odchodu.

„A netelegrafuj z Káhiry, že jsi na mizině. Drž se v uctivé vzdálenosti od všech hráčských doupat a břišních tanečnic. Za týden očekávám první dopis nebo telegram.“

~ ~ ~

Hancock byl bez sebe.

„Odjela do Egypta?!“ prskal do telefonu. „Ale vždyť má doma Ramsesovu sbírku! Jak to mohla dopustit?“

Úředníkovi, jenž ho mínil vyrušit, gestem naznačil prosbu o mlčení. Pak praštil černým sluchátkem.

„Pane, jsou zde zase lidé od novin kvůli té mumii.“

„Čert vem mumii! Ta ženská si odjede a nechá v obýváku zamčený poklad, jako by to byla sbírka panenek!“

~ ~ ~

Elliott postával vedle Julie a Ramseyho, sledoval přes zábradlí Alexe, který dole pod ním na lodní lávce líbal na tvář matku.

„Nejsem tady proto, abych ti dělal chůvu,“ sdělil Elliott Julii. Alex naposledy objal matku a pospíšil na palubu. „Jen chci být po ruce, kdybys mě potřebovala. Tak se prosím nenech znervóznit.“

Panebože, myslel to vážně. Nedokázal snést výraz v její tváři.

„A co Henry? Proč je tady ksakru Henry? Nechci, aby s námi cestoval.“

Henry se nalodil před malou chvílí, aniž by na někoho slušně promluvil. Vypadal stejně bledě, přetaženě a vůbec celkově mizerně jako včera.

„Vím,“ vzdychl Elliott. „Ale drahá, je to tvůj nejbližší příbuzný a –“

„Nechte mě volně dýchat, Elliotte. Víte přece, že Alexe miluji. Vždycky jsem ho milovala, ale sňatek se mnou by pro něj nemusel být zrovna to nejlepší.“

„I to vím, Julie, víš, že to vím odjakživa, ale tvůj přítel –“ ukázal na Ramseyho, který zpovzdálí sledoval dění v přístavu s neskrývaným vzrušením. „Jak bychom se neměli strachovat? Co si máme počít?“

Nedokázala mu odporovat – vždycky to tak bylo. Jednou večer, před několika měsíci, se Elliottovi svěřila pod vlivem šampaňského a nepřetržitého tance, že by ho byla milovala víc než Alexe. Kdyby byl volný a požádal ji o ruku, nebylo by co řešit. Alex si samozřejmě myslel, že žertuje, ale v jejích očích se objevilo zvláštní tajemné světlo, které Elliottovi nesmírně zalichotilo. Teď spatřil matný záblesk téhož světla. A on přitom je za lháře.

„Dobře, Elliotte,“ hlesla a letmo ho políbila na tvář. Ocenil to. „Nechci Alexovi ublížit,“ zašeptala.

„Ovšem, drahá,“ ošil se. „Samozřejmě.“

Parní píšťaly všechny ohlušily. Poslední upozornění nastupujícím pasažérům. V luxusních kajutách propukly oslavy, vyprovázející návštěvy proudily zpět na břeh.

Náhle se k nim nejistým krokem přiblížil Ramsey. Zatočil se s Julií dokolečka, jako by si vůbec neuvědomil vlastní sílu. Julie měla naprosto prázdný výraz.

„Julie, cítíš ty vibrace? Musím vidět stroje…“

Její rysy zjihly, jako by vzrušení bylo nakažlivé.

„Jistě, omluvte mě, Elliotte. Musím vzít Ramses… myslím pana Ramseyho, na prohlídku do strojovny, jestli se to dá nějak zařídit.“

„Nechte to na mně,“ pronesl Elliott medově a pokynul mladému důstojníkovi v naškrobené uniformě, který právě vystoupil na palubu.

~ ~ ~

Když Elliott vstoupil do salonku mezi jejich kajutami, Alex zrovna vybaloval. Stály před ním dva otevřené lodní kufry. Walter přecházel sem a tam s náručí plnou šatstva.

„Příjemné, což?“ soudil Elliott a zkoumavě přelétl pohledem pohovku, křesla a úzký vchod. Nebyl čas zařídit odpovídající ubytování. Nakonec, Edith vše osobně překontrolovala.

„Vypadáš unaveně, otče. Smím ti objednat čaj?“

Hrabě se složil do pozlaceného křesla. Čaj mu zněl slibně. Kde se vzala ta vůně? Hledal v pokoji květiny. Žádné tam nebyly, jen šampaňské jiskřilo v nádobě s ledem a sklenky stály v pohotovosti na stříbrném podnose.

Pak si vzpomněl na květ svlačce, který si dříve strčil do kapsy. Stále vydával nenápadnou vůni.

„Čaj by mi přišel vhod, Alexi, ale není třeba spěchat,“ zamumlal. Nahmátl zmuchlaný květ, vytáhl ho a přiblížil k nosu.

Vskutku nádherná vůně. Pomyslel na zimní zahradu, tak neuvěřitelně zarostlou květy a listovím. Zadíval se na svlačec. Před očima mu sílil, narovnával se a zbavoval se záhybů, které mu

přivodil pobyt v Elliottově kapse. Pak se plně rozevřel a během okamžiku z něj zase byl nádherný květ.

Alex mluvil a mluvil, ale Elliott ho nevnímal. Zpitoměle zíral na květ. Znovu ho zmačkal pevným sevřením dlaně.

Vzhlédl ve chvíli, kdy Alex položil telefon.

„Čaj bude do patnácti minut," oznámil mu syn. „Co je to s tebou, otče? Jsi bledý jako…"

„Nic to není. Chci si jen odpočinout. Zavolej, až tu čaj bude."

Vstal s květem sevřeným v pěsti.

Když se zavřel v ložnici, na chvíli se opřel o dveře a po zádech mu sjížděly krůpěje potu. Rozevřel dlaň. Proces se opakoval, květ se z pochroumaného plevele změnil v dokonalost samu, modrobílé okvětní lístky se mu natáhly před očima.

Nekonečně dlouho svlačec pozoroval. Zbytek zeleného listu na konci stopky se stáčel. Pak si uvědomil, že se dívá na svůj odraz v zrcadle. Šedovlasý, částečně zchromlý hrabě z Rutherfordu, v pětapadesáti stále ucházející, byť mu každý krok působí pekelná muka. Odhodil vycházkovou hůl, bez ohledu na bolest, a levou rukou si projel šedé vlasy.

Zaslechl Alexův hlas. Čaj je tady. Opatrně vytáhl peněženku. Otevřel ji a vecpal květ mezi její kožené stěny. Potom se pomaličku ohnul pro hůl.

~ ~ ~

Elliott se nepřítomně, strnule zahleděl na svého syna, který mu právě naléval čaj.

„Víš, otče," ozval se Alex, „úvahy o tom všem mě začínají vyčerpávat. Pečlivě jsem si toho Ramseyho prohlédl. Je to opravdu velmi pohledný muž, ale soudím, že je pro ni příliš starý nemyslíš?"

~ ~ ~

Á, tak tohle je přenáramně zábavné: obrovský plující kovový palác s malými krámky na palubě a s prostornou společenskou místností, která má taneční parket. Později zde prý bude i orchestr!

A jeho apartmá! Ani jako král si na lodích nebydlel tak přepychově. Když steward skončil s vybalováním posledních svršků Lawrence Stratforda, musel se bláznivě rozesmát.

Samir za personálem zavřel dveře, otočil se k němu a vytáhl ze saka množství papírových peněz.

„To zaopatří vaše rozmary na dlouhou dobu, sire. Jen je neukazujte všechny najednou.“

„Správně, můj nejvěrnější. To bylo zvykem už v dobách, kdy jsem co malý chlapec vycházel z paláce do okolí.“ Znovu se nevázaně rozesmál. Nemohl si pomoci. Na lodi byla dokonce i knihovna a malý biograf – a pak všechny divy podpalubí! Elegantní členové posádky měli jen ty nejlepší způsoby a dovolili mu jít, kam se mu jen zlíbí.

„Vaše mince, sire, měla mnohem vyšší cenu, ale neměl jsem moc velký prostor ke smlouvání.“

„Jak se říká ve vaší době, Samire, pusť to k vodě. Tvůj odhad stran lorda Rutherforda byl správný. On tomu věří, vlastně by se spíš dalo říct, že to ví.“

„Nebezpečím pro nás však je Henry Stratford. Zdál by se vám nešťastný pád přes palubu dostatečně spravedlivý?“

„To není moudré. Tím navždy narušíš Juliin vnitřní klid. Čím víc se o této době dovídám, tím jasnější je mi její složitost, její vysoce vyvinutý pojem spravedlnosti. Je římská, a ještě něco navíc. Pana Henryho Stratforda nespustíme z očí. Jestliže se jeho přítomnost stane pro sestřenku neúnosná, snad bude jeho smrt menší z obou zel a nemusíš se tím nikterak zatěžovat. Udělám to osobně.“

„Jistě, sire. Kdybyste ale snad z nějakého důvodu nechtěl riskovat, bude mi potěšením toho muže zabít.“

Ramses se tiše zasmál. Samir se mu líbil, byl bystrý, čestný a lačný po vědění.

„Snad bychom ho měli zabít společně, Samire,“ odtušil. „Jakkoli tomu ale nakonec bude, nyní jsem hladov. Kdy společně povečeříme na růžových ubrusech mezi velikými palmami v květináčích?“

„Zakrátko, sire. A prosím, buďte… opatrný.“

„Nic se neobávej, Samire,“ uklidnil ho Ramses. Vzal ho za ruku. „Již jsem obdržel pokyny od královny Julie. Smím sníst jeden kus

ryby, jeden kus drůbeže a jeden masa. A to všechno jedno po druhém.“

Teď se rozesmál pro změnu Samir.

„Ještě jsi nešťasten?“ zeptal se ho Ramses.

„Ne, naopak, sire, nenechte se mýlit mým ponurým vzezřením. Viděl jsem víc, než bych se kdy odvážil snít. Až zemře Henry Stratford, nemohu od života požadovat víc.“

Ramses kývl. Se Samirem bylo jeho tajemství navěky v bezpečí. Byl si tím jist, ač plně nechápal jeho rezignovanou moudrost. Za smrtelných let nic podobného neznal a nezná to ani dnes.

XI.

Čekala je přepychová jídelna první třídy, toho času přeplněná pány ve fraku s bílými motýlky a dámami v hluboce dekoltovaných róbách. Když Julie vstoupila a chopila se židle, Alex vyskočil, aby jí pomohl. Henry a Elliott, usazeni naproti, rovněž povstali. Julie pokývla směrem k Elliottovi, ale nepřinutila se pohlédnout na bratrance.

Obrátila se k Alexovi a položila svou dlaň na jeho. Naneštěstí se jí nepodařilo přeslechnout Henryho rozčilený hlas, kterým se vemlouval Elliottovi. Něco v tom smyslu, že kdyby Alex nebyl tak naivní, dokázal by Julii přimět k upuštění od tohoto neblahého výletu.

Alex se soustředil na talíř před sebou a ze všeho byl patrně dosti rozpačitý. Je tohle čas a místo stvořené pro pravdu? Julie cítila, že musí od začátku jednat otevřeně, jinak to bude pro Alexe čím dál horší, před čímž ho pochopitelně musí uchránit.

„Alexi," oslovila ho tiše, „možná zůstanu v Egyptě. Nevím, jaké budou moje další plány. Víš, někdy si myslím, drahý, že potřebuješ někoho stejně dobrého, jako jsi sám."

Nepřekvapila ho tím. S odpovědí byl hned hotov: „Ale jak bych mohl chtít někoho lepšího než ty? Půjdu s tebou třeba do džungle Súdánu, když si vzpomeneš."

„Nevíš, co mluvíš."

Naklonil se k ní a přešel do důvěrného šepotu: „Miluju tě, Julie. Všechno ostatní v životě mám jisté, jenom tebe ne. Cením si tvé přízně víc než všeho ostatního dohromady. Julie, budu se o tebe bít, když na to přijde."

Mohla k tomu snad dodat něco, čím by ho neranila? Alex náhle vzhlédl. Vešel Samir s Ramsesem.

Julie na chvíli ztratila řeč. Ramses v otcově naškrobené košili a perfektně padnoucím fraku vypadal jako ztělesněný sen. Usadil se a jeho gesta se zdála vznešenější a ladnější než pohyby všech přítomných Angličanů. Zářil energií a spokojeností. Jeho úsměv byl jako světlo samo.

A pak se něco stalo. Zadíval se na Juliina nahá ramena, na hluboký výstřih jejích večerních šatů. Zejména ho zaujal stín poloobnažených ňader. Samir, který usedal vlevo od hraběte z Rutherfordu, byl okamžitě v pohotovosti.

Musí něco udělat. Civí na ni, jako by dosud neviděl ženu! Usedl po její levici.

Rychle rozevřela jeho ubrousek a sykla:

„Tohle patří na klín. Přestaň na mě zírat. To je večerní róba, zcela přijatelná!“

Obrátila se na Samira, který seděl přímo naproti: „Samire, jsem tak ráda, že cestujete s námi.“

„Tak, a jsme tady,“ pronesl Elliott, aby přerušil nastalé mlčení. „Povečeříme spolu, přesně, jak jsem plánoval. Skvělé! Zdá se, že jsem nakonec prosadil svou.“

„Přesně tak,“ rozesmála se Julie. Zničehonic se jí díky Elliottově přítomnosti ulevilo. Zachraňuje jednu trapnou chvíli za druhou; dělá to natolik podvědomě, že si ani nedokáže pomoci. Právě jeho pohotový šarm ho činil společensky nesmírně žádoucím.

Neodvažovala se pohlédnout Henrymu do tváře, přesto zaznamenala jeho beznadějné rozrušení. Už se dal do pití. Sklenku měl poloprázdnou.

Číšníci přinesli sherry a polévku. Ramses se opět sápal po chlebě. Z malého bochníku utrhl velké sousto, které rázem spolkl.

„Prozradíte nám, pane Ramsey, jak se vám líbilo v Londýně?“ pokračoval Elliott. „Dlouho jste s námi nepobyl.“

Proč se, sakra, Ramses směje?

„Je to úchvatné město,“ odpověděl s dětinským nadšením. „Zvláštní směs obrovského bohatství a nepochopitelné bídy. Nedokážu si srovnat v hlavě jak to, že tolik strojů vyrábí tak mnoho pro hrstku lidí, a tak málo pro celé zástupy…“

„Pane, vy zpochybňujete celou průmyslovou revoluci,“ rozesmál se křečovitě Alex, což bylo jistým příznakem toho, že se přestává cítit dobře. „Neříkejte, že jste marxista. S anarchisty se v našich kruzích setkávám opravdu zřídka.“

„Co je marxista? Já jsem Egypťan,“ zajímal se Ramses.

„Ale ovšem, pane Ramsey,“ umravnil ho Elliott. „A nejste žádný marxista, to je naprosto směšné. S Lawrencem jste se seznámili v Káhiře?“

„Lawrence jsem znal jen krátce.“ Ramses se zadíval na Henryho. Julie se rychle chopila lžíce a nenápadným šťouchnutím do lokte mu dala na vědomí, že předvede, jak se má jíst polévka. Nevěnoval jí pozornost. Ulomil chleba, omočil jej ve vývaru a dal se do jídla. Nerušeně přitom dál sledoval Henryho.

„Lawrencova smrt mě zaskočila. Ostatně jako každého,“ pokračoval, smáčeje v polévce další sousto chleba. „Marxista, to je nějaký druh filozofa? Vzpomínám si na Karla Marxe, objevil jsem tuto osobnost v Lawrencově knihovně. Byl to blázen.“

Henry se polévky ani nedotkl. Dopil skotskou a zamával na číšníka.

„To není důležité,“ řekla rychle Julie.

„Ano, Lawrencova smrt nás všechny zaskočila,“ podotkl rozvažně Elliott. „Měl jsem za to, že ho čeká ještě dobrých deset let, možná dvacet.“

Ramses soustředěně namáčel další kus chleba. Henry ho sledoval se špatně skrývanou hrůzou a dělal co mohl, aby se vyhnul pohledu z očí do očí. Všichni vlastně víceméně mlčky pozorovali Ramsese, který zrovna patkou vytíral zbytky polévky, lokl si sherry, ubrouskem si utřel rty a pohodlně se opřel do židle.

„Víc jídla,“ zašeptal směrem k Julii. „Přinesou ještě?“

„Přinesou, ale zpomal,“ šeptla Julie.

„Byl jste skutečné Lawrencův přítel?“ zeptal se Ramses Elliotta.

„Přesně tak,“ prohlásil Elliott.

„Nu, tedy, kdyby tu byl s námi, přednášel by nám o své milované mumii,“ Alex se opět strojeně pousmál. „Proč vlastně cestuješ, Julie? Proč utíkáš do Egypta, když mumie leží v Londýně a čeká, až se jí zmocní věda? Nějak tomu nerozumím…“

„Sbírka nabízí několik možných rovin dalšího výzkumu," vysvětlila překotně Julie. „Chceme navštívit Alexandrii, pak možná Káhiru…"

„Ale jistě," podotkl Elliott, zjevně zaujat pozorováním Ramsesovy skrytě pohoršené reakce na příliš malou porci ryby v kořeněné smetanové omáčce, kterou před něj číšník právě položil. „Bude v tom Kleopatra," pokračoval, „kterou váš tajuplný Ramses Druhý podle vlastního tvrzení miloval a následně ztratil, což se mělo stát v Alexandrii, nemám pravdu?"

Julie to nečekala, stejně tak Ramses, který nechal chléb chlebem a prázdným pohledem si hraběte důkladně změřil. Po tvářích se mu rozlil ruměnec.

„Ano, je zde tento aspekt celé záležitosti." Julie pokrčila rameny, „A pak jedeme do Luxoru a Abú Simbelu. Doufám, že jste ve formě na tak svízelnou cestu. Samozřejmě s námi nemusíte pokračovat, když nebudete chtít…"

„Abú Simbel," vyslovil Alex. „Není to ono místo, kde stojí kolosální sochy Ramsese Velikého?"

Ramses ulomil půl porce ryby a snědl ji, pak si hravě poradil s druhou půlkou. Elliott se zvláštně usmál, ale Ramses to nezpozoroval. Zajímal ho jen a jen Henry. Julie byla připravená začít hlasitě křičet.

„Sochy Ramsese Druhého jsou v Egyptě opravdu všude," doplnil Elliott. Nespouštěl oči z Ramseyho, který nenasytně vytíral zbytek omáčky chlebem. „Ramses si postavil víc pomníků než jiní faraoni."

„Á, věděl jsem, že to je on," zaradoval se Alex. „Megaloman egyptské historie. Vzpomínám si na to ze školy"

„Megaloman!" Ramses s úšklebkem zvýšil hlas. „Víc chleba," pokynul číšníkovi. Pak se znovu obrátil k Alexovi: „Co je to megaloman, když dovolíte?"

„Aspirin, marxismus, megalomanie," vyjmenoval Elliott. „To všechno je pro vás nové, pane Ramsey?"

Henry zjevně propadal panice. Měl za sebou druhou sklenku skotské a nyní, zády bezmocně přimražen k židli, se zmohl jen na pozorování Ramsesových rukou, které se míhaly k ústům a zpět.

„To máte tak,“ začal Alex potěšeně, „ten chlap byl veliký chvástal. Svoje sochy rozmístil po celé zemi. Neúnosně vynášel svá vítězství, manželky a syny. Tak tohle je ta slavná mumie! A já si to hned neuvědomil.“

„O čem to, ksakru, mluvíš!“ napadla ho nečekaně ostře Julie.

„Byl snad v celých egyptských dějinách jiný král, který zvítězil v tolika bitvách, potěšil tolik žen a zplodil tolik synů? Zajisté chápete, že stavbou takového množství soch poskytoval faraon lidu jen to, co po něm bylo žádáno,“ rozhorlil se Ramses.

„To je ovšem zcela novátorské pojetí,“ namítl Alex sarkasticky a odložil příbor. „Nemyslíte si přece, že se otrokům líbilo, když je ve sluneční výhni bičovali k smrti, jen aby všechny chrámy a kolosální sochy stály včas na svém místě?“

„Někoho ubičovali k smrti ve sluneční výhni?“ užasl Ramses. „Co to říkáte? Kde se to stalo?“ Obrátil se k Julii.

„Alexi, jde o pouhou teorii, jak egyptské památky vznikly,“ ozvala se. „Nikdo neví jistě…“

„Já vím,“ prohlásil Ramses.

„Každý má svou teorii!“ zachraňovala všechno Julie mírně zvýšeným hlasem a s pohledem soustředěným na Ramsese.

„Proboha,“ pokračoval Alex, „ten člověk si dal vztyčit obrovské sochy od jednoho konce Egypta ke druhému. Nebudete mi přece tvrdit, že by lidé nebyli šťastnější při práci na vlastních polích…“

„Co jste to za podivína, mladý muži?“ oponoval Ramses. „Co víte o egyptském lidu? Mluvíte o otrocích, a vaše slumy jsou plné hladovějících dětí. Ti lidé chtěli vidět monumenty. Byli hrdí na své chrámy. Když se Nil rozvodnil, nemohli pracovat na polích; památníky se staly národní vášní. Práce nebyla vynucená, nebylo třeba. Faraon byl bůh a musel si počínat tak, jak to od něj jeho lid očekával.“

„Určitě to maličko idealizujete,“ podotkl Elliott fascinovaně.

Henry zesinal. Nemohl se ani hnout. Nová sklenice se skotskou zůstávala netknutá.

„Ani v nejmenším,“ hádal se Ramses dál. „Egyptský lid byl hrdý na Ramsese Velikého. Zastrašil nepřátele, porazil Chetity, po čtyřiašedesát let vlády udržel v Horním a Dolním Egyptě mír! Který

další faraon vnesl do říše na Nilu takový klid? Víte přece, co následovalo pak, že ano?“

„Reginalde,“ slabikovala Julie polohlasně, „opravdu na tom tolik sejde?“

„Příteli tvého otce na tom zjevně záleží,“ odpověděl za něj Elliott. „Já ovšem podezřívám egyptské krále z naprosté tyranie. Domnívám se, že klidně umlátili poddané k smrti, když nechtěli pracovat na těch absurdních stavbách. Vezměme si například pyramidy…“

„Nejste tak hloupý, lorde Rutherforde,“ ohodnotil ho Ramses. „Vy mě – jak to jen říkáte? – provokujete. Bičoval snad někdo Angličany, když budovali Svatého Pavla nebo Westminsterské opatství? Londýnský Tower snad postavili otroci?“

„Na to přece nikdo nezná odpověď,“ namítl Samir mírně. „Snad bychom se měli snažit –“

„V tom, co říkáte, je dost pravdy,“ připustil Elliott, přehlížeje Samirův pokus o smír. „Ale co se týká Ramsese, musíte uznat, že to byl mimořádně neskromný vládce. Stély, na nichž se chvástá svými úspěchy, jsou přece směšné.“

„Pane, vskutku –“ namítl Samir.

„To tedy nejsou,“ trval na svém Ramses. „Takový byl tehdy mrav. Lid chtěl, aby se jejich král ukazoval v tomto světle. Copak to nechápete? Vládce, to byl lid. Aby byl národ jedinečný, musel mít jedinečného panovníka. Když přišlo na přání, potřeby a blaho lidu, byl faraon otrokem svých poddaných.“

„V podstatě byl ten chlápek mučedník!“ ušklíbl se Alex. Tak podrážděného ho Julie dosud nepoznala.

„Snad není pro moderního člověka jednoduché pochopit starověké myšlenkové pochody,“ připustil Elliott. „Divil bych se, kdyby to fungovalo obráceně. Dokázal by starověký muž, probuzený k životu v našich časech, pochopit naše hodnoty?“

„Není těžké vám rozumět,“ ozval se Ramses. „Naučili jste se vyjádřit vše příliš dobře, aby zbylo něco zahaleného tajemstvím. Všechno stojí ve vašich novinách a knihách. Ale od svých starověkých předků se výrazněji nelišíte. Toužíte po lásce, pohodlí a spravedlnosti. Totéž chtěl i egyptský rolník, když obdělával svá pole. Totéž chtějí londýnští dělníci. A jako vždy, bohatí žárlivě střeží své

vlastnictví. A nenasytnost vede k těžkým zločinům, jako odpradávna.“

Nemilosrdně probodl pohledem Henryho, který mu jej vrátil. Julie bezmocně pohlédla na Samira.

„Mluvíte o naší době, jako byste s ní neměl nic společného,“ užasl Alex.

„Snažíte se říct,“ činil Elliott závěry, „že nejsme o nic lepší, ale ani o nic horší než staří Egypťané.“

Henry zašátral po skotské, ale převrhl sklenku. Natáhl se tedy pro víno a naráz ho vypil. Jeho bílá tvář byla zbrocená potem a rty se mu zimničně chvěly. Vypadal jako na smrt nemocný.

„To není ono,“ pokračoval Ramses hlubokomyslně. „Jste lepší. Lepší na tisíc způsobů, a přesto stále lidští. Zatím jste nenašli odpovědi na všechny otázky. Máte elektřinu a telefony, které jsou vskutku úžasné, ale chudí zůstávají nenakrmení. Lidé zabíjejí pro to, co nemohou získat prací. Jak sdílet všechna kouzla, bohatství a tajemství zůstává nevyřešeno.“

„Říkal jsem, že jste marxista,“ trval na svém Alex. „Na Oxfordu nás učili, že Ramses Druhý byl pěkný tyran.“

„Zmlkni Alexi,“ umravnil ho Elliott. Obrátil se k Ramsesovi: „Proč vás tolik zajímá zrovna otázka nenasytnosti a moci?“

„Oxford? Co je to Oxford?“ chtěl vědět Ramses, pohled upřený na Alexe. Pak se znovu soustředil na Henryho a Henry si rázně poodsunul židli dozadu. Visel na stole, jako by v něm nacházel oporu. Mezitím číšníci odnesli rybu a skládali před ně pečené kuře s bramborami. Někdo Henrymu dolil, a Henry to stačil okamžitě vypít.

„Jsi nemocný,“ sdělil mu nenápadně Elliott.

„Počkat,“ rozkládal Alex, „vy jste nikdy neslyšel nic o Oxfordu?“

„Ne, co je to?“ přiznal Ramses.

„Oxford, megalomanie, aspirin, marxismus,“ vypočítával Elliott. „To tedy máte hlavu v oblacích.“

„Ano, jako ty kolosální sochy,“ usmál se Ramses.

„A stejně jste marxista.“ Alex byl neoblomný.

„Alexi, pan Ramsey není žádný marxista!“ protestovala Julie neschopná nadále skrývat své rozhořčení. „Pokud mi paměť slouží, na Oxfordu byl tvůj oblíbený předmět tělocvik, závody ve veslování

a fotbal. Nikdy jsi nestudoval ani egyptskou historii, ani marxismus, jestli mi ovšem něco podstatného neuniklo.“

„Ano, drahá, o starém Egyptě nevím zhola nic,“ připustil trochu sklíčeně. „Ale pořád znám tu báseň o Ramsesovi Velikém od Shelleyho, pane Ramsey. Jistě jste ji slyšel. Zrekapitulujme si ji, jeden z těch otravných profesorů mě přinutil, abych se jí naučil zpaměti.“

„Snad bychom se měli vrátit k naší pouti,“ navrhl Samir. „V Luxoru bude příliš horko. Možná se vám bude chtít cestovat, jen pokud –“

„Dobře, a důvod cesty?“ skočil mu do řeči Elliott. „Přešetřujete prohlášení učiněná ‚mumií‘?“

„Jaká prohlášení?“ pípla Julie. „Nevím, co máte na mysli…“

„Ale víš, sama jsi mi to přece řekla,“ odvětil Elliott. „A pak je zde deník tvého otce, který jsem si přečetl na tvoje důrazné doporučení. Mumie prohlašuje, že je nesmrtelný muž, který žil za Kleopatřiných časů a velmi tuto vládkyni miloval.“

Ramses se zadíval do talíře. Bezmyšlenkovitě utrhl stehno a pozřel je dvěma elegantními pohyby čelistí.

„Texty musí nejprve prozkoumat muzeum,“ upozornil Samir. „Na závěry je ještě brzy.“

„A muzeum nemá nic proti tomu, že jste sbírku zanechali zamčenou v Mayfairu?“ zajímal se Elliott.

„Upřímně řečeno,“ přiznal Alex, „celá ta záležitost mi zní zcela absurdně. Romantický žvást. Nesmrtelná bytost žije po tisíc let a pak se tragicky zamiluje do Kleopatry. Považte, do Kleopatry!“

„Prosím?!“ Ramses nevěřil svým uším. Právě dojedl zbytek kuřete a pečlivě si otřel prsty. „Takže na tom vašem proslulém Oxfordu pomlouvají i Kleopatru?“

Alex se z celého srdce rozesmál.

„Kvůli tomu přece nemusíte chodit na Oxford. Byla to ta známá starověká fuchtle, marnotratnice, svůdkyně a hysterka.“

„Alexi, nehodlám dál poslouchat tvoje školácké rozumy!“ rozčílila se Julie.

„Máte divné názory, mladý muži,“ sdělil mu Ramses s mrazivým úsměvem. „Jaké máte nyní vášně? Čím se zrovna teď zabýváte?“

Rozhostilo se ticho. Julie si nemohla nevšimnout zvláštního výrazu v Elliottově tváři.

„Tedy," rozkládal Alex, „kdyby vy jste byl nesmrtelný – nesmrtelný muž, který kdysi býval mocným králem, zamiloval byste se do ženy, jakou byla Kleopatra?"

„Odpověz na otázku, Alexi," přikázala Julie. „Co máš momentálně za koníčky? Není to ani historie, ani egyptologie, ani politika. Můžeš jmenovat jedinou věc, která tě nutí ráno vstávat?" Cítila, jak se jí krev nahrnula do spánků.

„Zamiloval," přiznal Ramses. „Kleopatra byla s to okouzlit samotného boha. Čtěte v Plutarchovi mezi řádky. Tam najdete pravdu."

„A ta pravda je?" zajímal se Elliott.

„Byla mimořádně inteligentní, měla talent na jazyky a její schopnost vládnout byla mimo naše chápání. Dvořili se jí největší muži té doby. Její duše byla královská v každém slova smyslu. Proč si myslíte, že o ní Shakespeare napsal drama? Proč i dítka školou povinná dodnes znají její jméno?"

„Ale jděte, byla zkrátka božská, co?" ohradil se Alex. „Marxistická teorie vám jde podstatně líp."

„A to je přesně co?"

„Alexi," ozvala se Julie ostře, „sám bys taky o marxismu nic nevěděl, kdyby ti ho někdo pořád předhazoval."

„Musíte pochopit, mylorde," pronesl Samir k Alexovi, „že my Egypťané bereme svou historii poněkud vážněji. Kleopatra byla po všech stránkách obdivuhodná královna."

„Hezky řečeno," přidal se Ramses. „Egyptu by teď taková Kleopatra zrovna pomohla odstranit britskou nadvládu. Poslala by vaše vojáky domů, tím si buďte jistý."

„Hleďme ho, revolucionáře. A co takhle Suezský průplav? Nejspíš by řekla: ‚Děkuji, nechci.' Co je Suezský průplav, snad víte, ne? To britské prostředky umožnily tento malý zázrak, příteli. Doufám, že tomu rozumíte."

„Jistě, úzký příkop mezi Rudým a Středozemním mořem. A umlátili jste při jeho stavbě pár otroků k smrti, takže bídně zhynuli ve sluneční výhni? Prosím o odpověď."

Henry ho sledoval stejně skelným pohledem jako všechny ostatní.

„Pane Ramsey, buďte tak laskav," požádal Elliott, „sdělte nám svůj osobní názor. Myslíte si, že ta mumie je opravdu Ramses Veliký? Nesmrtelný muž, který žil za časů královny Kleopatry?"

Alex se tiše smál. Obrátil se na Henryho a tentokrát ho jeho stav šokoval. Chtěl to komentovat, ale Ramses už se ujal slova.

„A co myslíte vy, lorde Rutherforde? Četl jste záznamy svého přítele Lawrence. Je v Juliině domě v Mayfairu v mumiové schráně nesmrtelný muž?"

Elliott se usmál. „Není."

Julie soustředěně hleděla do talíře. Pak se obrátila na Samira.

„To se ví, že není," přidal se Alex. „A už bylo načase, aby to někdo řekl nahlas. Až ho přenesou do muzea a odstraní obinadla, přijdou na to, že to byl pisálek s bujnou fantazií."

„Promiňte," promluvila Julie, „ale už toho mám právě tak dost. Zakrátko budeme v Egyptě mezi spoustou mumií a dalších pamětihodností. Musíme se o tom pořád bavit?"

„Lituji, drahá," omlouval se Elliott. Pozvedl vidličku a nabral si malý kousek kuřete. „Rozhovor s vámi, pane Ramsey, považuji za velmi podnětný. Vaše náhledy na starověký Egypt jsou inspirativní."

„Mě též fascinuje vaše přítomnost, lorde Rutherforde. Angličan jako vy mě přitahuje. Jak jste zmínil, byl jste Lawrencovým dobrým přítelem, je tomu tak?"

Julie si všimla změny v Henryho chování dřív, než si uvědomila, že ho Ramses opět sleduje. Henry se posunul, pozdvihl prázdnou sklenku, ale pak mu došlo, že už v ní nic není, a tak si ji měřil, jako by nevěděl, co si s ní počít. Posléze se zatvářil stejně zpitoměle jako číšník, který mu ji vyměnil za plnou.

Jestli to Elliott zpozoroval, nedal na sobě nic znát.

„Mezi mnou a Lawrencem byly určité rozdíly, pravda," odpovídal na položenou otázku, „ale jinak jsme byli nejlepší přátelé. Doufali jsme, že naše děti spolu uzavřou šťastné manželství."

Julii tím zaskočil. „Elliotte, prosím!"

„O tom však nemusíme diskutovat," doplnil Elliott rychle. Hrubost mu byla cizí. „Rád bych s vámi mluvil o jiných věcech.

Odkud přicházíte, kdo opravdu jste; stejné otázky, jaké si kladu, když se poránu zadívám do zrcadla.“

Ramses se usmál, ale tím jen maskoval rozčilení, Julie to vycítila. „Mé odpovědi by se vám zdály příliš krátké a jistě by vás zklamaly. Co se týká sňatku Julie a vašeho syna, Lawrence věřil, že je to záležitost Juliiny volby. Počkejte, jak jen to řekl?“ Znovu se obrátil k Henrymu. „Angličtina je pro mě nová, zato mám mimořádně dobrou paměť. Á, mám to! ‚Juliina svatba může počkat třeba celou věčnost.‘ To byla jeho slova, že drahý Henry?“

Henryho rty se sice tiše hnuly, ale vycházelo z nich pouze polohlasné sténání. Alex zrudl a zraněným pohledem se zadíval na Ramsese. Julie by měla něco udělat, aby to zarazila, ale co?

„Zdá se, že jste byl opravdu blízkým přítelem Juliina otce,“ pronesl Alex smutně. „Dokonce bližším, než jsme si připouštěli. Svěřil vám Lawrence před svou smrtí ještě něco dalšího?“

Ubohý Alex! Jenže Ramsesův výstup byl určen Henrymu. Hned v následující chvíli se věci ocitly na samé hranici katastrofy.

„Ano,“ přitakal Ramses. Julie ho chytla za ruku a silně ji stiskla, ale on tomu nevěnoval pozornost. „Řekl, že svého synovce považuje za stvůru.“ Znovu se zadíval na Henryho. „Nemám snad pravdu? ‚Ty stvůro‘ byla jeho poslední slova.“

Henry vstal, přičemž převrátil židli. Klopýtl a židle se s žuchnutím svezla na koberec. Měřil si Ramsese s pootevřenými ústy, a zvuk, který přitom vydával, neměl s lidským hlasem nic společného.

„Dobrý Bože, pane Ramsey, zacházíte příliš daleko,“ ozval se Alex.

„Vskutku?“ zajímal se Ramses, nespouštěje z Henryho oči.

„Henry, starouši, jsi opilý,“ konstatoval Alex objevně. „Doprovodím tě do pokoje.“

„Prosím, nechte toho,“ zašeptala bezmocně Julie. Elliott je oba úkosem sledoval. Henry, který se právě belhal ke dveřím, ho až tak moc nezajímal.

Alex zrudl, ač se zarytě díval do talíře.

„Myslím, že jsou věci, které musíte pochopit, pane Ramsey.“

„A to, mladý muži?“

„Juliin otec si nebral servítky před těmi, které miloval.“ Pak ho něco osvítilo. „Ale… vy jste přece nebyl přitom, když umíral. Já myslel, že s ním byl jenom Henry.“

Elliott zarputile mlčel.

„To bude ale zajímavý výlet,“ přiznal Alex neochotně. „Musím říci, že –“

„Ne, bude to hrůza!“ vyhrkla Julie. Už toho na ni bylo příliš. „A teď mě všichni poslouchejte: Nechci slyšet nic o svatbě ani o otcově smrti, obojího už bylo dost.“ Vstala. „Musíte mi odpustit, ale teď se vzdálím. Kdyby mě snad někdo z vás potřeboval, budu ve své kajutě.“ Zadívala se na Ramsese. „Ale už o tom nebudete mluvit, slibujete?“

Sebrala kabelku a pomalu prošla jídelnou. Těm, kdo na ni zírali, nevěnovala nejmenší pozornost.

„To je hrozné,“ zaslechla za sebou Alexův hlas. Najednou jí stál po boku. „Je mi to tak líto, drahá! Prostě se nám to nějak vymklo z ruky.“

„Chci jít do své kajuty a nebudu to opakovat,“ řekla mu stroze a přidala do kroku.

~ ~ ~

Je to jen noční můra. Probudíš se v bezpečí Londýna a nic z toho nebude pravda. Udělal jsi, co bylo třeba. To stvoření, tu zrůdu je nutné zničit.

Čekání na další skotskou se zdálo nekonečné. Vzhlédl a uviděl to. Věc, která nebyla člověkem, stála ve dveřích.

„Nevadí,“ zavrčel pro sebe. Odvrátil se a proběhl krátkou chodbou na palubu. Do tváře mu zavanul vítr, klopýtl na úzkých kovových schůdcích. Mumie stála poblíž a sledovala ho zářivě modrýma očima. Vyběhl po schodech a pokračoval proti větru vylidněnou palubou.

Kam to běží? Jak té oživlé mrtvole dokáže uniknout? Rozrazil dveře do další nízké chodby. Čísla na leštěných dveřích kabin nerozeznával. Otočil se. Mumie zrovna vkráčela do chodby – pronásleduje ho!

„Zatraceně,“ zakňoural. Znovu na palubu. Vítr nasál vlhkost, takže jeho nápor připomínal déšť. Neviděl na cestu. Přichytil se zábradlí a na moment se zadíval do bouřících šedých vln.

Špatně! Pryč od zábradlí. Utíkal dál, dokud nenarazil na další dveře. Za sebou cítil lehké otřesy, cítil, jak ta věc dýchá. Kde má sakra tu pistoli?

Obrátil se a zašátral v kapse. Mumie ho popadla. Bože! Cítil, jak se její horké ruce obemykají kolem jeho zápěstí. Vykroutila mu zbraň. Zavyl a vrhl se proti zdi, ale živá mrtvola ho pevně držela za klopy a hleděla mu do tváře. Okénkem ve dveřích ji v nepravidelných záblescích osvětlovalo ostré světlo.

„Pistole, jestli se nepletu,“ sdělila mu. „Četl jsem o ní, i když jsem asi měl spíš číst o Oxfordu, megalomanii, aspirinu a marxismu. Vystřelí velkou rychlostí malý kovový náboj, jako výsledek intenzivního spalování v komoře za nábojem. Zajímavé, avšak pokud máš co do činění se mnou, zcela k ničemu. Když vystřelíš, přiběhnou muži z posádky a bude je zajímat, proč jsi to udělal.“

„Vím, co jsi zač! Vím, odkud jsi přišel!“

„Vskutku? Pak si zajisté také uvědomuješ, že do tebe vidím a vím, cos měl v úmyslu. V nejmenším nemám skrupule, které by mě odradily od toho, abych tě dovlekl ke kotlům, které pohání tuto velkolepou loď, a předhodil tě plamenům, jež nás unášejí k chladnému Atlantiku,“ zadeklamoval Ramses.

Henry se zmítal, snažil se bojovat každičkým svalem, ale nedokázal se vymanit z pevného stisku, který mu drtil kosti v ramenou.

„Poslouchej mě dobře, ty blázne.“ Mumie se k němu přiblížila. Cítil, jak mu dýchá do tváře. „Jestli Julii sebeméně ublížíš, jestli ji rozpláčeš, jestli se jen malinko zamračí, tak to udělám! Přežíváš, aby její mysl měla klid, jenom proto. Tak na to nezapomínej.“

Ruka ho pustila. Zatápal po podlaze, snažil se něčeho zachytit, než doopravdy upadne. Zaskřípal zuby, zavřel oči, a pak ucítil něco teple lepkavého ve spodcích a pach vlastních výkalů. Povolily mu svěrače.

Mumie tam postávala, tvář krytou stínem. Zajímala ji pistole, kterou si přidržovala v šedavém světle z dveřního okénka. Nakonec si ji spustila do kapsy, obrátila se na podpatku a odešla.

V Henrym se zdvihla vlna nevolnosti, před očima se mu zatmělo.

Když se probral, choulil se v rohu chodby. Nikdo tudy zřejmě neprošel. Rozechvělý a opilý se namáhavě postavil a neméně namáhavě se dopravil do své kajuty. Pokálených svršků se zbavil teprve poté, co se mu podařilo vyzvrátit obsah žaludku.

~ ~ ~

Když vstoupil, Julie plakala. Ritu poslala na večeři do jídelny pro služebnictvo. Bez klepání otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Nedívala se na něho. Schovala oči do kapesníku, ale slzet nepřestala.

„Je mi to líto, moje něžná královno, věř, že je mi to líto."

Když k němu vzhlédla, uviděla v jeho tváři smutek. Bezmocně před ní postával a světlo lampy mu zezadu barvilo vlasy neskutečným zlatavým leskem.

„Nechme toho, Ramsesi," navrhla zoufale. „Nedokážu se vyrovnat s tím, že to udělal. Přestaň s tím, prosím. Chci jenom, abychom byli spolu a v Egyptě."

Posadil se vedle ní na pohovku, přitáhl si ji blíž. Když ji políbil tentokrát, zcela se mu poddala. Nechala se obejmout, dovolila mu, aby jí vdechl svůj mocný žár. Líbala ho na tváře, na místa, kde byla jeho pleť napjatá mohutnými lícními kostmi, na zavřená víčka. Cítila, jak jí prsty sevřel obnažená ramena, a konečně si uvědomila, že se Ramses snaží uvolnit látku obepínající ňadra.

Zahanbeně se stáhla. Nechala ho dojít dál, než chtěla.

„Nechci, aby se tohle stalo," vysvětlila a znovu se dala do pláče. Natáhla si zpět saténové rukávy, aniž by mu věnovala pohled. Když se jejich oči setkaly, viděla jen trpělivost a lehký úsměv podbarvený smutkem, kterého si všimla už dřív.

Natáhl se po ní. Ztuhla, ale on jen poopravil rukávy večerních šatů a srovnal jí na krku šňůru perel. Pak jí políbil ruku.

„Pojď se mnou na vzduch," požádal ji tichým hlubokým hlasem a políbil ji něžně na rameno. „Vítr je studený, ale osvěžující. Ve

společenských místnostech hraje hudba. Mohli bychom si zatančit? Tohle je plovoucí palác, úplný ráj. Pojď se mnou, má královno.“

„Jenže Alex…,“ namítla. „Kdyby aspoň Alex…“

Políbil ji na krk, pak znovu na hřbet ruky. A do dlaně. Proběhlo jí horko. Ne, nemůže to připustit, dokud si to nebude z celé duše přát.

Hrozné na tom bylo, že takhle mohla o svou duši lehce přijít. Znovu se jí vrátil slabý pocit, že se celý její svět rozpadá.

„Tak tedy pojďme,“ připustila nepřítomně.

Pomohl jí na nohy, vzal si od ní kapesník a otřel jí oči, jako by byla dítě. Pak sebral z opěradla bílou kožešinovou štolu a zahalil jí ramena.

Společně prošli větrnou palubou do chodby a dál do tanečního sálu – příjemné kombinace zlaceného dřeva, saténových tapet, vysokých palem, a barevného skla.

Vzdálený orchestr přiměl Ramsese k nadšenému výkřiku: „Ó, Julie, ta hudba si mě podmaňuje.“

Zase Straussův valčík, tentokrát v podání početnějšího ansámblu. Zvuk byl logicky bohatší a hlasitější.

Alex nikde, zaplať pánbůh. Obrátila se k Ramsesovi a nechala se vzít za ruku.

Započal valčík velkou otočkou, nespouštěl z ní přitom oči a zdálo se, že už na ničem nezáleží. Nebyl ani Alex, ani Henry, ani o pomstu volající smrt jejího otce.

Zbyla jen chvíle, kdy s ním víří sálem pod duhovým svitem lustrů. Hudba se vlnila, další páry se zdánlivě nebezpečně přibližovaly, ale Ramsesovy kroky ji bezchybně vedly.

Není dost na tom, že je tajemný? pomyslela si zoufale. Není dost na tom, že ji přinutil prohlédnout? Musí k tomu všemu být ještě neodolatelný? Musela se do něj ještě ke všemu po uši zamilovat?

~ ~ ~

Z bezpečné dálky zšeřelého baru je tajně sledoval Elliott. Vtančili do třetího valčíku, Julie se smála Ramsesovu ztřeštěnému vedení: ladně odhazoval z cesty překážející tanečníky.

Nikdo to nepovažoval za urážku, zamilovaný pár měl všeobecnou přednost.

Elliott dopil whisky a měl se k odchodu.

Když došel k Henryho dveřím, jednou zaklepal a otevřel je. Henry se na pohovce choulil do tenkého zeleného županu. Měl pod ním jen holé nohy a byl bos. Třásl se jako v horečce.

Elliotta zděsila síla vlastního hněvu. Nepoznával nezvyklou hrubost svého hlasu: „Co viděl náš velký egyptský král?“ vyzvídal. „Co se stalo v té hrobce, kde zemřel Lawrence?“

Henry se pokusil odvrátit v dojemně hysterické snaze prodrat se stěnou do sousedního pokoje. Elliott ho strhl zpět. „Podívej se na mě, ty mizernej zbabělče, a odpověz. Co se v té hrobce stalo?!“

„Snažil jsem se zařídit, cos po mně chtěl!“ chroptěl Henry. Sklopil oči. Na krku mu svítila veliká modřina. „Zkoušel jsem… ho přesvědčit, aby Julii přiměl k vdavkám.“

„Nelži!“ zahřímal Elliott. Levou rukou svíral stříbrné držadlo vycházkové hole, připraven ji pozvednout a zamávat jí nad hlavou jako kyjem.

„Nevím, co se stalo,“ skuhral Henry, „nebo co to vidělo! Bylo to zamotané v mumiové schráně, co by to tak mohlo vidět? Strýc Lawrence se se mnou hádal, byl rozrušený a k tomu to horko… Nevím, co se přihodilo. Najednou se svíjel na podlaze.“

Henry zatápal kupředu s lokty na kolenou a hlavou v dlaních: „Nechtěl jsem mu ublížit,“ vzlykal. „Dělal jsem jen, co bylo třeba.“ Sklonil hlavu a hrábl si rukama do tmavých vlasů.

Elliott ho sledoval. Kdyby byl tohle jeho syn, život by nedával smysl. A jestli ten bídák lže… To ovšem nemohl s jistotou rozpoznat.

„Dobrá,“ zabručel. „Je to všechno?“

„Ovšem,“ úpěl Henry. „Bože, musím se dostat pryč z lodi, pryč od toho tvora.“

„Ale proč tebou pohrdá? Proč se tě snažil zabít a ještě tě ponižuje?“

Nastala chvíle ticha, bylo slyšet jen Henryho přerývaný dech. Jeho bílá tvář se zvedla a potemnělé oči za sklopenými víčky žadonily o smilování.

„Viděl jsem, jak vstává z mrtvých,“ navrhl Henry. „Jsme s Julií jediní svědci, kteří vědí, co je zač. Mimoto jsem jediný, kdo ho při

tom opravdu viděl. Proto mě chce zabít!“ Zarazil se, jako by se bál, že se přestane ovládat. Oči mu těkaly po koberci. „A ještě něco ti řeknu,“ znovu se schoulil na pohovku. „Ta mumie má nelidskou sílu. Zabila by člověka holýma rukama. Nedokážu si vysvětlit, proč mě neoddělala hned napoprvé, ale příště může být úspěšnější.“

Elliott neodpověděl.

Vrátil se na palubu. Nebe bylo čistě tmavé a hvězdy se překrásně třpytily, jak tomu bývá za bezmračných nocí na oceánu.

Dlouze se opíral o zábradlí, vytáhl doutník a zapálil ho. Snažil se dát dohromady základní fakta.

Samir Ibrahaim věděl, že je mumie nesmrtelná, jede v tom od začátku. Julie to taky ví, a Julii vzala mumie půdu pod nohama. A při své neskrývané posedlosti dal on, Elliott, Ramsesovi jasně najevo, že to ví i on.

Ramses něco cítí k Samiru Ibrahaimovi, něco cítí také k Julii Stratfordové, i když není dost jasné co. A co cítí k němu samému? Možná k němu přistupuje jako k Henrymu – k „jedinému svědkovi“.

Nějak to nedávalo smysl, a i kdyby, Elliott se nebál. Byl fascinován. Celá záležitost s Henrym ho mátla a odpuzovala. Henry byl přesvědčivý lhář a určitě neřekl celou pravdu.

Nemůže ale dělat nic, než čekat, spočítal si. A snažit se ochránit Alexe, ubohého zranitelného Alexe, který při večeři neprozřetelně ukázal všechna svá slabá místa. Musí mu pomoci překonat fakt, že ztrácí svoji dětskou lásku, protože o tom jediném už nebylo nejmenších pochyb.

Avšak Elliottovi se to přesto líbilo. Nechal se uchvátit sice vskrytu, zato docela. Díky té záhadě nečekaně chytil druhý dech. Po letech si zase jednou užívá.

Když obracel listy vzpomínek, napadlo ho jen jedno šťastné období naplněné divy a pozoruhodnostmi: jeho oxfordská léta. Bylo mu dvacet, miloval Lawrence Stratforda a Lawrence Stratford miloval jeho.

Myšlenka na Lawrence všechno zničila. Jako by na něj sáhla smrt. Něco se v té hrobce tehdy stalo a Henry se to zdráhá přiznat. A Ramses to ví. Nezávisle na tom, jak dopadne jeho nebezpečné dobrodružství, Elliott objeví pravdu.

XII.

Za čtyři dny si Elliott uvědomil, že s nimi Julie nejídá. Nechávala si nosit jídlo na pokoj a Ramsey patrně hodoval s ní.

Rovněž Henry se mu ztratil z dohledu. Zapšklý a opilý se celou dobu držel ve své kajuté, zřídka měl na sobě něco jiného než kalhoty, košili a krátký župan. To mu však nikterak nebránilo v tom, aby se pravidelně oddával hře v karty se členy posádky, kteří se nebáli být přistiženi při hazardu s cestujícím první třídy. Údajně dost vyhrával, ale to se o něm říkalo vždycky. Dříve či později prohraje všechno, co nahrabal. Jeho sestup na dno se v tomto pravidelném rytmu ubíral od samého začátku.

Elliott dále zjistil, že Julie nepřestává být k Alexovi ohleduplná. Bez ohledu na počasí s ním každé odpoledne chodila na vycházky po palubě. Někdy si s ním po večeři párkrát zatančila. Ramsey, vždy přítomen, je pozoroval s překvapivou vyrovnaností, vždycky pohotový stát se Juliiným tanečním partnerem. Patrně se spolu dohodli, že Alex nesmí být zanedbáván.

Krátké výlety na břeh podnikali Julie, Samir, Ramsey a Alex společně. Elliott to fyzicky nezvládal. Alex se vracíval v nezvratně škarohlídském rozpoložení. Neměl cizince rád. Julie a Samir se skvěle bavili, Ramsey přetékal nadšením ze všeho, co viděl. Zejména ho rozradostnilo, když narazil na biograf nebo knihkupectví s anglicky psanou literaturou.

Elliott si vážil Juliiných drobných laskavostí k Alexovi. Jistě si uvědomovala, že loď není nejlepším místem k odhalení nepříjemné pravdy. Na druhou stranu, Alex už možná vycítil, že svou první životní bitvu prohrál, a sám byl příliš společenský, než aby odhalil své skutečné pocity. Třeba je sám pořádně nezná, přemítal Elliott.

Skutečným dobrodružstvím pak pro Elliotta bylo poznávat Ramseyho, zpovzdálí ho sledovat a pozorovat věci, kterých si jiní nevšímali. Pomáhalo mu Ramseyovo vášnivě společenské zaměření.

Hodiny hráli kulečník, Ramsey Elliott, Samir a Alex. Po celou tu dobu Ramsey nepřestával diskutovat o všem možném a klást nejroztodivnější otázky.

Zajímal se zejména o moderní vědu a Elliott se přistihl, jak nesouvisle přednáší teorii o buňce, krevním oběhu, bakteriích a jiných příčinách chorob. Ramseyho fascinoval systém očkování.

Téměř každou noc probděl v knihovně, probíral Darwina, Malthuse nebo populárně naučné práce o elektřině, telegrafu, automobilech či astronomii.

Neméně ho zajímalo moderní umění. Přitahovali ho hlavně pointilisté a impresionisté, v literatuře podlehl kouzlu románů Tolstého a Dostojevského, které byly nedávno přeloženy do angličtiny. Četl a absorboval vědomosti neuvěřitelnou rychlostí.

Šestého dne si Ramsey pořídil psací stroj. S kapitánovým laskavým svolením si ho zapůjčil z lodní kanceláře a od té chvíle si sepisoval vše, co musí stihnout. Něco ze seznamu Elliott zahlédl při letmých návštěvách v Ramseyově kajutě. Běžné byly položky typu: „Navštívit Prado v Madridu. Proletět se letadlem, jakmile to bude možné.“

Konečně to Elliottovi došlo: ten člověk nikdy nespí. Nepotřebuje to. Kteroukoli noční hodinu ho mohl najít při nějaké činnosti. Když nebyl v biografu nebo v knihovně, ani nesepisoval dlouhé seznamy ve své kajutě, pak setrvával s posádkou mezi mapami a vysílačkami. Ani ne dva dny po vyplutí Ramsey znal všechny členy posádky jménem a rovněž tak téměř všechen obsluhující personál. Jeho přesvědčovací schopnosti neměly hranic.

Jednou za rozbřesku vstoupil Elliott do tanečního sálu a spatřil zde pár vytrvalých muzikantů hrát Ramseymu, který samojediný tančil zvláštní pomalé a primitivní kreace připomínající tradiční prostředí řecké taverny. Postava osamělého tanečníka s košilí rozepnutou do pasu se Elliotta dotkla na citlivém místě. Náhle se mu zdálo přímo zločinné špehovat projev vycházející z nejhlubšího nitra. Odvrátil se a odešel na palubu, aby si o samotě zakouřil.

Ramseyova přístupnost ho velmi překvapila. Nejzvláštnější na tom bylo, jak velice si Elliott to tajuplné stvoření oblíbil.

Vlastně, kdyby se obíral věcmi jen z tohoto nepraktického hlediska, pocítil by skutečnou bolest. Mnohokrát si opakoval spěšná slova, která pronesl před odjezdem: „Chci vás poznat.“ Byla to úplná pravda. Bylo to k uzoufání a zároveň zázračně uspokojivé.

Pak přišla bolest, strach: Je zde něco mimo veškerou naši představivost! Elliott se od toho nechtěl nechat za žádnou cenu odloučit.

Zvláštní, jeho vlastní syn Alex shledával Ramseyho toliko výjimečně „zábavným“ a nikterak „vpravdě okouzlujícím“. Ale nakonec, co považuje Alex za okouzlující? Uzavřel spoustu pohotových přátelství s tuctem pohotových přátel, kteří jsou mezi pasažéry vždycky k dispozici. Užívá si, zdá se, jako vždy, bez ohledu na okolní dění. To bude nakonec jeho spása, pomyslel si úlevně Elliott. Nic si nebere příliš k srdci.

Co se Samira týká, byl od přírody mlčenlivý a nikdy toho moc nenamluvil, i když mezi Elliottem a Ramseym zuřila bouřlivá diskuse. V Samirově chování k Ramseymu byla úcta až nábožná. Prokazatelně se stal jeho poddaným. Rozpovídal se jen při Elliottových pokusech přinutit Ramseyho k vyjádřením o egyptské historii. Stejné reagovala Julie.

„Vysvětlete, co tím myslíte,“ ptal se Elliott, když Ramsey tvrdil, že latina umožnila posun v myšlení. „Nejdřív přece přišly myšlenky, pak teprve slova k jejich vyjádření.“

„Není to pravda. Dokonce v samotné Itálii, kde latina vznikla, umožnil právě tento jazyk vývoj myšlení, který by jinak nebyl možný. Tatáž nezvratná spojitost mezi vývojem jazyka a myšlení proběhla v Řecku.

Na Itálii je jedna věc zvláštní a to, že se zde vůbec vyvinula nějaká kultura, navzdory tomu, že je zde tak příznivé podnebí. Pro rozvoj civilizace bývá obvykle třeba prudkých klimatických změn. Vezměte si národy žijící v pralesích a na dalekém severu – jsou omezené, protože počasí se nemění, jak je rok dlouhý…“

Julie téměř vždy jeho přednášku zarazila, což Elliott špatně snášel.

Julie a Samir navíc znejistěli, kdykoli Ramses od srdce vychrlil nějaké prohlášení typu: „Julie, musíme co nejrychleji skoncovat s minulostí. Je zde tolik pozoruhodných objevů. Julie, víš ty vůbec co jsou to rentgenové paprsky? Musíme si zaletět letadlem na severní pól!“

Tyto poznámky převelice bavily ostatní cestující. Vlastně všichni pasažéři, do jednoho okouzlení, vůbec nepovažovali Ramseyho za intelektuála, spíš za mírně retardovaného. Aniž by přemoudřele odhadli, co se skrývá za jeho podivnými hláškami, chovali se k němu jemně, shovívavě přehlížejíce, co by na sebe mohl prozradit, kdyby byl vyprovokován.

S Elliottem to však bylo něco úplně jiného, Elliott ho nešetřil: „Jak vlastně vypadala taková starověká bitva? Tedy, všichni jsme viděli reliéfy na zdech chrámu Ramsese Třetího…“

„Ach ano, skvělý muž hodný jména…“

„Prosím?“

„Hodný jména Ramsese Druhého, toť vše. Pokračujte.“

„Cožpak faraon osobně bojoval?“

„Samozřejmě. Nejen to, jel v čele svých vojsk. Byl ztělesněním válečné vřavy. V jedné bitvě mohl faraon vlastním kyjem rozdrtit lebky stovkám nepřátel, mohl projet bojištěm a ukončit život umírajících a raněných stejným způsobem. Když se vrátil do válečného stanu, měl ruce od krve až k loktům, ale vzpomeňte si, to se od něj očekávalo. Pokud by král padl… bitva by byla ztracená.“

Ticho.

Ramsey: „To jste chtěl vědět, ne? Moderní válka je příšerná. Řekněme ta poslední v Africe: muži roztrhaní na cucky střelným prachem. A občanská válka ve Spojených státech – hrůza. Věci se na jednu stranu mění, na druhou nikoli…“

„Přesněji, byl byste toho vy sám schopen? Rozbíjet jednu lidskou lebku za druhou?“

Ramsey se usmál: „Jste troufalý člověk, lorde Elliotte, hrabě z Rutherfordu. Ano, byl bych toho schopen a byl byste toho schopen i vy, být v té době faraonem.“

Loď brázdila šedý oceán, před nimi se rýsovalo africké pobřeží a jejich společná cesta se chýlila ke konci.

~ ~ ~

Nastala další překrásná noc. Alex brzy odešel do své kajuty a Julie zůstala napospas Ramsesovu tanečnímu nadšení celé hodiny.

Teď spolu stojí pod nízkým stropem chodby před dveřmi do její kajuty a ona cítí to věčné pnutí, pokušení a beznaděj, kterým se nesmí poddat.

Když se s ní Ramses nečekaně zatočil dokolečka, přitáhl si ji na prsa a políbil silněji, než měl ve zvyku, málem ztratila sebevládu. V jediném polibku se skrývala taková palčivá naléhavost! Vzepřela se mu, stáhla se, slzy na krajíčku, a napřáhla ruku. Ale neuhodila ho.

„Proč se snažíš si to vynutit?“ zeptala se.

Výraz v jeho očích ji vyděsil.

„Hladovím,“ odpověděl, veškerá dvornost tatam. „Hladovím po tobě, po všem: po jídle, po slunečním světle, po životě. Ale především hladovím po tobě. Působí mi to bolest, sžírá mě to.“

„Bože!“ zašeptala. Pozdvihla ruce a zakryla si tvář. Proč jen mu odolává? Na chvíli sama nevěděla.

„To způsobuje elixír v mých žilách,“ vysvětlil jí. „Nic nepotřebuji, a přesto mě nic nedokáže naplnit. Snad jedině láska. A tak čekám.“ Ztišil hlas. „Čekám, až mě začneš milovat, je-li to k tomu třeba.“

Zničehonic se rozesmála, všechno bylo jasné.

„Se vší svou moudrostí jsi úplně vedle,“ hlesla. „Nejprve ty musíš milovat mě.“

Tvář mu znejistěla. Pak pomalu kývl. Zdálo se, že mu došla slova. Nedokázala odhadnout jeho skutečné myšlenky.

Rychle otevřela dveře a utekla do kajuty. Osaměle se usadila na sofa a složila hlavu do dlaní. Znělo to tak dětinsky, a přece to byla pravda, srdceryvná pravda. Dala se do pláče v naději, že ji Rita neuslyší.

~ ~ ~

Navigátor mu sdělil, že za čtyřiadvacet hodin přistanou v Alexandrii.

Nakláněl se nad zábradlím a hleděl do husté mlhy, která halila moře.

Byly čtyři hodiny. Dokonce už ani hrabě z Rutherfordu nebyl na dohled. Když Ramses naposledy navštívil svůj pokoj, našel tam Samira v hlubokém spánku. A tak měl palubu jen pro sebe.

Líbilo se mu to. Líbilo se mu temné dunění strojů pod mohutným kovovým trupem. Líbila se mu obrovská síla lodi. Protimluvem dvacátého století je, že člověk mezi všemi těmi velkolepými stroji a vynálezy zůstává stejným dvounohým tvorem, jakým je odpradávna, přestože jeho vymyšlenosti plodí další vynálezy.

Vytáhl doutník, jeden z těch se sladce jemnou vůní od hraběte z Rutherfordu, rukou zastínil zápalku a opatrně škrtnul. Kouř se ztrácel v mlze, ale doutník chutnal božsky. Zavřel oči, poddal se větru a představoval si Julii Stratfordovou bezpečně opevněnou v její komnatě.

Obraz Julie Stratfordové vybledl, neboť spatřil Kleopatru. *Jen čtyřiadvacet hodin a bude v Alexandrii.*

Uviděl poradní sál paláce před mnoha a mnoha lety, mramorový stůl a ona – mladá královna ve věku Julie Stratfordové – mluví s vyslanci a rádci.

Sledoval ji z předpokoje. Byl tou dobou dlouho pryč, putoval daleko na sever i na jih do království, jež mu byla v mládí neznámá. Vrátil se minulého večera rovnou do její ložnice.

Milovali se celou noc. Za okny jim k tomu šumělo moře. Toužila po něm stejně, jako on po ní, a přestože měl za uplynulé měsíce mnoho žen, miloval pouze Kleopatru. Miloval se s ní horečně, náruživě až násilnicky. Přesto ho povzbuzovala, pevně ho objímala a její tělo ho znovu a znovu zvalo k sobě…

Slyšení bylo u konce. Sledoval, jak rozpouští dvořany, jak se zvedá z křesla a přistupuje rovnou k němu. Vysoká žena s nádhernými údy, dlouhou obnaženou šíjí a s černými zvlněnými vlasy sčesanými na temeni do uzlu po římském způsobu.

Ve tváři měla nejasný vzdor, což podtrhovala její zdvižená brada. Snad měl být vyjádřením vnitřní síly, zoufale potřebné k zvládnutí vrozeného temperamentu.

Teprve když za sebou zatáhla závěs, s úsměvem se k němu obrátila a v tmavých očích se jí rozsvítily ohníčky.

Kdysi dávno znal jen tmavooké národy. Jemu samému oči zmodraly až působením elixíru. Pak cestoval do vzdálených končin, o nichž Egypťané neměli ponětí, a potkal tam muže a ženy se světlýma očima. Modré duhovky ho sice dokázaly okouzlit, ale když se řeklo prostě „oči“, vždycky si představil hnědé.

Julie má velké čokoládové oči, plné citu. Pohotově vnímají všechno dění a stejné byly i Kleopatřiny zorničky, když ho toho dne konečně objala.

„Tak, co se dnes odpoledne naučím?“ ptala se řecky. Domlouvali se zásadně v řečtině. V jejím pohledu ho hřála úcta k jejich včerejšímu sblížení.

„Bude to jednoduché,“ vysvětlil. „Přestroj se a pojď se mnou mezi poddané. Chci, abys viděla, co královny obvykle nevídají.“

Jaká bude zítřejší Alexandrie? Bývalo to řecké město dlážděné kamenem, s bíle omítnutými domy a kupci, kteří prodávali všechno, nač si člověk vzpomene. Přístav byl plný tkalců, klenotníků, foukačů skla a výrobců papyru. Pracovali ve stovkách dílen nad přelidněným přístavištěm.

Prošli spolu bazar, oba v beztvarých pláštích, jako muž se ženou, již si nepřejí být poznáni. Dva poutníci časem. Povídal jí o tolika věcech – o cestě na sever do Galie, o dlouhé pouti do Indie. Jel na slonu a na vlastní oči spatřil obrovského tygra. Pak se vrátil do Athén, aby naslouchal filozofům.

Jak se z toho poučil? Římský vojevůdce Julius Caesar dobude svět a zmocní se Egypta, pokud ho Kleopatra nezastaví.

Na co tehdy myslela? Nechala ho klábosit, aniž by přijala zoufalé rady, které jí dával? Co viděla na obyčejných lidech kolem sebe? Na ženách s dětmi, jež praly v neckách a pracovaly za tkalcovskými stavy? Na námořnících všech národností pátrajících po nevěstinci?

Dospěli až k slavné univerzitě, kde pod sloupovím řečnili mudrcové.

Zastavili se na prašném náměstí. Kleopatra se napila z obyčejné studny z nádobky přivázané provazem.

„Chutná stejně,“ řekla mu s uličnickým úsměvem.

Jasně si pamatuje, jak se nádoba potápěla v chladných hlubinách. Po kamenných zdech doznívá ozvěna kladiv z doků, úzkou uličkou vpravo vidí řady lodí, které tam kotví jako les bez listí.

„Co ode mě opravdu chceš, Ramsesi?“

„Abys byla Egyptu dobrou a moudrou královnou. Už jsem ti to jednou řekl.“

Stiskla mu rameno a přinutila ho, aby se jí podíval do očí.

„Chceš víc, připravuješ mě na důležitější poslání.“

„Ne,“ odporoval jí, ale lhal. První lež, kterou jí kdy řekl. Jeho bolest byla řeřavá, téměř nesnesitelná. *Jsem osamělý, moje milovaná. Osamělý nad lidsky únosnou míru.* To jí ovšem nesvěřil, jen tam tak postával a věděl, že on, nesmrtelný muž, bez ní nedokáže žít.

Co bylo pak? Další noc se milovali a moře za jejich okny se znovu zbarvilo z azuru do stříbrna a nakonec do černa za netečného přihlížení měsíčního úplňku. Kleopatru obklopoval zlacený nábytek, lampy s parfémovaným olejem a někde v komůrce, vzdálené příjemně na doslech, hrál mladý muž na loutnu a pěl k tomu ponurou píseň ve staroegyptštině, které už sám nerozuměl. Zato Ramses rozuměl dokonale.

Vzpomínka střídá vzpomínku. Jeho palác ve Vesetu v čase, kdy byl jen pouhý smrtelník a bál se smrti i ponížení. Měl k vlastnímu potěšení harém o stovce manželek, tehdy mu připadal jako přítěž.

„Mělas od mého odjezdu spoustu milenců?“ zeptal se Kleopatry.

„Mnoho mužů,“ odvětila hlubokým hlasem, který zněl skoro neženský. „Ale žádného milence.“

Milenci přišli později. Julius Caesar a pak ten, jenž smetl všechno, co ji Ramses naučil. „Pro Egypt,“ naříkala, ale nebylo to pro Egypt. Egypt sice ztělesňovala Kleopatra, leč Kleopatra patřila Antoniovi.

Svítalo. Mlha nad mořem řídla, takže zahlédl třpytivý povrch tmavomodré hladiny. Nad hlavou se skrze mlhu propalovalo slunce. Naráz pocítil jeho působení. Projel jím náhlý nával energie.

Doutník dávno dohořel. Zahodil ho do prázdna a ze zlaté tabatěrky vytáhl další. Ocelovou palubou za ním zazněly kroky.

„Už jen pár hodin, sire.“

„Správně, můj nejvěrnější,“ hlesl a nasál kouř. „Probereme se z cesty lodí jako ze sna. A co si na denním světle počneme s těmi dvěma, kteří znají moje tajemství? S mladým mizerou a stárnoucím filozofem, jenž při svých vědomostech představuje největší hrozbu?“

„Cožpak jsou filozofové tak nebezpeční, sire?“

„Lord Rutherford hluboce věří v neviditelné, Samire. A není zbabělec. Chce tajemství věčného života. Uvědomuje si, co to ve skutečnosti obnáší.“

Samir neodpověděl. Ve tváři měl neměnný odstup a melancholii.

„Prozradím ti ještě jedno malé tajemství, příteli,“ pokračoval Ramses. „Ten člověk se mi zamlouvá.“

„Všiml jsem si, sire.“

„Je to zajímavý muž,“ podotkl Ramses a k vlastnímu překvapení slyšel, jak se mu láme hlas. Bylo mu zatěžko dokončit větu, ale dokázal to. „Rád si s ním povídám.“

~ ~ ~

Hancock seděl za stolem své úřadovny v Britském muzeu a nevlídně si měřil inspektora Trenta ze Scotland Yardu.

„Jak patrno, nemáme jinou možnost. Vyžádáme si povolení ke vstupu a přešetříme sbírku. Samozřejmé, když bude vše v pořádku, nebudou chybět žádné mince…“

„Pane, po dvojnásobné krádeži nám moc naděje nezbývá.“

ČÁST DRUHÁ

I.

Luxusní hotel Imperiál působil jako nesourodá růžová bonboniéra poskládaná z maurských oblouků, mozaikových podlah, lakovaných paravánů a proutěných křesel s vysokými opěradly. Široké verandy skýtaly výhled na žhnoucí písek a nekonečný oceán v pozadí.

Bohatí Američané a Evropané v bílém oděvu věčného léta zalidňovali prostornou halu a další společenské místnosti. Hudební těleso u jednoho baru hrálo vídeňské valčíky, u druhého dával mladý americký pianista k dobrému ragtime. Zdobené mosazné výtahy za hlavním schodištěm nepřetržitě putovaly nahoru a dolů.

Ramsey by si to byl jistě užíval, ovšem to by elegantní letovisko muselo stát někde úplně jinde. Od chvíle, kdy přijeli do Alexandrie, Elliott pozoroval, že jím pohled na město hluboce otřásl.

Jeho nezdolná radost ze života se rázem vytratila. Při čaji zarytě mlčel a záhy se s omluvou vydal na procházku.

Tentýž večer u večeře přišel na přetřes Henryho nečekaný odjezd do Káhiry a Ramsey se stal až kousavým.

„Julie Stratfordová je dospělá žena," řekl a zadíval se na ni. „Bylo by pošetilé domnívat se, že potřebuje dozor opilého a zpustlého individua. Cožpak nejsme do jednoho, ehm – gentlemani?"

„To bych řekl," ozval se Alex s předpokládanou pohotovostí. „Nicméně je to její bratranec a na přání jejího strýce –"

„Strýc bratrance dávno nezná!" prohlásil Ramsey.

Julie rozhovor raději rychle ukončila: „Jsem jen ráda, že je Henry pryč. Zakrátko se s ním stejně setkáme v Káhiře a i tam bude jen přítěží. A Henry v Údolí králů už by byl docela nesnesitelný."

„Dobrá," povzdechl si Elliott. „Julie, teď jsem tvým oficiálním poručníkem já."

„Ale Elliotte, ten výlet je pro vás příliš namáhavý. Měl byste na nás také počkat v Káhiře.“

Alex chtěl zaprotestovat, ale Elliott ho umlčel.

„Za dané situace to je vyloučeno, což dobře víš, drahá. Mimo to chci ještě jednou vidět Luxor a Abú Simbel. Možná to bude naposledy v životě.“

Přemýšlivě na něj pohlédla. Věděla, že má v každém směru pravdu. Nesměl ji nechat odcestovat samotnou s Ramseym, i když si to velmi přála. A rozhodně chtěl znovu vidět všechny ty památky. Přesto neurčitě vycítila Elliottovy vlastní postranní úmysly.

Bez ohledu na pocity, její letmý souhlas Elliottovi zcela postačil.

„Kdy nasedneme na nilský parník?“ zajímal se Alex a obrátil se k Ramseymu: „Kolik času potřebuješ na Alexandrii, starouši?“

„Nemnoho,“ odvětil mu Ramsey ponuře. „Z římských časů toho zbylo méně, než jsem doufal.“

Ramsey zkonzumoval tři chody, aniž by se dotkl příboru, a omluvil se dřív, než ostatní stačili dojíst.

Následujícího odpoledne byl prokazatelně stísněný. Během oběda neřekl půl slova, odmítl si zahrát kulečník a opětovně se vydal do ulic. Bylo jasné, že se prochází dnem i nocí a nechává na přechodnou dobu Julii zcela v Alexových rukou. Dokonce i Samir jako by ztratil jeho důvěru.

Ramsey podle všeho podstupoval jakýsi vnitřní boj.

Elliott vše zpovzdálí sledoval, až dospěl k jistému rozhodnutí: pověřil sluhu Waltera najmutím egyptského chlapce – hotelového povaleče, jehož jediným celodenním zaměstnáním bylo zametat schody potažené červeným kobercem – aby se na Ramseyho pověsil. Bylo to riskantní a Elliott se cítil zahanbeně, ale nedokázal si pomoci – jeho vášeň ho stravovala.

Hodiny vysedával v hale v pohodlném proutěném křesle při četbě anglických novin a pozoroval turisty. Nenápadně přebíral zprávy od egyptského poslíčka, který vládl uspokojivou angličtinou.

Ramsey se procházel, Ramsey se hodiny díval do moře, Ramsey zkoumal rozsáhlé plochy za městem. Ramsey vysedával v evropských kavárnách, hleděl do prázdna a pil neuvěřitelné množství sladké egyptské kávy. Rovněž vyhledal nevěstinec, kde nadobro

uchvátil umaštěného majitele, neboť stačil od západu do svítání obšťastnit všechny zaměstnankyně, což znamenalo celkem dvanáct čísel. Starý kuplíř nikdy nic podobného nezažil.

Elliotta rozesmálo poznání, že Ramsey má ve zvyku uspokojovat všechny své choutky stejně náruživým způsobem. Taky to znamená, že ho Julie dosud nepustila do své svatyňky nebo se mýlí?

~ ~ ~

Úzké uličky zvané stará čtvrť, která je ale ve skutečnosti „stará“ jen několik málo staletí… Nikdo už neví, že zde dřív stála slavná knihovna a na kopci pod ní univerzita, kde vzdělanci přednášeli nepřehlednému davu posluchačů.

Toto město, kdysi akademie starověkého světa, je dnes přímořským letoviskem. A módní hotel stojí přesně na místě Kleopatřina paláce, kde ji objímal, kde jí vymlouval slepou vášeň k Marku Antoniovi.

„Ten muž prohraje, copak to nechápeš?“ naléhal na ni. „Kdyby Julia Caesara nezabili, udělal by z tebe římskou císařovnu. To ti Antonius nikdy nedokáže dát. Je to zkorumpovaný slaboch bez vůle.“

Tehdy poprvé spatřil v jejích očích divokou, sebezničující vášeň. Milovala Marka Antonia. Co záleželo na Egyptě, co na Římu? Kdy přestala být královnou Egypta a stala se pouhou smrtelnicí? Nevěděl, tušil jen, že všechny jeho velkolepé plány mizí v nenávratnu.

„A co je tobě do Egypta!“ křičela na něj. „Proč bych měla být římská císařovna? To přece po mně nežádáš – ty chceš, abych vypila magický elixír, který mě má učinit stejně nesmrtelnou, jako jsi sám. U všech všudy, chceš zabít můj lidský život a mou lidskou lásku, přiznej to! Ale já pro tebe nedokážu zemřít!“

„Nevíš co mluvíš!“

Dost hlasů minulosti. Zbývá jen poslouchat nárazy mořských vln. Projít se tam, kde se kdysi rozkládal římský hřbitov, kde ji uložil k poslednímu odpočinku po boku Marka Antonia.

V mysli si promítl pohřební procesí, lkaní, ba co hůř, viděl ji v těch posledních hodinách. „Odvolej svoje sliby. Antonius mě volá z podsvětí. Chci být s ním.“

Dnes po ní nezbyla nejmenší stopa, kromě jeho vzpomínek a legendy. Zaposlouchal se do nářku davů, které táhly úzkými ulicemi a dál travnatým svahem, aby zhlédly rakev před mramorovou hrobkou.

„Naše královna zemřela svobodná.“

„Podvedla Octaviana.“

„Nebyla otrokyní Říma.“

Ale mohla být nesmrtelná.

~ ~ ~

Katakomby, jediné místo, kam dosud nezabloudil. Proč chtěl, aby ho provázela Julie? Zeslábl natolik, že ji k tomu potřeboval. A to jí k tomu neposkytl ani slůvko vysvětlení!

Četl v její tváři účast. Žluté krajkové šaty jí nesmírně slušely. Zpočátku se mu zdály moderní ženy zbytečně moc oblečené, pak ale pochopil rafinovanost této módy – nabrané rukávy přecházely do úzkých manžet kolem zápěstí, vosí pasy, sukně až na zem – zvykl si na ně.

Zatoužil být zpět v Anglii, nebo ještě dál, nejlépe v Americe.

Ale než odjedou, musí vidět katakomby. A tak se nechali unášet proudem turistů a poslouchali monotónní výklad průvodce popisujícího tajné schůzky křesťanů i prastaré rituály, které se zde ve skalních chodbách odehrávaly v dávné minulosti.

„Už jsi tady byl,“ šeptala mu Julie. „Je to pro tebe důležité?“

„Ano,“ odvětil tichounce a stiskl jí ruku. Kéž by mohli navěky pryč z Egypta. Proč se má takhle drásat?

Nespoutaná skupinka upovídaných turistů se zastavila. S obavou přejel očima po zdi. Zahlédl úzkou chodbu. Ostatní se pohnuli poháněni průvodcem, on však rozsvítil přenosnou lampu a vešel do těsného tunelu.

Je to ta správná chodba? Nevěděl. Pamatoval si jen, co se tam stalo.

Stejný zápach vlhkého kamene, na stěnách latinské značky.

Vešli do veliké místnosti.

„Podívej,“ vykřikla. „Nahoře je do skály vytesané okno, podivuhodné! Vidíš háčky ve stěnách?“

Její hlas se mu vzdaloval. Chtěl sice odpovědět, ale nedokázal to.

Zadíval se na pravoúhlý kámen, zrovna na něj ukazovala. Říkala něco o oltáři.

Nebyl to oltář, ale lůžko. Spal zde tři století, dokud neotevřeli střešní okno. Prastaré řetězy pohnuly těžkým dřevěným poklopem a na jeho zavřená víčka skanuly sluneční paprsky.

Slyšel Kleopatřin dívčí hlas:

„Bohové, tak je to přece pravda. On žije!“ Její dech se ozvěnou rozléhal mezi stěnami a z výšky ho celičkého pohlcovalo sluneční světlo.

„Ramsesi, vstávej!“ pronesla. „Volá tě královna Egypta.“ Cítil chvění v údech, uvědomoval si život proudící ve vlasech a pokožce. V polospánku se posadil a spatřil mladou ženu s kaskádou černých zvlněných vlasů. Starý kněz se třásl opodál, zlomený v pase s rukama sepnutýma k modlitbě něco neslyšně brebentil.

„Ramsesi Veliký,“ oslovila ho, „královna egyptská si žádá tvé rady.“

Z dvacátého století mu do vzpomínek vtrhly měkce osvětlené sloupy zvířeného prachu a burácení motorů z bulvárů novodobé Alexandrie.

„Ramsesi!“

Otočil se. Vzhlížela k němu Julie Stratfordová.

„Krásko moje,“ zašeptal a vzal ji něžně do náručí. Ne vášnivě, ale láskyplně. Ano, láskyplně. „Má krásná Julie,“ opakoval.

~ ~ ~

Zašli si do haly na čaj. Tenhle rituál ho rozveselil: Cpou se máslovým pečivem nebo okurkovými sendviči, a neříkají tomu přitom jídlo. Neměl důvod ke stížnostem – dokázal toho spořádat třikrát tolik co ostatní, a přesto hladově očekávat večeři. Užíval si chvíle, kdy byl s Julií o samotě bez Alexe, Samira či Elliotta.

Sledoval přitom přehlídku péřových klobouků, nabíraných slunečníků a nablýskaných kabrioletů, které se hrnuly k postrannímu vjezdu spolu s bryčkami.

Tohle nejsou lidé jeho časů. Smíšení ras je docela jiné než kdysi. Řekla mu, že v Řecku je to taky tak. Musí navštívit tolik různých míst! Ulevilo se mu?

„Máš se mnou takovou trpělivost,“ usmál se. „Přitom nežádáš žádné vysvětlení.“

Julie v šatech z jemně květovaného hedvábí s krajkou kolem zápěstí jen zářila. Zamiloval si její perlové knoflíčky. Díkybohu si od první noci na palubě nevzala večerní šaty s hlubokým výstřihem. Při záblesku její nahé kůže by rázem ztratil hlavu.

„Řekneš mi to, až budeš chtít,“ kývla. „Nesnesu pohled na tvé trápení.“

„Je to tak,“ zamumlal. Dopil čaj – tenhle nápoj mu moc neučaroval, jako by v něm něco chybělo. „Všechno zmizelo beze stopy. Mauzoleum, knihovna, maják. Všechno, co vystavěl Alexandr, a také všechno z Kleopatřiných časů. Jak to, že pyramidy přetrvaly? A můj chrám v Luxoru?“

„Chceš je vidět?“ natáhla se přes stůl a vzala ho za ruku. „Jsi připraven k odjezdu?“

„Ano, je čas odcestovat, že? A až si to všechno prohlédneme, opustíme Egypt – jen ty a já… Tedy, pokud se mnou budeš chtít zůstat.“

Měla překrásné hnědé oči rámované tmavými řasami a její rty se dovedly nádherně usmívat. Z výtahu právě vystoupil hrabě z Rutherfordu v doprovodu okouzlujícího nekňuby – svého syna, za nimi Samir.

„Pojedu s tebou třeba na kraj světa,“ zašeptala mu.

Poměrně dlouho vydržel její pohled. Věděla, co říká? Ne, otázka zní, jestli to ví on. Řekla mu tím, že ho miluje, to ano, ale ta druhá rozhodující otázka, ta dosud nebyla položena.

~ ~ ~

Většinu odpoledne strávili plavbou po Nilu. Slunce, zatím v plné síle, skrápělo svými paprsky stažené rolety malého elegantního parníčku. Juliina peněženka spojená s Elliottovým uměním udílet rozkazy se staly záruku veškerého pohodlí. Kajuty malé lodi měly stejnou úroveň jako kajuty luxusního parníku, který je vezl přes

moře. Salon a jídelna byly víc než uspokojivé, kuchař Evropan, obsluha – s výjimkou Rity a Waltera – egyptská.

Největším úspěchem však bylo, že loď patřila jen jim, k Juliinu překvapení se z nich stala mimořádně příjemná skupinka cestujících. Teď, když byl Henry pryč, za což mu byla nesmírně vděčná.

Zbaběle prchl hned po přistání v Alexandrii s chabou výmluvou, že pro ně v Káhiře vše připraví. Byl to nesmysl, to za něj přece hravě zvládne hotel Shepheard's. S vedením hotelu se spojili ještě předtím, než započala jejich plavba na jih směrem k Abú Simbelu. Nevěděli, jak dlouho plavba potrvá, ale starý osvědčený přístav britských turistů v zahraničí – hotel Shepheard's bude čekat.

Byla jim doporučena operní sezona, která měla každou chvíli začít. Přejí si, aby jim správce zamluvil vstupenky? Julie souhlasila, i když si nedokázala představit, jak výlet dopadne.

Zajímalo ji pouze, že Ramses je v dobrém rozmaru; na Nilu se mu prokazatelně líbilo. Dokázal celé hodiny postávat na palubě a pozorovat palmy a zlatavou poušť po obou stranách třpytivého pásu řeky.

Byly to vějíře stejných palem, jež nacházíme na stěnách egyptských hrobek, to nikdo nemusel Julii zvlášť zdůrazňovat. A opálení zemědělci dopravovali vodu z řeky stejně primitivním způsobem jako před tisíciletím. Lodě domorodců se od časů Ramsese Velikého změnily jen nepatrně. A vítr i slunce jsou stejné po všechny časy.

Měla však úkol, který nemohla už dál odkládat. Pohodlně seděla v saloně a sledovala Samirovu a Elliottovu hru v šachy. Když se Alex zvedl od pasiánsu a vyšel sám na palubu, následovala ho.

Byl podvečer, vánek se ochladil a nebe měnilo barvu do tmavého odstínu modré až fialové.

„Mám tě ráda," řekla mu. „A nechci ti ublížit. Ale ani se za tebe nechci provdat."

„Vím," odvětil. „A tuším to už delší dobu. Ale budu stále předstírat, jako by to tak nebylo. Jako vždycky."

„Alexi, ne –"

„Ne, drahá, neplýtvej radami. Dovol, abych se zařídil podle svého. Je jistě právem ženy změnit názor. A až ho zase změníš, budu po ruce. Nic víc neříkej, jsi volná – ostatně jako vždycky.“

Nadechla se. Projela jí ostrá bolest. Cítila to na prsou i v žaludku. Chtělo se jí plakat, ale nebyla na správném místě. Rychle ho políbila na tvář a odspěchala do své kajuty.

Ještě že tam nebyla Rita. Složila se na úzkou postel a dala se do pláče. Pak vyčerpaně usnula. Její poslední myšlenka byla: Ať se nikdy nedozví, že jsem ho nemilovala, ať je přesvědčen, že mezi nás vešel jiný muž.

Když otevřela oči, za okny byla tma. Rita rozsvítila malou palubní lampičku. Uvědomila si, že nad ní stojí Ramses a pozoruje ji.

Necítila ani hněv, ani strach.

Teprve potom jí došlo, že stále sní. Když se docela probudila, zjistila, že je v místnosti sama. Kéž by tady byl! Její tělo po něm prahlo, minulost ani budoucnost už nic neznamenala. Záleželo jí jen na něm a on to jistě věděl.

Našla ho v jídelně uprostřed vášnivé konverzace s ostatními. Stůl byl obložen exotickými jídly.

„Nebyli jsme si jisti, zda tě máme probudit, drahá,“ oznámil Elliott a pohotově vstal, aby jí odsunul židli.

„Á, Julie,“ ozval se Ramses. „Místní speciality jsou vynikající.“ Radostně si přidával šiškebab s vinnými listy i kořeněné pokrmy, jejichž názvy vůbec neznal. Prsty pracoval s obvyklou grácií a rozvahou.

„Počkat,“ zpozorněl Alex, „chceš říct, žes to ještě nikdy nejedl?“

„To tedy ne. Jestli si dobře vzpomínám, v tom odpudivě růžovém hotelu nás krmili bramborami a masem,“ odtušil Ramses. „Tohle kuře se skořicí je moc dobré.“

„Počkat,“ zopakoval Alex. „Cožpak snad nejsi rodilý Egypťan?“

„Alexi, prosím. Myslím, že si pan Ramsey přeje, aby jeho skutečný původ zůstal utajen,“ požádala ho Julie.

Ramses se rozesmál. Zrovna vyprázdnil sklenici vína. „Musím se přiznat, že je to přesně tak. Ale svým způsobem nepochybně jsem… Egypťan.“

„A odkud tedy ksakru –“

„Alexi, prosím,“ hlesla Julie.

Alex pokrčil rameny. „Ty jsi mi ale záhada, Ramsey!“

„Ale neurážím tě, že ne, Alexandře?“

„Ještě jednou mi tak řekneš, a pošlu ti svědky!“

„Svědky čeho? Co to znamená?“

„Nic,“ podotkl Elliott a pohladil syna po ruce.

Jenže Alex se nezlobil a už vůbec se neurazil. Pohlédl přes stůl na Julii, spiklenecky se na ni usmál a ona věděla, že mu za to bude do smrti vděčná.

~ ~ ~

V poledním Luxoru panovalo spalující horko. S vycházkou na břeh tedy vyčkali na podvečer, teprve potom si prohlédli obrovský chrámový komplex. Poznala, že Ramses tentokrát nepotřebuje být sám. Kráčel mezi sloupy, tu a tam vzhlédl, avšak většinou byl pohroužen do sebe.

Elliott se odmítl vzdát této části prohlídky, bez ohledu na její náročnost. Alex se držel vzadu, aby se o něj otec mohl opřít. Samir rovněž dělal společnost hraběti, zjevně o něčem závažném diskutovali.

„Už necítíš bolest?“ zajímala se Julie.

„Když se dívám na tebe, tak ani v nejmenším,“ přiznal Ramses. „Julie v Egyptě je stejně krásná jako Julie v Londýně.“

„Když jsi zde byl naposledy, už to byly ruiny?“

„Ano, a zanesené pískem, takže bylo vidět jen vrcholky sloupů. Alej sfing byla celá pohřbená. Tisíc let před tím jsem tudy kráčel jako smrtelný muž, blázen, který měl egyptské království za jediný civilizovaný svět, za jehož hranicemi se nenalézá žádná další pravda.“ Zastavil se, obrátil se k ní a lehce ji políbil na čelo. Následoval provinilý pohled směrem ke skupině za nimi, vlastně ani nebyl provinilý, spíš rozmrzelý.

Vzala ho za ruku a pokračovali.

„Jednou ti to všechno povím,“ slíbil. „Řeknu ti toho tolik, až mě nebudeš chtít dál poslouchat. Jak jsme se oblékali, jak jsme se dorozumívali, jak jsme hodovali a tančili, jak vypadaly paláce, když malby na zdech svítily novotou a já vycházel za úsvitu, v poledne a

za soumraku vzdát poctu bohům a odříkat modlitby, což ode mě lid očekával. Ale je čas překročit řeku a prohlédnout si chrám Ramsese Třetího. Moc bych ho chtěl vidět.“

Naznačil poblíž stojícímu Egypťanovi v turbanu, že chtějí svézt k molu. Ráda si na chvíli oddechla od ostatních.

Avšak když přepluli řeku a dostali se k mohutnému nezastřešenému chrámu se sloupovou síní, pohroužil se ve zvláštní mlčení. Vzhlížel k obrovskému reliéfu, který představoval krále potírajícího nepřátele.

„To byl můj první žák,“ vysvětlil. „Vrátil jsem se po letech putování zemřít do Egypta, ale nic mě nedokázalo zabít. Pak mě napadlo, co bych měl udělat. Šel jsem do paláce a stal se rádcem a učitelem. Můj jmenovec a vzdálený potomek mi důvěřoval. Naslouchal, když jsem mluvil o dějinách a vzdálených zemích.“

„A nechtěl tvůj elixír?“ tázala se Julie.

Stáli sami v ruinách velké síně obklopené sloupy. Studený pouštní vítr pročísl Juliiny vlasy. Ramses ji objal.

„Neprozradil jsem mu, že jsem nesmrtelný. Pochop, nikomu z nich jsem to neřekl. Z posledních let smrtelného života jsem věděl, co dokáže tajemství napáchat. Viděl jsem, jak se z mého vlastního syna Merenptaha stává zrádce. Jeho pokus mě uvěznit a vymámit ze mě tajemství skončil očekávaným neúspěchem. Předal jsem mu vládu a na pár století jsem z Egypta odjel, protože jsem si uvědomil, co všechno dokáže tato znalost způsobit. O stovky let později jsem tajemství své nesmrtelnosti prozradil Kleopatře.“

Zastavil se. Zjevně nechtěl dál pokračovat. Vrátila se trýzeň, již pociťoval v Alexandrii. Z očí mu zmizela jiskra. Beze slova se vrátili k vozu.

„Julie, skončeme rychle naši cestu,“ navrhl. „Zítra Údolí králů a pak dál na jih.“

~ ~ ~

Vyrazili za svítání, než se horko stane nesnesitelným.

Julie přijala Elliottovo rámě, Ramses byl znovu hovorný a pohotově odrážel Elliottovy dotěrné otázky. Pomalu stoupali po stezce podél znesvěcených hrobek, kde se od rána shromaždovaly

davy turistů, fotografů a prodavačů v turbanech a špinavých galábijích, kteří s neuvěřitelným slovním doprovodem nabízeli nejrůznější cetky a falzifikáty.

Julii začínalo horko unavovat. Široký slamák jí nebyl moc platný; musela se zastavit a zhluboka se nadechnout. Z pachu velbloudího trusu a moči se jí dělalo špatně.

Vyrazil proti ní prodavač, nabízeje zčernalou ruku mumie s prsty nestvůrně zkroucenými jako pavoučí nohy.

Než se stačila ovládnout, hlasitě vykřikla.

„Zmizte!“ poručil Alex hrubě. „Tihle domorodci jsou nesnesitelně dotěrní.“

„Mumiová ruka!“ vyvolával překupník. „Mumiová ruka, velmi stará!“

„Nepochybně,“ smál se Elliott. „S největší pravděpodobností pochází z některé továrny na mumie v Káhiře.“

Ale Ramses se přesto na prodavače a nabízenou ruku hypnotizovaně zadíval. Překupník ztuhl a v tváři se mu odrazil náhlý strach. Ramses chňapl po seschlé ruce a prodavač mu nebránil, v uctivé vzdálenosti klesl na kolena.

„Pro všechno na světě, proč?“ zajímal se Alex. „Co s tím budeš dělat?“

Ramses se zadíval na ruku se zbytky lněných obinadel.

Julie si nedokázala vybavit, kde se stala chyba. Rozzuřil ho neklamný důkaz svatokrádeže? Nebo ho to fascinovalo z jiných důvodů? Vrátila se jí vzpomínka na mumii v otcově knihovně, na to, že bytost, již tolik miluje, také bývala takovou věcí. Jako by od té doby uplynula celá staletí…

Elliott celý incident zpovzdálí soustředěně sledoval.

„Co se děje, sire?“ zašeptal Samir. Zaslechl ho Elliott?

Ramses vytáhl pár mincí a hodil je do písku prodavači. Ten je sebral a pelášil pryč jako o život. Pak Ramses vzal kapesník, úhledně ruku zabalil a strčil do kapsy.

„Co jste to říkal?“ Elliott pokračoval v rozhovoru, jako by se nechumelilo. „Domnívám se, že to bylo něco v tom smyslu, že převažujícím rysem naší doby jsou vývojové změny?“

„Ano,“ přitakal Ramses s povzdechem. Údolí se mu teď jevilo ve zcela jiném světle. Díval se na zející vstupy do hrobek, na psy pochrupující v ranním slunci.

Elliott nenuceně pokračoval v započatém tématu: „Převládajícím rysem starověku tedy byla snaha zachovat věci věčně neměnné?“

Julie zaznamenala nepatrnou změnu v Ramsesově tváři, nenápadný stín. Přesto za pochodu zdrženlivě odpověděl na Elliottovu otázku: „Ano, chyběl pojem vývoje jako takového. Ale tehdy ještě nebylo vytvořeno ani pojetí času. Nový letopočet začínal nastoupením nového krále, jak sám jistě víte. Nikdo čas nesčítal do pojmů jako jsou staletí, prostý Egypťan by si je taky sotva dokázal představit.“

~ ~ ~

Abú Simbel… Konečně dospěli k Ramsesovým nejskvělejším chrámům. Výlet na břeh neměl kvůli horku dlouhého trvání, zato v noci vál chladný pouštní vítr.

Julie a Ramses pokradmu sestoupili po provazovém žebříku do záchranného člunu. Julie si pevně ovázala šál kolem ramen. Měsíc visel nebezpečně nízko nad hladinou.

S pomocí místního poskoka vyšplhali na hřbet čekajících velbloudů a rozjeli se k chrámu, před nímž se tyčily největší existující sochy Ramsese Velikého.

Bylo vzrušující řídit ta šílená a děsivá zvířata. Julie se smála s větrem o závod. Neodvážila se podívat, jak pod ní ubíhá nerovný terén. Nakonec byla ráda, když zastavili. Ramses seskočil a nastavil jí náruč.

Poháněč si odvedl velbloudy. Stáli tam sami – ona a Ramses pod hvězdným nebem za chabého skučení pouštního větru. V dálce viděla osvětlený stan, který čekal jen na ně. Zahlédla lampu prosvítající plátnem i malý táborový oheň, jehož plameny tančily ve větru, zamrkaly, a pak se znovu objevily v celé své plápolavé nádheře.

Do chrámu vstoupili mezi rozkročenýma nohama faraona a boha. Jestli měl Ramses v očích slzy, odnesl je vítr, ale zaslechla jeho povzdech. V jeho teplém stisku cítila nezřetelné chvění.

Ruku v ruce kráčeli dál, těkajíce očima po nehybných sochách.

„Kam jsi odešel, když skončila tvá vláda?“ zašeptala. „Předal jsi trůn Merenptahovi a odcestoval jsi…“

„Do širého světa. Kam nejdál jsem se odvážil. Kam nejdál se kdy odvážil smrtelný člověk. Spatřil jsem i hluboké lesy Británie. Tamní lid se oblékal do kůží, skrýval se na stromech a střílel dřevěnými šípy. Cestoval jsem na dálný východ, abych objevil města, která jsou dnes nenávratně smetena z povrchu zemského. Tehdy jsem sotva začínal chápat, že elixír působí na mozek stejně, jako působí na mé tělo. Učil jsem se cizím jazykům během několika málo dní; uměl jsem se – jak tomu říkáte? – adaptovat. Ale nevyhnutelně přišlo… zmatení.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se. Zastavili se na navátém písku. Nádherný svit hvězd ozařoval jeho zamyšlenou tvář.

„Už jsem nebyl Ramses, nebyl jsem vládce, neměl jsem žádný národ.“

„Chápu.“

„Říkal jsem si, že celý svět je mým královstvím. Nepotřeboval jsem nic, jen putovat a poznávat. Avšak nebyla to pravda. Musel jsem se vrátit do Egypta.“

„Tehdy ses rozhodl zemřít?“

„Přišel jsem za Ramsesem Třetím a prozradil mu, že jsem byl seslán, abych byl jeho rádcem. Ale až poté, co jsem zjistil, že na mě neúčinkuje žádný jed. Ani oheň mě nedokáže zabít, zraňuje mě sice nad veškerou představivost, ale nezničí mě. Jsem nesmrtelný. To vše způsobil jeden jediný doušek elixíru.“

„To je ale kruté!“ vzdychla. Stále zde bylo něco, co nechápala, ale bála se zeptat. Trpělivě čekala, až jí to poví sám.

„Po Ramsesovi Třetím následovali další mocní králové a královny. Přicházel jsem, kdy se mi zlíbilo. Stal jsem se legendou – přízrak v lidské podobě, který mluví toliko k vládcům Egypta. Když jsem se objevil, považovali to za dobré znamení. Vedl jsem samozřejmě i tajný život, toulal se po Vesetu, vyhledával společnost, ženy a pil v tavernách.“

„A nikdo neznal tvé tajemství,“ potřásla hlavou. „Jak jsi to dokázal snášet?“

„Vlastně jsem to nedokázal,“ přiznal sklíčeně. „Svěřil jsem je svitkům, které našel tvůj otec. Ale v dřívějších letech jsem býval statečnější a také jsem byl milován, Julie, uvědom si to.“ Odmlčel se, jako by naslouchal větru.

„Uctívali mě,“ pokračoval, „jako kdybych zemřel a pak se skutečně stal tím, za co jsem se prohlašoval – strážcem královského domu, ochráncem panovníka a mstitelem zla věrným nikoli králi, ale jeho království.“

„Copak bohové nemohou být osamělí?“

Tiše se rozesmál.

„To přece víš. Ale nechápeš úplnou moc prostředku, který ze mě udělal to, co jsem. Já sám ho nedokážu zcela docenit. V prvotní pošetilosti jsem s ním prvních pár let experimentoval jako lékař.“ Tvář mu zhořkla. „Klademe si za cíl pochopit svět, a přitom nám unikají nejjednodušší skutečnosti.“

„S tím nemohu než souhlasit,“ šeptla.

„V nejtěžších chvílích jsem podrobil svou víru změnám, které nikdo kromě mě nechápal. Říká se – všechno přebolí, ale já byl nakonec tak… opotřebovaný, unavený.“

Cestou z chrámu ji objal a přitiskl k sobě. Vítr utichl a on ji nepřestával zahřívat vlastním tělem. Tu a tam si chránila oči před zrnky písku poletujícími vzduchem. Jeho hlas byl tichý, zpomalený výčtem vzpomínek:

„Do naší země přišli Řekové. Alexandr, stavitel měst, tvůrce nových bohů. Toužil jsem po spánku, jenž by se podobal smrti, přestože jsem z ní měl strach jako každý jiný smrtelník.“

„Vím,“ hlesla a zachvěla se.

„Takže jsem se zbaběle uchýlil do hrobky, do naprosté temnoty, v níž mě – jak jsem už vyzkoušel – čekalo postupné ochabování, které končilo hlubokým spánkem, z něhož jsem se sám nedokázal probudit. Ale kněží z paláce věděli, kde ležím, i to, že mě může oživit sluneční světlo. Měli mé tajemství předávat vládcům Egypta s tím, že po probuzení musím sloužit jen pro dobro království. To bylo varování zvědavým a unáhleným, neboť jinak by je mohla stihnout má pomsta.“

Postáli u dveří do chrámu. Prohlížel si od hlavy k patě kolosální sochy. Vysoko nad nimi se králova tvář koupala v měsíčním světle.

„Byl jsi při vědomí, když jsi spal?“

„Sám nevím. Místy jsem se ocital na pokraji probuzení, tím jsem si jistý. A taky jsem snil, a jak! Vše, co z té doby vím, vidím jako ve snu. Není v tom naléhavost ani panika. Ale pochop, sám od sebe jsem se nemohl probudit. Neměl jsem dost síly na to, abych zatáhl za řetěz, otevřel kované víko z těžkého dřeva a vpustil dovnitř sluneční světlo. Možná jsem podvědomě tušil, co se ve vnějším světě děje – když jsem se to totiž později dozvěděl, nepřekvapilo mě to. Byl jsem legenda, Ramses Prokletý, Ramses Nesmrtelný, který spí v podzemí a čeká, až ho udatný egyptský král nebo královna probudí. Myslím, že už tomu ani sami kněží nevěřili, dokud…“

„Dokud nepřišla ona.“

„Byla poslední královnou Egypta a jedinou osobou, jíž jsem kdy přiznal celou pravdu.“

„Ale Ramsesi, ona opravdu odmítla elixír?“

Odmlčel se, jako by nechtěl odpovědět. Potom řekl: „Svým způsobem ano. Pochop, ona nerozuměla, co elixír ve všech důsledcích přináší. Později mě prosila, abych ho podal Marku Antoniovi.“

„Ach tak. Divím se, že mě to nenapadlo.“

„Marcus Antonius zničil svůj život a stáhl ji s sebou na dno. Vůbec nevěděla, co žádá. Neuvědomovala si, co by to znamenalo, kdyby sebestředný král s královnou požívali takové nadpřirozené moci. Chtěli by znát jeho složení. Domníváš se, že by se Antoniovi nelíbila nesmrtelná armáda?“

„Dobrý Bože,“ špitla.

Ramses poodešel. Byli už hodný kus cesty od chrámu. Otočil se a znovu si měřil sedící postavy.

„Proč jsi zaznamenal svůj příběh na papyrus?“ zeptala se, nemohla si to totiž odpustit.

„Ze zbabělosti, lásko moje, jen ze zbabělosti. Snil jsem, že přijde někdo, kdo objeví mě i s tou zvláštní pohádkou a sejme z mých beder zátěž tajemství. Selhal jsem, nejdražší. Moje síla byla pryč. A tak

jsem se utekl ke snům a zanechal tam svůj příběh… jako oběť osudu. Už jsem nedokázal být silný.“

Přistoupila k němu a objala ho. Nepodíval se na ni, stále hleděl na své sochy a v očích se mu třpytily slzy.

„Snad jsem snil, že se vzbudím do nového světa, do světa moudřejších bytostí. Snad jsem snil o někom, kdo… odpoví na výzvu.“ Zlomil se mu hlas. „A nebudu už více osamělým poutníkem. Ramses Prokletý se znovu stane Ramsesem Nesmrtelným.“

Jako by ho vlastní slova zaskočila. Podíval se na ni, pevně ji objal kolem ramen, pozdvihl k sobě a políbil.

Poddala se mu z hloubi duše. Cítila, jak ji jeho paže zdvíhají. Opřela se mu o hruď a nechala se nést ke stanu a k mihotavým plamenům. Za vzdálenými vrcholky padaly hvězdy. Poušť byla jako moře ticha, jež se rozprostírá na všechny strany kolem vyhřáté svatyně stanu, do níž právě vstoupili.

Bylo cítit kadidlo a voskovice. Položil ji na hedvábné polštáře rozhozené po tmavém koberci s květinovým vzorem. Tanec plamínků svíček ji přiměl zavřít oči. Z hedvábí se zvedala vůně parfému. Palác, který postavil pro ni, pro sebe a pro tuto chvíli.

„Miluju tě, Julie Stratfordová,“ zašeptal jí do ucha. „Moje anglická královno, moje věčná krásko.“

Jeho polibky ji ochromovaly. Ležela na zádech se zavřenýma očima a dovolila mu rozepnout krajkovou halenku, dovolila mu uvolnit háčky sukně. Libovala si v nastalé bezmocnosti, nechala ho strhnout živůtek i korzet a stáhnout z ní dlouhé krajkové spodní prádlo. Nahá sledovala, jak ze sebe sám shazuje šatstvo.

Vypadal královsky. Jeho hladká hruď odrážela světlo a jeho láska jí chvátala v ústrety. Cítila, jak na ni jeho rozkošná tíha doléhá, jak ji drtí. Vyhrkly jí slzy, slzy úlevy. Tiše zasténala.

„Buď něžný,“ přikázala šeptem. „Vejdi, a jsem navěky tvá.“

S jejími panenskými rozpaky si hravě poradil. Cítila bolest, záchvěv bolesti, který rázem shořel ve vzrůstající vášni. Hladově ho líbala, slíbávala slaný žár na jeho krku, jeho tváři a ramenou. Znovu a znovu do ní vcházel a ona se mu poddávala. Zdvihla se, prohnula v zádech a tiskla se k němu.

S přílivem neznámé slasti úpěla, jako by skutečně umírala. Slyšela sebe samu vydávat hluboké steny, ale to byl teprve začátek.

~ ~ ~

Elliott pozoroval, jak se záchranný člun vzdaluje. Dalekohledem zahlédl vzdálené tábořiště mezi dunami, viděl malou postavičku poháněče i velbloudy.

Pak pospíšil do podpalubí, bál se přitom použít hůl, aby někoho nevzbudil, a otočil klikou Ramsesových dveří.

Nebylo zamčeno. Vešel do tmavé kajuty.

Ta záležitost z něj dělá slídila a zloděje, pomyslel si, ale nezastavil se. Nevěděl, kolik má času. V měsíčním světle padajícím do okénka zašátral v šatníku mezi pečlivě pověšenými svršky, potom v zásuvkách, kde byly košile a podobné nezbytnosti; prohlédl i prázdný kufr. V Ramseyově kajutě nenarazil na žádný tajný recept, pokud ovšem nebyl dokonale ukrytý.

Nakonec to vzdal. Postál nad psacím stolem nad rozloženými přírodopisnými knihami. Koutkem oka zahlédl něco hnusného a zčernalého. Vyděsilo ho to, ale byla to jen ruka mumie položená na podložce.

Cítil se pošetile, dokonce se za sebe tak trochu styděl. Přesto ruku nehnutě pozoroval dál jako přikovaný a srdce mu bilo nebezpečně rychle. Pocítil palčivou bolest a znecitlivění v rukou, které podobné stavy vždy provázelo. Nehnutě stál a zhluboka dýchal.

Nakonec vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Slídil a zloděj, pomyslel si. Opřel se o vycházkovou hůl a pomalu, namáhavě se vrátil do salonu.

~ ~ ~

Rozbřesk. Před hodinami opustili vyhřátý stan a jen tak v hedvábných prostěradlech si vyšli do opuštěného chrámu. Znovu a znovu se milovali v písku. Pak se Ramses v té tmě natáhl a pozoroval hvězdy, on – král, jenž dal tento svatostánek postavit.

Nebylo třeba slov. Jen jeho vyhřáté tělo, pravice, kterou ji kolébal na hrudi a hebké prostěradlo místo šatů.

~ ~ ~

Než vyšlo slunce, Elliott klímal v křesle. Slyšel přijíždět malý člun, náraz a zvuk praskajících provazů pod chodidly vracejících se milenců. Zaslechl jejich kradmé cupitání po palubě, pak se znovu rozhostilo ticho.

Když otevřel oči, spatřil ve stínu postávat svého syna. Alex byl neupravený a neoholený, jako by byl vůbec nespal. Elliott sledoval, jak si bere cigaretu ze slonovinové krabičky na stole a zapaluje si.

Teprve pak si ho Alex všiml. Chvíli svorně mlčeli, až se Alex usmál tolik povědomým příjemným úsměvem.

„Nu, otče," slabikoval pomalu, „nejlépe bude, když se vrátíme do Káhiry k troše té civilizace."

„Jsi dobrý člověk, synu," řekl Elliott tiše.

~ ~ ~

Určitě to všichni vědí, uvědomovala si. Ležela ve vyhřáté posteli vedle Ramsese a parník je unášel na sever ke Káhiře.

Přesto byli velmi diskrétní. Přicházel a odcházel, jen když neměl svědky. Nevystavovali své city. Užívali si soukromí, jež si dokázali ukrást. Milovali se až do svítání, zatímco je lodní stroje unášely dál a dál.

Nemohla chtít víc, ale i tak si přála, aby ji s ním nechali o samotě, i když je měla ráda. Přála si být buď jeho legitimní snoubenkou, nebo alespoň mezi lidmi, kteří nebudou klást žádné otázky. Věděla, že než doplují do Káhiry, rozhodne se. Nadlouho neuvidí Anglii, dokud si to Ramses nebude přát.

~ ~ ~

Čtyři hodiny. Ramses postával nad postelí. Julie byla ve spánku nepopsatelně krásná, hnědé vlasy za ní tvořily na bílé podušce tmavý stín. Pečlivě ji přikryl, aby nenastydla.

Ze změti svršků vytáhl opasek na peníze, zkusil, zda jsou všechny čtyři fioly bezpečně připevněny k látce, pak si ho zapnul kolem pasu a zajistil přezkou. Rychle se oblékl.

Na palubě nebyla živá duše, ale v saloně se svítilo. Když nahlédl dřevěnou okenicí, spatřil Elliotta klímat v koženém ušáku; na klíně mu spočívala pootevřená kniha a vedle stála poloprázdná sklenice s červeným vínem.

Nikdo další tam nebyl.

Vrátil se do své kajuty, zamkl a zavřel dřevěné okenice. Pak přešel ke stolu, rozsvítil lampu opatřenou zeleným stínítkem, usadil se na dřevěnou židli a prohlížel si mumiovou ruku. Ležela s prsty sevřenými v pěst, nehty byly zažloutlé jako kousky prastaré slonoviny.

Má ještě žaludek na to, co hodlá udělat? Neužil si v minulosti dost podobně hrůzných pokusů? Musí se přesvědčit, musí se dozvědět, jak velkou má elixír moc. Říkal si, že by měl počkat, až si opatří laboratorní zařízení, až zvládne chemickou literaturu a poslechne si školené odborníky.

Ale dozvědět se to musí teď hned. Posedlo ho to, jako v Údolí králů, když poprvé zahlédl seschlou kůži té končetiny. Nešlo o falzifikát, věděl to od chvíle, kdy prozkoumal zbytek kosti vyčnívající z useknutého zápěstí i zčernalou tkáň. Ruka byla nepochybně starověká.

Odstrčil přírodovědné knihy. Položil věc přímo pod lampu a pomalu odstranil obinadla. Všiml si na nich vybledlé značky balzamovače – egyptský nápis mu sdělil, že ruka pochází z dynastie předcházející té jeho. Ubohá důvěřivá duše, jež věřila bohům a výrobcům obinadel!

Nedělej to. Nicméně sáhl pod košili, nahmatal v opasku na peníze poloprázdnou fiolu a palcem odsunul uzávěr, aniž by se k tomu vědomě rozhodl.

Nalil elixír na zčernalou ruku, potom do dlaně a přes ztuhlé prsty. Nic.

Ulevilo se mu? Nebo byl snad zklamaný? Nějakou dobu sám nevěděl. Sledoval, jak se svítání prodírá okenicí a vysílá dovnitř první uzoučké paprsky. Snad je pro prvotní účinek třeba slunce. I když on ho tehdy v temné jeskyni nepotřeboval. Cítil jeho mocné působení dřív, než se ho svými paprsky vůbec stačilo dotknout.

Slunce ho pochopitelně nesmírně posilovalo. Bez něho by za pár dnů usnul. Avšak zpočátku ho nepotřeboval.

Tedy, díky bohům na starověkou mrtvou hmotu elixír neúčinkuje. Díky bohům, že i ten hrozný přípravek má své hranice.

Zapálil si doutník a vychutnával kouř. Zavdal si trošku brandy.

Pokoj se postupně rozjasňoval. Chtěl se vplížit do Juliina náručí a zůstat tam. Věděl však, že to za dne nesmí. Mladého Savarella si vlastně oblíbil natolik, že mu nechtěl vědomě působit muka. A už vůbec nechtěl ranit Elliotta. Od přátelství s Elliottem jej už dělilo jen skutečně málo.

Když z lodi zaslechl první známky života, zazátkoval fiolu a ukryl ji v pásu na peníze. Vstal, aby se převlékl. Vtom ho zaskočil ten zvuk.

Kajuta byla tou dobou zcela prosvícená namodralým ranním světlem. Chvíli se neodvážil otočit. Pak to zaslechl znovu! *Škrábání.*

Cítil, jak se mu vhrnula krev do tváří. Obrátil se a pohlédl na tu věc. Ruka ožila! Hýbala se. Ležela prsty vzhůru, šátrala, natahovala se, převracela se po stole, až se jí konečně podařilo postavit. Pak se – jako velký brouk s pěti prsty místo nohou – škrábala po podložce.

V hrůze ucukl. Posouvalo se to po stole, tápalo, probojovávalo se to dál a dál, až to konečně dospělo k okraji stolu a s žuchnutím přepadlo na podlahu přímo Ramsesovi k nohám.

Zašeptal modlitbu v nejstarší egyptštině. Bohové podsvětí, odpusťte mi mé rouhání! Roztřásl se jako osika. Věděl, že by měl ruku zvednout, ale nedokázal se k tomu přimět.

Rozhlížel se po kajutě jako šílený. Zahlédl jídlo. Vždycky měl k dispozici podnos s jídlem. Musí tam někde být nůž. Rychle našel ostrý loupací nůž, chytil ruku a hodil ji na stůl. Stočila prsty, jako by se chtěla chopit zbraně.

Narovnal ji levičkou a pak bodal a bodal, až ji rozsekal na malé kousíčky. Prýštila z nich krev, živoucí krev! Bohové, ani ty malé kousky se nepřestávaly hýbat. Ve vzrůstajícím světle nabývaly zdravě růžové barvy!

Utíkal do koupelny, sebral ručník, pak zpět, posbíral zakrvácené odřezky bušil do nich rukojetí nože, potom vytrhl lampu ze zásuvky

a drtil je jejím masivním podstavcem. V mokvající hmotě stále cítil pohyb.

Stál tam a úpěl. Ach, Ramsesi, ty blázne! Což tvá pošetilost nemá hranic?! Svázal ručník do ranečku a – přehlížeje život, jejž cítil skrze tkaninu – vyšel na palubu a vysypal obsah do temné řeky.

V tu chvíli zakrvácené kousky zmizely. Postál tam s potřísněným ručníkem kolem levé ruky. Pak ho pustil do moře a za ním i nůž. Opřel se o stěnu a zadíval se na vzdálený břeh, na zlatavou poušť a vrcholky v pozadí. Nebe bylo stále slabě fialové.

Dlouhá staletí náhle jako by zmizela. Slyšel nářek rozléhající se palácem. Než vešel do dveří trůnního sálu, donesl se mu majordomův křik.

„Zabíjí je to, můj králi. Zvrací to a zvrací s tím krev.“

„Všechno seberte a spalte!“ hřímal. „Každý strom, každý koš zrna! Naházejte je do řeky.“ Bylo to šílenství, pohroma.

Ale nakonec, byl tehdy přece jen člověk. Kouzelníci nevěděli nic o buňkách ani o mikroskopech nebo o opravdových lécích.

Nedokázal nevnímat nářky stovek lidí, kteří se vypotáceli z domů na veřejné prostranství před palácem.

„Umírají, můj králi. Je to tím masem, otrávilo je.“

„Zabijte zbývající zvířata!“

„Ale, můj králi…“

„Rozsekejte je na kusy slyšíte? A naházejte je do řeky!“

Zadíval se do vodních hlubin. Tam někde po proudu přežívají kousky rozsekané ruky. Někde hluboko v blátě a kalu přežívá zrno a kusy starověkého dobytka!

Řekla jsem ti, že je to strašné tajemství, tajemství, jež může znamenat konec světa.

Vrátil se do kajuty, zamkl za sebou, zhroutil se do židle nad psacím stolem a tiše naříkal.

~ ~ ~

Na palubě se objevil až k polednímu. Julie seděla ve svém oblíbeném křesle a četla si starověkou historii plnou lží a nepřesností, jimž se musel v duchu smát. Na okraj si zapisovala otázky, které mu položí.

„Konečně jsi vzhůru,“ přivítala ho. Když zpozorovala jeho zoufalství, zeptala se: „Co se stalo?“

„Mám dost tohohle místa. Chci vidět pyramidy a to muzeum, které prý musíme navštívit. A pak hned pryč.“

„Chápu,“ posunkem ho zvala do vedlejšího křesla. „Taky bych chtěla odjet.“ Letmo ho políbila na ústa.

„Ještě,“ vyzval ji, „moc mě to uklidňuje.“ Políbila ho tedy dvakrát a dlaní přitom objala zezadu jeho šíji.

„V Káhiře zůstaneme jen pár dní, slibuju.“

„Pár dní? Cožpak nemůžeme najmout auto nebo prostě nasednout do vlaku směr pobřeží a sledovat památky za jízdy?“

Sklopila oči a vzdechla. „Ramsesi, prosím odpusť, ale Alex chtěl strašně moc vidět káhirskou Operu. A Elliott také. Víceméně už jsem jim slíbila…“

Zasténal.

„Pochop, chci se tam s nimi rozloučit. Nevracím se do Anglie. A taky… potřebuju čas.“ Visela mu očima na rtech. „Prosím.“

„Jistě.“ souhlasil. „Tahle opera, to je něco nového? Něco, co bych snad měl vidět?“

„Ano,“ vyhrkla. „Tedy, je to egyptský příběh, ale napsal ho před padesáti lety jeden Ital zvlášť pro Britskou operu v Káhiře. Myslím, že se ti to bude líbit.“

„Mnoho hudebních nástrojů?“

„Ano,“ rozesmála se, „a k tomu spousta hlasů.“

„Dobře, vzdávám se.“ Sklonil se k ní, políbil ji na tvář a potom na krk. „Ale pak už budeš jenom moje?“

„Ano, má lásko,“ zašeptala.

~ ~ ~

Ten večer se znovu vypravili na břeh do Luxoru a hrabě se Ramsese zeptal, zda byl výlet do Egypta úspěšný, jestli zde našel, co hledal.

„Myslím, že ano,“ sdělil mu, když letmo vzhlédl od svého atlasu. „Domnívám se, že jsem našel budoucnost.“

II.

Býval to dům, který kdysi vlastnili Mamlúkové, něco jako malý palác. Henrymu se líbil, i když přesně nevěděl, kdo ti Mamelukové byli, až na to, že nějakou dobu ovládali Egypt.

Co se jeho týkalo, mohli by zde klidně vládnout i nadále. On si už několik dní mimořádně užíval. Dům byl směsicí východní exotiky a viktoriánského přepychu. Henrymu poskytoval vše, po čem jen mohl toužit.

Malenka ho krmila výbornými kořeněnými pokrmy, které z neznámého důvodu hltal, i když měl kocovinu, a které si pochvaloval, dokonce i když všechno ostatní chutnalo jako piliny.

Udržovala ho pod parou. Jeho výhry odnášela do Britské čtvrti a vracela se s jeho oblíbeným ginem, skotskou nebo brandy.

Už zhruba deset dní mu štěstí celkem přálo, karbanil od oběda do pozdních večerních hodin. Mezi Američany, kteří mají všechny Angličany za teplouše, bylo blufovat hračkou. Na Francouze si musel dávat pozor, ten čubčí syn byl všemi mastmi mazaný. Ale nepodváděl a dluhy doposledka splácel, i když si Henry nedokázal představit, kde taková pochybná existence bere peníze.

V noci se s Malenkou miloval na viktoriánské posteli, která se jí moc líbila, neboť ji měla za nóbl kus nábytku. Měla mahagonovou pelest a moskytiéra se měřila na metry. Dopřával jí její malé sny. V tu chvíli ji měl docela rád. Kdyby už nikdy neměl spatřit Daisy Bankerovou, bylo by mu to srdečně jedno. Vlastně se už víceméně rozhodl, že se do Anglie nikdy nevrátí.

Jakmile dorazí Julie s doprovodem, odjede do Ameriky. Dokonce ho napadlo, že by se taková myšlenka mohla líbit jeho otci, který by mu tam mohl zařídit nějaký příjem – v New Yorku, nebo ještě lépe v Kalifornii.

Nejvíce ho přitahovalo San Francisco. Po zemětřesení je celé přestavěli. Tušil, že by se mu tam mohlo dařit, byl by daleko od všeho, co si na Anglii ošklivil. Kdyby se mu podařilo odvést s sebou i Malenku, pak by to bylo úplně dokonalé. V horké Kalifornii se nikdo nebude pozastavovat nad její tmavou kůží.

Ostatně on její kůži miloval – bronzovou smyslnou Malenku. Několikrát opustil domek přecpaný veteší, aby se zašel podívat na její taneční produkci v Evropském klubu. Líbilo se mu to. Kdo ví, třeba by se z ní v Kalifornii stala hvězda. Pod jeho vedením samozřejmě. Mohli by si tím trochu přilepšit, a která žena by nechtěla vypadnout z tohohle špinavého hnízda do Ameriky? Už se učila anglicky z gramofonových desek, které sama zakoupila v Britské čtvrti.

Musel se smát, když ji slyšel opakovat pitomé věty: „Mohu vám nabídnout cukr? Mohu vám nabídnout smetanu?“ Odposlouchala to dost dobře. A uměla zacházet s penězi, to bylo jisté. Jinak by neudržela tenhle dům, i když jí ho přepustil její nevlastní bratr.

Potíž byla jen s otcem, kterého bude muset opatrně zpracovat. Proto také dosud z Káhiry neodjel. Otec musí věřit, že je stále s Julií, hlídá ji a takové ty věci. Před několika dny otci telegrafoval, požadoval další peníze. Připojil pár hloupoučkých poznámek, typu – Julie je v pořádku, a podobně. Určitě se s ní nebude muset vrátit do Londýna, to by bylo zbytečně úzkoprsé. Musí si vymyslet řádnou záminku.

Vlastně odtud nijak zvlášť nespěchal. Hra mu už jedenáctý den vynášela.

Uplynula docela dlouhá doba od chvíle, kdy naposledy vytáhl paty z domu, mimo snídaně na dvorku. Tam se cítil opravdu příjemně; byl to malý, do sebe uzavřený svět. Líbilo se mu umělé jezírko, orientální dlaždice, dokonce i skřehotající papoušek – Malenčin miláček, takto vůbec nejohyzdnější pták, jakého kdy spatřil.

Celé to místo ho přitahovalo svým dekadentním nádechem. Když se v noci vzbudil žízní, našel láhev, posadil se do předpokoje mezi sloupy zdobené tapetou, zaposlouchal se do desek s *Aidou*, přivřel oči a všechny barvy okolního světa se slily v jednu.

To byl život podle jeho gusta. Hra, pití, dokonalé ústraní. A horoucí, svůdná žena, která se svleče, jen co luskne prsty.

Nutil ji nosit taneční kostýmy i doma. Líbilo se mu prosvítající ploché břicho, ňadra spoutaná fialovým saténem, velké třpytivé laciné náušnice a krásné vlasy splývající přes celá záda, takže ji za ně mohl chytit a jemně si ji přitáhnout.

Byla dokonalá partnerka. Žehlila mu košile a obleky, dohlížela, aby mu nikdy nedošel tabák, na požádání mu nosila časopisy a noviny.

Vpravdě ho moc nezajímaly. Vnější svět přestal existovat – až na sny o San Francisku.

Proto ho otrávilo, když mu doručili telegram. Neměl v hotelu Shepheard's nechávat adresu, ale tehdy nemohl jinak, musel přece někam dostávat otcovy peníze nebo zprávy. Bylo důležité otce neprovokovat, dokud se věci nějak nevyřeší.

Francouz chladně lascivním pohledem sledoval, jak Henry trhá žlutou obálku. Zpráva nebyla od otce, ale od Elliotta.

„Zatraceně," zaklel, „jsou na cestě sem." Podal dopis Malence. „Dej mi vyžehlit oblek. Musím se vrátit do hotelu."

„Teď nemůžete skončit," upozornil ho Francouz.

Němec dlouze potáhl z páchnoucího doutníku. Byl ještě hloupější než Francouz.

„Řekl jsem snad, že chci skončit?" ohradil se Henry. Zvýšil vklad a jednoho po druhém oškubal.

Později se odebere do Shepheard's a zkontroluje pokoje. Spát tam ale nebude, to po něm nemůže nikdo chtít.

„Mám dost," přiznal Němec a zablýskl žlutými zuby. Francouz klidně zůstal do jedenácti.

~ ~ ~

Káhira. Za Ramsesových časů zde byla poušť, ačkoliv nedaleko odtud leží Sakkára – jednou se zúčastnil pouti k tamní první královské pyramidě. Samozřejmě také navštívil velké pyramidy svých mocných předků.

A dnes je zde metropole větší než samotná Alexandrie, Britská čtvrť vypadá jako část Londýna, až na to horko. Dlážděné ulice,

úpravně zastřižené stromy, třpytivé automobily děsí velbloudy, osly i domorodce. Hotel Shepheard's byl jen další „tropický" palác s širokými oblouky a stinným břidlicovým zastřešením, plný proutěného nábytku, rádoby egyptských artefaktů rozhozených po anglickém interiéru a bohatých turistů, kteří jsou všude stejní.

Před dvěma kovovými výtahy stál velký poutač: *Aida.* Kýčovitě křiklavý *obraz* „starých" Egypťanů, kterak se vinou v objetí mezi palmami a pyramidami. Na oválu v popředí byla črta představující moderní tančící pár.

PLES V OPEŘE
– ZAHAJOVACÍ NOC –
HOTEL SHEPHEARD'S

Nu, když si to Julie přeje… Musel si přiznat, že by rád navštívil velké divadlo a slyšel orchestr v plné síle. Je zde tolik věcí k vidění. Dokonce zaslechl něco o pohyblivých obrázcích.

Musí vydržet poslední dny v rodné zemi bez stížností. Podle Elliottova sdělení byla součástí hotelu dobře vybavená knihovna. Vybral si tam horu vědeckých příruček. V noci se vykradl ven, aby postál před sfingou a pohovořil s duchy předků.

Nevěřil, že jsou duchové přítomni, dokonce ani ve starověku nevěřil v bohy – snad proto, že jeho samotného zvali živoucím bohem, a protože musel vyplýtvat tolik energie na nezbytné rituály. Věděl až příliš dobře, že on bohem rozhodně není.

Copak by bůh zabil kněžku jediným máchnutím bronzového meče, poté co vypil její elixír? Už nebyl tím mužem, který spáchal takovou hanebnost. Kdyby ho život nenaučil nic jiného, naučil ho rozeznat krutost.

Nyní uctívá ducha moderní vědy. Sní o laboratoři na vzdáleném a opuštěném místě, kde dokáže zlomit působení jednotlivých složek elixíru. Samozřejmě znal složení, a taky věděl, že suroviny je možné získat stejně snadno jako před staletími. Na Luxorském tržišti si všiml té správné ryby. V nilském sítí dodnes poskakují stejné žáby a v tomtéž sítí roste to pravé býlí.

Jen to pomyšlení, že tak účinná chemikálie pochází z tak prostých zdrojů! Ale koho – vyjma starověké čarodějnice – by je napadlo společně naházet do kypícího kotle? Laboratoř musí počkat. S Julií se nejdříve vydají na cesty. A než se tak stane, musí Julie absolvovat bolestné rozloučení. Když si představil, jak se Julie loučí se svým světem krásy a bohatství, zamrazilo ho, ale tolik po ní toužil, že tomu nevěnoval zaslouženou pozornost.

A ještě je zde Henry, který se od jejich příjezdu do Káhiry neodvážil ukázat. Henry, který si udělal hernu v domě břišní tanečnice.

Recepční byl s touto informací velmi vstřícný Mladý pan Stratford ho patrně za mlčení dvakrát nepřeplácí.

Co s touto vědomostí Ramses udělá, když mu Julie nedovolí jednat? Nemůže ho přece nechat naživu, než odjedou. Jak to dokázat, aby Julie netrpěla?

~ ~ ~

Elliott seděl na posteli, zády ke zdobené pelesti, z každé strany jeden konec moskytiéry. Bylo příjemné sídlit v apartmá hotelu Shepheard's. Bolest v boku byla téměř nesnesitelná. Dlouhé procházky v Luxoru a Abú Simbelu ho docela vyčerpaly. Cítil tlak na plicích a srdce mu po několik dní bilo nezdravě rychle.

Sledoval, jak Henry ve zmuchlaném plátěném obleku rázuje po tuniském koberci v prapodivně „koloniální" ložnici se staromódně masivními viktoriánskými kusy nábytku a egyptskými motivy po zdech. Nesměla chybět proutěná křesla.

Henry vypadal jako notorický alkoholik: voskově růžová pleť a ruce, které se mu netřásly jen proto, že ho zrovna poháněla whisky.

Právě vyprázdnil sklenku, ale Elliott v nejmenším neměl v úmyslu požádat Waltera, aby Henrymu dolil. Elliottova antipatie k Henrymu právě dosáhla vrcholu a Henryho nesrozumitelné drmolení ho značně znechucovalo.

„…neexistuje důvod, proč bych se s ní měl vracet. Dokáže se o sebe postarat sama. A taky nehodlám zůstat v Shepheard's –"

„Proč to všechno vykládáš mně?" zeptal se Elliott konečně. „Napiš to otci."

„Taky jsem mu to napsal. Nebylo by ale vhodné mu prozradit, že jsem během té vaší šílené cesty na jih zůstal v Káhiře. Bylo by lepší krýt mi záda.“

„A to proč?“

„Vím, co máte v úmyslu,“ otočil se Henry kolem vlastní osy, opilá očka mu dramaticky plála. „Vím, proč jste tady. S Julií to nemá nic společnýho. Víte o něm, že je stvůra, musel jste na to během cesty přijít. Víte, že jsem měl pravdu, když jsem tvrdil, že vstal z rakve a –“

„Tvá hloupost přesahuje všechny meze, Henry.“

„Cože?“ Henry se opřel o pelest v nohách postele, jako kdyby chtěl Elliotta zastrašit.

„Viděl jsi nesmrtelnou bytost vstávat z hrobu, ty bezcenný hlupáku. Pročpak jsi utekl se svěšeným ocasem jako spráskaný pes?“

„Blázen jste vy, Elliotte. Je to nepřirozené… je to zrůdné. A jestli se ke mně přiblíží, řeknu všechno, co vím o něm i o vás.“

„Přicházíš nejen o rozum, ale i o paměť. Už jsi to jednou zveřejnil a celý Londýn se ti vysmál, což je zřejmě jediné uznání, kterého se ti kdy dostane.“

„Myslíš si, že jseš kdovíjak chytrej, ty špinavěj aristokratickej drbane. Snažíš se mě tahat za nohu. Zapomínáš na náš víkend v Paříži?“ Henry se křivě usmál a pozvedl skleničku. Všiml si, že je prázdná. „Titul si vydržuješ za americký prachy a erb vlastního syna střelíš za Stratfordovic miliony. A momentálně slídíš za tou mrtvolou, protože věříš šílenýmu nápadu s elixírem.“

„A ty ne?“

„To se ví, že ne.“

„Tak jak vysvětlíš, cos na vlastní oči viděl?“

Henry se zastavil, oči mu horečně, téměř vychytrale těkaly. „Bude v tom nějakej trik, podvod. Ale žádná zatracená chemikálie nezaručí věčnej život. To je šílenost.“

Elliott se tichounce smál. „Možná to udělali pomocí zrcadel.“

„Co?“

„Mumii, která vstala z rakve, aby tě uškrtila.“

Pohrdání v Henryho pohledu se změnilo v nenávist. „Možná bych měl sestřence prozradit, že ji šmíruješ, protože chceš elixír. Jo, měl bych jí to rozhodně říct.“

„Ale ona to ví, a on taky.“

Henry nechápavě hleděl na dno prázdné sklenky.

„Vypadni odtud,“ sykl Elliott, „a táhni si třeba ke všem čertům.“

„Kdyby mě chtěl otec kontaktovat, nechte mi vzkaz v recepci.“

„Ale? Takže se nepředpokládá, že vím o tvém životě s jistou Malenkou? Všichni ostatní to totiž vědí. Jsi skandál sezony: Henry Stratford holduje karbanu ve staré Káhiře a má poměr s břišní tanečnicí.“

Henry se ušklíbl.

Elliott se zadíval k oknu do jasného slunečního světla a neotočil se, dokud neuslyšel klapnout dveře. Chvíli počkal, pak zvedl telefon a nechal se přepojit na recepci.

„Máte současnou adresu Henryho Stratforda?“

„Žádal nás, abychom ji drželi v tajnosti, pane.“

„Jsem hrabě z Rutherfordu, rodinný přítel. Prosím, sdělte mi ji.“

Zapamatoval si údaje, poděkoval a zavěsil. Ulici znal – bylo to pár kroků od Babylonu, což byl francouzský noční podnik, kde Malenka pracovala. Strávil tam hodiny v rozpravách s Lawrencem, ovšem tehdy tam ještě bývali tanečníci.

Vštípil si svůj závazek: Než se definitivně rozejdou, zjistí od Ramseyho, co se Lawrencovi v té hrobce stalo.

Nic ho nesmí odradit, ani zbabělost, ani touha po elixíru. Když nic jiného, aspoň tohle se dozví. Musí vědět, jestli se Henry náhodou nedopustil nějaké špinavosti.

Tiše vrzly dveře – byl to jeho sluha Walter, on jediný směl vstoupit bez klepání.

„Líbí se vám pokoj, pane?“

Příliš se snaží. Jistě slyšel jejich hádku. Walter se ledabyle zaměstnal, tu otřel noční stolek, tam poopravil stínítko lampy. „Ujde, Waltře. Kdepak je můj syn?“

„V přízemí, mylorde. Mohu vám prozradit malé tamství?“

Walter se k němu naklonil s rukou u úst, jako by byli uprostřed davu a ne v obrovské osamělé ložnici s výhledem do obývacího pokoje.

„Seznámil se s moc pěknou slečnou, s Američankou. Jmenuje se Barringtonová, mylorde. Bohatá rodina z New Yorku. Otec dělá do železnic.“

Elliott se usmál: „Jak jsi to tak rychle zjistil?“

Walter se rozesmál. Vyprázdnil popelník s vyhaslým doutníkem, který Elliott nechal jen tak dohořet, protože mu při kouření plíce vypovídaly poslušnost.

„Vím to od Rity, mylorde. Všimla si ho necelou hodinu poté, co jsme se přihlásili na recepci. Nyní se se slečnou Barringtonovou procházejí v hotelové zahradě.“

„Nebylo by od věci, Waltře, kdyby se náš milovaný Alex oženil s americkou dědičkou,“ podotkl Elliott a potřásl přitom hlavou.

„Zajisté, mylorde, to by bylo velice příznivé,“ souhlasil Walter. „Co se ostatního týče, přejete si to zařídit jako prve?“ Walter opět nastolil vysoce důvěrné ovzduší. „Aby *ho* někdo sledoval?“

Tím samozřejmě mínil Ramsese. Týkalo se to ostudné záležitosti s chlapcem, kterého dal Elliott pro tento účel najmout v Alexandrii.

„Jestli to dokážeš ve vší tichosti,“ připustil Elliott. „Musí ho ale sledovat ve dne v noci a hlásit, kam jde a co dělá.“

Předal Walterovi štůsek bankovek, které sluha decentně shrnul do kapsy. Pak vyšel a zavřel za sebou dveře.

Elliott se snažil zhluboka nadechnout, ale bolest v prsou mu v tom bránila. Dýchal tedy mělce, rychle za sebou. Zadíval se na bílé záclony, které přes otevřené okno nadnášel vítr, poslouchal shon a hluk z ulic britské Káhiry. Pomyslel na marnost Ramsesova pronásledování v liché naději po vypátrání něčeho – čehokoliv – o elixíru.

Bylo to vážně absurdní, ale ne víc než hra na špiona, která povzbuzovala Elliottovu posedlost. Už nebylo sporu o tom, kdo Ramses je, a má-li elixír s sebou, určitě ho nosí někde na těle.

Elliott se za sebe styděl, ale co na tom záleželo. Mnohem důležitější byla záhada, jež před ním stále zůstává skryta. Stejně dobře by mohl za tím člověkem zajít a požádat o jeho dar. Měl

dobrou vůli přivolat Waltera zpět a všechno zrušit. V nitru ale tušil, že se ještě jednou pokusí prohledat Ramsesův pokoj a najatý slídil by mu mohl zjistit něco o jeho denních návycích.

Bylo to jiné rozptýlení než neustále myslet na bolest v prsou a v boku. Zavřel oči a znovu spatřil kolosální sochy v Abú Simbelu. Zazdálo se mu, že tohle je nejskvělejší dobrodružství v jeho životě, a uvědomil si, že ničeho ani trochu nelituje. Nenadálé vzrušení bylo samo o sobě darem nezměrné hodnoty.

A kdo ví, zasmál se tiše pod vousy, třeba při tom Alex nalezne americkou dědičku.

~ ~ ~

Byla rozkošná, líbil se mu tón jejího hlasu a božská jiskra v oku, i jak do něj lehce strkala prstem, když se smála. Měla tak líbezné jméno: slečna Sharlotte Whitney Barringtonová.

„Pak nás napadlo, že bychom snad odjeli do Londýna, ale tam prý teď je dost chladno a pošmourno, zvlášť kolem Toweru, kde popravili tuhletu Annu Boleynovou."

„Londýn by nebyl pošmourný, kdybych vám směl dělat průvodce!" nabízel jí.

„Tak tedy, kdy se vracíte domů? Zůstanete přece na operu, nikdo o ničem jiném nemluví. Je to hrozně legrační, člověk cestuje takovou dálku do Egypta jen proto, aby tam šel na nějakou operu."

„Ale to je *Aida,* drahá."

„Vím, vím…"

„Ano, zúčastníme se. Vlastně už je to zařízeno. A vy tam samozřejmě budete též. Co takhle jít potom na ples?"

Zbožňováníhodný úsměv. „Nevěděla jsem, že bude ples. A chápejte, nechtěla bych tam být s mamičkou a s tatínkem a –"

„Snad bych vás směl doprovodit."

Nádherně bílé zuby.

„Ach, lorde Rutherforde, to by se mi moc líbilo!"

„Prosím, říkejte mi Alex, slečno Barringtonová. Lord Rutherford je můj otec."

„Ale vy sám jste přece vikomt," namítla s udivující americkou upřímností a neměnným okouzlujícím úsměvem. „Říkají to o vás."

„Ach, ano, tak nějak to bude. Ve skutečnosti jsem vikomt ze Summerfieldu…“

„Co je to vlastně ten vikomt?“ zajímala se.

Měla úsměv k pomilování, a jak se na něj uměla zadívat! Rázem odpustil Henrymu, že se vytratil k té tanečnici, Malence. Pořád lepší, když je opilý hazardér Henry z dohledu, než aby kazil vzduch mezi smetánkou ubytovanou v hotelu.

Co by si tak asi Julie pomyslela o slečně Barringtonové? Věděl až moc dobře, co má při tom na mysli.

~ ~ ~

Pravé poledne, jídelna… Ramses se s uličnickým smíchem zapřel do židle.

„Tak, teď už na tom trvám. Vezmi si vidličku a nůž,“ poroučela Julie. „Jen to zkus.“

„Julie, ne že bych to nedokázal. Ale zdá se mi nadobro barbarské házet si jídlo do úst kusem stříbra.“

„S tebou je ta potíž, že víš, jak jsi roztomilý, a dokážeš každého okouzlit.“

„Za všechna ta století jsem se naučil troše taktu.“ Vzal do ruky vidličku a schválně ji sevřel v pěsti.

„Přestaň,“ sykla.

Rozesmál se. Odložil příbor a znovu nabral sousto kuřete prsty. Chytila ho za ruku. „Ramsesi, jez slušně.“

„Nejdražší, jím přece tak, jak jedli Adam a Eva, Osiris a Isis, Mojžíš, Aristoteles a Alexandr Veliký.“

Její naléhání se změnilo v smích. Ukradl jí letmý polibek, pak mu tvář potemněla.

„Co tvůj bratranec?“ zašeptal.

Zaskočil ji. „Musíme teď o něm mluvit?“

„Necháme ho tady v Káhiře? Vražda tvého otce zůstane nepomstěna?“

Vyhrkly jí slzy. Rozrušeně nahmatala v kabelce kapesník. Od příjezdu Henryho neviděla, a nechtěla ho vidět. V dopise Randolfovi se o něm vůbec nezmínila. Vzpomínka na strýce jí vehnala slzy do očí.

„Přenes tíhu toho činu na mě,“ pokračoval tiše Ramses. „Já ji snadno unesu. Nechť je učiněno spravedlnosti zadost.“

Náhle si přitiskl dlaň ke rtům.

„Dost už o tom,“ požádala, „alespoň pro tuto chvíli.“

Zadíval se jí přes rameno, krátce vzdychl a stiskl jí ruku. „Zdá se, že jsou zde účastníci prohlídky muzea,“ oznámil jí. „Nesmíme tam nechat Elliotta jen tak opuštěně postávat.“

Alex se přihrnul, aby ji překvapivě políbil na tvář. Jak cudné. Rychle si utřela nos a odvrátila se, aby utajila ruměnec.

„Jsme všichni?“ zjišťoval Alex. „Průvodce nás čeká v muzeu za čtvrt hodinky. Než zapomenu, všechno kolem opery je zařízeno. Lóže a samozřejmě lístky na ples, terý následuje.“

„Á, Ramsey starouši, jestli ti tak smím říkat, nebudu s tebou soupeřit o Juliinu pozornost.“

Julie kývla. „Takže ses nám zamiloval,“ hlesla potutelně. Dovolila, aby jí Alex pomohl ze židle. „Je to sleča Barringtonová.“

„Prosím drahá, sděl mi pak svůj názor. Půjde s námi do muzea.“

„Pospěšme,“ poháněl je Ramses. „Tvému otci dnes není dobře. Divím se, že raději nezůstal doma.“

„Dobrý Bože, copak nevíš, co pro lidi znamená káhirské muzeum?“ podivil se Alex. „A přitom to je nejšpinavější a nejzaprášenější místo, jaké jsem kdy –“

„Alexi, prosím, jdeme si prohlédnout nejvelkolepější sbírku egyptských pokladů na světě.“

„Amen,“ doplnil ironicky Ramses a nabídl Julii rámě. „Všichni králové jsou tam v jedné místnosti? Říkalas to.“

„Bože, měl jsem za to, že už jsi tam byl,“ vložil se do toho Alex. „Jsi taková záhada, starouši…“

„Na to vem jed,“ zašeptal Ramses, jenže Alex už ho neslyšel. Tiše prosil Julii, aby mu sdělila co nejupřímnější názor na slečnu Barringtonovou. Slečna Barringtonová byla plavovlasá růžolící mladá dáma příjemného zevnějšku, postávající v hale s Elliottem a Samirem.

„Měla bych si snad domýšlet,“ protestovala Julie, „že potřebuješ můj souhlas!“

„Pst, támhle je. S otcem. Výborně spolu vycházejí.“

„Alexi, je okouzlující.“

~ ~ ~

Táhli se zaprášenými sály prvního patra, naslouchajíce překotnému výkladu průvodce, který rychlostí zdolával těžký egyptský přízvuk. Tolik pokladů! Lup z vykradených hrobek, věci, o nichž se ve své době neodvážil ani snít, a zde jsou veřejně vystavené na odiv – v zaprášených vitrínách, osvětlené slabým světlem, a přesto vyrvané času a zkáze.

Zadíval se na sochu písaře – na jeho malou sedící postavu se zkříženýma nohama a s papyrem na klíně. Měl by asi slzet, ale místo toho ho naplňovala nejasná radost nad tím, že sem přijel, zhlédl vše co měl a zakrátko odjede.

Konečně vyšli po hlavním schodišti. Sál králů, to byla zkouška, jíž se hrozil. Pocítil po boku Samira. „Proč si neodepřít tuto hroznou slast, sire? Jsou do jednoho přízrační.“

„Ne, Samire, vychutnám si to do konce.“

Skoro se rozesmál, když pochopil oč jde. Komnata plná prosklených skříní, jako v obchodním domě, kde sklo chrání zboží před nenechavými prsty.

Přesto mu pohled na zčernalá a seschlá těla uštědřil tupý šok. Zdálo se, že sotva slyší průvodce, avšak jeho slova k němu jasně pronikala.

„Mumie Ramsese Prokletého v Londýně je dosud spíše sporný nález. Velmi sporný. Toto zde přímo před vámi je skutečný Ramses Druhý, známý též jako Ramses Veliký.“

Přiblížil se, aby si lépe prohlédl to děsivě vychrtlé tělo, které neslo jeho jméno.

„Ramses Druhý, největší z egyptských panovníků.“

Při studiu vyschlých ostatků se skoro usmál, ale pak ho zasáhla krutá pravda: Kdyby byl tehdy nenavštívil jeskyni s pološílenou starou kněžkou, ležel by teď v prosklené schráně skutečně on sám! Lépe řečeno to, co by z něho zbylo. Svět kolem něj by vybledl, zbyla by mu jen tehdejší smrtelná léta. A když si pomyslí, že by zemřel, aniž by se toho tolik dozvěděl, aniž by si vůbec dokázal uvědomit…

Hluk. Julie něco říkala, nevnímal ji. V hlavě mu temně hučelo. Náhle je měl všechny před sebou, ponuré mrtvoly, jakoby přešlé žárem pece. Viděl umouněné sklo a turisty, kteří si k nim probíjejí cestu.

Zaslechl Kleopatřin hlas. *Když mu dovolíš zemřít, jako bys pohřbil i mě. Chci zůstat s ním. Odnes to pryč. Nebudu to pít.*

Postoupili někam? Neříkal Samir, že je čas jít? Pomalu vzhlédl od hrozné propadlé tváře a spatřil Elliotta, jak ho s prapodivným výrazem sleduje. Co to má být? Soucit? Pochopení?

Jak by mohl chápat, vždyť já sám to sotva dokážu pochopit.

„Pojďme, sire."

Dovolil Samirovi, aby ho vzal za rameno, a dal se odvést ke dveřím. Slečna Barringtonová se chichotala. Alex jí něco šeptal. Hlouček francouzských turistů naháněl strach. Jadrný jazyk, tahle francouzština.

Otočil se ještě jednou ke skleněným vitrínám. Ano, odejděme odtud. Proč sestupujeme chodbou do zadní části budovy? Už jsme určitě zhlédli všechno. Veškeré sny a lopocení jednoho národa se obrátily v obrovské zaprášené mauzoleum, kde se mladé dívky právem smějí.

Průvodce se zastavil na konci sálu. Co přijde teď? Další vitrína s tělem? Jak na to můžou v té tmě vůbec vidět? Ze špinavých oken sem dopadají jen mizivé proudy světla.

„Tato neznámá žena… zajímavý příklad přirozené konzervace."

„Tady se nesmí kouřit, že ne?" zeptal se šeptem Samira.

„Ne, sire, ale jistě bychom se mohli vytratit. Počkáme na ostatní venku, pokud si přejete –"

„…se spojily k přírodní mumifikaci těla bezejmenné Egypťanky."

„Pojďme," souhlasil Ramses a dotkl se Samirova ramene. Nejdřív ovšem musí upozornit Julii, jinak o něj bude mít strach. Postoupil blíž, zatahal ji za rukáv a přitom letmo pohlédl na tělo za sklem.

Srdce se mu zastavilo.

„…i když byla většina obinadel dávno strhána – jako výsledek pátrání po cennostech, není sporu, že tělo bylo dokonale

konzervováno bahnem z delty, podobně jako těla, která dnes nacházíme v severských bažinách…“

Vlnité vlasy, dlouhá štíhlá šíje, křehce se svažující ramena! A tvář – na okamžik nevěřil vlastním očím!

Průvodcův hlas mu duněl lebkou: „…neznámá žena… ptolemaiské období… řecko-římská. Krásně tvarované rty…“

Spánky mu prorazil vysoký smích slečny Barringtonové.

Klopýtl dopředu a vrazil do jejího ramene, Alex cosi ostře namítl. Průvodce tomu všemu neúčastně přihlížel.

Podíval se skrz *sklo. Její tvář!* Byla to *ona* – rubáš měkce přilnul ke kůži, nahé ruce měla mírně ohnuté, bosé nohy s uvolněnými obinadly kolem kotníků. Vše černé jako bahno v deltě, jež ji obklopilo, konzervovalo a stalo se její součástí.

„Ramsesi, co se ti stalo?“

„Není vám dobře, sire?“

Mluvili na něj ze všech stran. Obklopili ho. Konečně ho někdo táhl pryč, ale zuřivě se vzepřel: „Nechte mě na pokoji!“

Slyšel, jak se za ním tříští sklo. Spustil se alarm, vibrující jako jekot vystrašené ženy.

Ty zavřené oči. Je to ona. Ona! Nepotřeboval prsteny ani jiné šperky, ani potupnou tabulku se jménem.

Vešli ozbrojení muži. Julie žadonila. Slečna Barringtonová se roztřásla strachy. Alex se ho snažil přimět, aby zase začal vnímat okolní svět.

Neslyším tě, neslyším nic. Je to ona. Bezejmenná žena. Poslední egyptská královna.

Znovu se vyškubl ruce, jež mu svírala rameno, a znovu se sklonil nad zaprášeným sklem. Toužil ho rozbít. Z nohou mrtvé čněly holé kosti, rovněž prsty pravé ruky byly vysušeny na kost, ale ta krásná tvář, to přece byla jeho Kleopatra!

~ ~ ~

Konečně se dal odvést. Julie ho zahrnula dotazy – neodpovídal. Zaplatila škodu. Rozbil totiž malou skleněnou vitrínu se šperky. Chtěl jí říct, jak toho lituje.

Na víc si nepamatoval. Až na Kleopatřinu tvář, na lelkově žalostný obraz, jejž skýtalo její tělo vyzdvižené z bahna a uložené do schrány z leštěného dřeva, na její zašlá lněná obinadla. A pak ty husté vlnité vlasy – v polotmě sálu se skoro třpytily.

Julie na něj neustále mluvila. Pokoj hotelu Shepheard's byl příjemně osvětlen. Chtěl jí odpovídat, ale nedokázal to. Vyvstala mu další vzpomínka: podivný moment, kdy se zmateně ohlédl a jakoby v mlze spatřil zkoumavý pohled Elliottových teskných šedých očí.

~ ~ ~

Oskar spěšně následoval pana Hancocka a dva muže ze Scotland Yardu, kteří rázovali společenskými salony rovnou do Egyptského pokoje. Neměl je vůbec pouštět dovnitř. Na to nemají právo. A oni si tu klidně pochodují rovnou k mumiové schráně.

„Slečna Julie se bude moc zlobit, pane. Je to její dům a vy se toho nesmíte dotknout. Dovolte, pane, vždyť to je objev pana Lawrence!"

Hancock přepočítal mince s Kleopatrou. „Ale pane, mince mohl někdo ukrást už v Káhiře, předtím, než je katalogizovali."

„Jistě, máte naprostou pravdu," připustil Hancock. Otočil se a soustředil se na rakev.

~ ~ ~

Julie mu nalila víno. Sotva to zaznamenal.

„Nepokusíš se mi to vysvětlit?" zašeptala. „Poznal jsi ji? Znáš ji. To je ono."

Hodiny mlčky seděl. Podvečerní slunce pálilo skrze stažené závěsy. Nad hlavami jim pomalu a monotónně hučel ventilátor.

„Ale nemůže to přece být…" Nedokázala to jméno byť jen zkusmo vyslovit. Znovu si tu ženu vybavila. Zlatá čelenka ve vlasech, zbytek těla antracitově černý. „To přece nemůže být ona…"

Ramses se pomalu otočil a pohlédl na ni. Oči měl jasné a nehybné.

„Nemůže?" Jeho hlas byl hluboký a hrubý, ne víc než bolestivý chropot. „Vykopali jste tisíce egyptských mrtvých. Vtrhli jste do

jejich pyramid, do jejich pouštních hrobek a do katakomb. Proč by to tedy nemohla být ona?!“

„Můj Bože.“ Juliinu tvář brázdily slzy.

„Kšeftujete s nakradenými mumiemi,“ pokračoval krutě. „Byl v této zemi vůbec kdy pochován muž, žena či dítě, aniž by jeho tělo nebylo alespoň znesvěceno, když už ne vystaveno nebo po kouscích rozebráno? Co se ti nezdá možné!“

Na chvíli se zdálo, že se přestane ovládat docela. Pak se mu zamžily oči, jako by ji vůbec neviděl. Zapřel se do křesla.

„Nemusíme zůstávat v Káhiře, když nechceš.“

Znovu se pomalu obrátil a opětovně si ji změřil. Jako by ji viděl v mlze, jako by s ní před chvílí nemluvil.

„Ne,“ rozkázal. „Nemůžeme odjet. Teď ne. Nechci.“

Zlomil se mu hlas, jako by si právě uvědomil, co řekl. Vstal a pomalým krokem vyšel z pokoje, aniž by jí věnoval jediný pohled.

Viděla, jak zavírá dveře, slyšela ho procházet chodbou a dala se opět do pláče.

Co si počne? Čím by ho utěšila? Kdyby zmobilizovala veškeré konexe, podařilo by se jí stáhnout tělo z veřejného místa a nechat je řádně pohřbít? Asi ne. Takový požadavek by byl shledán neopodstatněným rozmarem a pošetilostí. Vždyť jsou vystaveny i nespočetné mumie egyptských králů.

A i kdyby se jí toho podařilo dosáhnout, bála se, že by mu to v dané situaci nepomohlo. Zlomil ho pouhý pohled na tělo, na jeho znesvěcení.

~ ~ ~

Pověřenci Scotland Yardu znejistěle hleděli na muže z Britského muzea.

„Měli bychom jít, pane. Nemáme úřední svolení k otevření rakve. Přišli jsme přezkoumat mince, což se stalo.“

„Nesmysl,“ namítl Hancock, „musíme vše přešetřit, dokud platí povolení k domovní prohlídce. Přišli jsme se přesvědčit, že je sbírka netknutá. Neodejdu, dokud nezjistím, zda je mumie v pořádku.“

„Ale pane,“ vložil se do toho Oskar.

„Mlč, dobrý muži. Tvoje paní utekla do Káhiry a nechala zde jen tak sbírku nesmírné hodnoty. Neměla na to nejmenší právo.“ Hancock se obrátil k policistům: „Otevřete to,“ přikázal striktně.

„Tedy, nelíbí se mi to ani trochu, pane.“

Hancock Oskara odstrčil a otevřel rakev sám, dřív než mu v tom oba muži stačili zabránit. Galton se snažil zachránit víko před pádem. Oskar vydechl.

Uvnitř ležela zčernalá a vyschlá mumie.

„Co se to tady sakra děje!“ zuřil Hancock.

„A co přesně máte na mysli, pane?“ zajímal se Trent.

„Všechno se okamžitě vrátí do muzea!“

„Ale, pane –“

„To není ta pravá mumie, vy ignorante. Tahle je od londýnského překupníka! Viděl jsem ji na vlastní oči. Nabízeli mi, abych ji koupil. Zatracená ženská! Ukradla nález století!“

~ ~ ~

Bylo dlouho po půlnoci. Hudba ve společenských místnostech umlkla. Káhira spala.

Elliott se osaměle procházel po nádvoří mezi oběma křídly hotelu Shepheard’s. Levá noha mu úplně znehybněla, ale nevšímal si toho. Čas od času se zahleděl na postavu rázující v apartmá nad ním, na stín pohybující se sem a tam za zataženými roletami – Ramsey.

Samirův pokoj byl temný. Juliino světlo zhaslo před hodinou. Alex šel do postele dlouho před tím, strachoval se o Ramseyho a nejistě si kladl otázku, zda se nám milá Julie náhodou nezamilovala do blázna.

Postava se zastavila a přistoupila k roletám. Elliott se v chladné tmě ani nehnul. Pozoroval, jak Ramsey vyhlíží ven, snad ho zaujalo předivo hvězd nad střechami.

Pak se Ramsey vytratil.

Elliott se otočil a zoufale se belhal do haly. Dostal se do potemnělého foyeru za recepcí právě včas, aby zahlédl Ramseyho scházet po hlavním schodišti a mířit ke dveřím. Hříva hnědých vlasů mu neupraveně vlála kolem hlavy.

Jsem šílený, pomyslel si Elliott, šílenější než byl kdy on.

Pevně se chopil vycházkové hole a přiměl se Ramseyho následovat. Když vyšel ze dveří, spatřil jeho temnou siluetu rychle minout náměstí. Bolest v noze ho nutila zatnout zuby, nicméně pokračoval dál.

Za pár minut se Ramsey dostal k muzeu. Elliott sledoval, jak se vrací od hlavního vchodu a pomalu přechází k pravé, vzdálenější části budovy, ke světlu, jež prosvítalo opuštěným oknem.

Ze zadní komůrky vycházelo žlutavé osvětlení. Ostraha klímala v křesle za spokojeného chrápání. Zadní dveře byly otevřené.

Elliott opatrně vešel. Rychle minul sály přízemí, v nichž vládli bohové a bohyně. Pak se dostal k ústřednímu schodišti. Těžce se opřel o zábradlí, postupoval krok za krokem, bolavou nohu vlekl za sebou a snažil se v houstnoucí temnotě nedělat hluk.

Chodbu naplňovalo šedé světlo. Okno na konci už znatelně bledlo. Tam Ramseyho dostihl. Stál nad nízkou vitrínou s ostatky mrtvé ženy v zuhelnatělých cárech, jež prosvítala temnotou jako antracitová socha. Ramsey v tom šeru skláněl hlavu jakoby k modlitbě.

Opravdu se zdálo, že něco šeptá – nebo snad naříkal? Jeho profil byl ostře rozpoznatelný a také pohyb, jímž hmátl do kabátu a vytáhl něco probleskujícího tmou.

Skleněnou fiolu se světélkujícím obsahem.

Dobrý Bože, to přece neudělá. Je to ona látka, pro kterou by zabíjel? Elliott málem vykřikl, málem se pokusil zadržet Ramseyovu ruku. Ale když otevíraná lahvička slabě cvakla, stáhl se do nejvzdálenějšího kouta chodby, kde se ukryl za vysokou prosklenou skříň.

Ramsey jako vtělené utrpení balancoval nad sklem. V jedné ruce fiolu, druhou si shrnoval vlasy z čela.

Pak se otočil, jako by hodlal projít zpět směrem k Elliottovi, aniž ho spatřil.

Světlo se mírně změnilo – to k nim pronikl první příslib rána v podobě takřka hmatatelných kovově šedých paprsků, jež rozechvěly prosklené vitríny a skříně po celé dlouhé chodbě měňavým leskem.

Ramsey se zadíval zpátky. Elliott zaslechl jeho povzdech. Chápal jeho utrpení, ač bylo šílené, nepopsatelné.

Bezmocně sledoval, jak Ramsey odstraňuje lehké skleněné víko rámované dřevem a staví ho tiše opodál, jako by obracel stránku v knize, aby se mohl dotknout mrtvé uvnitř. S neočekávanou rychlostí znovu vyňal fiolu a světélkující bílá tekutina po kapkách kanula na ležící tělo, jak pohyboval nádobkou sem a tam.

„To je marné, takhle to nemůže fungovat," bručel si Elliott polohlasem. Přimkl se ke stěně ještě těsněji a sledoval scénu skrz skleněné stěny skříně.

Zděšen a fascinován viděl Ramseyho roztírat tekutinu po ženiných údech. Pak se něžně sklonil, snad jí chtěl přiložit fiolu k ústům.

Ozval se chvějivý zvuk. Elliott tiše vydechl, Ramsey couvl a přitiskl se ke zdi. Fiola mu vypadla z ruky a kutálela se po kamenné podlaze. Uvnitř se třpytilo pár zbylých kapek zázračného nápoje. Ramsey zíral na věc před sebou.

Tmavá masa v mělkém loži schrány se pohnula. Elliott to viděl. Zaslechl přerušovaný zvuk. Dech…!

Pro Boha živého, cos to udělal, člověče? Cos to probudil?

Dřevěná schrána hlasitě zapraskala; její úzké nohy se zatřásly. Věc se protahovala, vstávala.

Ramsey couvl do chodby. Tlumeně vykřikl. Za ním stojící Elliott viděl, jak si mrtvá sedá. Dřevěná vitrína se roztříštila a rozpadla na kusy. Hluk se rozléhal celým muzeem. Ta věc stála pevně na nohou! Záplava rozcuchaných černých vlasů jí spadala na ramena jako závoj. Zčernalá kůže jasněla, měnila se. Bytost vydala strašlivý skřek a pozvedla kostnaté ruce.

Ramsey couval, drmolil zoufalou modlitbu plnou jmen staroegyptských bohů. Elliott si pro jistotu přiložil dlaň na ústa.

Bosé nohy šátraly po kameni suchým zvukem, jaký vydávají krysy šplhající po stěnách. Svěsila ruce a mířila přímo k Ramsesovi.

V obrovských očích měla světlo, víčka jí chyběla, ale vlasy houstly, kroutily se jako v rukou kadeřníka, černaly a stáčely se po vyschlé šíji.

Ale, Bože, co jsou ty bílé skvrny, které má po celém těle? Byly to kosti, obnažené kosti, v místech, kde kůže možná po celá staletí

chyběla! Kost na levé noze, kost v pravém chodidle, obnažené články prstů, jež se natahovaly po Ramsesovi.

Není úplná. Probudil jsi neúplnou mumii!

Okno nad nimi se rozjasnilo. První denní paprsky proťaly příšeří. Ramsey stále couval, minul Elliotta, klopýtal ke vzdálenému zábradlí schodiště. Mrtvá ho pronásledovala čím dál rychleji, dokud se nedostala na sluneční světlo.

Pak vztáhla ruce, jako by se snažila zachytit jeho paprsky. Naříkavé dýchání bylo rychlé, úpěnlivé až panické.

Seschlá kůže rukou i tváře zbronzověla, s každým slunečním dotekem bledla a stávala se lidskou.

Mrtvá se kroutila a pohupovala, jako by ji světlo napájelo. Zraněná místa, která obnažovala holé kosti, mokvala krví.

Elliott zavřel oči. Na okamžik snad dokonce ztratil vědomí. Uvědomoval si hluk vycházející z přízemí. V zadní části budovy práskly dveře.

Otevřel oči a uviděl, že se mrtvá přibližuje. Ohlédl se přes rameno. Ramses se lepil k zábradlí schodiště a v očích se mu zračil neskrývaný děs.

Bože na nebi, vrať ji zpátky! Elliott ucítil povědomé pálení v prsou, povědomou úzkost. Levým ramenem mu proběhla bolest. Vší silou se opřel o stříbrnou hůl. Nutil se dýchat, nutil se udržet se na nohou.

Kostnatá mumie se zacelovala. Kůže už měla stejný odstín jako Elliottova a vlnitá hříva černých vlasů dokonale kryla ramena. Změnil se i oděv. V místě, kam dopadl elixír, byl rubáš zase čistě bílý. Skřek odhalil zuby bez dásní. Plnící se ňadra protrhla zbytky lnu, který visel dolů a zamotával se jí mezi nohy, jež se vratce šinuly kupředu.

Nespouštěla oči z muže na konci chodby. Zrychlil se jí dech, ústa se rozšklebila.

Z přízemí se ozval hluk, ostrý hvizd píšťalky a arabské výkřiky.

Ramses se otočil. Stoupali po schodišti. Jejich výkřiky mohly znamenat jen to, že ho zahlédli.

V panice se obrátil zpět k zubožené postavě, která se neustále přibližovala.

Ze rtů jí unikl drásavý vzlyk.

„Ramsesi!“

Hrabě zavřel oči. Když je otevřel, spatřil, jak ho žena s napřaženýma kostnatýma rukama míjí.

Někdo zařval: „Stůjte!“ a následoval výstřel. Bytost vykřikla a chránila si uši rukama. Zděšeně couvla. Ramses byl zasažen; postavil se čelem k přicházejícím mužům. Pak se zoufale otočil k ženě. Další série výstřelů. Koridorem se rozlehl ohlušující zvuk. Ramses přepadl na mramorové zábradlí.

Žena se otřásla, dlaně stále na uších. Zdálo se, že mezi kamennými sarkofágy na protilehlé straně chodby ztrácí rovnováhu. Když se znovu rozlehl pronikavý hvizd, zavyla strachy.

„Ramsesi!“ Byl to řev raněného zvířete.

III.

Elliott znovu téměř ztratil vědomí. Zavřel oči a s nejvyšším úsilím naplnil plíce vzduchem. Levá ruka, jíž křečovitě svíral vycházkovou hůl, byla zcela necitlivá.

Slyšel, jak ostraha vleče Ramsese ze schodů. Bylo jasné, že s nimi zápasí, ale bylo jich na něj moc.

A žena zmizela! Pak opět zaslechl klapání chodidel po kamenné podlaze. Mezi sklem vitríny ji spatřil na útěku do vzdáleného konce chodby. Se skučením lapala po dechu a vytratila se postranními dveřmi.

V přízemí veškeré zvuky ustaly. Ramsese podle všeho deponovali z muzea. Během několika minut se muži rozhodné vrátí a budou zde pátrat.

Elliott hrubě ignoroval bolest v prsou a pospíšil dál chodbou. Dostal se k bočním dveřím právě včas, aby spatřil, jak se mu ženská postava ztrácí na posledních stupních služebního schodiště.

Rychle se vrátil a obhlédl prostor pod prosklenými skříněmi. V šedém přísvitu tam světélkovala Ramsesova fiola. Po kolenou se mu podařilo nádobku nahmatat, zavřít uzávěr a schovat ji do saka. Pak přemohl závrať a pronásledoval ženu dolů po schodech. Necitlivou nohu táhl za sebou. Na půl cesty ji zahlédl, rozzuřenou, potácející se. Jedním hnátem šátrala v temnotě.

Náhle se otevřely dveře, štěrbinou do chodby proniklo žluté světlo. Vešla uklízečka, tělo i vlasy po muslimském způsobu zcela zahalené hábitem z černé látky. V pravé ruce držela prachovku.

Okamžitě si všimla přízračného zjevu. Hlasitě vykřikla, upustila hadr a prchala zpátky do osvětlené místnosti.

Poraněná bytost zasyčela a jala se příšerně ječící uklízečku pronásledovat. Kostnaté hnáty napřažené, jako by chtěla ten nepříjemný zvuk zarazit.

Elliott postupoval co nerychleji. Než se mu podařilo dostat se ke dveřím osvětlené služební místnosti, křik utichl. Jen vstoupil, zahlédl, jak se tělo mrtvé uklízečky kácí k zemi. Měla zlomený vaz, z prsou servanou kůži a skelné oči obrácené v sloup. A roztrhaná žena v cárech ji překročila, aby se podívala do malého zrcadla nad umyvadlem.

Když spatřila svůj odraz, z hrdla se jí vydraly bolestivé vzlyky. Roztřásla se, namáhavě zalapala po dechu, natáhla ruku a dotkla se zrcadla.

Elliott už pokolikáté málem zkolaboval. Pohled na mrtvé tělo a děsivou bytost u zrcadla, to bylo víc, než dokázal snést. Přesto ho zcela přemáhala bezohledná fascinace, jako nakonec už od samého začátku. Musí udržet všech pět pohromadě. K čertu s bolestí v prsou i s nevolností v hrdle.

Rychle za sebou zavřel dveře. Ten zvuk ji vyplašil. Otočila se, ruce připravené k útoku. Příšernost jejího zjevu ho na chvíli úplně paralyzovala – světlo žárovky k ní totiž bylo nemilosrdné. Oči jí hřezly z rozežraných důlků, z rány v boku prosvítalo bílé žebro. Měla pryč polovinu úst a obnažená klíční kost se ztrácela v prýštící krvi.

Dobrý Bože, jak asi musí trpět, ubohá nešťastná bytost!

Vydala hrdelní výkřik a vrhla se po něm. Elliott rychle promluvil řecky:

„Jsem přítel," oznámil jí. „Přišel jsem ti nabídnout útočiště." Jeho znalost starověkého jazyka nestačila, přešel tedy do latiny: „Důvěřuj mi. Nedopustím, aby se ti něco stalo."

Ani na vteřinu ji nespustil z očí. Prohrábl se černými svršky na stěně. Bylo tam přesně to, co potřeboval: jeden z těch beztvarých hábitů, jaké nosí muslimské ženy na veřejnosti.

Beze strachu k ní přistoupil, přehodil jí přes hlavu plášť a stáhl jej přes ramena. Její ruka mu okamžitě přispěchala na pomoc. Zahalila si tvář, až na vyděšené oči.

Odvedl ji do chodby a zavřel za nimi dveře, aby nebylo vidět mrtvé tělo uklízečky. Z vrchního patra k nim dolehl hluk a výkřiky.

Uvědomil si, že má po pravici služební dveře, otevřel je a vyvedl ji na ulici, kde je přivítalo jasné slunce.

Za malou chvíli už byli daleko od muzea, ztraceni ve směsici nekonečného davu Arabů, muslimů i západních turistů, který je k vidění po celé Káhiře. Tisíce chodců se pohybují všemi směry, vzdor ječícím klaksonům aut a prodírajícím se oslím spřežením.

Když žena zaslechla zvuk klaksonu, ztuhla. Pohled na předjíždějící automobil ji přiměl stáhnout se zpět a poděšeně vykřiknout. Elliott k ní znovu promluvil latinsky. Ujišťoval ji, že se o ni postará, že jí najde bezpečné útočiště.

Nedokázal odhadnout, zda mu porozuměla. Pak utrápeným hlasem pronesla latinský výraz pro potravu. „Jíst a pít," zaskuhrala. Drmolila ještě něco dalšího, ale nerozuměl jí. Znělo to jako modlitba. Nebo kletba.

„Zajisté," přisvědčil. Když zjistil, že mu rozumí, šla mu latina hned lépe. „Poskytnu ti vše, co žádáš. Postarám se o tebe. Věř mi."

Ale kam ji vezme? Napadlo ho jediné místo. Musí se dostat do staré Káhiry. Má se odvážit usadit ono ubohé stvoření do taxíku? Raději zamával na projíždějící koňskou drožku. Dobrovolně se vyšplhala na kožené sedadlo. Jak to ale dokáže on, když sotva popadá dech a jeho levá noha je k nepotřebě? Umístil pravé chodidlo pevně na schůdek a vyšvihl se nahoru pomocí pravé ruky. A pak, za celý svůj život nejblíže mdlobám, usedl vedle zahalené postavy a z posledních sil dal pokyny kočímu.

Drožka se prodírala kupředu, kočí křičel na chodce a práskal kolem sebe bičem. Nebohá bytost na sousedním sedadle srdceryvně naříkala. Zahalila si celou tvář.

Objal ji, aniž se pozastavoval nad tím, že pod tenkou tkaninou cítí holou kost. Držel ji pevně, snažil se pravidelně dýchat a latinsky jí opakoval, že je přítel a že se o ni postará.

Zatímco drožka míjela Britskou čtvrť, snažil se přemýšlet. V tak zubožením stavu nebyl s to srovnat si v hlavě a rozumově vysvětlit, čeho se stal svědkem, ani to, co sám udělal. Útržkovitě si uvědomoval, že viděl zázrak a následně vraždu a že to první pro něj znamená nekonečně víc než druhé. A potom ještě něco – že se teď nachází v moci neodvolatelné kletby.

~ ~ ~

Julie se sotva probudila. Tomu, co jí právě tvrdil zřízenec ve dveřích jejího apartmá, určitě špatně rozuměla.

„Ve vězení? Za vloupání do muzea? Bože, tomu nemohu uvěřit.“

„Slečno Stratfordová, byl těžce raněn. Došlo k omylu.“

„K jakému omylu?“

~ ~ ~

Doktor zuřil. Jestli je ten muž těžce raněn, nemá co dělat ve vězení, měli ho rovnou odvézt do nemocnice.

„Ustupte!“ houkl na uniformované muže. „Co jste to proboha zač? Popravčí četa?“

Na vysokého tmavovlasého muže přitlačeného ke zdi mířilo na dvacet ručnic. Košili měl posetou skvrnami od zaschlé krve a vymknuté rameno, rovněž celé zakrvácené. Pohled na doktora v něm vyvolal paniku.

„Nepřibližujte se!“ křičel. „Nesmíte mě prohlížet. Vaše lékařské nástroje se mě ani nedotknou. Jsem v pořádku a chci se dostat odtud.“

„Pět kulek,“ pošeptal doktorovi do ucha policista. „Na vlastní oči jsem ty rány viděl, to vám tedy řeknu. Zřejmě nedokázal vydržet…“

„Dovolte, ať vás prohlédnu!“ Doktor se k němu pokusil přiblížit.

Mužova pěst se proti němu okamžité vymrštila a černá doktorská brašna se dotkla stropu. Raněný pak odrazil jednu z ručnic, která hned vystřelila, potom přirazil ke zdi několik policistů. Doktor upadl na kolena. Brýle se mu svezly na podlahu a na ruku mu šlápl jeden z vojáků, kteří se hrnuli do místnosti.

Rozlehl se výstřel. Pak výkřiky a arabské kletby. Kde má brýle? Musí najít své brýle.

Někdo mu pomáhal na nohy. Podával mu sklíčka, která si doktor rychle nasadil.

Zahlédl civilizovanou anglickou tvář.

„Jste v pořádku?“

„Co se sakra stalo? Kde je? Znovu ho postřelili?“

„Ten chlap má páru jako býk. Prorazil zadní dveře i s mřížemi a utekl.“

~ ~ ~

Zaplať pánbůh, že je s ní Alex. Elliotta nemohli najít. Samir odešel na policejní stanici, aby zjistil, co se dá dělat. Když byli předvedeni Alex s Julií, s úlevou zjistila, že bude jednat s guvernérovým tajemníkem Milescm Wintropem, ne se samotným guvernérem. Miles chodil s Alexem do školy, Julie ho znala od dětství.

„Milesi, to je nedorozumění,“ začal Alex. „Musí to být nedorozumění.“

„Milesi,“ doplnila ho Julie, „myslíš, že bys mohl zařídit jeho propuštění?“

„Julie, situace je složitější, než si uvědomujete. Za prvé, Egypťané nemají příliš v lásce lidi, kteří se vloupali do jejich světově proslulého muzea. A k tomu teď musíme připočíst ještě krádež a vraždu.“

„O čem to mluvíš?!“ vyhrkla Julie.

„Milesi, Ramsey by nikoho nezabil,“ přidal se k ní Alex. „To je naprosto, absurdní.“

„Doufám, že máš pravdu, Alexi. Nicméně v muzeu našli mrtvou uklízečku; měla zlomený vaz. Ve druhém poschodí někdo ukradl mumii a váš přítel uprchl z vězení. A teď mi oba řekněte, jak dobře toho člověka znáte.“

~ ~ ~

Uháněl pryč po střechách, úzké uličky mezi nimi bral přeskokem. Zastavil se až po delší době. Pronásledovatelé ho ztratili, zachytil vzdálené výstřely ručnic. Snad se postříleli navzájem. Bylo mu to srdečně jedno.

Seškrábal se dolů do ulic a utíkal dál. Zakrátko se z ulic staly uličky lemované domy s vysokými okny a dřevěnými okenicemi. Vytratily se anglické obchody a ukazatele. Míjeli ho jen Egypťané,

vesměs skupinky starších žen se závoji přes vlasy a tváře. Když viděly zakrvácenou košili a roztrhané šatstvo, spěšně odvracely oči.

Uchýlil se do jednoho postranního vchodu a zalapal po dechu. Pomalu zabloudil rukou pod sako. Zranění už byla zvenčí zhojená, i když uvnitř ještě probíhalo hojivé chvění. Nahmatal široký pás na peníze. Lahvičky s elixírem zůstaly netknuté.

Zpropadené nádobky! Kéž by byl nikdy neodvezl elixír z bezpečné skrýše v Londýně! Nebo kdyby je byl raději zapečetil do hliněné nádoby a hodil do moře!

Co by vojáci udělali, kdyby se jim elixír dostal do rukou? Nedokázal snést představu, jak blízko se té možnosti ocitl.

Nyní se však musí vrátit do muzea. Musí ji najít. Bál se pomyslet na všechno, co se jí zatím mohlo přihodit.

Nikdy dřív necítil takovou lítost. Ale už se stalo – podlehl pokušení a probudil napůl zetlelé tělo ve vitríně.

Teď musí nést následky své pošetilosti, musí zjistit, je-li v tom těle ještě alespoň jiskřička inteligence.

Ale co ho to probůh napadá? *Vždyť ho volala jménem!*

Obrátil se a spěchal dál. Potřebuje přestrojení. Nemá čas něco kupovat, sebere ho, kde to jen půjde. Prve zahlédl šňůry s prádlem. Běžel, dokud na jednu takovou v průchodu nenarazil.

Beduínské šaty – róba s dlouhými rukávy a šátek. Zmocnil se jich jediným škubnutím. Zahodil sako a honem se převlékl, nakonec si zuby utrhl kus provazu, aby měl šátek čím upevnit.

Tak, a je z něho ukázkový Arab, až na ty modré oči. Naštěstí věděl, kde se dostanou sluneční brýle. Viděl je v bazaru po cestě k muzeu. Rozběhl se jako o život.

~ ~ ~

Když se Henry předešlého dne vrátil z hotelu Shepheard's, udržoval se alkoholem na hranici bezvědomí. Přiměl ho k tomu krátký rozhovor s Elliottem, který mu nadobro vzal nervy.

Připomínal si, že si hraběte z Rutherfordu oškliví a že sám míří do Ameriky, kde neuvidí ani Elliotta, ani nikoho jemu podobného.

Přesto ho to setkání pronásledovalo. Vždycky, když jen trochu vystřízlivěl, spatřil Elliottův pohrdavý pohled, slyšel jeho chladně nenávistný hlas.

Elliott měl kuráž, když s ním takhle dokázal mluvit. Před lety měl Henry po tom kratičkém hloupém poměru moc Elliotta zničit. Neudělal to jen proto, že by to bylo kruté. Vždycky za to ale tak nějak samozřejmě počítal s Elliottovou vděčností, což přičítal jeho trpělivosti a slušnosti. Elliott k němu byl po celé roky vzorně zdvořilý.

Včera ovšem ne. Strašné na tom bylo, že Elliottova nenávist byla odrazem Henryho pocitů ke všem lidem, které znal. To ho činilo roztrpčeným a zahořklým.

A nadto ho to děsilo.

Musí se od nich dostat pryč, ode všech, zdůrazňoval si. Jen ho kritizují, nechápou ho, a přitom sami nestojí za zlámaný groš.

Až odjedou z Káhiry, tak se vykoupe, přestane pít, zajede do Shepheard's, kde se pár dní vyspí. Pak uzavře obchod s otcem a odpluje do Ameriky se vším nezanedbatelným bohatstvím, které se mu podařilo nashromáždit.

Zatím se hodlal stranit jejich společnosti. Dnes nebudou žádné karty, takže si pohoví a bude nerušeně nasávat, jen tak si snít v proutěném křesle a jíst, co mu Malenka uchystá – pokud se mu bude chtít.

Malenka začínala být mírně otravná. Připravila mu anglickou snídani a chtěla, aby jedl u stolu. Jednu jí vrazil hřbetem ruky a rozkázal, ať ho nechá o samotě.

I tak nerušeně pokračovala v přípravě snídaně. Slyšel pískání konvice. Na proutěném stolku v patiu rozložila porcelánový servis.

K čertu s ní. Má v sobě tři lahve skotské, což je dost. Možná zamkne zevnitř dveře, když bude mít příležitost. Představa, že tam zůstane sám, se mu docela zamlouvala. Může pít, kouřit a snít. Možná si poslechne gramofon. Zvykl si už i na toho odporného papouška.

Jak si tak hověl, papoušek skřehotal, pokřikoval, popolézal sem a tam po stěnách klece. Vlastně vypadal spíš jako velká šedá štěnice. Možná by ho měl zabít, až bude Malenka někdy pryč.

Cítil, jak upadá do blaženého nevědomí na pokraji snu. Jemně usrkl whisky a nechal hlavu přepadnout na stranu. Uviděl Juliin dům, knihovnu, ucítil, jak mu ta stvůra šátrá po ramenou a odkudsi z hloubi hrdla se mu začal drát výkřik.

„Bože!“ vyrazil ze sebe a upustil sklenku. Kdy ten sen konečně skončí…

~ ~ ~

Elliott se musel zastavit, aby nabral dech. Pres černou látku na něj zíraly dvě vypouklé oči. Zdálo se, že se je snaží ve slunečním světle mhouřit, ale ohlodaná víčka nemohla úplně zavřít. Rukou si přitáhla závoj o něco těsněji, snad se chtěla schovat před jeho zvídavým zrakem.

Tichým šeptem v latině ji žádal o trpělivost. Drožka se nemohla dostat do bezprostřední blízkosti domu, k němuž směřovali. Zbytek museli ujít pěšky.

Otřel si čelo kapesníkem. Ale počkat – ta ruka, jež přidržuje tkaninu před jejími ústy. Znovu na ni pohlédl. Sálající slunce ji změnilo. Rána odhalující kloub se téměř zacelila.

Zadíval se na ni, pak znovu na její oči. Ale ano, víčka se vyplňovala a přibyly dlouhé černé řasy, které zakrývaly malomocně působící kůži.

Vzal ji kolem ramen. Přitiskla se k němu, křehká třesoucí se bytost. Tiše vzdychla.

Uvědomil si, že voní, sladkým, těžkým, ale příjemným parfémem. Vlastně také slabě páchla bahnem a říčními nánosy, ale to skutečně jen nevýrazně. Všechno přemohla silná kořeněná voňavka. Přes černou tkaninu cítil její tělesné teplo.

Dobrý Bože, co je to za lektvar a čeho všeho je schopen!

„Jsme na místě, drahá,“ promluvil anglicky. „Už jen pár kroků. Jsou to ty dveře na konci.“

Cítil, jak ho objímá. Mocným stiskem ho nadzvedla sňala tím tíhu z jeho znehybnělé levé nohy. Bolest levém boku se zmírnila. Zasmál se úlevou. Vlastně by málem rozesmál hlasitě, ale potlačil to v sobě. Mlčky její pomocí pokračoval dál ke dveřím. Chvíli si oddechl a potom zabušil pěstí.

Dál by nedošel.

Dlouho se nic nedělo. Klepal tedy znovu a znovu.

Pak někdo otevíral závoru a objevil se Henry. Měl na sobě jen zelený župan a byl neoholený, opilecky po nich pošilhával.

„Co tady, sakra, chcete?“

„Pusť mě dovnitř.“ Elliott strčil do dveří a vstoupil do předpokoje následován zahalenou ženou. Zoufale se postavila zastřenou tváří k hraběti.

Nejasně si všiml, že je to tu přepychově zařízeno – koberce, nábytek, na mramorovém baru svítily broušené karafy. Za klenutým průchodem bylo vidět tmavou krásku v saténovém tanečním kostýmu – zřejmě Malenka – jak nakládá na podnos kouřící jídlo, malé pomerančovníky se pnuly proti obílené stěně zahrady.

„Kdo je ta ženská?!“ naléhal Henry.

Elliott se za její vydatné podpory posadil do křesla. Všiml si, že Henry studuje ženiny nohy. Zahlédl holou kost nártu. Po tváři mu přelétl výraz odporu a zmatku.

„Kdo je to?! Proč jsi ji sem přivedl?!“

Křečovitě couvl, narazil přitom do sloupu, který rozděloval loubí vedoucí do zahrady. Hlava mu nebezpečně narazila na kámen.

„Co je s ní?!“ vyrazil ze sebe.

„Klid. Všechno ti vysvětlím,“ zašeptal Elliott. Bolest v hrudníku mu bránila formulovat slova. Když konečně spočinul v proutěném křesle, cítil, že se Kleopatřin stisk uvolňuje. Zaslechl tichý vzdech. Vzhlédl a uvědomil si, že přes pokoj zahlédla láhve na baru, které se třpytily ve světle ze dvora.

S úpěním přistoupila k nápojům. Černá látka jí sjela z hlavy a pak i z ramen. Zcela přitom odhalila žebra prosvítající skrz zranění v zádech a zbytky rubáše, jež sotva kryly její nahotu.

„Pro lásku Boží, jen nepanikař,“ vykřikl Elliott na Henryho.

Ale bylo pozdě. Henry zbledl, roztřásly se mu rty. Za ním na dvorku Malenka vydala hrdelní výkřik.

Raněné stvoření s žalostným zavytím upustilo láhev.

Henry vytáhl ruku z kapsy, na slunečním světle se zaleskla stříbrná hlaveň pušky.

„Henry, nedělej to!“ varoval ho Elliott. Snažil se zvednout z křesla, ale nešlo to. Výstřel zazněl se stejně nervy drásající ozvěnou jako v muzeu. Papoušek zaskřehotal.

Zraněná žena vykřikla, vytrhla si z prsou kulku, a pak se za hlasitého řevu vrhla po Henrym.

Henryho vytí nemělo nic společného s lidským hlasem. Couval do dvora a slepě pálil jednu ránu za druhou. Žena bolestivě úpěla, přiblížila se k němu, vytrhla mu pistoli a uchopila ho za krk. Bojovali spolu v nehezké parodii valčíku. Henry po ní zoufale chňapal, ona pevně svírala jeho krk. Převrátili proutěný stolek. Porcelánový servis se rozkutálel po dláždění. Doklopýtali až do pomerančovníkového houští, zasypal je příval úzkých lístků.

Malenka se vyděšeně choulila ke stěně.

„Elliotte, pomoz mi!“ křičel Henry. Tělo měl vzpříčené dozadu, vykloubená kolena, mával kolem rukama v hloupé snaze chytit stvoření za vlasy.

Elliott se úspěšně dostal na konec loubí. Zrovna včas, aby zaslechl zvuk lámající se kosti. Uskočil při pohledu na Henryho bezvládné tělo, jež se měkce složilo k zemi.

Stvoření klopýtalo s úpěním zpět, pak se dalo do nářku. Ústa se mu stáhla a – jako v muzeu – odhalila zuby bez dásní. Cáry rubáše byly na jednom rameni roztržené, průsvitným plátnem vystupovaly temně růžové bradavky. Na zbývajících obinadlech zasychaly velké krůpěje krve, pruhy plátna na jejích stehnech odpadávaly při každičkém kroku. Oči podlité slzami a krví si měřily mrtvé tělo, rozházené jídlo a páru z horkého čaje.

Pomalu se svezla na kolena, sbírala vdolečky a cpala si je do úst. Na všech čtyřech chlemtala rozlitý čaj. Prsty nabírala marmeládu a náruživě ji srkala. Zakousla se do slaniny – spolykala najednou celý plátek.

Elliot ji v nastalém tichu mlčky pozoroval. Sotva si všiml Malenky, která tiše přeběhla a skrčila se za něj. Vědomě pravidelně mělce dýchal a současně poslouchal, jak mu buší srdce.

Stvoření snědlo máslo i vejce, které drtilo a loupalo mezi zuby. Když už nebylo co jíst, zůstalo na kolenou a dívalo se na své vztažené ruce.

Slunce zahltilo malý dvorek a jeho paprsky se mu vpíjely do vlasů.

Elliott se od toho pohledu nemohl odtrhnout. Nedokázal vstřebat a posoudit, co viděl. Nepřetržitý šok ze všeho, čeho byl svědkem, byl na něj příliš.

Náhle se stvoření natáhlo na dláždění a vystavilo se slunci. Tlumeně naříkalo, prsty škrábalo po rozžhavených dlaždicích. Pak se otočilo na záda a poddalo se plnému slunečnímu žáru tam, kam nesahaly nepatrné stíny pomerančovníkových keřů.

Na chvíli se ta děsivá žena zadívala na sálající oblohu, pak obrátila oči v sloup, takže bylo vidět jen půlměsíc duhovky.

„Ramsesi," zašeptala. Ňadra se jí neznatelně chvěla pravidelným dechem, jinak ležela bez hnutí.

Hrabě se obrátil a natáhl se po Malence. S její pomocí doklopýtal zpět do křesla. Cítil, jak se domorodá žena chvěje. Tiše se posadil na vyšívaný polštář a hlavou spočinul na vysokém okrouhlém opěradle z pichlavého ratanu. To je noční můra, pomyslel si. Ale nebyla. Viděl to stvoření vstávat z mrtvých. Viděl, jak zabilo Henryho. Co by měl proboha udělat?

Malenka mu visela na lokti, pak se pomalounku přesunula na kolena. Měla široce otevřená ústa a oči bez výrazu. Zírala směrem do zahrady.

Kolem Henryho obličeje se shlukovaly mouchy hodující na zbytcích jídla.

„No tak, no tak. Nic ti neudělá," šeptal Elliott. Bolest hrudníku pomalounku polevovala. V levé paži se mu rozlévalo horko. „Neublíží ti, slibuju." Jazykem si navlhčil rty a přinutil se pokračovat. „Je nemocná. Musím se o ni postarat. Neublíží ti, rozumíš?"

Přitiskla se k jeho zápěstí, čelo opřela o opěradlo křesla. Po chvíli konečně promluvila:

„Žádnou policii," prosila tak tiše, že ji bylo sotva slyšet. „Žádná Angličan mi nevzít můj dům."

„Ne," zamumlal Elliott na souhlas. „Žádnou policii, nechceme žádnou policii."

Chtěl ji pohladit po hlavě, ale nedokázal se přimět k pohybu. Tupě se díval do slunce, kde spočívala natažená postava s třpytícími se vlasy a mrtvý muž.

„Já se postarám…," šeptala dál Malenka. „Odnesu moje Angličan pryč. Žádnou policii."

Elliott ji nechápal. O čem to mluví? Pak se mu rozsvítilo.

„Dokážeš to?"

„Ano, já dokážu to. Přijít přátelé a odnést Angličan pryč."

„Tak dobře," vydechl. Bolest v hrudi znovu vzrostla. Podvědomě sáhl pravou rukou do kapsy a vytáhl svorku na peníze. Sotva schopný pohnout prsty levé ruky oddělil dvě desetilibrové bankovky.

„Pro tebe," hlesl a – vyčerpán předchozím úsilím – zavřel oči. Cítil, jak mu bere peníze z dlaně. „Musíš být opatrná, nesmíš nikde prozradit, co jsi viděla."

„Já nikomu neřeknu. Postarám se… To můj dům. Můj bratr dát mi ho."

„Ano, chápu. Budu zde jen krátce, slibuji. A ta žena odejde se mnou. Ale prozatím buď trpělivá. Dostaneš další peníze, mnohem víc." Znovu se soustředil na svorku s penězi. Vyňal několik dalších bankovek a vnutil jí je, aniž by je počítal. Opřel se a zavřel oči. Slyšel ji cupitat přes koberec. Pak se ho znovu dotkla.

Když vzhlédl, uviděl ji v černém, další černý hábit měla složený v ruce.

„Ty zakrýt," zašeptala a očima pohnula ke dvorku.

„Zakryju ji," slíbil a znovu zavřel oči.

„Ty zakrýt!" Znělo to zoufale. Opakoval souhlas.

S velkou úlevou ji slyšel vycházet a zavírat venkovní dveře.

~ ~ ~

Ramses procházel muzeem v dlouhé splývavé říze beduínů, prodíral se návalem turistů, prohlížel si temnými brýlemi konec chodby, kde stávala vitrína. Slehla se po ní země, jako by tam nikdy nestála. Žádné rozbité sklo, žádné kousky dřeva a fiola, kterou nezodpovědně upustil, byla rovněž tatam.

Kde může být? Co se jí stalo? S hrůzou si představil vojáky, kteří ho odvlekli. Padla jim snad do rukou?

Šel dál, otáčeje se na každém rohu, očima těkal po sochách a sarkofázích. Jestli kdy za celou dlouhou dobu své existence zažil něco tak strašného, potom si to nepamatoval. Neměl nejmenší právo se zde procházet, dýchat vzduch s ostatními lidmi.

Nevěděl, kam se podít ani co dělat. Jestli něco brzy nevymyslí, tak zešílí.

~ ~ ~

Uplynula čtvrthodina, možná méně. Zakryj ji, nu ano. Lepší ale bude dostat ji ze zahrady, než přijdou Malenčini „přátelé“. Oživlá mumie apaticky ležela na slunci, tu a tam něco ze spánku zašveholila.

Elliott uchopil vycházkovou hůl a postavil se na nohy. Levá noha už nebyla necitlivá, což znamenalo, že ho zase začala bolet.

Přešel do ložnice. Proti nejvzdálenější stěně stála vysoká, staromódní viktoriánská postel. Bílá moskytiéra odrážela sluneční světlo z otevřených okenic.

Odkládací stůl byl umístěn vlevo od okna, v nejvzdálenějším levém koutě pak stála skříň s otevřenými zrcadlovými dveřmi, jež prozrazovaly obsah: řadu vlněných sak a obleků.

Na odkládacím stole měl své místo malý přenosný gramofon. Za ním v lepenkové krabici zahlédl řadu gramofonových desek: „Učíme se anglicky“, stálo na nich tučným písmem. Pak nějaká deska s taneční hudbou, popelník, několik časopisů a poloprázdná láhev skotské.

Dveře vedle postele vedly do evropsky zařízené koupelny s měděnou vanou a ručníky.

Dalšími dveřmi prošel do protějšího pokoje, který tvořil západní stěnu patia. Všechny okenice byly zavřené. Tmavá kráska zde přechovávala třpytivé taneční kostýmy a lacinou bižuterii. Avšak jeden šatník přetékal západním šatstvem s nabíráním, moderními střevíčky, nadýchanými slunečníky a párem neuvěřitelně širokých klobouků.

K čemu všechny šaty, když ta ubohá poraněná osoba musí být skryta před zvědavými pohledy. Na spodní polici našel úhledně

složené tradiční muslimské řízy. Takže ji může obléknout, tedy dovolí-li mu Malenka nějaký ten hábit odkoupit.

Zastavil se ve dveřích, aby si oddechl. Zadíval se na královskou postel v plném slunečním světle: moskytiéra stékala z kovového kruhu, který se – ne nepodoben koruně – skvěl vysoko nad postelí. Byl to nezměrně snový okamžik. Před očima mu vyvstal obraz mrtvého Henryho, přesto nic necítil. Snad až na mrazivý strach, který ho připravoval o samotnou vůli k životu. Vůli žít. Má v kapse fiolu. Má několik kapek vzácné tekutiny!

Ani to mu nic neříkalo, nerozptýlilo to jeho otupělost. V muzeu mrtvá uklízečka, na dvorku mrtvý Henry, raněná žena z onoho světa leží natažená ve slunečním světle…

Nedokázal uvažovat. Proč by se měl snažit? Musí se dostat k Ramsesovi, tím jediným si byl jistý. Ale kde je Ramses? Co mu udělaly kulky? Je stále v zajetí mužů, kteří ho odvlekli z muzea?

Nejdříve žena. Musí ji uvést dovnitř a schovat, aby mohlo být odstraněno Henryho tělo.

Mohla by stejně dobře zaútočit na muže, kteří ho přijdou uklidit. A jediný pohled na ni může přivodit ještě další škody.

Vybelhal se na dvorek a snažil se pročistit si hlavu. On a Ramses nejsou přece nepřátelé. Teď jsou dokonce spiklenci a možná… Ale v tu chvíli neměl více sílu na sny a ambice, soustředil se pouze na nezbytné.

Několika opatrnými kroky se přiblížil ke spící ženě.

Polední slunce pálilo, až o ni dostal strach. Zastínil si oči, protože to, co viděl, nemohla být pravda.

Ač těžce naříkala a nadále trpěla, ležela před ním žena nevýslovné krásy.

Pravda, havraními vlasy stále prosvítala holá kost, v čelisti jí zelo něco obnaženého chrupu, dva prsty pravé ruky zůstávaly kostmi a klouby jí mokvaly krví. Dosud jí nezmizela zející rána v hrudi, která odhalovala bílé žebro zarůstající jemnou žilkovanou membránou tkáně.

Ale tvář už získala lidské rysy! Na nádherně modelovaných lících kvetla zdravá barva. Ústa byla jedinečně tvarovaná a karmínově rudá, její pleť po celém těle získala krásně olivový nádech.

Bradavky měla tmavě rudé, ňadra plná a pevná.

Co se děje? Potřebuje snad elixír k úplnému působení čas?

Pomalu se přiblížil. Začal ho sužovat žár. Zatočila se mu hlava. Znovu byl nucen čelit ztrátě vědomí. Nahmatal za sebou sloup a opřel se o něj, nespouštěje přitom oči z ženy, která právě teď otevřela světle oříškové oči.

Pohnula se, pozvedla pravou ruku a zadívala se na ni. Musela cítit, že se s ní něco děje. Zdálo se, že ji její zranění souží. S těžkým povzdechem se dotkla krvácejícího okraje otevřené rány v ruce.

Pokud chápala, že se vlastně uzdravuje, nedávala to nijak znát. Nechala paži bezvládně klesnout a za tichého naříkání zavřela oči.

„Ramsesi," vzdychla jakoby v polospánku.

„Následuj mě," promluvil Elliott latinsky. „Pojď dovnitř, do pořádné postele."

Podívala se na něj nechápavě.

„Slunce tam pálí stejně," doplnil. A než dořekl, tak mu to konečně došlo. Slunce ji uzdravovalo! Viděl, jak účinkuje na její ruku, když projížděli ulicemi. Byla to jediná nezahalená část těla, s výjimkou očí, které se rovněž hojily.

Ovšem, slunce přece probudilo k životu také Ramsese. Odtud záhadné nápisy na rakvi, jež zapovídaly, aby byly do hrobky vpuštěny sluneční paprsky.

Neměl čas se tím podrobněji zabývat. Posadila se. Hadry se jí svezly z prsou, její tvář byla nádherně oválná, líčka mírně zčervenala, oči naplnilo chladné světlo.

Podala mu ruku, pak si všimla obnažených kostí a se syknutím ji stáhla.

„Věř mi," pokračoval Elliott latinsky a pomohl jí na nohy.

Provedl ji celým domem až do ložnice. Zvídavě zkoumala předměty kolem. Nožkou zkoušela měkký perský koberec. Zadívala se na malý gramofon. Co jí černé gramofonové desky mohou připomínat?

Snažil se ji nasměrovat k posteli, ale ani se nehnula. Zaujaly ji noviny na odkládacím stole; zvedla je a prohlížela si reklamu na operu – přitažlivá Egypťanka s milovníkem ve vojenském, za nimi črta se třemi pyramidami a palmy.

Vydala zaujatý povzdech. Pak prsty projela sloupce v angličtině, vzhlédla k Elliottovi; rozšířené zářící oči působily zmateně.

„To je můj jazyk," vysvětlil latinsky. „Angličtina, je to pozvánka na divadelní představení s hudbou. Říká se tomu opera."

„Mluv anglicky," přikázala v latině. Měla rozkazovačný ale nikoliv nepříjemný hlas. „Řekla jsem mluv anglicky."

Ve dveřích se ozval hluk. Vzal ji za paži a stáhl stranou z dohledu. „Cizinci," vysvětlil anglicky a vzápětí to přeložil do latiny. Pokračoval střídavě oběma jazyky: „Lehni si a odpočívej. Přinesu jídlo."

Zakroutila hlavou, poslouchala hluk ze sousední místnosti. Pak jí tělem projela ostrá křeč, položila ruku na zranění prsou. Ano, ty mokvající vředy ji soužily. Když uvážil její náhlé křečovité pohyby a fakt, že ji vyděsí sebemenší hluk, muselo s ní být v nepořádku ještě něco dalšího.

Rychle ji přivedl k posteli, odhrnul síť a přinutil ji natáhnout se na krajkové polštáře. Když tak učinila, prostoupila ji úleva. Pak se znovu silně roztřásla, prsty tančila kolem očí, vystavujíc se instinktivně slunci. Měl by ji přikrýt, vždyť na sobě má sotva pár cárů tenčích než papír, ale potřebuje přece slunce.

Otevřel protější okenici a pustil dovnitř plné světlo.

Pospíšil zavřít dveře v obývacím pokoji, kde nakoukl oknem do dvora.

Malenka právě otvírala zahradní branku. Vešli dva muži se srolovaným kobercem. Rozprostřeli ho po dláždění, zvedli Henryho tělo, hodili je na koberec a znovu ho srolovali.

Pohled na těžce dopadající údy Elliottovi neudělal dobře, očekával zvětšení tlaku na prsou.

Z postele zaslechl slabé úpění. Vrátil se k ženě a prohlédl si ji. Nemohl říci, zda uzdravování pokračuje. Pak pomyslel na fiolu v kapse saka. Chvíli zaváhal. A kdo by nezaváhal? Ale bylo tam jen pár kapek na dně a on nemohl snášet pohled na její bolest.

K vraždám, jež měla na svědomí, došlo omylem. Její zmatek a utrpení jsou nezměrné.

Pošilhávala po něm, jako by jí denní jas píchal do očí a latinsky se zeptala na jméno.

Nějakou dobu jí nedokázal odpovědět. Její prostý tón svědčil o přirozené inteligenci a byla to inteligence, jež se jí zračila i v očích.

Zdálo se, že už není tolik zmatená, jen trpící a raněná žena.

„Odpusť," omluvil se latinsky. „Jsem Elliott, lord Rutherford. Ve své vlasti jsem šlechticem."

Bystře si ho měřila. Posadila se, nahmátla přikrývku v nohách postele, natáhla si ji až k prsům. Slunce jí jiskřilo ve vlasech a černé kadeře tančily po tváři. Měla krásně klenuté obočí, vysoké a přiměřeně daleko od sebe. Její oříškové oči byly přímo nádherné.

„Mohu i já znát tvé jméno?" zeptal se latinsky.

Hořce se usmála. „Kleopatra, ve své vlasti jsem královnou."

Rozechvělé mlčení. Projelo jím teplo zcela jiného druhu než obvyklá bolest. Díval se jí do očí neschopen odpovědi. Pak ho přemohlo nadšení, v němž se utopila veškerá lítost i strach.

„Kleopatro," zašeptal, jat posvátnou bázní a úctou.

Latinsky mu přikázala: „Mluv na mě anglicky, lorde Rutherforde. Mluv jazykem, kterým jsi mluvil se svou otrokyní. Mluv jazykem, kterým jest psána tato kniha a přines jídlo a pití, ježto hladovím."

„Ovšem," odsouhlasil anglicky a kývl, pak vše zopakoval latinsky. „Jídlo a pití."

„Musíš mi říci –" začala, ale pak se odmlčela. Bolest v boku ji patrně velmi sužovala, horečně se dotkla zranění na hlavě. „Řekni mi," zopakovala a najednou si ho nepřítomně měřila. Bojovala s pamětí, dokud úplně nepropadla panice, pak složila hlavu do dlaní a dala se do pláče.

„Počkej, mám pro tebe lék," zašeptal. Pomalu se posadil na okraj postele a vytáhl ze saka fiolu. Bylo v ní na půl palce tekutiny, která se na slunci nepřirozené leskla.

Podezřívavě si ji prohlížela, sledujíc, jak odstraňuje zátku. Zvedl nádobku a jemně se dotkl jejích vlasů, ale zastavila ho. Ukázala na oční víčka, kde stále chyběla zdravá tkáň. Vzala mu lahvičku, kápla si několik kapek na prsty a vetřela si je do očí.

Elliott soustředěně sledoval reakci na chemikálii. Jako by zachytil hojivý proces podobný tichounkému šelestění.

Zoufale se zmocnila fioly a polila zející rány v hrudníku. Za polohlasného nářku prsty vmasírovala čarovnou látku do těla, potom

se uložila na záda, neslyšně vydechovala a zmítala hlavou po polštáři. Nakonec se přece jen uklidnila.

Uplynulo několik minut. Elliott byl uchvácen účinností tajemné látky, ale zdálo se, že léčba postoupila vždy jen na určitou úroveň, dál ne. Víčka měla již zcela zhojená, řasy tvořily jeden celistvý rámec, ale rána v boku byla stejné zlá jako před tím.

Teprve teď mu pomalu docházelo, že je to Kleopatra, že Ramses narazil na tělo své ztracené lásky. A začínal také chápat, proč spáchal to, co spáchal. Otupěle se podivoval, co asi znamená mít v rukou takovou moc. Snil o nesmrtelnosti, ale nikdy o síle, již skýtala. Nebyla to jen moc zaručující nesmrtelnost, byl to triumf nad smrtí.

Nicméně, ty následky… přece jen ho zastrašovaly. Byla-li tato bytost schopná myslet, odkud se vzalo její vědomí? Bože, musí sehnat Ramsese!

„Donesu víc léku," oznámil jí anglicky a okamžité to přeložil do latiny. „Přinesu ti lék sem do tohoto domu, ale ty musíš odpočívat. Musíš ležet tady, na slunci." Ukázal k oknu a oběma jazyky vysvětlil, že slunce působí podpůrnou léčbou.

Nepřítomné se na něj zadívala. Zopakovala anglické fráze s dokonale odposlouchaným přízvukem, nicméně její oči se šíleně leskly. Latinsky brebentila něco o tom, že si nemůže vzpomenout, poté se znovu dala do nářku.

Nedokázal se na to dívat, ale co víc by ještě mohl udělat? Rychle přešel do pokoje, odkud jí přinesl láhev alkoholu, silnou kořeněnou brandy. Vzala mu ji a rázem vyprázdnila.

Oči se jí zamžily, ale pak začala znovu úpět strachy.

Napadl ho gramofon. Ramses přece miloval hudbu, byl jí očarován. Přistoupil k přístroji a probíral se nahrávkami. Samý připitomělý jazykový kurs. Pak našel to pravé: *Aida* s Carusem v roli Radama.

Zatočil kličkou a umístil jehlu nad kotouč. První tichý záběr orchestru a posadila se s hrůzou v očích. Přišel k ní a opatrně se dotkl jejích ramen.

„Opera*Aida*," vysvětlil. Hledal latinská slova, jimiž by jí vysvětlil, že to je hrací skříňka, která funguje na základě do sebe

zapadajících součástek. „Muž zpívá píseň pro svou egyptskou milou.“

Vylezla z postele a doklopýtala k přístroji. Byla úplně nahá, a – jak zjistil – měla vpravdě překrásné tělo. Útlé boky, pěkné stavěné nohy. Nutil se nedívat se na ni, nesoustředit se na její ňadra. Pomalu se vrátil ke gramofonu a zvedl jehlu. Zahrnula ho výběrem latinských nadávek. „Ať to hraje dál!“

„Jistě, jistě,“ chvátal se ospravedlnit, „ale chci ti ukázat, jak gramofon funguje.“ Znovu zatočil kličkou, přiložil jehlu na desku. Pak teprve ji přešel ten podivný zdivočelý výraz. Začala skučet do rytmu, složila hlavu do dlaní a pevně zavřela oči.

Pak se dala do tance, šíleně se kolébala ze strany na stranu. Děsilo ho to, věděl, kde takové kreace viděl – u mentálně narušených dětí, které atavisticky reagují na zvuk a rytmus.

Nevšimla si, že se vyplížil pro potravu.

~ ~ ~

Ramses si u britského stánku zakoupil noviny a pomalu pokračoval v chůzi po přelidněném bazaru.

VRAŽDA V MUZEU.
MUMIE UKRADENA. ZAVRAŽDĚNÁ UKLÍZEČKA.

Pod palcovými titulky byl název článku:

ZÁHADNÝ EGYPŤAN
HLEDÁN PRO BRUTÁLNÍ VRAŽDU

Pročetl detaily, pak noviny zmačkal a zahodil. Kráčel se skloněnou hlavou a rukama složenýma pod arabským hábitem. Zabila uklízečku? Proč to udělala? Jak se jí podařilo uniknout?

Úřady samozřejmě můžou lhát, ale to se zdá v tomto případě nepravděpodobné. Na podobnou rafinovanost neměly dost času. Dal jí příležitost utéci, protože zaměstnal veškerou ostrahu.

Znovu se pokoušel vybavit si, co spatřil v šedé chodbě – ten děs, když se zvedla z prosklené schrány. Viděl, jak se po něm sápe, slyšel

její hrubý, zadrhávající hlas. Viděl polorozpadlou tvář zrůzněnou utrpením.

Co udělá? Bylo to poprvé od jeho smrtelných časů, kdy se opět začal zaobírat myšlenkami na bohy. Nad vitrínou s jejími ostatky si vzpomněl na prastaré chvalozpěvy, na slova modliteb, jež předříkával davu, a potom také v tmavém svatostánku mezi kněžími.

Teď se přistihl, že v davu rozpálené ulice opět tiše drmolí posvátné texty.

~ ~ ~

Julie seděla na bílém kartounovém sofa v neuspořádaném pokoji svého apartmá. Byla vděčná za to, že ji Alex drží za ruku. Samir tiše postával vedle jediného prázdného křesla. Proti nim seděli dva britští státní úředníci.

Miles Winthrop zaujal pozici u dveří, ruce měl složené za zády a působil unaveně. Starší z obou úředníků jménem Peterson držel v ruce telegram.

„Pochopte, slečno Stratfordová," slabikoval s povýšeneckým úsměvem, „jedna smrt v Londýně a další nyní zde v Káhiře…"

„Jak víte, že spolu souvisí?" ozval se Samir. „Ten člověk v Londýně měl údajně co do činění s nezákonným půjčováním peněz!"

„Myslíte Tommyho Sharplese? Ten se tím dokonce živil."

„Tak co s tím má společného pan Ramsey?" zajímala se Julie. Pomyslela si, že klid v jejím hlase je vzhledem k vnitřnímu zmatku celkem obdivuhodný.

„Slečno Stratfordová, mince s Kleopatrou nalezená v jeho kapse obě vraždy spojuje. Nepochybně pochází z vaší sbírky. Je identická s pěti katalogizovanými mincemi."

„Ale není to jedna z těch pěti. Sám jste to říkal."

„Zajisté, ale chápejte, našli jsme další mince zde, v Shepheard's."

„Nechápu vás."

„V pokoji pana Ramseyho."

Ticho. Samir si odkašlal: „Vy jste prohledávali jeho pokoj?"

Odpověděl Miles: „Julie, vím, že je ti Ramsey velmi drahý, a celá situace je tudíž dosti bolestná, ale ty vraždy byly mimořádně brutální. Musíš nám prozradit cokoliv, co nám ho dokáže přiblížit."

„Ale on v Londýně nikoho nezabil!“

Miles k zešílení zdvořile pokračoval, jako by její zoufalý výkřik vůbec neslyšel.

„Musíme ještě vyslechnout hraběte, momentálně není k nalezení.“ Zadíval se na Alexe.

„Já nevím, kde je.“ hlesl Alex bezradně.

„A kde bychom našli Henryho Stratforda?“

~ ~ ~

Dva Egypťané spěchali úzkými uličkami staré Káhiry s kobercem na ramenou. Nadýmající se tělo bylo v poledním horku pořádná zátěž.

Za všechnu tu námahu to ale stálo, neboť na mrtvém pořádně zbohatnou. Zima nažene do Egypta hordy turistů. Našli bezvadnou a docela pohlednou mrtvolu právě včas.

Konečně dospěli k Zakiho domu, známému spíše jako „továrna“. Vstoupili zahradními dveřmi a rychle svou trofej odtáhli do první z několika špatně osvětlených místností. Nevěnovali přitom pozornost mumiím opřeným o kamennou stěnu, ani početným zčernalým či vyschlým tělům na stolech. Jen zápach chemikálií jim nedělal nejlíp. Netrpělivě čekali na Zakiho příchod.

„Pěkný tělo,“ oznámil jeden z nich chlapovi, který uprostřed místnosti míchal v obrovském kotli bitumen. Hořící uhlí udržovalo lázeň ve varu a štiplavý zápach vycházel právě odtud.

„Dobrý kosti?“ zeptal se účastně dělník.

„To teda jo, krásný anglický kosti.“

~ ~ ~

Lepší přestrojení si nemohl přát. Káhirou se toulalo na tisíce beduínů. Mohl být stejně dobře neviditelný, tedy pokud odložil sluneční brýle, které místy budily pozornost. Když dospěl k zadnímu nádvoří hotelu Shepheard’s, skryl rušivou optiku v pruhovaném hábitu. Bronzoví egyptští hoši potící se nad automobilem ani nezvedli oči od práce.

Připlížil se podél zdi za ovocnými stromy a vkradl se dovnitř nepopsanými dveřmi pro personál. Za nimi našel zadní schodiště. Nebylo potažené kobercem, zato pod ním byly složené prachovky, košťata a vědra na mytí podlahy.

Chopil se smetáku a loudal se do schodů. Děsil se neodvratitelného momentu, kdy se Julie zeptá, co to provedl.

~ ~ ~

Kleopatra seděla na okraji postele a živila se z podnosu, který před ni Elliott postavil na malý proutěný stolek ze zahrady. Měla na sobě tenkou košilku, jediný kus spodního prádla z Malenčina šatníku. Pomohl jí s oblékáním.

Malenka jim připravila jídlo – ovoce, chléb, sýr i víno, ale k ložnici by se sama neodvážila přiblížit.

Ta žena měla ohromující apetit. Dalo by se skoro říct, že se nevázaně cpala. Lahve s vínem vyprázdnila, jako by v nich byla voda. Ačkoliv se nevzdálila ze slunce, žádné další ozdravné procesy neproběhly, tím si byl docela jist.

Malenka se třásla v předpokoji. Elliott nevěděl, jak dlouho ji udrží pod dohledem.

Vydal se tanečnici hledat a našel ji schoulenou co nejdál, u vzdálené stěny.

„Neboj se, drahá," chlácholil ji.

„Moje ubohá Angličan," zašeptala.

„Vím, drahá, vím." I když právě tím si nebyl dvakrát jistý. Položil se do křesla s vysokým opěradlem a vytáhl několik dalších bankovek. Pokynul jí, aby si pro ně přišla, ale ona se jen třásla, pohlédla na něj bezvýraznýma očima a pak se obrátila zpět ke stěně.

„Moje ubohá Angličan," opakovala, „teď se vaří v kotli."

Rozuměl jí dobře?

„V jakém kotli?" ujišťoval se. „Co to meleš?"

„Z moje krásný Angličan oni udělat veliký faraón. Oni ho dát do bitumen a udělat z něj mumii pro turista."

Ta informace ho natolik šokovala, že se nezmohl na odpověď. Odvrátil se neschopen slova.

„Moje krásná Angličan oni omotat plátnem a udělat z něho krále!“

Chtěl jí nakázat, ať probůh zmlkne, nemohl to dál poslouchat. Přesto tam trpně seděl, dokud ho nevylekal zvuk gramofonu. Z ložnice k nim dolehl vysoký ženský hlas – byly to nahrávky s kursem angličtiny. Našla je. Doufal, že ji na nějakou dobu zabaví a dopřejí mu chvíli oddechu.

Ale pak se ozvala tříštivá rána. Rozbila zrcadlo.

Zvedl se a rychle k ní přiběhl. Stála uprostřed ložnice a kolébala se ze strany na stranu, všude kolem skleněné střepy a k tomu bzučící gramofon.

„Regina,“ oslovil ji, *„bella regina Kleopatra.“*

„Lorde Rutherforde,“ vykřikla. „Co se to se mnou stalo? Kde to jsem?“ Dlouze spílala v neznámém jazyce, mluvila rychle, přerývaně, dokud se proud slov nezlomil v sérii hysterických hrdelních výkřiků, které nakonec přerostly v hlasité vytí.

~ ~ ~

Zaki dohlížel na operaci. Sledoval, jak ponořili Angličanovo nahé tělo do zelené agresivní tekutiny. Kdysi se při balzamování striktně držel starověkého postupu, to však dnes již nebylo třeba. Zájem o rozbalování mumií na londýnských společenských dýcháncích maličko polevil. Stačilo mrtvoly pořádně vymáchat v bitumenu a ovinout lněnými pásy.

Přistoupil ke kotli. Prostudoval anglickou tvář pod hladinou. Pěkné kosti, jen co je pravda. Přesně tak to mají turisti rádi – pod plátnem je skutečná tvář. Tenhle bude vypadat opravdu dobře.

~ ~ ~

Tiché zaklepání na dveře.

„Nechci nikoho vidět,“ ozvala se Julie. Seděla na sofa v salonu svého apartmá a plakala, Samir vedle ní ji držel za ruku.

Nechápala, co se vlastně stalo. Ramses nepochybně pobýval v muzeu, těžce ho poranili a on uprchl. Ale nevěřila, že by byl schopen zabít uklízečku.

„Rozumím krádeži té mumie,“ svěřila Samirovi před malým okamžikem. „Znal tu ženu, věděl, kdo to je. Nedokázal snést pomyšlení na její znesvěcené tělo, a tak ji unesl.“

„Ale to do sebe moc nezapadá,“ uvažoval nahlas Samir. „Pokud ho uvěznili, kdo potom ukradl mumii?“

Přerušila je Rita otevírající dveře.

Julie se otočila a spatřila vysokého Araba v dlouhé říze. Už už se chtěla odvrátit, když si všimla záblesku modrých očí.

Ramses! Odstrčila Ritu a zabouchla dveře. Pak se mu vrhla do náruče.

Zapomněla na strach a pochybnosti. Objala ho, přitiskla mu tvář na šíji. Cítila, jak ji rty hladí po čele, jak si ji tiskne těsně k sobě. Pevně, ač něžně, ji políbil na ústa.

Zaslechla Samirův burcující šepot: „Sire, jste v nebezpečí. Hledají vás všude.“

Nedokázala ho propustit. V dlouhé říze vypadal víc než jindy jako z jiného světa. Čistá láska, kterou k němu cítila, v tu chvíli až bolela.

„Víš, co se stalo?“ šeptala. „V muzeu byla zavražděna nějaká žena a viní z toho tebe.“

„Vím, nejdražší,“ odpověděl tiše. „Mám na svědomí její smrt a ještě mnohem horší věci.“

Dívala se na něj a snažila se ho poslouchat. Pak se znovu rozplakala. Skryla tvář do dlaní.

~ ~ ~

Seděla na posteli a zhlouple si ho prohlížela. Pochopila, když jí řekl, že její evropské šaty jsou na úrovni? Dokonalým přízvukem papouškovala slova z gramofonu: „Prosila bych do kávy trochu cukru. Dala bych si čaj s citronem.“ Odmlčela se.

Dovolila mu zapnout perlové knoflíčky a s pobavením sledovala, jak jí upevňuje šerpu růžové sukně. Zlovolně se zasmála a natáhla nožku proti dlouhým záhybům.

„Pěkné, pěkné,“ broukala si. Aspoň to ji naučil. „Pěkné šaty.“

Zavadila o něj při spěšném pohybu k odkládacímu stolu, odkud zvedla časopis s obrázky módně oděných žen. Pak se ještě jednou latinsky zeptala, kde to jsou.

„V Egyptě.“ Opakoval jí to znova a znova. Její tupý pohled vystřídala bolest.

Ostýchavě jí kartáčem projížděl vlasy. Měla krásné kadeře, tak černé, až se leskly do modra. Povzdychla si a zvedla ramena. Kartáčování jí bylo příjemné. Hrdelně se zasmála.

„Velmi dobře, lorde Rutherforde,“ sdělila mu anglicky. Zvrátila hlavu dozadu a apaticky pohnula údy, jako šelma ladně protahující končetiny v horkém vzduchu.

„*Bella regina Kleopatra,*“ vzdychl. Bude bezpečné ji teď tady nechat samotnou? Pochopí to? Snad kdyby Malenka zůstala na ulici, před zavřenými dveřmi, než se vrátí.

„Musím odejít, Veličenstvo, musím sehnat víc léku, pokud to bude možné.“

Nechápavě se k němu otočila. Nevěděla, o čem to mluví. Je možné, že si nevzpomíná ani na to, co se stalo před chvílí? Snažila se vzpomenout.

„Od Ramsese,“ doplnil.

Nejdřív jí zajiskřily oči, pak se zasmušila. Něco zašeptala, ale nezaslechl to. „Laskavé, lorde Rutherforde,“ odpověděla mu.

Silně zabral kartáčem. Její vlasy se změnily v oslnivou kaskádu černých kučer.

Ve tváři se jí rozsvítilo podivné světlo; otevřela ústa a do tváří se jí drala červeň.

Obrátila se k němu a pohladila ho po tváři. Latinsky mu lichotila, že vyniká zkušenostmi staršího muže a ústy mladíka.

Zatímco se mu dívala do očí, snažil se v tom najít nějaký smysl. Zdálo se, že jeho vlastní vědomí o stavu věcí se někam vytratilo. V jednu chvíli byla trpící stvoření vyžadující péči, za okamžik velká královna Kleopatra, a naopak. Její nevyrovnanost ho nepřestávala zarážet.

Smyslná žena, svůdkyně samotného Caesara. Přiblížila se k němu na dotek. Zazdálo se, že se jí zrovna vrátil rozum. Objala ho kolem krku a vískala ho prsty ve vlasech.

Její tělo vydávalo příjemné teplo. Dobrý Bože, totéž tělo, jež zčernalé a nepoddajné jako dehet trouchnivělo v muzeu pod zaprášeným sklem!

A její oči, hluboké a hnědé, s nepatrnými žlutými skvrnkami kolem zorniček – je možné, že by povstaly z temné špíny? Ze špíny smrti… Nečekaně se dotkla ústy jeho rtů, cítil, jak mu její jazyk vnikl mezi zuby.

Jeho mužnost se pohotově hlásila o slovo, ač to přece bylo holé šílenství. Není ničeho schopen. S bolestí v kostech nejspíš nemůže ani… Přitiskla se k němu ňadry. Přes šaty cítil jejich pulsující žár. Krajka, perlové knoflíky, to všechno jen podtrhovalo její roztomilou divokost.

Jako v mlze zahlédl obnažené kůstky jejích prstů, jimiž mu odhrnula vlasy z čela. Její polibek se stával naléhavějším, jazyk mu zabořila hluboko do úst.

Kleopatra, Caesarova milenka, milenka Marka Antonia i Ramsese Prokletého. Objal ji kolem pasu. Natáhla se na krajkové polštáře.

Elliott hlasitě zasténal a bolestivě ji políbil. Takhle se jí zmocnit. Rukou podkasal hedvábné sukně a ponořil se do jejího klína. Byl vlhký a prohřátý.

„Skvěle, lorde Rutherforde," chválila ho latinsky. Přimkla se k němu stehny, jeho přirozenost nad ním přebírala vládu nezávisle na jeho vůli.

Rychle rozepnul těch pár knoflíků. Kolik je to let, co to naposledy dělal v takovém chvatu? Už nebylo pochyb, co se stane.

„Zmocni se mě, lorde Rutherforde," vyzvala ho. „Tni svou dýkou přímo do mé duše!"

Tak tedy zemřu. Ne kvůli hrůzám, jimiž jsem prošel, ale kvůli tomu, co je nad moje síly, a přece tomu nedokážu odolat. Divoce ji políbil, jeho mužství bolestivě pulsovalo mezi jejími zvlhlými stehny. Kypěla zlovolným smíchem.

Zavřel oči a vrhl se vstříc sebevražedné slasti.

~ ~ ~

„Nemůžete zde zůstat, sire,“ naléhal Samir. „Je to příliš riskantní. Hlídají vchod. Určitě nás budou sledovat na každém kroku. A sire, prohledali váš pokoj, našli starověké mince. Mohli najít i… něco dalšího?“

„Ne, nic jiného tam nebylo. I tak s vámi musím zůstat ve spojení.“

„Potřebujeme úkryt,“ navrhla Julie, „kde bychom se mohli setkávat.“

„Můžu to zařídit,“ přihlásil se Samir, „ale potřebuju pár hodin. Co kdybychom se sešli před velkou mešitou ve tři odpoledne? Obléknu se podobně jako vy.“

„Jdu s vámi,“ ozvala se Julie. „Nic na světě mi v tom nezabrání.“

„Julie, ty nevíš, co jsem provedl,“ zašeptal Ramses.

„Řekneš mi to později,“ ohradila se. „Samir sežene podobný hábit i pro mě.“

„Miluju tě,“ hlesl Ramses tichounce. „A potřebuju tě. Ale Julie, pro tvoje vlastní bezpečí…“

„Cokoli se stane, zůstanu s tebou.“

„Raději odejděte, sire. Hotel je plný policistů. Budou nás znovu vyslýchat. Ve tři hodiny u mešity.“

~ ~ ~

Bolest v prsou byla příšerná, ale neumíral. Elliott se zabořil do dřevěného křesílka vedle postele. Potřeboval se napít z jedné lahve v sousedním pokoji, ale neměl sílu si tam zajít. Tak tak si dokázal pomaličku zapnout košili.

Otočil se, aby si ji znovu prohlédl: jemná spící tvář jako z vosku. Měla pootevřené oči. Posadila se a podala mu skleněnou fiolu.

„Lék,“ přikázala.

„Ano, obstarám ti ho. Ale musíš počkat tady, rozumíš?“ Nejdříve to vysvětlil latinsky: „Jsi zde v bezpečí. Musíš zůstat v tomto domě.“

Nelíbilo se jí to.

„Kam půjdeš?“ zajímala se. Významně se přitom zahleděla k oknu vedle postele, jež vpouštělo dovnitř odpolední slunce, které se odráželo od prosté bílé stěny. „Egypt! Nevěřím, že tohle je Egypt.“

„Ale je, drahá, je. A já se musím pokusit najít Ramsese.“

Znovu to zajiskření v očích, pak zmatek a nakonec panika.

Přesto vstal, nesměl to déle odkládat. Mohl jen doufat, že se Ramses nějak dostal z rukou věznitelů. Alex s Julií jistě kontaktovali příslušné právníky. Jakkoli se vše sběhlo, musí se pokusit o návrat do hotelu.

„Nebudu dlouho pryč, Veličenstvo,“ uklidňoval ji. „Jsem zpět i s lékem, jak nejrychleji to půjde.“

Nevypadala, že by mu věřila. S podezřením sledovala, jak odchází z místnosti.

Malenka se stále choulila v koutě obývacího pokoje. Celá se třásla a měřila si ho prázdnýma, zhlouplýma očima.

„Dobře mě poslouchej, drahá,“ oslovil ji Elliott. Za skříní s likéry našel vycházkovou hůl. „Chci, abys vyšla se mnou, zamkla zvenčí dveře a hlídala.“

Rozuměla mu? Soustředila se kamsi za něho. Otočil se a ve dveřích spatřil bosou a prostovlasou Kleopatru, která v bezvadných hedvábných anglických šatech působila jako naprostá divoška. Prohlížela si Malenku.

Dívka sebou s nářkem škubla. Její zhnusení a strach byly víc než zjevné.

„No tak, drahá, pojď se mnou,“ chlácholil ji Elliott. „Neboj se, neublíží ti.“

Ale Malenka byla příliš rozrušená, aby mu dokázala věnovat pozornost nebo vůbec odpovědět. Její žalostný nářek sílil a Kleopatřina bezvýrazná tvář se jeho vlivem měnila v zuřivou masku.

Přistoupila k bezbranné ženě, která soustředěně zírala na holé kosti její ruky a nohy.

„Je to jen služebná,“ vysvětloval snaživě Elliott a útěšně se dotkl Kleopatřiny paže. Otočila se a jediným úderem ho odrazila stranou, až vrazil do klece s papouškem. Malenčin hysterický jekot probral i ptáka. Ten začal šíleně skřehotat a mlátit křídly o dráty.

Elliott se pokusil najít rovnováhu. Ta holka musí přestat řvát, jinak se stane další katastrofa. Kleopatra těkala očima ze skřehotajícího papouška na úpějící mladou ženu, sama na pokraji hysterie. Nakonec skočila na dívku, zašátrala jí po krku a zvrátila ji na kolena, přesně jak to před několika hodinami provedla s Henrym.

„Přestaň," vrhl se po ní Elliott. Nesmí dopustit další vraždu! Výsledkem byl jen opakovaný úder, který ho smetl na druhý konec místnosti. Dopadl zády na stěnu, ruku mu zasypala omítka. Pak se ozval nezaměnitelný zvuk – a Malenka byla mrtvá. Kleopatra jí zlomila vaz.

Pták ztichl. Kulatým přihlouplým okem nahlížel do místnosti. Malenka ležela zády na koberci, hlavu nepřirozeně zkroucenou, tmavé oči přivřené.

Kleopatra se vztyčila nad jejím tělem a zamyšleně ji pozorovala. Potom latinsky konstatovala: „Je mrtvá."

Elliott neodpovídal. Zachytil se mramorové desky prádelníku a postavil se na nohy. Pichlavému pulsování v hrudi tentokrát nevěnoval pozornost. Nic nemohlo překonat bolest, již pociťoval v duši.

„Proč jsi to udělala?" zašeptal. Cožpak se zbláznil, takhle se ptát nepříčetné bytosti? Její mozek byl nepochybně poškozen stejnou měrou jako tělo, jakkoli krásné.

Zadívala se na něj skoro nevinně, pak zpátky na mrtvou.

„Řekněte, lorde Rutherforde, jak jsem se sem dostala?!" Přimhouřila oči a přistoupila až k němu. Vlastně mu pomohla na nohy. Sebrala vycházkovou hůl a vložila mu ji do levé ruky. „Odkud jsem přišla?" zajímala se dál. „Lorde Rutherforde!" sklonila se a zorničky se jí rozšířily hrůzou. „Lorde Rutherforde, byla jsem mrtvá?" vykřikla dřív, než se dočkala odpovědi. Objal ji a přiložil jí ruku na ústa.

„Ramses tě probudil. Ramses! Viděla jsi ho, volala jsi na něj."

„Ano!" Stála klidně, nebránila se, jen mu tiskla zápěstí. „Ramses tam byl, a když … když jsem ho volala, utekl jako nějaká baba. Opustil mě! A měl stejný pohled."

„Chtěl se k tobě vrátit. Zabránili mu v tom. Musím ho najít, chápeš? Ty musíš zůstat zde. Musíš na mě počkat.“ Dívala se kamsi mimo. „Ramses má lék,“ opakoval. „Přinesu ti ho sem.“

„Za jak dlouho?“

„Za několik hodin, snad,“ odhadoval. „Teď máme odpoledne, budu zpět před setměním.“

Znovu zasténala, přitiskla si znetvořený palec na ústa a zadívala se na podlahu. Vypadala jako dítě, které se potýká s těžkou hádankou. „Ramses,“ zašeptala. Zjevně si nebyla jistá, kdo by to měl být.

Elliott jí jemně poklepal na rameno; pak opřen o hůl přistoupil k mrtvému tělu. Co s ním proboha udělá? Nechá je tady napospas rozkladu? Jak je může pohřbít, když se sám sotva vleče? Zavřel oči a hořce se jen tak pro sebe pousmál. Zdálo se to tisíc let od okamžiku, kdy naposledy viděl syna, Julii nebo normální civilizované místo jako hotel Shepheard’s. Zdálo se to tisíc let, co naposledy udělal něco normálního, miloval něco normálního, věřil v to; nebo podstupoval ústupky a oběti, jež se normálně požadují.

„Běž mi pro lék,“ přikázala mu. Postavila se mezi něj a mrtvé tělo. Natáhla se po něm, zlehka Malenku pravou rukou zvedla, a pak ji hravě odtáhla po koberci kolem skřehotajícího ptáka, který měl zatracené štěstí, že zmlknul, na dvorek, kde ji pohodila, jako by to byla hadrová panenka. Tělo přistálo tváří proti nejvzdálenější zdi.

Teď nemysli, jdi za Ramsesem. Rychle!

„Tři hodiny,“ sdělil jí znovu oběma jazyky. „Zavři za mnou dveře na závoru. Vidíš tu závoru?“

Otočila se, prohlédla si dveře a kývla.

„Velmi dobře, lorde Rutherforde,“ uvolila se latinsky. „Před setměním.“

~ ~ ~

Ani ji nenapadlo splnit slib. Stála s rukama opřenýma o dřevo a poslouchala, jak odchází. Trvalo mu dlouho, než se odšoural z doslechu.

I ona se odtud musí dostat. Musí zjistit, kde se to ocitla. Tohle přece nemůže být Egypt! Nedokázala si vysvětlit, proč je tady, proč

má takový neukojitelný hlad nebo proč cítí prudkou zneklidňující touhu po mužském náručí. Přinutila by lorda Rutherforda k opakování, ale chtěla, aby už konečně vyrazil za svým posláním.

Poslání… najednou jí nebylo jasné. Měl v úmyslu sehnat zázračný lék, ale co byl ten lék zač? Jak to, že je naživu i přes hluboká otevřená zranění?

Ještě před chvilkou si něco uvědomovala, mělo to co do činění s mrtvou ženou, s povykující otrokyní, jíž vlastní rukou zlomila vaz.

Hlavní bylo zmizet odtud, dokud je pryč lord Rutherford, který ji napomínal jako nějakou školačku, aby zůstala.

Jako v mlze si pamatovala ulice, které dříve míjeli. Byly plné hlučících kovových monster, která páchla kouřem a vydávala ohlušující zvuky. Kdo jsou ti lidé kolem? A kdo jsou ženy ve stejných podivných šatech, jaké teď má na sobě i ona?

Tehdy ji přemáhal strach a její tělo bylo jeden bolák, avšak nyní je plné touhy. Nesmí se bát, musí ven.

Vrátila se do ložnice. Otevřela „časopis“ s nápisem Harper’s Weekly a prohlížela si obrázky krásných dam v těch zvláštních šatech s vosím pasem. Pak se věnovala svému odrazu v zrcadle na dveřích šatníku.

Potřebovala ještě pokrývku hlavy a sandály. Chvatně prohledala ložnici. V dřevěné skříňce objevila kožené sandály se zlatým zdobením přesně na její malou nožku. Taky našla divnou věc s hedvábnými květy, jež patrně sloužila k ochraně před deštěm.

Rozesmálo ji to. Posadila si věc na hlavu a uvázala stužky pod bradou. Teď se velmi podobala ženám na obrázcích. Až na ty ruce. Co si počne s rukama?

Zadívala se na holou kost pravého ukazováku. Zarostla tenkou vrstvou tkáně jemnější než její hedvábné šaty. Vrstvičkou kůže prosvítala proudící krev. Pouhý letmý pohled na kosti jí působil závrať a zmatek.

Vzpomínky – někdo nad ní stál a… Ale ne, nesmí to znovu rozpoutat. Musí ruku něčím ovinout, nejlépe obinadlem. Levá je v pořádku. Prohrabala skříň s dámskými věcmi a udělala ten nejrozkošnější objev: dva malé hedvábné oblečky pro ruce! Byly bílé, pošité perlami. Na každou ruku pět prstů, střižené tak, aby ji

přesně obepnuly. Dokonalé. Vklouzla do nich a obnažená kost byla hned zcela skrytá.

To je zázrak, tahle, jak řekl lord Rutherford „moderní doba“. Časy hudebních skříněk a „motorových automobilů“, tak totiž nazval příšery, které je dnes ráno míjely hlučíce jako hroši, když lezou s funěním na břeh. Jak by lord Rutherford asi nazval tyhle věci? Návleky na ruce?

Nemařila čas otálením. Z odkládacího stolu sebrala pár menších mincí a spustila je do tajné kapsy v těžké sukni.

Když otvírala dveře, obrátila se ještě k mrtvému tělu opřenému na dvorku o zeď. Bylo v tom něco, čemu by měla porozumět, co by jí mělo být jasné, něco…

Znovu viděla nad sebou stát rozmazanou postavu, znovu slyšela slova modlitby. Mluvil k ní jazykem, který *znala. Je to jazyk tvých předků, musíš se ho naučit.* Ale to bylo zase jindy. Seděli ve světlé komnatě z římského mramoru, učil ji. Tentokrát byla tma a horko a ona se prodírala vzhůru z kalných vln, údy měla zesláblé, ztuhlé, příliv ji srážel zpět a ústa měla plná vody, takže nemohla křičet.

„Tvé srdce znovu bije, vrátila ses životu. Jsi opět mladá a silná, jsi od nynějška až na věky.“

Ne, žádný další pláč. Nesnaž se to uchopit, nesnaž se do toho vidět. Modrooký odchází. Znala ty modré oči. *Stalo se to, jakmile jsem vypil elixír. Kněžka mi je ukázala v zrcadle… modré oči.* Čí to byl hlas? Ten hlas, co k ní ve tmě pronášel modlitbu za otevření úst mrtvé.

Volala ho jménem! A zde, v tomto podivném domě lord Rutherford také vyslovil jeho jméno. Lord Rutherford šel…

Vrátí se před setměním.

Nebylo to k ničemu. Pozorovala mrtvé tělo skrze zelené loubí. Musí pryč z téhle záhadné země. A musí si pamatovat, jak prosté je zabíjet, lámat jim vazy jako stébla trávy.

Pospíšila ze dveří, které se ani nenamáhala zavřít. Bíle omítnuté domy na obou stranách ulice jí přišly příjemně povědomé. Znala taková města. Možná to je opravdu Egypt. Ale ne, to přece není možné.

Spěchala kupředu, přidržovala si přitom stužky, aby jí ta prapodivná pokrývka hlavy nespadla. Rychlá chůze jí nepůsobila obtíže. A slunce jí dělalo dobře. Slunce. Náhle viděla sluneční záplavu pronikající vysokým oknem v jeskyni. Otevřeli dřevěnou okenici, zaslechla skřípění řetězu.

Pak se jí vrátila vzpomínka, jestli to vůbec kdy byla vzpomínka: Povstaň, Ramsesi!

Tak se jmenoval. Teď ji to ale nezajímalo. Byla volná, směla bloudit, objevovat, pozorovat svět kolem sebe!

IV.

Samir zakoupil dvě beduínské řízy v prvním obchodě staré Káhiry, který se mu naskytl. Zapadl do malé restaurace ve špinavé uličce plné zchudlých Francouzů. Tam se navlékl do volného všeskrývajícího hábitu, druhý – koupený pro Julii – schoval v záhybech v podpaží.

Měl rád volné venkovské odění, nekonečně starší než evropské obleky na míru, nošené většinou Egypťanů. Vlastně to nejspíš bude nejstarší úbor vůbec – dlouhá volná draperie pouštních poutníků. Cítil se volně a v bezpečí před všemi zkoumavými pohledy.

Spěchal úlem Arabské Káhiry k domu bratrance Zakiho. Nerad s ním jednal, ale Zaki byl člověk, který mu obstará co potřebuje snáze a rychleji než kdokoliv jiný. Kdo ví, jak dlouho se Ramses bude muset skrývat? Kdo ví, jak se nakonec vraždy vyřeší?

Do bratrancovy továrny na mumie, takto na jedno z nejodpudivějších míst na celém světě, vstoupil postranní brankou. Várka čerstvě zavinutých těl se pekla v prudkém odpoledním slunci. Uvnitř se nepochybně další máčí v kotli s bitumenem.

Osamělý dělník kopal příkop, do něhož se čerstvé mumie na pár dní uloží „zhnědnout“ ve vlhké zemi.

Samira to znechucovalo i přesto, že továrnu poprvé navštívil už jako chlapec dlouho před tím, než se dozvěděl o existenci pravých mumií – těl egyptských předků, jež je třeba zkoumat, chránit před krádeží či zmrzačením a zachovat pro potomstvo.

„Dívej se na to takhle,“ argumentoval jednou Zaki, „jsme lepší než zloději, kteří rozprodávají naše starověké vládce kousek po kousku cizincům. Naše zboží není posvátné, je to jen napodobenina.“

Starý dobrý Zaki. Samir se chtěl ohlásit jednomu z mužů, který byl zrovna zaneprázdněn balzamováním, když vtom se ze zapáchajícího domku vynořil majitel osobně.

„Á, Samir! Bratranče, jak rád tě zase vidím. Pojď si se mnou vypít kávu.“

„Teď ne, Zaki. Potřebuji tvou pomoc.“

„Jistě, jinak bys tady přece nebyl.“

Samir přijal důtku s provinilým úsměvem.

„Zaki, potřebuju bezpečný úkryt, domek s pevnými dveřmi a zadním vchodem. Tajným. Na pár dní, možná déle, sám nevím.“

Zaki se dobrosrdečně, ač mírně nuceně, rozesmál.

„Takže vzdělaný, bezúhonný a všemi uznávaný Samir ke mně přichází hledat skrýš?“

„Nevyptávej se, Zaki.“ Samir vytáhl ze záhybů stočené bankovky. Podal je bratranci. „Dům na bezpečném místě, můžu ho zaplatit.“

„Tak, když teď vím, oč kráčí,“ řekl Zaki, „pojď si se mnou dát tu kávu. Jedno nadechnutí, a zvykneš si na smrad.“

Desetiletí mu to Zaki předhazoval. Samir si na ten zápach nikdy nezvykne. Teď se ovšem cítil zavázán, a tak bratrance následoval do „balzamovací dílny“, což byla hnusná místnost s kotlem bitumenu, který vždy kypěl v lačném očekávání dalšího těla.

Když ho Samir míjel, zahlédl v kotli nejnovější oběť. Dělalo se mu z toho nanic. Odvrátil se, ale přesto stačil poznat černou kučeravou kštici ubohého lumpa a jeho tvář přízračně zastřenou hladinou bitumenu.

„Co takhle pěkná čerstvá mumie?“ škádlil ho Zaki. „Přímo z Údolí králů. Jmenuj dynastii a já ti ji dodám. Muže, ženu, jak je ctěná libost.“

„Potřebuju jen útočiště, bratranče.“

„Ale ano. Mám zrovna pár domů prázdných. Nejdřív káva, pak ti dám klíč. Co víš o krádeži v muzeu? Ukradli tam mumii. Myslíš, že byla pravá?“

~ ~ ~

Elliott prošel halou hotelu Shepheard's jako omámený. Věděl, že je rozcuchaný, neupravený, z kalhot, ba dokonce i ze saka, mu padá písek a špína. Levá noha ho stále bolela, přestože ji skoro necítil, pod zmačkanou košilí ho poléval pot, což ho nechávalo lhostejným. Zde, daleko a v bezpečí před všemi hrůzami, které spatřil, i před těmi, na nichž se sám podílel, by se mu mělo ulevit. Náhle se to zdálo nemožné. Nedokázal se oprostit od atmosféry v Malenčině domku.

Přemýšlel o tom celou cestu, když s ním taxík kodrcal přecpanými ulicemi staré Káhiry. Malenka zemřela, protože tam přivedl onu ženu. Henryho nelitoval, ale Malenku má navždy na svědomí. A vražedkyně? Nestvůrná královna probuzená z mrtvých? Co si s ní počne, když nenajde Ramseyho? Kdy se obrátí i proti němu?

Nepřipravil se na Alexovo bouřlivé uvítání. Alex ho objal a snaživě mu zastoupil cestu k recepci.

„Otče, díky Bohu, že jsi zpátky!"

„Kde je Ramsey? Musím s ním okamžitě mluvit."

„Otče, copak nevíš, co se stalo? Hledají ho po celé Káhiře. Je obviněn z vraždy, tady i v Londýně. Julie je bez sebe, oba z toho šílíme. A Henry, nemůžeme najít Henryho! Kde jsi byl, otče?"

„Zůstaneš s Julií a postaráš se o ni," přikázal Elliott. „Ta tvoje Američanka, slečna Barringtonová, může počkat." Snažil se přes syna probojovat k recepci.

„Slečna Barringtonová odjela," oznámil Alex s velkorysým mávnutím rukou. „Celá rodina změnila plán hned ráno, kdy je začala vyslýchat policie. Vyptávali se jich na Ramseyho a na nás."

„To je mi opravdu moc líto, synu," zamumlal. „Ale teď mě nech, musím najít Samira."

„Pak máš štěstí. Zrovna vstoupil."

Alex ukázal k pokladně. Samir vyplňoval šek na nějakou částku. Přepočítal sumu a odložil ho. Pod paží nesl balík a zdálo se, že má naspěch.

„Nech mě o samotě, chlapče," omluvně pronesl Elliott a vrhl se k Samirovi. Samir vzhlédl až ve chvíli, kdy se Elliott dostal k mramorovému pultu. Odtáhl Egypťana stranou.

„Musím s ním mluvit,“ šeptl hrabě. „Jestli víte, kde je, musím s ním mluvit.“

„Mylorde, prosím,“ Samir přejel nenápadným pohledem celou halu. „Pátrají po něm úřady. Jsme sledováni na každém kroku.“

„Ale víte, kde je. Nebo víte, jak mu dát zprávu. Od začátku jste o něm všechno věděl.“

Samirův pohled byl nečitelný, jako by se pevně zavřelo okno do jeho duše.

„Předejte mu můj vzkaz.“

Samir se měl k odchodu.

„Řekněte mu, že je se mnou!“

Samir zaváhal. „Ale kdo?“ zašeptal. „Co tím myslíte?“

Elliott mu bolestivě stiskl rameno.

„On ví. A ona ví, kdo je. Řekněte mu, že jsem ji odvedl z muzea. Je na bezpečném místě. Byl jsem s ní celý den.“

„Nerozumím vám.“

„Ale on bude! Pozorně poslouchejte. Řekněte mu, že slunce se zbytkem elixíru jí pomohly.“

Hrabě vytáhl prázdnou nádobku a vložil ji Samirovi do ruky. Samir si ji v obavách měřil, jako by se jí štítil, neboť netušil, co s ním udělá, když už ji jednou stiskne v dlani.

„Potřebuje toho víc. Je zraněná, zvenčí i zevnitř. Má chorou mysl.“ Všiml si přicházejícího Alexe, ale gestem si na něm vyžádal strpení. Pak se těsně přiblížil k Samirovi: „Řekněte mu, ať se se mnou spojí v sedm večer, ve francouzské kavárně Babylon, v Arabské čtvrti. Nebudu mluvit s nikým jiným, jen s ním.“

„Počkejte, musíte mi vysvětlit –“

„Řekl jsem vám vše. On to pochopí. Za žádných okolností mě nesmí vyhledat zde. Je to příliš riskantní. Nechci, aby se do toho zapletl můj syn. V Babylonu, v sedm. A taky mu vzkažte, že už třikrát zabila a udělá to znovu.“

Stroze se se Samirem rozloučil, otočil se k synovi a natáhl se po jeho pomocné ruce.

„Doprovoď mě nahoru,“ požádal. „Musím si odpočinout, je mi na omdlení.“

„Dobrý Bože, otče, co se to děje!“

„To mi musíš říct ty. Co se událo od mého odchodu? Á, recepce, vzkaz na recepci, že nechci s nikým mluvit. Ať mi nepřepojují hovory na pokoj a nikoho ke mně nepouštěj.“

Už jen pár kroků, pomyslel si, když se před ním otevřely dveře výtahu. Doufal, že se mu podaří dostat se do postele. Točila se mu hlava a bylo mu na zvracení. Cítil nezměrnou vděčnost k synovi, který ho držel kolem ramen a nenechal ho upadnout.

Jakmile se dostal do pokoje, ztratil rovnováhu. Naštěstí ho zde čekal Walter a spolu s Alexem se jim ho spojenými silami podařilo odvléct do postele.

„Chci si sednout,“ hlesl trhaně, jako starý invalida.

„Připravím vám koupel, mylorde, příjemnou horkou lázeň.“

„To jistě udělej, Waltře, ale nejdřív mi přines drink. Skotskou, a láhev postav vedle sklenky.“

„Otče, nikdy jsem tě takhle neviděl, zavolám hotelového lékaře.“

„Ani nápad!“ přikázal Elliott. Alexe jeho tón zarazil, což bylo jen v pořádku. „K čemu by byl doktor lady Macbeth? Nemyslím, že by jí pomohl.“

„Otče, oč tady běží?“ Alexův hlas se změnil v šepot, jako vždycky, když byl opravdu rozrušený. Díval se, jak Walter vkládá do Elliottovy ruky skleničku.

Elliott si lokl whisky. „Dobrá,“ povzdechl. V tom přísterném domku byl tucet lahví Henryho alkoholu, ale nedokázal by sáhnout na jedinou z nich, nedokázal by se napít z Henryho sklenice nebo ujíst sousto z jeho jídla. Přenechal ho jí, sám by se ho ani nedotkl. Právě vychutnával příjemné teplo, jež se mu po doušku skotské rozlilo po těle a které se tolik lišilo od nepříjemného pálení v prsou.

„Teď mě poslouchej, Alexi,“ pokračoval po dalším doušku. „Okamžitě odjedeš z Káhiry. Sbalíš se a v pět nastoupíš na vlak do Port Saidu. Osobně tě doprovodím na nádraží.“

Jeho syn se zatvářil zcela bezbranně. Přece je ještě chlapec, mladý a nevinný. A to je přece můj sen o nesmrtelnosti; pomyslel si, jako by to tak bylo odjakživa. Můj Alex teď musí odjet do Anglie, kde bude v bezpečí.

„O tom nemůže být řeči, otče,“ oponoval mu Alex jemně. „Nemůžu tady nechat Julii.“

„To v žádném případě nemůžeš, Julie pojede s tebou. Hned běž za ní a vzkaž jí, ať se připraví! Udělej, co ti říkám.“

„Ale otče, nerozumíš mi. Ona neodjede, dokud nebude Ramsey zproštěn toho hrozného podezření. A nikdo ho nemůže najít. Henry taky není k nalezení. Otče, dokud se to nevyřeší, úřady nám stejně nedovolí odcestovat.“

„Dobrý Bože.“

Alex vytáhl kapesník, pečlivě ho složil a otřel Elliottovi čelo. Znovu ho přeložil a nabídl ho otci. Elliott ho převzal a osušil si ústa.

„Otče, přece si nemyslíš, že Ramsey provedl všechny ty hrozné věci? Chci říct, ten Ramsey se mi zrovna začínal zamlouvat!“

Ve dveřích se objevil Walter: „Koupel je připravena, mylorde.“

„Chudák Alex,“ šeptal si Elliott. „Ubohý slušný a čestný Alex.“

„Otče, řekni mi, co se děje. Nikdy jsem tě takhle neviděl. Jako bys to ani nebyl ty.“

„Ale jsem to já. Tohle je moje pravá tvář. Zoufalá, vypočítavá a ovládaná šílenými sny. Jsem to já až moc. Víš synu, když zdědíš titul, budeš pravděpodobně jediný slušný a důstojný hrabě z Rutherfordu v historii.“

„Zase filozofuješ. Nejsem tak čestný a důstojný, jsem prostě dobře vychovaný, což je doufám ucházející náhražka. Jdi se vykoupat, uleví ti to. A nepij už, prosím.“ Zavolal si na pomoc Waltera.

~ ~ ~

Miles Winthrop se zadíval na telegram, který právě převzal z rukou úředníka.

„Uvěznit Julii Stratfordovou? Za krádež cenné mumie v Londýně? To je mi ale nesmysl, chodil jsem do školy s Alexem Savarellem! Osobně se spojím s Britským muzeem.“

„Dobře, ale udělej to hned,“ radil mu jeho kolega. „Guvernér zuří, oddělení starožitností je vzhůru nohama. A najdi Henryho Stratforda. Vyhledej tu jeho milenku, tanečnici jménem Malenka. Stratford je někde v Káhiře a určitě je v lihu. Mezitím ale někoho zabásni, nebo starýho klepne pepka.“

„To zrovna,“ bručel Miles, když zvedal sluchátko.

~ ~ ~

Tak tohle je bazar, mají na prodej úplně všechno – drahé látky, parfémy, koření, podivné tikající strojky s římskými čísly, šperky, keramiku a – jídlo! Ale na jídlo nemá peníze. První prodavač jí směsicí angličtiny a odvěkých nezaměnitelných posunků dal najevo, že její mince nemají žádnou cenu.

Šla dál. Naslouchala hlasům po obou stranách, zachytila tu a tam angličtinu a snažila se porozumět.

„Tolik nezaplatím, je příliš drahá, ten člověk se nás snaží oškubat…“

„Pojďme se trochu napít, je strašné horko.“

„Á, to jsou krásné náhrdelníky!“

Všude smích a příšerný hluk, hlasitý a skřípavý! Slyšela ho i dříve. Pod širokým kloboukem si přitiskla ruce na uši. Kráčela a snažila se slyšet, jen co potřebovala k výuce, a vyloučit nepříjemné.

Zaskočil ji zvuk příšerný nad veškeré pomyšlení. Otřásl jí tak, že málem vykřikla. Ruce jí moc nepomohly. Zapotácela se dozadu a přitom si i přes svou paniku všimla, že se nikdo další neděsí. Kolemjdoucí tomu šílenému lomozu ani nevěnovali pozornost.

Musí tomu přijít na kloub! I když se jí draly do očí slzy, kráčela dál.

Co se jí přihodilo pak, ji naplnilo nezměrným děsem. V žádném jazyce neznala slova, kterými by to popsala. Bylo to obrovské a černé, sunulo se to kupředu na kovových kolech a na vrcholku to mělo komín dštící kouř. Vydávalo to rachot, v němž se ostatní zvuky ztrácely. Železnými háky k tomu byly připojeny dřevěné vozy. Celá ta strašná karavana hřměla přes úzké kovové pruhy vedoucí po zemi. Hluk se stal ještě hlasitějším, když ji ta věc minula a vjela do zejícího tunelu, kde se mačkaly davy, jako by se k tomu chtěly dostat ještě blíž.

Při tom hrůzném pohledu zavzlykala. Proč jen opustila svůj úkryt? Proč utekla lordu Rutherfordovi, který by ji byl ochránil? Když se zazdálo, že už ji nic horšího nepotká, spatřila za kolejnicí obrovskou granitovou sochu faraona Ramsese s královským žezlem a důtkami v rukou zkřížených na prsou.

Zadívala se na kolos zpitomělá překvapením. Stál tam, vytržen ze země, kterou znala, a jíž vládla – groteskní, opuštěný, směšný.

Odvrátila se. Blížil se k ní jeden z oněch ďábelských vozů. Zaslechla jeho pronikavý skřípot, prohučel kolem ní, že rázem nechala sochu sochou.

Cítila, jak se utíká dovnitř, do sebe, pryč od toho všeho, do temných vod, z nichž povstala.

Když otevřela oči, stál nad ní mladý Angličan. Držel ji v náručí a říkal ostatním, aby se rozešli. Pochopila, že se ptá, co pro ni může udělat.

„Kávu," zašeptala. „Ráda bych si osladila kávu." Slova mluvící skříňky, kterou jí ukázal lord Rutherford. „Dala bych si čaj s citronem."

Tvář se mu rozjasnila. „Ale samozřejmě, obstarám vám kávu. Vezmu vás do britské kavárny."

Zvedl ji na nohy. Byl to krásný svalnatý mládenec s modrýma očima – sytě modrýma, jaké měl i tamten…

Zadívala se přes rameno. Nebyl to sen. Železné dráze kralovala jeho socha. Slyšela rámusení vozů, ač žádný nebyl na dohled.

Na okamžik zeslábla, zaklopýtala. Chytil ji a podpíral celou cestu.

Náruživě naslouchala jeho výkladu.

„Je to příjemné místo; můžete si tam posedět, odpočinout si. Před chvílí jste mě pěkně vylekala. Padla jste, jako by vás někdo uhodil do hlavy."

Kavárna. Hlas z gramofonu říkal: „Uvidíme se v kavárně." Zjevné místo, kde se lidé setkávají, povídají si a pijí k tomu jakousi „kávu". Byla tam spousta stejně oblečených žen i nějací muži v úborech jako lord Rutherford, a pak to pěkné mladé stvoření s hezky stavěným tělem.

Posadila se za stůl s mramorovou deskou. Kolem vířila směsice hlasů. „No, já osobně si myslím, že je tady všechno úžasný, ale znáš matku, se vším si dělá zbytečnou starost." Nebo: „Děsivé, není-liž pravda? Říkali, že měla zlomený vaz." A: „Ó ne, ten čaj je studený! Hned zavolej číšníka."

Pozorovala, jak muž u vedlejšího stolu vytahuje proužky potištěného papíru a podává je obsluze. To jsou peníze? Sluha mu vracel drobné mince.

Položili před ni podnos s horkou kávou. Byla tak hladová, že byla s to vypít naráz celou konvici, ale už věděla, že se patří nechat si nalít do šálku. Lord Rutherford jí to ukázal. I její mladý společník tak učinil. Hezky se usmívá. Jak mu naznačit, že by s ním chtěla – nejlépe hned – do postele? Měli by najít malou tavernu. Jistě zde mají nějaké taverny.

Naproti rychle mluvila mladá žena: „Teda, já vůbec nemám ráda operu. Nešla bych na ni ani v New Yorku. Ale protože jsme v Káhiře, očekává se, že půjdeme na operu a ještě k tomu se nám bude líbit. No, to je směšné."

„Ale drahá, je to přece *Aida!*"

Aida. „Celeste Aida," nejdřív si to zabroukala, pak se dala tichounce do zpěvu, aby ji ti lidé neslyšeli. Ale její společník to zachytil. Rozzářeně se na ni usmál. Bude hračkou dostat ho na lože. Těžší bude to lože najít. Mohla ho vzít s sebou do domku, ale ten je moc daleko. Odmlčela se.

„Ale ne, nepřestávejte," požádal. „Pokračujte."

Pokračujte, pokračujte. Tajemství bylo chvíli vyčkat, význam se pak překvapivě jasně dostaví.

Naučil ji to Ramses. Zpočátku zní každý jazyk neproniknutelně. Mluvíš, posloucháš, a tak se do toho postupně dostaneš.

Ramses, Ramses, jehož socha stojí mezi ocelovými vozy. Otočila se a natáhla krk k oknu. No ne, okno bylo vyplněno velkým kusem čistého skla! Zahlédla na něm smítka. Jak to udělali? „Moderní doba", sdělil jí lord Rutherford. Když dokážou sestavit příšerné ocelové vozy, tak dokážou vyrobit i takové sklo.

„Rozhodně máte krásný hlas, velmi krásný. Nejdete náhodou na operu? Všichni v Káhiře tam půjdou, alespoň to tak vypadá."

„Ples potrvá až do rána," sdělila žena naproti své sousedce.

„Myslím, že je to skvělé. Na nějaké stížnosti jsme příliš daleko od civilizace."

Rozesmál se. Taky je poslouchal.

„Ples bude událost sezony. Pořádají ho v Shepheard's.“ Usrkl kávu. To byl signál, na který čekala. Vyprázdnila najednou celý šálek. Rozesmál se a dolil jí z malé konvice.

„Děkuji,“ hlesla způsobně podle odposlouchané nahrávky.

„Nechtěla jste cukr?“

„Myslím, že bych dala přednost smetaně, pokud by vám to nevadilo.“

„Jistěže ne.“ Nalil jí do šálku požehnaně mléka. Tohle je smetana? Asi ano, lord Rutherford jí dal poslední, kterou mrtvá otrokyně měla.

„Jdete na ples do Shepheard's? Bydlím tam se strýcem. Je tady obchodně.“

Odmlčel se. Na co se to dívá? Na její oči? Na vlasy? Byl velmi pohledný; líbila se jí jeho mladistvá pokožka na tváři a krku. Lord Rutherford zajisté vypadal dobře, ale tenhle měl navíc půvab mládí. Natáhla se přes stůl a rukou v rukavičce pohladila oblečenou hruď. Jen aby neucítil odhalenou kost. Vypadal překvapeně. Konečky palce a ukazováku mu jemně stiskla bradavku. Á, červená se jako vestálka. Vhrnula se mu krev do tváří. Sladce se usmála.

Obezřetně pohlédl na ženy naproti – nerušeně konverzovaly.

„Prostě báječné!“ říkala právě jedna.

„Koupila jsem si toaletu, stála mě celé jmění. Řekla jsem si totiž, že tam půjdu, budou tam všichni…“ na to druhá.

„Opera,“ smála se Kleopatra. „Jít na operu.“

„Jistě,“ přisvědčil mladík, dosud zaražen jejím počínáním. Vylila zbytek konvice do šálku a vyprázdnila ho. Pak se zmocnila konvičky s mlékem, kterou také vypila. Zvedla cukřenku a vsypala si do úst cukr. To jí nechutnalo. Cukřenku odložila, zašátrala rukou pod stolem a stiskla jeho stehno. Byl připraven! Ubohý okatý mládenec.

Vzpomněla si, jak si s Antoniem vodili do stanu mladičké vojáky a svlékali je, aby si lépe vybrali. Byla to hezká hra. Než se o tom dozvěděl Ramses. Bylo vůbec něco, z čeho ji nakonec neobvinil? Tenhle jinoch je ovšem k pomilování. A chce ji.

Vstala od stolu, kývla na něj a šla ke dveřím.

Venku hlučely vozy, ale nedbala na ně. Když se jich nebojí kolemjdoucí, nesmí se bát ani ona. Teď musí najít příhodné místo. Stál těsně za ní a něco jí říkal.

„Pojď," rozkázala mu anglicky. „Pojď se mnou."

Vedla ho přes kaluže dozadu do úzké uličky. Byl tam stín a klid. Otočila se a objala ho. Sklonil se, aby ji políbil.

„Tady přece ne," namítal stydlivě. „Slečno, já si nemyslím, že –"

„Říkám tady," špitla, políbila ho a vklouzla rukou pod jeho šaty. Horká lidská kůže jí dělala dobře. Horká a voňavá. A byl připravený jako mladý faun. Podkasala si růžové sukně.

Zakrátko bylo po všem. Chvěla se v jeho náručí, rukama ho objímala kolem krku a slyšela, jak v ní s hlasitými steny vrcholí. Pak se zklidnil, až příliš. Projíždělo jí slastné napětí, takže ho nedokázala uchlácholit. Pustil ji, opřel se o zeď a zíral na ni jako v horečce.

„Počkej, dej mi chvilku," krotil ji, když ho znovu začala líbat.

Chvíli si ho měřila, vždyť je to tak snadné – natáhla ruce, pevně mu stiskla hlavu a škubnutím mu zlomila vaz.

V jeho skelných očích se rozhostil stejný výraz, jaký měla ta zabitá žena. A také muž, který na ni střílel. Nezůstalo v nich nic, docela nic. Sesul se zády po zdi a rozprostřel se po zemi s nohama daleko od sebe.

Zadívala se na něj, znovu ji oslovilo tajemno. Mělo co dělat s tím, co zrovna provedla.

Vybavila si nezřetelnou postavu, jež se nad ní zvedala. Byl to sen? „Povstaň Kleopatro. Já, Ramses, tě volám."

Ale ne, pouhá snaha rozpomenout se jí působila palčivou bolest hlavy. Nebyla to tělesná bolest, trýznila její duši. Slyšela naříkat ženu. Ženu, kterou znala. Úpěla vyslovujíc její jméno: Kleopatra. Pak jí někdo zakryl tvář průsvitnou černou látkou. Had byl ještě naživu? Podivné, že by ji měl ten plaz přežít. Znovu pocítila na prsou jeho osudné uštknutí.

Opřená o zeď, zahleděná na mrtvého mladíka, tiše zaštkala. Kdy se to stalo? Kde? A kým to tehdy byla?

Nepamatuje si. Čeká ji „moderní doba".

Sklonila se a vytáhla z mladíkova kabátu peníze. Spousty peněz v malé kožené knížečce. Uložila si je hluboko do kapsy. Měl i další

věci. Kartičku s anglickým popiskem a jeho podobenkou – pozoruhodné. A dva kusy tvrdého papíru s nápisy AIDA a OPERA. Byl na nich obrázek hlavy Egypťanky, který předtím viděla v „časopise“.

Určitě stály za to, aby si je nechala. Zahodila jeho obrázek, a lístky s operou přidala do kapsy k penězům. Začala si pro sebe broukat *„Celeste Aida“*, překročila mrtvé tělo a vrátila se na rušnou ulici.

Neboj se, oni se také nebojí. Když kráčejí bez obav podél kovové dráhy, musíš taky.

Než se tam vydala, přihrčel jeden ze sršících hlučných železných vozů. Zakryla si uši a navzdory předsevzetí se rozplakala. Když vzhlédla, stál proti ní další pěkný mladý muž.

„Můžu vám nějak pomoct, paninko? Neztratila jste se, že ne? Neměla byste chodit po železniční stanici a vystavovat, co všechno máte v peněžence.“

„Železniční stanice…“

„Copak nemáte kabelku?“

„Ne,“ odpověděla mu nevinně. Přijala jeho rámě. „Pomůžete mi?“ vytanula jí na mysli nejčastější fráze lorda Rutherforda. „Mohu vám věřit?“

„Ale jistě!“ prohlásil, a myslel to vážně. Další jinoch s hebkou pletí!

~ ~ ~

Ze zadních dveří hotelu Shepheard’s vyšli dva Arabové, jeden o něco vyšší. Pohybovali se rychlými kroky.

„Pamatujte si,“ poučoval šeptem Samir, „musíte dělat velké kroky. Jste muž. Muži necupitají. Pohupujte přirozeněji rameny.“

„Měla jsem se to naučit mnohem dřív,“ kála se Julie.

~ ~ ~

Velká mešita přetékala věřícími i turisty, kteří si přišli prohlédnout tento architektonický zázrak i s pravověrnými muslimy, jak v řadách za sebou na kolenou vzývají Alláha. Julie a Samir se

rádoby líně prodírali zástupem turistů. Za pár minut našli vysokého Araba v tmavých brýlích a splývavé říze.

Samir vložil do Ramsesovy ruky klíč, pošeptal mu adresu a směr. Ramses měl jít za nimi. Nebylo to daleko.

Samir s Julií šli vpředu, Ramses je zpovzdálí následoval.

~ ~ ~

Moc se jí líbil. Nazýval se „Američanem“ a mluvil zvláštním přízvukem. Projížděli se v „drožce“ tažené koňmi, mezi „motorovými vozidly“. Už se jich nebála.

Než se dostali z „železniční stanice“, došlo jí, že velké železné vozy přesouvají lidi. Je to běžný dopravní prostředek. Podivné.

Tento muž nebyl tak elegantní jako lord Rutherford, to v žádném případě, ale mluvil pomaleji, což usnadňovalo porozumění, zvlášť když během řeči ukazoval na všechno kolem. Zjistila, co je automobil Ford, Stutz Bearcat nebo dvousedadlový kabriolet. Její člověk ty věci v Americe prodával, byl obchodním zástupcem u Forda. Dokonce i chudáci si mohli dovolit motorová vozidla.

Tiskla k sobě plátěnou kabelku, kterou jí koupil na peníze a na lístky s nápisem OPERA.

„Tak, a tady žijí turisti,“ poučil ji. „Tedy více méně. Chci říct, tohle je Britská čtvrť…“

„Angličani,“ hlesla.

„Jo, ale jezdí sem taky dost Američanů a Evropanů. A tady, tady žijou samí lepší lidi, Britové a Američani. To je Shepheard’s, ten proslulej hotel, jestli víte, co myslím.“

„Shepherard’s – *ten* hotel?“ zasmála se.

„Zítra tam bude ples v Opeře. Bydlím tu, ale operu dvakrát nemusím.“ Udělal patřičný obličej. „Nikdy mě moc nebrala. Ale tady v Káhiře je to významná událost, víme?“

„Významná událost, víme.“

„Opravdu významná. Tak jsem si dobře rozmyslel, jestli na tu operu a na ples půjdu, i když si musím půjčit smoking a tak.“ Měl v očích roztomilé světlo. Nesmírně si sám sebe užíval.

A ona též.

„*Tahle Aida*, to je něco ze starýho Egypta.“

„Ano, Radames zpívá.“

„Takže to znáte. Vsadím se, že máte ráda operu, dokážete ji ocenit.“ Najednou se zamračil. „Jste v pořádku, paninko? Možná se vám bude zdát starý město romantičtější. Chcete něco k pití? Co se projet v mým voze? Parkuje za Shepheard’s.“

„Motorové vozidlo?“

„Se mnou jste v bezpečí, paninko. Jsem dobrej řidič, to vám řeknu. Už jste byla u pyramid?“ Py-ra-midy.

„Ne,“ odvětila. „Projet se ve voze? Skvělé!“

Rozesmál se. Vykřikl povel a kočí pokynul koním doleva. Objeli „ten hotel Shepheard’s“, což byla výstavná budova s krásnou zahradou.

Když jí pomáhal z drožky, málem se dotkl ranky v boku. Otřásla se, ale nestalo se to. Přesto si připomněla její přítomnost. Jak může žít s tak otřesným zraněním? Záhada. Bez ohledu na to, co se teď stane, musí být do setmění zpět a znovu se setkat s lordem Rutherfordem. Lord Rutherford si šel promluvit s mužem, který vše dokáže vysvětlit, s modrookým.

~ ~ ~

K úkrytu dorazili společně. Julie souhlasila, že počká, než Samir s Ramsesem prohlédnou tři malé pokoje a zanedbanou zahradu. Pak jí pokynuli, že může vstoupit a Ramses zavřel na závoru.

Uprostřed stál dřevěný stolek se svící vraženou do staré lahve od vína. Samir ji hned zapálil. Ramses přitáhl dvě odstavené židle. Julie si přinesla třetí.

Postačující pohodlí. Odpolední slunce prostoupilo zahradu a proniklo zadními vrátky. V místnosti bylo horko, ale ne nesnesitelné – byla dlouho opuštěná. Vzduch čpěl hutnou vůní koření a konopí.

Julie si stáhla arabský šátek, protřásla vlasy. Kvůli šátku si je ani nespínala a nyní uvolnila i jedinou stužku, která je stahovala vzadu na krku.

„Nevěřím, žes někoho zabil,“ ozvala se pohotově, s pohledem upřeným na Ramsese usazeného naproti.

V pouštní říze vypadal jako šejk, tvář měl zpola ve stínu, v očích mu plápolal odraz svíce.

Samir mlčky seděl po její levici.

„Opravdu jsem nikoho nezabil,“ hájil se Ramses. „Ale jsem za vraždu zodpovědný. Potřebuji vaši pomoc. Něčí pomoc. A potřebuji vaše odpuštění. Přišel čas všechno prozradit.“

„Sire, mám pro vás zprávu,“ ozval se váhavě Samir, „která nesnese odkladu.“

„Jakou zprávu?“ zajímala se Julie. Proč jí o tom Samir nic neřekl?

„Zprávu od bohů, Samire? Volají mě k zúčtování? Na nic méně důležitého nemám čas. Musím vám říct, co se stalo. Co jsem spáchal.“

„Je od hraběte Rutherforda, sire. Oslovil mě v hotelu. Vypadal jako blázen; musím vám prý vyřídit, že ona je s ním.“

Ramses byl jako zasažen bleskem. Vražedně si Samira měřil.

Julie to nedokázala snést.

Samir něco nahmatal a podal to Ramsesovi. Skleněná fiola, jakou Julie zahlédla mezi alabastrovými nádobkami v otcově sbírce. Ramses na ni pohlédl, ale nedotkl se jí. Samir chtěl znovu promluvit, ale Ramses si pohybem zjednal klid. Jeho tvář představovala takovou směsici pocitů, že si byl sotva podoben.

„Řekni, co to všechno znamená!“ vykřikla Julie.

„Sledoval mě do muzea,“ šeptl Ramses soustředěný na lahvičku.

„O čem to mluvíš? Co se stalo v muzeu?“

„Sire, řekl mi ještě, že jí pomohlo slunce a lék ve fiole, ale potřebuje víc. Prý je zraněná na těle i na duši. Už třikrát zabila. Je šílená. Drží ji v bezpečném úkrytu, chce se s vámi setkat. Udal i čas a místo.“

Ramses nějakou dobu mlčel. Pak vstal od stolu a zamířil ke dveřím.

„Stůj!“ vyhrkla Julie a vrhla se za ním.

Samir byl rázem také na nohou.

„Sire, kdybyste se ho snažil vypátrat před udanou hodinou, mohli by vás uvěznit. Hotel je obklíčený. Počkejte na smluvené setkání. Je to nejbezpečnější.“

Ramses byl zjevně zaskočen. Neochotně se obrátil a zahleděl se nechápavýma očima skrze Julii. Pak se ztěžka vrátil zpět ke své židli a posadil se.

Julie se také usadila a utřela si kapesníkem slzy.

„Kdy a kde?“ zeptal se Ramses.

„Dnes večer v sedm v Babylonu. To je francouzský noční klub. Znám ho. Dovedu vás tam.“

„Nemohu tak dlouho čekat!“

„Ramsesi, řekni, co to všechno znamená. Jak ti můžeme pomoct?“

„Sire, Julie má pravdu. Svěřte se nám. Dovolte, abychom vám pomohli. Jestli vás znovu zatkne policie…“

Ramses znechuceně mávl rukou. Ve tváři mu hrály roztodivné pocity.

„Potřebuji vás, a když se vám svěřím, nejspíš vás ztratím, ale budiž. Beztak už jsem vaše životy zpustošil dostatečně.“

„Mě nikdy neztratíš,“ prohlásila odvážně Julie, ale cítila při tom, jak jí v srdci klíčí strach z věcí, jež se na ni valily. Dosud si myslela, že rozumí tomu, co se stalo. Ukradl tělo své lásky z muzea, neboť ji chtěl náležitě uložit do hrobky. Ale teď, když byla nucena čelit pohledu na skleněnou fiolu a poslouchat Elliottův podivný vzkaz, před ní vyvstaly další mnohem příšernější možnosti. Hned je zamítla, ale neodbytně se vracely.

„Svěřte se nám, sire, dovolte nám sdílet vaše břímě.“

Ramses se zadíval ze Samira na Julii.

„Nikdy nesmíte sdílet mou vinu,“ pronesl pochmurně. „To tělo v muzeu, ta neznámá žena.“

„Ano,“ přitakal Samir.

„Nebyla mi neznámá, moji drazí. I duch Julia Caesara by ji poznal. Stín Marka Antonia by ji byl políbil a miliony pro ni kdysi truchlily…“

Julie kývla. Znovu jí vytryskly slzy.

„Učinil jsem nevyslovitelné. Vzal jsem elixír do muzea. Neuvědomoval jsem si, jak velice je její tělo poškozeno, že jí chybí celé kusy tkáně. Polil jsem ji tou zlořečenou látkou! Po dvou tisících

let se v tom poraněném těle ozval život. Vstala – krvácející, zničená – povstala a šla. Sápala se po mně, volala mě jménem!“

~ ~ ~

Projížďka v americkém otevřeném autě chutnala lépe než nejdražší víno, líbila se jí dokonce víc než milování. Uháněli s větrem o závod, Američan radostně výskal, když „vybírali“ zatáčky oběma směry.

Domy se kolem nich jen míhaly. Míjeli lopotící se Egypťany s oslíky a velbloudy ve sprše štěrku.

Zbožňovala to. Sledovala letící oblaka. Vítr jí cuchal vlasy, zatímco si jednou rukou pevně přidržovala klobouk.

Čas od času pozorovala, co Američan dělá k rozhýbání svého vozu. Nepřetržitě šlapal na to, čemu říkal „pedály“, tahal za páku a otáčel volantem.

Bylo to nádherně vzrušující. Zaskočil ji náhlý pronikavý hluk. Hučení, jaké už slyšela na „železniční stanici“. Spěšné přitiskla dlaně k uším.

„Nebojte se, paninko, to je jen vlak. Hele, támhle přijíždí!“ Motorový vůz prudce zastavil. Před nimi v pouštním písku vedly kovové koleje. A pak zprava přisupěla ta velká černá nestvůra. Zazvonil zvon. Sotva si uvědomovala, že svítí červené světlo podobné záři lucerny. Copak se té hrůzy nikdy nezbaví?

Objal ji kolem ramen.

„Už je to dobrý, paninko. Jen počkáme, až přejede.“

Neustále klábosil, ale v rámusu a hučení té nestvůry slova zcela zanikala. Strašné, defilovala před ní ocelová kola a za nimi dlouhé procesí dřevěných vagonů s lidskými bytostmi, které seděly uvnitř opřeny o dřevěná opěradla, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě.

Snažila se uklidnit. Pomohl jí teplý dotek jeho dlaní i příjemná vůně pánského parfému linoucí se z jeho kůže. Tupě sledovala poslední vagon. Znovu zazvonění. Na vrcholu sloupu se rozsvítilo světlo.

Američan se opět zapřel do pedálů, pohnul pákou, vůz začal chrastit a přejeli kovovou stezku směrem do pouště.

„Teda, když řeknete většině lidí z Hannibalu v Missouri něco o Egyptě, ani nevědí, o čem to mluvíte. Řek jsem tátovi, zajedu tam, to teda udělám. Vemu peníze, co sem vydělal, pojedu tam a pak se zase vrátím zpátky…“

Nadechla se. Znovu se jí to začínalo líbit. Pak vlevo na horizontu spatřila pyramidy v Gize a sfingu.

Polohlasně vykřikla. Byl to Egypt! Ocitla se v Egyptě „moderní doby“, ale zároveň byla doma.

Celá zjihla něžným smutkem. Hrobky jejích předků a sfinga. Jako mladá dívka se modlila v chrámě mezi jejími obrovskými tlapami.

„No jo, pěknej pohled, co? Řeknu vám, když tohle lidi z Hannibalu v Missouri nedokážou ocenit, jejich smůla.“

Rozesmála se a zopakovala: „Jejich smůla.“

Blíž u pyramid spatřila davy turistů, obrovský prostor plný drožek a motorových vozů. Ženy v nadýchaných šatech s úzkým pasem, muži ve slaměných kloboucích, jako měl její Američan. A spousty Arabů s velbloudy a horami laciných náhrdelníků. Usmála se.

Za jejích časů prodávali bezcenné cetky římským turistům. Zboží vystavovali na velbloudech – dělají to stejně jako kdysi!

Obrovská hrobka krále Chufeva jí vzala dech. Kdy to bylo poprvé, když sem jako malé děvčátko přijela obdivovat mohutnou stavbu z masivních kvádrů? Později podnikla stejnou cestu s Ramsesem v chladné noci pod rouškou tmy.

Ramses! Něco strašného, co si nechtěla pamatovat. Přelévaly ji temné vlny. Kráčela k němu a on prchal pryč!

Americké motorové vozidlo opět zabrzdilo.

„Tak, paninko, vystupte si a prohlídnem si ten sedmej div světa.“

Usmála se na jeho baculatou americkou tvář. Byl k ní tak milý

„*Okaaaay!* Skvělé!“ poznamenala a vyskočila ze sedadla kabrioletu, než jí mohl vůbec podat ruku.

Jejich těla byla velmi blízko. Usmál se na ni a zvedl přitom kulatý nos. Mladá sladká ústa. Nečekaně ho políbila. Postavila se na špičky a objala ho. Hmm, je mladý a rozkošný, jako ten předchozí. A stejně tak zaskočený!

„Teda, jste vy to ale citlivá osoba, paninko,“ slabikoval jí do ucha. Nezdálo se, že by věděl, co počít. Ukáže mu to. Vzala ho za ruku a vedla přes větrem bičovaný písek k pyramidám.

„Á podívejte!“ vykřikla a ukázala na palác vpravo.

„To je Mena House,“ vysvětloval. „Není to nejhorší hotel. Ne úplně Shepheard’s, ale ujde. Můžem tam hodit něco pod žebro, když na to přijde.“

~ ~ ~

„Snažil jsem se je přemoci,“ vyprávěl Ramses. „Nepodařilo se. Bylo jich na mě moc. Odvlekli mě do vězení. Potřeboval jsem čas na zacelení ran. To se stalo asi půl hodiny před mým útěkem.“ Ticho.

Julie schovala tvář do kapesníku.

„Sire,“ ozval se Samir polohlasně, „věděl jste, že má elixír takovou moc?“

„Ano, Samire, věděl, ačkoliv jsem ho nikdy do takové míry nevyzkoušel.“

„Pak to byla lidskost, sire, nic jiného.“

„Ale, Samire, za staletí jsem se dopustil tolika chyb. Věděl jsem, jak je ta substance nebezpečná. A vy se s tím musíte také seznámit, jestli mi máte pomoci. To stvoření – tu šílenou bytost, které jsem vrátil život, není možné zničit.“

„Musí být nějaký způsob,“ soudil Samir.

„Ne, poznal jsem to systémem pokusů a omylů. Vaše vědecké knihy mé poznatky jen zpřesnily. Jestliže jsou jednou buňky nasyceny elixírem, nepřetržitě se obnovují. Je jedno, zda jde o rostliny, zvířata či lidi.“

„Žádný věk, žádný rozklad,“ zamumlala Julie – už se trochu uklidnila, mohla opět důvěřovat vlastnímu hlasu.

„Správně. Jeden plný pohár mě učinil nesmrtelným. Ne více než obsah jedné fioly. Jsem navěky v nejlepších letech. Nepotřebuji jídlo, ale nepřetržitě hladovím. Nepotřebuji spánek, ale dokážu si ho vychutnat. A nepřetržitě toužím… po tělesné lásce.“

„A ta žena nedostala plnou dávku?“

„Ne, a především byla poraněná! To byla moje největší pošetilost, chápete? Tělo nebylo úplné! Ať už raněná, či ne, nyní je

vpravdě nezastavitelná. Pochopil jsem to, když proti mně kráčela chodbou, copak mi nerozumíte?“

„Nemyslíš v pojmech moderní vědy,“ Julie si pomalu utřela oči. „Na světě musí existovat způsob, jak ten proces zastavit.“

„Na druhou stranu, když jí poskytnete celou dávku léku, jak to navrhoval hrabě –“

„To je šílenství,“ Julie skočila Samirovi do řeči. „Na to nesmíš ani pomyslet. Tím tu bytost jedině posílíš.“

„Oba mě poslouchejte,“ umlčel je Ramses. „Kleopatra je jen část celé tragédie. Můžeme si být jisti, že hrabě zná tajemství, ale zdaleka nejnebezpečnější je elixír sám o sobě. Je mnohem nebezpečnější, než tušíte.“

„Ano, lidé po něm budou prahnout,“ rozumovala Julie, „a udělají vše, aby se ho zmocnili. Ale s Elliottem se dá mluvit a Henry je blázen.“

„To není zdaleka všechno. Mluvíme o sloučenině, která změní každou živou substanci, jež ji absorbovala.“ Ramses vyčkal, pohled upřený na oba společníky.

Po chvíli pokračoval: „Před staletími, kdy jsem byl Rammses, vládce této země, sníval jsem o tom, že dokážu využít elixíru k nasycení a napojení svého lidu. Hlad by přestal existovat, pšenice by vyrostla okamžitě po sklizni. Ovocné stromy by věčně rodily. A víte, co se stalo?“ Fascinovaně na něj hleděli.

„Moji poddaní nemohli strávit nesmrtelnou potravu. Zůstala v jejich vnitřnostech neporušená. Zemřeli v bolestech, jako by byli jedli písek.“

„Panebože,“ vydechla Julie, ale pak dodala: „I když nakonec, vždyť je to jen logické!“

„Když jsem dal spálit pole, pozabíjet nesmrtelnou drůbež a porazit krávy, záhy jsem uzřel, jak se spálená pšenice vzmáhá za prvních slunečních paprsků, viděl jsem spálená bezhlavá zvířata, jak se s námahou derou na nohy. Nakonec jsem dal všechno naházet do moře. Zátěž to stáhla až na samé dno, kde to nepochybně zůstalo celistvé a nedotčené až do dneška.“

Samir se otřásl. Rukama se objal kolem krku, jako by mu bylo chladno.

Julie se soustředěně zadívala na Ramsese: „Snažíš se nám naznačit…, že jestli tajemství padne do nepravých rukou, celé oblasti naší země mohou být učiněny nesmrtelnými.“

„Celé národy,“ odvětil Ramses rozvážně. „A my nesmrtelní hladovíme stejně jako živí lidé. Vytěsnili bychom živé a spotřebovali vše, co jim náleží.“

„Byl by ohrožen samotný rytmus života a smrti,“ doplnil Samir.

„Tajemství elixíru musí být zničeno!“ vyhrkla Julie. „Pokud máš nějaký u sebe, hned se ho zbav!“

„A jak to mám udělat, nejdražší? Rozptýlím ho po větru a on dopadne na zem, malé částice se uchytí na povrchu a s prvním deštěm prosáknou ke kořenům stromů, které se stanou nesmrtelnými. Vyliji ho do pouštního písku a on vytvoří vláhu čekající na žíznivé velbloudy. Vliju ho do vody, a stvořím tak nesmrtelné ryby, hady, krokodýly.“

„Dost,“ poprosila.

„Nemůžete ho vypít sám, sire, bez toho, aby vám ublížil?“

„Nevím, řekl bych sice, že ano, ale kdo ví?“

„Nedělej to,“ nesouhlasila Julie. Smutně se na ni usmál.

„Ty se o mě po tom všem ještě strachuješ, Julie Stratfordová?“

„To tedy ano,“ špitla. „Jsi jediný muž s božským tajemstvím v rukou, o kterého si dělám starosti.“

„To je právě ono, Julie,“ přiznal. „Nesu si to tajemství tady.“ Poklepal si na čelo. „Vím, jak elixír připravit. Nezáleží až tak na tom, co se stane se zbývajícími fiolami, protože dokážu navařit další dávky.“

Podívali se na sebe. Skutečnou hrůzu nebylo možno obsáhnout najednou. Člověk musel nahlédnout, couvnout, a pak se do toho znovu pustit.

„Teď chápete, proč jsem tajemství po celá tisíciletí s nikým nesdílel. Znal jsem nebezpečí. A pak jsem se, slabostí smrtelného muže – abych použil vaši moderní frázi – zamiloval.“

Julie se opět rozplakala. Samir trpělivě vyčkával.

„Vím,“ pokračoval Ramses, „že jsem byl blázen. Před dvěma tisíci lety jsem svou lásku raději viděl umírat, než bych podal elixír jejímu milenci – Marku Antoniovi, což byl zpustlík, který by mě byl

hnal z jednoho konce světa na druhý, aby ze mě vymámil recept. Dokážete si ty dva představit jako nesmrtelné panovníky?“

„Proč bychom nemohli postavit nesmrtelnou armádu?“ ptala se mě, „když ji jeho vliv naprosto zkazil, když se stala jeho nástrojem. A nyní, ve věku udivujících vynálezů jsem co do pošetilosti překonal její poslední slova, tím, že jsem jí vrátil život.“

Julie polkla. Tiše jí kanuly slzy. Ani se nenamáhala je utírat. Natáhla se přes stůl, aby se dotkla hřbetu jeho ruky.

„Ne Ramsesi, ona není Kleopatra. Copak to nechápeš? Dopustil ses strašlivé chyby, pravda, a musíme najít způsob, jak z toho ven. Ale není to Kleopatra, to snad vůbec není možné.“

„Julie, v tomto ohledu jsem se nespletl. A ona mě zná! Copak mi nerozumíš? Volala mě jménem!“

~ ~ ~

Z Mena House se linula tichá hudba. V oknech se třepotala žlutá světla a po široké terase přecházely titěrné postavy.

Kleopatra s mladým Američanem postála v temné pohřební šachtě pyramidy.

Horečně ho objala, prsty v hedvábných rukavičkách mu vklouzla pod košili. Ach, ty mužské bradavky, nástroj mučení a slasti. Když mu je jemně zkroutila, svíjel se blahem, zatímco mu hbitě rejdila jazykem v ústech.

Dobrá nálada byla tatam, stal se jejím otrokem. Strhla mu z hrudi plátěnou košili a rukou mu zalovila pod koženým páskem až k pohlaví.

Zasténal. Cítila, jak jí zvedá sukně. Pak se náhle zarazil, jeho tělo ztuhlo. Překvapené se otočila. Díval se na její nahou nohu, na chodidlo.

Zíral na pruh zakrvácené kosti obnažené tam, kde začínají články prstů.

„Ježíši Kriste!“ vysoukal ze sebe. Odtáhl se od ní ke stěně. „Ježíši Kriste!“

Vyšlo z ní hluboké poraněné zavytí. „Nedívej se na mě!“ přikázala latinsky. „Otoč se, nesmíš na mě hledět s odporem!“

Vzlykla, oběma rukama uchopila jeho hlavu a udeřila jí o kamennou zeď. „Za tohle zemřeš!“ Plivla po něm. A pak to pootočení, jednoduché pootočení, a bylo po všem.

Víc nechtěla, obklopilo ji svaté ticho a jeho tělo bezvládně leželo, s penězi vyčuhujícími pod zmuchlaným kabátem.

Zranění ji nedokázala zabít. Žhavý železný náraz od muže jménem Henry ji také nezabil; ten náraz, co dělal tak strašný hluk. Ale jediné, co je potřeba k jejich zabití, je tohle.

Vyhlédla vchodem do šachty po okrovém písku směrem k Mena House. Chladným podvečerním vzduchem k ní proudila hudba.

Noci na poušti jsou stále chladné. Už se skoro setmělo. Na azuru nebe se začaly matně rýsovat hvězdy. Cítila mír. Je hezké se o samotě procházet v poušti, daleko od všech ostatních.

Ale lord Rutherford. Lék. Před setměním.

Sklonila se, aby sebrala Američanovy peníze. Pomyslela na jeho pěkné žluté motorové vozidlo. To by ji zavezlo na místo, odkud vyšla, velmi rychle. Bylo teď jen její.

Ta vyhlídka ji příjemné vzrušila, rozesmála se. Pospíšila dolů po straně pyramidy, lehce skákala z jednoho kamenného bloku na druhý, až seběhla k autu.

Je to jednoduché, stlačí knoflík „elektrického startéru“. Potom šlápne na „plyn“. Okamžitě to začalo funět. Pak pohne pákou, jak to dělal Američan, a sešlápne další pedál. A světe div se, ujíždí šílenou rychlostí pryč.

Udělala velký okruh kolem Mena House. Několik vystrašených Arabů jí o překot prchalo z cesty. Nahmátla „klakson“, jak tomu říkal, a plašila jím velbloudy.

Pak vyjela na silnici, pohnula pákou dozadu, aby se vůz rozjel rychleji, pak znovu dopředu, jak to viděla u Američana.

U kovové dráhy se zastavila. Křečovitě tiskla volant celá rozechvělá strachy, ale ten strašlivý hluk se odnikud neblížil. A před sebou má světla Káhiry – utěšený pohled pod tmavnoucím nebem plným hvězd.

„*Celeste Aida,*“ zapěla si ke startu a znovu se rozjela kupředu.

~ ~ ~

„*Žádal* jsi nás o pomoc,“ vypočítávala Julie. „Žádal jsi odpuštění. Ted chci, abys chvíli poslouchal ty mě.“

„Budu,“ připustil Ramses srdečně, ale stejně ho něco hnětlo. „Julie, je to ona… mimo jakoukoliv pochybnost.“

„Tělem ano,“ připustila Julie. „To jistě je nad veškerou pochybnost její. Ale bytost, která v tom těle sídlí, není stejná žena, kterou jsi kdysi miloval. Ta, ať je teď kdekoliv, neví, co se s jejím tělem děje.“

„Julie, ona si vzpomíná! Poznala mě!“

„Ramsesi, to mozek v tom těle tě poznal. Ale přemýšlej o tom, co tvrdíš, mysli na souvislosti. Souvislosti jsou všechno. Ramsesi, naše inteligence, duše, jestli chceš, nesídlí v těle, nespí v něm po staletí, zatímco se tělo rozkládá. Buď přejde do vyšších sfér, nebo přestane existovat. Kleopatra, kterou jsi miloval, zemřela.“

Díval se na ni, snaže se porozumět.

„Sire, myslím, že na tom něco je,“ uznal Samir, ač si sám nebyl jistý. „Hrabě ale také tvrdil, že si je vědoma toho, kdo je.“

„Ví, kým by měla být,“ opáčila Julie. „Buňky jsou obnoveny, snad v nich je zakódována určitá paměť. Přesto je ta osoba jen nestvůrným dvojčetem tvé ztracené lásky. Jak by mohla být něčím víc?“

„Možná tomu tak je,“ zamumlal Samir. „Pokud uděláte to, co navrhuje hrabě – když jí poskytnete víc léku – možná tím jen oživíte… démona.“

„Tohle přesahuje mé chápání!“ přiznal Ramses. „Je to přece Kleopatra!“

Julie potřásla hlavou. „Ramsesi, můj otec není mrtev déle než dva měsíce. Jeho ostatky nebyly pitvány, jediným balzamováním mu byl pradávný zázrak egyptského žáru a pouštního sucha. Leží v kryptě tady v Káhiře.

Myslíš, že kdybych měla elixír v rukou, že bych ho oživila?“

„Pane na nebi,“ zašeptal Samir.

„Ne!“ odpověděla si hrdinně Julie. „Už by to nebyl můj otec. Spojení bylo osudově přerušeno. Oživila bych dvojníka. Duplikát, který by snad věděl vše, co věděl můj otec, ale otec už by to nebyl.

Otec by netušil, že se zde prochází jeho dvojník. Oživil jsi jen kopii Kleopatry! Tvoje ztracená láska už v ní není.“

Ramses mlčel. Byl tím vším hluboce otřesen. Zadíval se na Samira.

„Které náboženství, sire, hlásá, že duše zůstává v tlejícím těle? V to nevěřili ani naši společní předkové. Není tomu tak nikde na světě.“

„Ty jsi opravdu nesmrtelný, můj milovaný,“ pokračovala Julie. „Ale Kleopatra byla mrtvá po dvacet století. A stále je mrtvá. Věc, kterou jsi přivedl k životu, musí být zneškodněna.“

V.

„Je mi líto, Milesi, otec tady není. Ano, okamžitě.“ Alex zavěsil.

Elliott ho sledoval od stolu v rohu místnosti. „Děkuju ti, Alexi. Lhaní je vlastně podceňovaná společenská obratnost. Nějaká schopná osobnost by měla sepsat návod ke lhaní. A taky všechna humánní pravidla, která k němu opravňují.“

„Otče, nenechám tě odejít samotného.“

Elliott se bez prodlení vrátil ke svému úkolu. Koupel a krátký odpočinek mu vrátily ztracenou sílu, ačkoliv nedokázal skutečně usnout. Měl hodinu na promyšlení toho, co udělá, a už se rozhodl, přestože jeho plán měl jen malou naději na úspěch. Nicméně, elixír za to stál. Kéž se Samirovi podařilo Ramsese kontaktovat! Všechno v Samirově chování nasvědčovalo, že o Ramsesově úkrytu ví.

Zalepil poslední ze tří obálek, které už prve opatřil adresou, a obrátil se zpět na syna.

„Uděláš přesně to, co ti teď řeknu,“ rozkázal pevně. „Kdybych se do zítřejšího poledne nevrátil, odešleš tyto dopisy své matce a Randolfovi. Pak odjedeš z Káhiry, jak nejrychleji to půjde. Podej mi vycházkovou hůl. A budu potřebovat plášť. Po setmění je ve městě zatraceně chladno.“

Walter okamžitě obě věci přinesl. Přehodil Elliottovi plášť přes ramena a upravil ho.

„Otče,“ naléhal Alex, „pro lásku Boží –“

„Nashledanou, Alexi. Pamatuj si: Julie tě potřebuje. Potřebuje tě tady.“

~ ~ ~

„Sire, je po šesté,“ podotkl Samir. „Musím vám ukázat tu restauraci.“

„Najdu si ji sám, Samire,“ odporoval mu Ramses. „Vraťte se oba do hotelu. Musím se sám přesvědčit… jak se věci mají. A pak se vám ozvu, hned jak to bude možné.“

„Ne,“ protestovala Julie, „dovol mi, abych šla s tebou.“

„Nemyslitelné,“ stál si za svým Ramses. „Je to příliš nebezpečné. A musím jí čelit sám.“

„Ramsesi, já tě přece neopustím,“ odmlouvala.

„Julie, musíme se vrátit,“ upozornil ji Samir. „Musíme se nechat vidět, než po nás začnou pátrat.“

Ramses se pomalu postavil. Odvrátil se od mihotavého plamínku svíčky, která jim v tmavé místnosti byla jediným osvětlením. Pozvedl paže jakoby k modlitbě, připomínaje tím muslimy ve velké mešitě. Chvíli nehnutě stál a tenké proužky světla se mu odrážely v očích.

„Julie,“ pronesl s hlubokým povzdechem, „kdybys odjela do Londýna, stále se můžeš vrátit ke svému starému způsobu života.“

„Ubližuješ mi, Ramsesi!“ ozvala se. „Ranil jsi mě do hloubi duše. Miluješ ji? Miluješ věc, kterou jsi přivolal z hrobu?“

Zastyděla se, to nechtěla. Poraženě se odmlčela a byla to ona, kdo se tentokrát odvrátil.

„Já vím, že miluji tebe, Julie Stratfordová,“ zašeptal. „Miluji tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé spatřil. Vystavil jsem se odhalení, abych ti zachránil život, a potřebuji tvou lásku.“

„Tak nemluv o mém odjezdu,“ hlesla nejistě. „Jestli už tě nikdy neuvidím, Ramsesi, můj život nebude stát za nic.“

„Přísahám na svou čest, že tomu tak nebude.“ Vzal ji do náruče. „Moje odvážná lásko,“ zašeptal, když ji hladil. „Potřebuju vás, oba, víc než vám dokážu říct.“

„Nechť vás provází všichni prastaří bohové, sire,“ špitl Samir. „Budeme počítat minuty do každé zprávy od vás.“

~ ~ ~

V kanceláři svítila jen malá lampa. Miles Winthrop byl šokován hlášením na stole. Mladý policista očekával rozkazy.

„Říkáte, že měl roztříštěnou lebku?“

„A zlomený vaz, stejně jako posluhovačka v muzeu. Vzali mu všechny peníze, ale pas se našel v blátě poblíž.“

„Zdvojnásobte hlídky u Shepheard’s,“ poručil Winthrop. „A okamžitě předvolejte lorda Rutherforda. Víme, že je v hotelu, nezávisle na tom, co tvrdí jeho syn. Viděli ho vcházet.“

~ ~ ~

Elliott vyšel ze zadního vchodu hotelového křídla. Napínal levou nohu, aby na ni přenesl veškerou váhu. Přešel temné parkoviště a zamířil ke staré Káhiře. Teprve o dvě ulice dál se odvážil zamávat na drožku.

~ ~ ~

Julie se vkradla do apartmá a zamkla ze sebou dveře. Arabskou řízu měla složenou pod paží. Svlékla si ji už v taxíku a teď ji nacpala na samé dno skříně pod kufr.

Zašla do ložnice, aby si z šatníku vzala malý kufřík. Potřebuje jen pár věcí. Na majetku jí nezáleželo. Chtěla být svobodná a s Ramsesem, nějak se vymanit z bludného kruhu strašlivých událostí.

Ale co když už nikdy neuvidí muže, který zastínil veškerý její dosavadní život. Co má za smysl balit, dokud se nedozví, co se skutečně stalo?

Najednou ji to zmohlo, natáhla se na postel zesláblá, s rozbolavělým srdcem.

Když vešla Rita, Julie tiše plakala.

~ ~ ~

Babylon. Elliott už z dálky slyšel, jak se po kamenném dláždění křivolakých uliček rozléhá dunění bubnů a činelů. Jak zvláštní, že si v tu chvíli intenzivně vybavil milovaného Lawrence.

Tichý soubor zvuků ho přinutil zastavit. Za ním se někdo svezl ze střechy! Otočil se.

„Pokračujte!“ rozkázal vysoký Arab. Byl to Ramses! „Vybral jsem pro naše setkání tichý bar za rohem. Běžte přede mnou a posaďte se.“

Elliottovi se ulevilo. Okamžitě poslechl. Cokoliv se stane, nebude už se svou noční můrou sám. Ramses si poradí. Doldopýtal k malému baru a vešel dovnitř.

Korálkové závěsy, mihotající se olejové lampy; dřevěné stoly, obvyklá sbírka nepříliš důvěryhodných Evropanů. A netečný číšník otírající stůl ušmudlaným kusem hadru.

Vysoký modrooký Arab v slušivé říze si vybral poslední stůl a usadil se zády ke stěně. Ramses. Musel vstoupit zadním vchodem.

Několik štamgastů si zlobně měřilo Elliotta klopýtajícího lokálem. V západním obleku vypadal podezřele. To však bylo poslední, z čeho by měl mít strach.

Posadil se po Ramsesově pravici, zády k zadnímu vchodu.

Prskající olejová lampa na stole čpěla po parfémovaném oleji. Ramses už měl v ruce něco k pití. Stála před ním láhev bez viněty a čistá sklenka.

„Kde je?“ zajímal se.

„Nemám vůbec v úmyslu vám to prozradit,“ svěřil mu Elliott.

„Nuže, jaká tedy jsou pravidla hry? Udržet mě co nejdéle v nevýhodě?“

Elliott chvíli mlčel. Znovu si v duchu probíral své rozhodnutí. Stálo za chvilkovou nepřízeň. Odkašlal si.

„Víte, co chci,“ oznámil Ramsesovi. „Věděl jste to od začátku. Nepojedu přece do Egypta jen proto, abych chránil čest své potenciální snachy. To by bylo absurdní.“

„Měl jsem vás za čestného muže.“

„Tím jsem dodnes, ač jsem se stal svědkem událostí, které by odstonal i naprostý netvor.“

„Neměl jste mě sledovat.“

Elliott kývl. Odzátkoval láhev a nalil si. Byla to whisky. Dobře. Pořádně si přihnul.

„Vím, že jsem vás neměl sledovat,“ připustil. „Byla to mladická nerozvážnost. Možná bych byl znovu mladý… navěky.“

Zadíval se Ramsesovi do očí. Nacházel v něm víc než náznak majestátnosti – v bílé říze vypadal přímo biblicky, životněji než sám život. Přesto byly jeho modré oči podlité krví, byl unaven a nepochybně trpěl.

„Chtěl bych váš elixír,“ požádal ho Elliott zdvořile. „Až mi ho předáte a až ho vypiju, řeknu vám, kde je, a přejde pod vaši ochranu. A věřte, že vám to nezávidím, ač jsem učinil vše, co bylo v mých silách.“

„V jakém je stavu? Chci to přesně vědět.“

„Uzdravila se, ale ne dostatečně. Je krásná, ale vražedkyně. Zabila Henryho i jeho egyptskou milenku jménem Malenka.“

Ramses chvíli mlčel a pak řekl: „Mladý Stratford konečně má, oč si koledoval, abych užil moderního výrazu. Zabil svého strýce a pokusil se otrávit sestřenku. Povstal jsem z hrobu, abych ho zastavil. Historka, že jsem se ho snažil uškrtit, je pravdivá.“

Elliott si povzdechl. Projela jím další vlna úlevy, nikoli však bez hořkosti, bez hluboké hořkosti. „Tušil jsem to… pokud šlo o Lawrence. O Julii mě to ani nenapadlo.“

„Mými vlastními jedy,“ vydechl Ramses.

„Miloval jsem Lawrence Stratforda,“ přiznal šeptem Elliott. „Byl to kdysi můj… milenec a vždycky jsme byli dobří přátelé.“

Ramses kývl na znamení úcty.

„Zabíjení je jí příjemné? Jak k tomu došlo?“

„Je nevypočitatelně silná. Nejsem si jistý, zda úplně chápe význam smrti. Henryho zabila, protože po ní střílel, Malenku, protože se bála a začala křičet. Zlomila jim vaz. Stejně naložila s posluhovačkou v muzeu.“

„Mluví?“

„Srozumitelně. Ode mě odposlouchala angličtinu jako nic. Řekla mi, kdo je, ale něco je v nepořádku. Doopravdy si neuvědomuje, kde je nebo co se s ní děje. A nepopsatelně trpí, kvůli zejícím ranám po

těle, jsou skrz ně vidět kosti. Trpí úzkostmi i fyzickou bolestí…“ Elliott znovu upil whisky. „Zranění na jejím těle se jistě vyrovnají poškození mozku.“

„Musíte mě k ní okamžitě zavést.“

„Dal jsem jí zbytek elixíru z fioly kterou jste tak neopatrně odhodil v muzeu. Použila ho na tvář a na ruce, ale je ho třeba mnohem víc.“

„Viděl jste, jak funguje? Viděl jste, jak se zacelují rány?“

„Ano, mimořádně jí pomohlo také slunce.“ Elliott se odmlčel. Pozoroval Ramsesovu zdánlivě apatickou tvář, modré oči hledící nehnutě kupředu. „To pro vás jistě není žádným tajemstvím!“

„Mýlíte se.“

Ramses mechanicky pozdvihl sklenku a napil se.

„Ve fiole zbyla slabá čtvrtina,“ pokračoval Elliott. „Stačilo by mi to, kdybych to byl vypil, místo abych jí ho věnoval?“

„Nevím.“

Elliott se hořce usmál.

„Nejsem vědec,“ pokrčil rameny Ramses, „jen král.“

„Takže znáte můj návrh, Veličenstvo. Dáte mi elixír v množství, které všechno vyřeší. A já vám předám Kleopatru, egyptskou královnu, abyste s ní učinil, co uznáte za vhodné.“

Ramses na něj zpříma pohlédl: „A kdybych dejme tomu pohrozil, že vás zabiju, když mi neprozradíte její úkryt?“

„Zabijte mě. Bez elixíru stejně zemřu. To jsou jediné dvě věci, na které myslím: smrt a elixír. Nejsem si jist, že mezi nimi ještě dokážu rozlišovat.“ Ještě jedna sklenka whisky, víc by nesnesl… Vypil ji a zatvářil se lehce zahořkle. „Podívejte, budu k vám upřímný. Nemám žaludek na to, co jsem dnes viděl, ale chci tu dávku. Všechno ostatní se tváří v tvář této posedlosti vytrácí.“

„Ano, pamatuji si na to sám víc než dobře. Pro ni se posedlostí nestal. Zvolila smrt, aby zůstala s milovaným Markem Antoniem, i když jsem jí elixír nabízel. Taková byla její volba.“

„Pak nevěděla, co to ve skutečnosti smrt je.“

Ramses se usmál.

„V každém případě, a tím jsem si jist, si to nepamatuje. A i kdyby, pochybuji, že ji to zajímá. Teď je živá, trpí, potýká se se zraněními, hladoví…“ Elliott se odmlčel.

Ramses se k němu naklonil: „Kde je?!“

„Svěřte mi elixír, a já vás k ní zavedu. Nebudeme nepřátelé, ani nejsme, že?“

„Ne, nejsme nepřátelé,“ zašeptal Ramses. Hlas měl tichý, ale v očích mu doutnal hněv. „Ale nemůžu vám elixír svěřit, je to příliš nebezpečné. Nejste s to pochopit –“

„Přes nebezpečí jste ji probudil k životu, jako nějaký pološílený alchymista!“ namítl Elliott zaníceně. „A jistě poskytnete elixír Julii Stratfordové a oddanému příteli Samirovi, nemám pravdu?“

Ramses neodpovídal. Opíral se zády o stěnu, díval se přímo před sebe.

Elliott vstal.

„Budu v Shepheard’s. Až navaříte elixír, zatelefonujte. Poznám vás po hlase. Ale buďte opatrný, za těchto okolností si musíme domluvit další setkání.“

Sebral vycházkovou hůl a vykročil ke dveřím. Neohlížel se, ač mu to bylo zatěžko. Tváře mu plály hanbou. Ale byla to jediná chabá šance, jež mu zbyla, a on ji rozehrál, přestože se při tom cítil prachmizerně.

V temné uličce ho přepadl strach. Uvědomoval si nejen všechny známé bolesti, jež ho trvale soužily, ale také jakousi celkovou slabost předčasného stáří.

Pak ho napadlo, že ho Ramses sleduje!

Zastavil se, poslouchal. Nikde nic, a tak pokračoval dál.

~ ~ ~

Stála v předním pokoji a nedokázala se rozhodnout, zda zabít toho hlučného ptáka. Byl zrovna potichu, tiše skřehotal a tančil na bidýlku. Když nezačne řvát, tak ho nezabije. To jí přišlo docela spravedlivé.

Tělo břišní tanečnice začalo zapáchat. Odtáhla je do nejzazšího kouta dvorku a zakryla velkým kusem látky. Přesto cítila hnilobný

pach, což jí v nejmenším nezabránilo pozřít veškerou potravu, kterou našla: pár přezrálých citronů a pecen okoralého chleba.

Poté se převlékla do jiných nabíraných šatů. Byly bílé a líbily se jí zejména proto, že daly vyniknout její zlatavé pleti. Sukně byly ještě nabranější, s velkými záhyby, v nichž se jí nohy docela ztratily.

Bolest v chodidlech byla nesnesitelná. Stejně jako bolest v boku. Jestli se lord Rutherford brzy nevrátí, vydá se znovu do ulic. I když neví, jak by ho našla, bylo těžké vrátit se do domu. Americkým „motorovým vozidlem“ dojela až na okraj pozoruhodného města, kde stály staré prosté domy. Pak bloudila v uličkách, až zahlédla otevřené dveře. Nyní však začíná být netrpělivá.

Tu zaslechla plaché klepání.

„Vaše jméno?“ ptala se anglicky.

„Elliott, lord Rutherford. Otevřete.“

Okamžitě ho pustila dovnitř.

„Dlouho jsem na vás čekala, lorde Rutherforde. Přinesl jste mi elixír? Víte, kde je modrooký muž?“

Lorda Rutherforda překvapila její angličtina. Zavřela dveře a jemně pokrčila rameny. „Ach ano, váš jazyk už pro mě není hádankou,“ vysvětlila blahosklonně. „Přes den jsem toho ve městě dost zaslechla. A mnohem více. Spoustu jsem se toho naučila. Hádankou je mi teď jen minulost, svět, na který si nemohu vzpomenout!“ Zakabonila se. Proč se na ni tak dívá! „Kde je Ramses!“ Naléhala. Byla si jistá, že se tak ten modrooký jmenuje.

„Mluvil jsem s ním a sdělil mu vše potřebné.“

„Správně, lorde Rutherforde.“ Přistoupila až k němu. Ucouvl. „Bojíte se mě?“

„Nevím, chci vás chránit,“ zašeptal.

„Pravda. A ten modrooký Ramses, proč nepřišel?“ Nepříjemnost, velká nepříjemnost. Nezřetelná vize Ramsese, který se od ní odvrací, Ramsese, který stojí daleko, zatímco na něho volá jménem. Mělo to co dělat s hadím jedem a… křičela, avšak nikdo ji neslyšel. Pak jí přetáhli přes tvář černou plachtu. Otočila se k lordu Rutherfordovi zády. „Kdybych si nepamatovala vůbec nic, bylo by to jednodušší,“ šeptla, „takhle vidím jen zlomky beze smyslu.“

„Musíte být trpělivá,“ chlácholil ji lord Rutherford. „On přijde.“

„Trpělivá! Nechci být trpělivá. Chci ho najít. Řekni mi, kde je. Půjdu za ním.“

„Nemohu, není to možné!“

„Ale je!“ zvýšila hlas. V jeho očích četla strach. Ne, zahlédla v nich… co jen to bylo? On se nedal zastrašit jako všichni ostatní. Byl jiný.

„Řekni, kde ho mám hledat!“ vykřikla a přiblížila se o další krok – tím ho přimáčkla ke stěně. „Prozradím vám tajemství, lorde Rutherforde. Jste slabí, do jednoho slabí. Zvláštní bytosti. A já vás ráda zabíjím. Uklidňuje mě, když vás vidím umírat.“

Vrhla se mu po hrdle. Vymlátí z něho pravdu, a když jí nic neřekne, zabije ho. Náhle se jí zmocnily silné paže a odhodily ji zpátky. Na okamžik ji to vyvedlo z míry, křičela, škubala sebou, pak před sebou zahlédla modrookého. Kdo je to? Znala ho, ale nedokázala si to vybavit. Přesto vyslovila to jméno: „Ramsesi!“ Ano, ten modrooký je Ramses… rozběhla se k němu s napřaženýma rukama.

„Utečte!“ křičel na Elliotta. „Utečte odtud, rychle!“

Hrdlo modrookého bylo jako mramor. Nedokázala mu zlámat kosti, ale on ji rovněž nemohl ze sebe setřást, jakkoli se o to snažil. Nejasně si uvědomovala, že lord Rutherford odešel a zabouchl za sebou dveře. Zůstala sama, vzdorujíc svému osudu – Ramsesovi, jenž se tehdy od ní odvrátil, Ramsesovi, který jí ublížil. Co na tom, že si nevzpomíná jak, prostě ho znala.

V úporné rvačce se dopotáceli z jednoho pokoje do druhého. Uvolnila pravou ruku, aby ho poškrábala kostnatými prsty, než se zase zmocnil jejího zápěstí. Vší silou s ním bojovala rozvášněná vztekem. Zahlédla, jak zvedá ruku. Snažila se krýt, ale dostala takovou ránu, až přepadla na postel. Schovala hlavu do polštářů a začala kňourat. Nemůže ho zabít! Nemůže mu zlámat vaz.

„Aby tě tak všechny podsvětní stvůry!“ zavyla starobylým jazykem. „Proradný Ramsesi!“ Vleže s rukama složenýma pod ňadry po něm plivla. Zírala na něj a přála si být kočka, skočit mu do tváře a vyškrábat oči.

Proč se na ni tak dívá? Proč úpí?

„Kleopatro,“ zašeptal.

Před očima se jí zatmělo, nakupily se v ní vzpomínky, jež by zničily tuto chvíli, kdyby se jim vzdala. Temné, strašlivé vzpomínky na utrpení, které již nikdy nechtěla prožít.

Posadila se na posteli a lámala si hlavu nad něžným výrazem bolesti v jeho v obličeji.

Byl to pěkný muž, krásný. Pleť měl jako mladík, pevná, nádherná ústa. A obrovské zářící modré oči. Už ho jednou zahlédla, tehdy, když vstávala z temné propasti.

Skláněl se nad ní a slabikoval prastarou egyptskou modlitbu. Jsi a budeš žít navěky.

„Tys mi to udělal," hlesla. Znovu slyší rozbíjené sklo, otřásající se dřevěné desky, cítí pod chodidly kamennou dlažbu. Její paže byly vyschlé a zčernalé! „To tys mě přivedl do ‚moderní doby', a když jsem šla za tebou, utekl jsi!"

Skousl si ret jako malý chlapec a po tvářích se mu řinuly slzy. Měla by se snad slitovat nad jeho utrpením?

„Ne, přísahám," ozval se jí starou známou latinou. „Odvlekli mě od tebe. Nikdy bych tě neopustil."

To byla lež. Odporná lež. Snažila se vstát z lehátka, ale hadí jed ji znehybnil. „Ramsesi!" volala tenkrát zděšeně, ale sama svůj výkřik neslyšela. Stál čelem k oknu a ani se k ní neotočil. Všechny ženy kolem se modlily s ním. „Ramsesi!"

„Lháři," sykla. „Mohl jsi mi ho dát. Nechal jsi mě zemřít!"

„Ne," potřásl hlavou. „Nikdy."

Počkat, plete si dvě úplně jiné rozhodující události. Když odříkával modlitby, žádné ženy s ním nebyly. Zůstala sama… navěky věků. „Spala jsem na temném místě. Pak jsi přišel a já znovu cítila bolest. Bolest a hlad. Poznala jsem tě. Věděla jsem, kdo jsi! A nenáviděla jsem tě!"

„Kleopatro!" přiblížil se k ní.

„Zůstaň, kde jsi! Vím, co jsi spáchal. Vždycky jsem to věděla. Vzbudil jsi mě z mrtvých." Přešla do šepotu. „Vzkřísil jsi mě z hrobu, moje zranění jsou důkazem!" Hlas samou hořkostí vyschl v hrdle. Cítila, jak se jí ze rtů dere výkřik, vydechla, neschopná ho zadržet.

Hmátl jí po ruce a zatřásl s ní.

„Nech mě být!“ vyjekla. Klid. Není třeba ječet.

Nějakou dobu ji držel za ruku a ona mu to dovolila. Bojovat s ním bylo zbytečné. Pak se pomalu rozjasnila, musí použít důvtip. Pochopit vše jednou provždy.

„Vypadáš moc dobře,“ zašveholila. „Byl jsi vždycky tak krásný? Když jsme se tehdy znali, nepochybně jsme se milovali, že?“ Prsty se dotkla jeho rtů. „Líbí se mi tvá ústa. Mám ráda mužská ústa. Ženské rty jsou příliš měkké. Líbí se mi tvá hedvábná kůže.“

Dlouze ho políbila. Když se to stávalo dříve, bylo to tak spalující, všichni ostatní muži přestávali existovat. Kdyby tehdy projevil víc trpělivosti, dal jí větší volnost, pokaždé by se mu vrátila. Proč to nepochopil? Jako královna Egypta musela žít a dýchat. Hmmm, líbat ho bylo stejně příjemné jako kdysi.

„Nepřestávej,“ zasténala.

„Jsi to ty?“ ptal se s nezměrnou bolestí v hlase. „Jsi to skutečně ty?“

Usmála se. V tom je ta hrůza. Ona sama nedokáže odpovědět. Bylo to tak legrační! Zvrátila ve smíchu hlavu a ucítila jeho rty na krku.

„Správně, takhle mě líbej!“ Jeho rty klouzaly dolů po jejím hrdle, rozepínal jí šaty a sál její bradavky. Tu rozkoš dokázala sotva unést. Objal ji, ústy se přimkl k ňadru a jazykem objížděl její bradavku jako nenasytné dítě.

Milovat tě? Vždycky jsem tě milovala, ale jak mohu opustit svůj svět? Jak můžu opustit vše, čeho si vážím? Mluvíš o nesmrtelnosti, ale pro mě je neuchopitelná. Vím jen, že jsem královna a že se ode mě odvracíš a vyhrožuješ, že mě opustíš navěky…

Odtáhla se od něho. „Prosím,“ žadonila. Kde a kdy pronesla tato slova?

„Co se stalo?“ zajímal se.

„Já nevím… Vidím věci a ony zakrátko zmizí.“

„Musím ti toho tolik říct, tolik ti toho musí být odhaleno, jen se pokus porozumět.“

Postavila se na nohy a poodešla od něho, podívala se na zem a strhla ze sebe šaty. Protrhla látku sukně až po lem, odhodila ji a obrátila se k němu.

„Přesně tak, shlédni svýma modrýma očima na své dílo! Tomuhle rozumím.“ Dotkla se rány v boku. „Bývala jsem královna. Nyní jsem stvůra. Co jsi to vzkřísil svým tajuplným elixírem?“

Pomalu sklonila hlavu s rukama na spáncích. Udělala to už tisíckrát, ale bolest v duši to nezastavilo. Za stálého úpění se kolébala dopředu a dozadu. Její nářek připomínal zpěv. Tišilo to bolest? Přes zavřené rty bzučela podivnou melodii *„Celeste Aida“*.

Pocítila jeho ruku na svém rameni. Otočil ji k sobě. Vzhlédnout k němu bylo jako probuzení. Krásný Ramses.

Pomalu sklopila oči a zahlédla pableskující fiolu v jeho ruce.

„Á!“ Zmocnila se jí a plýtvala jejím obsahem na poraněnou dlaň.

„Tak ne, vypij to!“

Zaváhala, ale on jí ho přece vlil do úst, vzpomněla si. Tam v té temnotě.

Levou rukou jí zaklonil hlavu, pravou zvedl lahvičku k jejím ústům.

„Vypij to!“

Poslechla ho. Doušek po doušku v ní elixír mizel. Světlo v pokoji se rozjasnilo. Ucítila příjemné vibrace od konečků vlasů po špičky prstů. Svrbění očí bylo skoro nesnesitelné. Zavřela je, a když je znovu otevřela, spatřila, jak na ni hledí jako u vytržení. Zašeptal jen: „Jsou modré.“

Ale zranění se hojí! Napřáhla prsty, lechtivý pocit byl přímo neúnosný. Kost prorůstala tkání, zranění v boku se zacelovalo.

„Bohové buďte pochváleni!“ vzlykla. „Jsem celá, Ramsesi, jsem úplná.“

Znovu ji pohladil, až ji zamrazilo. Nechala se líbat, nechala ze sebe strhat zbytky šatstva. „Konejši mě, objímej mě,“ šeptala mu. Líbal ji na místa, kde před tím zely strašné rány, něžné se jich dotýkal jazykem. Když se dostal až k vlhkému klínu, donutila ho vstát. „Tak ne!“ rozkázala. „Vstup do mě a naplň mě!“

Jeho mužství se vztyčilo mezi jejími stehny, přitáhl ji k sobě a nebylo nic, co by si měla pamatovat. Její údy zmalátněly slastí, zvrátila hlavu a zavřela oči.

~ ~ ~

Cestou k hotelu vlekl Elliott levou nohu za sebou jako válečný invalida. Byl zbabělec, protože utekl? Měl tam zůstat a soudcovat ten souboj titánů? Ramses se zlobou v očích řekl: „Utečte!“ A Ramses mu svým překvapivým vstupem zachránil život. Poslední chabý pokus o vymámení elixíru se zvrhl ve frašku.

Co už na tom záleželo, teď musí nějak dostat Alexe pryč z Egypta. Musí se sám dostat z Egypta. A probrat se jednou provždy z děsivé noční můry. Nic jiného mu nezbývá.

Se sklopenýma očima vyšel po vstupních schodech hotelu Shepheard’s.

Patrně proto nezaznamenal dva muže, kteří mu zastoupili cestu.

„Jste lord Rutherford?“

„Nechte mě na pokoji.“

„Je nám líto, mylorde, rádi bychom, ale jsme z guvernérovy kanceláře. Musíme vám položit pár otázek.“

Tak, poslední ponížení. Nebránil se.

„V tom případě mi pomozte do schodů, mladý muži,“ požádal.

~ ~ ~

Kleopatra vystoupila z měděné vany, s dlouhým hrubým bílým ručníkem kolem těla. Vlasy se jí vlhce kadeřily v páře. Byla to koupelna jako v královském paláci: obložení z barevných kachlíků, z tenké trubky prýští horká voda, a co teprve všechny ty parfémy, které tu našla! Sladce voněly po rozmačkaných liliích.

Vrátila se do ložnice a prohlížela se v zrcadlových dveřích šatníku. Je zacelená, je dokonalá. Nohy mají správný tvar, dokonce i v místě, kde ji zranil zločinec zvaný Henry, přestala krvácet.

Modré oči! Pohled na ně ji šokoval.

Byla zaživa stejně krásná? Ví to? Muži jí vždy tvrdili, že je úchvatná. Zhoupla se v bocích, kochala se svou nahotou, hebkostí vlasů, jež se zezadu dotýkaly paží.

Ramses si ji pochmurně měřil zpoza rohu. To není nic neobvyklého, což? Ramses – skrytý pozorovatel, Ramses – soudce.

Natáhla se po láhvi s vínem na odkládacím stole. Byla prázdná. Roztříštila ji o jeho mramorovou desku. Střepy se rozkutálely po podlaze.

Nereagoval, stále stejně tvrdý poraženecký pohled.

No a co? Proč by si nešla zatančit? Ví, že je krásná, že ji muži budou obdivovat. Ti dva, které toho odpoledne zabila, jí byli okouzleni. Teď už nemá po těle žádné příšerné tajemství, jež by musela skrývat.

Otáčela se, vlasy kolem ní kroužily, a vykřikovala: „Jsem celá. Živá a úplná!“

Z předpokoje se najednou ozval šílený papouščí skřek. Ten odporný pták! Byl čas ho zabít, jako oběť jejímu štěstí. Jako se kdysi na trhu kupovaly bílé holubice a pouštěly se na svobodu na znamení poděkování bohům.

Přistoupila ke kleci, otevřela dvířka, vrazila dovnitř ruku. Skřehotajícího ptáka okamžitě lapila, i když se zmítal, a zabila ho pouhým stisknutím prstů. Uvolnila sevření a sledovala, jak bezvládně dopadá na dno klece.

Obrátila se k Ramsesovi. Jeho smutná tvář se plnila nesouhlasem. Ubohý drahoušek!

„Teď nemůžu zemřít, nemám pravdu?“

Žádná odpověď. Ale ona to ví i bez něj. Napadlo ji to ve chvíli kdy… kdy tohle všechno začalo. Když si prohlížela ostatní, uvědomění nesmrtelnosti jen vzrůstalo. Probudil ji k životu. A teď už nikdy nemůže zemřít.

„Vypadáš tak neutěšeně. Tvá kouzla ti nepůsobí radost?“ S tichým pousmáním se k němu přiblížila. „Což nejsem krásná? Teď naříkáš? Co jsi to za blázna! Byl to tvůj nápad. Přišel jsi do hrobky, vyrval jsi mě smrti, a teď naříkáš, jako bych byla mrtvá. Když jsem umírala, odvrátil ses ode mě, nechal jsi je, aby mi zahalili tvář pohřebním závojem!“

Vzdychl. „Neudělal jsem to. Nepamatuješ si, jak to tenkrát bylo.“

„Proč jsi to udělal? Proč jsi mě vyvolal zpět? Co pro sebe navzájem znamenáme?“ Jak skloubit všechny záblesky paměti dohromady? Kdy do sebe zapadnou?

Přistoupila až k němu a dotkla se ho. Měl tak hebkou pleť.

„Neznáš sama odpověď?“ ptal se. „Není to někde hluboko v tobě?“

„Vím jen, že jsi byl při tom, když jsem umírala. Byl jsi někdo, koho jsem milovala, vzpomínám si na to. Byl jsi tam a já se bála. Hadí jed mě znehybnil. Chtěla jsem tě zavolat, ale nešlo to. Potýkala jsem se s tím, vyslovila jsem tvoje jméno, ale obrátil ses ke mně zády.“

„Ne! To se nemohlo stát. Celou tu dobu jsem tě sledoval.“

Znovu slyšela ženský nářek. Zvedal se z místnosti smrti, z pokoje, kde zemřel Antonius, milovaný Antonius. Nedovolila, aby jej odnesli z lehátka, ač se krev z jeho ran vsákla do hedvábí.

„Nechal jsi mě zemřít.“

Hrubě ji uchopil za ruce. Dělával to tak vždycky?

„Chtěl jsem, abys byla se mnou taková, jaká jsi dnes.“

„Jaká jsem dnes? A jak to přesně je? Co je to za svět? Jsme snad v Hádu? Setkáme se s ostatními… s…“ Před chvílí to věděla. „S Antoniem?“ vyhrkla. „Kde je Antonius?“ Ale vždyť ona to přece ví…

Odvrátila se. Antonius je mrtev, je pryč. Uložen v hrobce. A on nedá své kouzlo Antoniovi, už je to tady zase.

Zezadu k ní přistoupil a objal ji.

„Když jsi mě volala,“ zeptal se, „co jsi to chtěla? Řekni.“

„Chtěla jsem, abys trpěl!“ rozesmála se. Viděla ho v zrcadle šatníku a vysmívala se bolesti v jeho tváři. „Nevím, proč jsem tě volala, ani pořádně nevím, kdo jsi!“ Překvapivé ho uhodila do tváře. Žádný výsledek, jako by se dotkla skály.

Odkráčela k odkládacímu stolku; chtěla něco krásného na sebe. Co nejkrásnějšího ta ubohá žena vlastnila? Á tohle: hedvábí v barvě růží s křehkým krajkovím. Vklouzla do toho rukama a rychle pozapínala háčky. Její ňadra vypadala báječně, sukně byla pěkně dlouhá, ačkoli už neměla potřebu skrývat nohy.

Nazula si sandály.

„Kam jdeš?“

„Do města. Tohle je Káhira. Proč bych tam neměla chodit?“

„Musím s tebou mluvit…“

„Musíš?“ Sebrala plátěnou kabelku. Koutkem oka zahlédla skleněné střepy roztroušené kolem mramorové desky stolu. Střepy z rozbité lahve. Líně se k nim blížila. Rukou si hrála s pohozenými perlami. Ty by si měla taky vzít. Samozřejmě ji následoval.

„Kleopatro, pohlédni na mě,“ požádal ji.

Prudce se obrátila a políbila ho. Copak se dá tak snadno napálit? Jeho ústa jí prozradila, že dá. Měl nádherné rty, a jak velkolepě trpěl! Poslepu hmátla vedle sebe, našla střep a jediným tahem mu prořízla hrdlo.

Ustoupila. Stál a díval se za ní. Na bílou řízu mu kanula krev. Ale nebál se, nedělal nic pro to, aby zastavil krvácení. Ve tváři měl jen smutek, žádný strach.

„Ani já nemohu zemřít,“ zašeptal tiše.

„Aha,“ zasmála se bezstarostně. „Taky tě někdo probudil z mrtvých?“

Znovu se po něm vrhla, kopala do něj, sápala se mu po očích.

„Přestaň, prosím.“

Zvedla koleno a ostře ho nakopla mezi nohy. Takovou bolest už ovšem pocítil. Zkroutil se, načež ho dvakrát tvrdě kopla ze strany do hlavy.

Prchala přes dvorek, levou rukou k sobě křečovitě tiskla plátěnou kabelku, pravou se vyšvihla na zeď. V okamžení bylo po všem a ona uháněla úzkými neosvětlenými uličkami.

Za pár minut se dostala k automobilu. Okamžitě nastartovala, sešlápla pedál a projela krátkým průjezdem na hlavní silnici.

Znovu pocítila vítr ve tváři a volnost – a sílu železného zvířete, které ji poslouchalo na slovo.

„Odvez mě ke světlům velkoměsta,“ zavýskala, „ty moje malá, drahá nestvůro!“

VI.

Bar v hotelu Shepheard's… Elliott dostal výborný gin se spoustou ledu a kouskem citronu. Překypoval vděkem, že mu ho dovolili. Stává se z něho alkoholik. Hlavou mu projela příjemná představa: Až se vrátí do Anglie, upije se k smrti. Cožpak s tím nikdy nepřestanou? Už si jistě uvědomili, že jim nic neřekne. Vypadali jako manekýni a ústy kmitali tak rychle, jako by je měli na drátcích. Každé gesto působilo uměle. Dokonce i ten pohledný číšník s ginem a zmrzlinou zdánlivě přehrával. Všechno falešné. Komické figury přecházely halou, z barů a tanečního sálu se linula hudba. Zdálo se, že mu ještě dnes budou hrát v pekle.

Slova, která místy pronášeli, nedávala smysl. Věděl, co které znamená, ale celkový význam mu unikal. Mrtví muži se zlomeným vazem? To všechno stihla za krátkou chvíli jeho nepřítomnosti?

„Jsem unaven, pánové," hlesl na závěr. „Horko mi nedělá dobře. Měl jsem dnes těžký den. Potřebuji si oddychnout ve svém pokoji. Musíte mi povolit návrat do pokoje."

Oba muži se na sebe podívali v předstíraném zklamání. Nic zde není skutečné. A co je skutečné? Kleopatřiny pařáty na jeho hrdle, postava v bílé říze, která jí v tom zezadu zabránila?

„Lorde Rutherforde, ode dneška se potýkáme s několika vraždami. Ubodání v Londýně, to byl zjevně jen začátek. Jsme nuceni vyžadovat naprostou spolupráci. Ti dva mladíci zavraždění dnes odpoledne…"

„Už jsem vám přece řekl, že o tom nic nevím! Co ode mě chcete, mladý muži? Mám vám vymýšlet hypotézy? To je absurdní."

„A Henry Stratford? Víte, kde bychom ho našli? Před dvěma dny byl spatřen zde v Shepheard's."

„Henry Stratford se potlouká po nejhorších částech Káhiry. Chodí na svých nočních toulkách temnými uličkami docela sám. Nevím, kde je. Bůh mu pomoz. Ale teď už opravdu musím jít.“

Vstal z křesla. Kde je ta zatracená hůl?

„Nepokoušejte se opustit Káhiru, pane,“ slabikoval mladší a bezohlednější z obou mužů s nosem nahoru. „Máme váš pas.“

„Cože? To je neslýchané,“ sykl Elliott.

„Obávám se, že stejně jsme postupovali i v případě vašeho syna a slečny Stratfordové. Už jsem si v recepci vyzvedl i jejich pasy. Lorde Rutherforde, musíme se tomu dostat na kloub.“

„Vy hlupáku,“ nařkl ho Elliott, „jsem britský občan. Tohle si dovolíte vůči mně?“

Vložil se do toho druhý muž.

„Mylorde, dovolte, abych si s vámi otevřeně pohovořil. Znám váš těsný vztah k rodině Stratfordových, ale nemyslíte si, že by Henry Stratford mohl být do těch vražd nějak zapletený? Znal toho probodnutého muže v Londýně. Co se týká těla Američana, které bylo nalezeno u pyramid, byl okraden o slušnou částku. Víme, že Stratford měl, řekněme, určité nedostatky v hospodaření s penězi.“

Elliottův pohled zůstal nehybný. Hodit to všechno na Henryho. To ho nenapadlo. Ale je to jasné! Samozřejmě, svede to na Henryho. Henry znal chlapa zabitého v Londýně, jaké štěstí. Úžasné, dokonalé štěstí. Změřil si ty dva pány, kteří před ním trapně postávali. Co když to zabere?

„Mylorde, to ještě není všechno. Máme dvě tajemné krádeže. Nejenže došlo ke zcizení mumie z káhirského muzea, navíc se zdá, že byla ukradena také mumie z domu Julie Stratfordové v Mayfairu.“

„Vskutku?“

„A v majetku milenky Henryho Stratforda, Daisy Bankerové, kabaretní zpěvačky, byl nalezen cenný staroegyptský šperk…“

„Ach tak,“ Elliott se pohodlněji zapřel do křesla.

„Tedy, snažím se vám naznačit, mylorde, že by snad mladý Stratford mohl být součástí nějaké pašerácké sítě. Chápete? Šperky, mince, mumie…“

„Mumie… Henry a mumie…“ Nu, to je nádhera! A sám Lawrencův vrah teď plave v bitumenu. Kdyby si to začal připouštět, rozesmál by se vysokým hysterickým hlasem.

„Pochopte, lorde Rutherforde, možná pátráme po nesprávném muži.“

„Co ale dělal v muzeu ten Ramsey?“ nadhodil mladší policista poněkud nedůtklivě.

„Pokoušel se Henryho zastavit,“ zašeptal Elliott. „Musel ho sledovat. Chtěl si s ním vážně promluvit. Kvůli Julii, samozřejmě.“

„Ale jak vysvětlíte ty mince?“ zajímal se mladší policista s obnoveným elánem. „Několik mincí s Kleopatrou jsme našli v Ramseyově pokoji.“

„Ale to je přece naprosto jasné,“ rozkládal Elliott. Vzhlédl; zrovna svítalo. „Zřejmě je Henrymu vzal, když se pohádali. Věděl, co má Henry v plánu. Musel se přece pokusit ho zarazit.“

„Ale to nedává smysl,“ odporoval mladší vyšetřovatel.

„Teď to dává zatraceně větší smysl než kdy předtím,“ oponoval mu Elliott. „Ubohý šílený zpustlík Henry.“

„Ach tak, začínám do toho vidět,“ přiznal nesměle starší muž.

„Opravdu?“ zaradoval se Eliott. „Ale zajisté. A teď, jestli dovolíte, bych se rád poradil s právníkem. Chci dostat zpátky svůj pas. Předpokládám, že stále ještě mám nárok na právníka. Toto právo britských občanů snad dosud nebylo zrušeno.“

„V každém případě, lorde Rutherforde,“ zajímal se starší policista, „co dohnalo mladého Stratforda k takovému zvěrstvu?“

„Hazard, příteli, hazard. Je návykový. Zničil mu život.“

~ ~ ~

Je úplná, je živá a je šílená. Šílenější než před podáním elixíru. To všechno se mu povedlo. Hle, plody jeho génia. Jak asi tahle noční můra skončí?

Ramses bloudil mraveništěm káhirských uliček. Zmizela. Jak může doufat v její nalezení, bez toho, že mu sama dá znamení?

Kdyby nikdy nezašel do temných chodeb káhirského muzea a nepohlédl na její zanedbané ostatky, čekala by ho úplně jiná budoucnost. S Julií Stratfordovou po boku mu mohl patřit celý svět.

Teď je navěky spojen se zrůdou, již stvořil. Bude se za ní ploužit časem, aby ji přiměl k bezesnému odpočinku. Stala se šílenou bytostí, které ze vzpomínek zůstala jen nenávist. Ale co čekal? Že v této oslnivé době proběhne v její duši úžasná spirituální transformace?

Co když měla Julie pravdu a její duše už ani není duší jeho Kleopatry. Co když je ta stvůra jen její příšerné dvojče?

Sám nevěděl. Když ji držel v náručí, věděl, že je to tělo, které kdysi zbožňoval, hlas, kterým ho oslovovala, ať už s něhou nebo ve vzteku. Žena, která ho přemohla a raději si vzala život, než by požila elixír. A teď ho trápila útržky paměti. Prý ho volala ve chvíli smrti, nebo se o to aspoň pokoušela, a on její prosby neslyšel. Miloval ji, stejně jako miluje Julii Stratfordovou. Miluje je obě!

Kráčel rychleji a rychleji děsivým tichem staré Káhiry ke kypícímu modernímu městu. Mohl už jen pokračovat v pátrání. Jaké bude její znamení? Další nesmyslná vražda, jež bude připsána na vrub muži známému jako Reginald Ramsey což už pokolikáté zlomí Juliino srdce.

Stejně má jen mizivou šanci, že mu Julie kdy dokáže odpustit. Beznadějně podlehl vlastní pošetilosti, zatímco ona od něj očekávala víc moudrosti i odvahy. On, slabý muž, zůstal stát v tom malém domku hledě na trpící obraz své ztracené lásky.

A tak obětoval opravdovou lásku, vyměnil ji za vášeň, jež ho zotročila před staletími. Tu pravou už si nezasloužil a byl si toho vědom. Přesto ji chtěl, toužil po ní stejně jako toužil po té prokleté ženě, kterou musí buď ovládnout, nebo zničit.

Veškerá snaha o útěchu byla marná.

~ ~ ~

Zahlédla překrásné róby, šaty, které by se jí mohly líbit pro svou starosvětskou hebkost a jednoduchost, a navíc se leskly zlatem a stříbrem.

Přistoupila k jasně osvětlené výloze a dotkla se jí dlaní. Přečetla si anglický nápis:

JEN TO NEJKRÁSNĚJŠÍ NA PLES V OPEŘE

Ano, chce to nejlepší. V kabelce má spoustu peněz. Potřebuje přesně takové boty – vysoké se špičatými podpatky. A taky šperky.

Zaklepala na dveře. Otevřít přišla žena se stříbrnými vlasy.

„Zavíráme, drahá, lituji, kdybyste přišla…“

„Prosila bych tyhle šaty!“ řekla Kleopatra a z kabelky vylovila hrst peněz. Několik bankovek jí upadlo na zem.

„Moje milá, v dnešní době nesmíte vystavovat na odiv takové jmění,“ upozornila ji žena a sehnula se pro bankovky. „Pojďte dovnitř. Jste sama?“

Bylo tam příjemně. Dotkla se drahého potahu pozlacené stoličky. Podívejme, mnohem více soch, než viděla za výlohou, a měly na sobě drahé splývavé hedvábí, ale ji zaujal zejména dlouhý pruh bílé kožešiny.

„Chci tohle,“ poručila si.

„Ale samozřejmě, drahá, samozřejmě,“ souhlasila majitelka.

Kleopatra se na zaraženou ženu přesladce usmála. „Je to… je to… na ples v Opeře?“ zeptala se jí.

„To by jistě bylo překrásné! Zabalím vám to.“

„Ale potřebuji i róbu, chápete? A střevíčky a perly a rubíny, přišla jsem o všechnu parádu, přišla jsem o své šperky.“

„Postaráme se o vás. Prosím, posaďte se. Tak, co byste si teď ráda nechala ukázat?“

~ ~ ~

Fungovalo to. Absurdní historka o tom, jak se Henry vloupal do káhirského muzea a ukradl tam mumii, aby splatil dluhy, zabrala. Elliott při tom ovšem nesměl pouštět ze zřetele, že prostá pravda je mnohem absurdnější. Pravdě by neuvěřil nikdo na světě.

Jen co se dostal zpátky do pokoje, zavolal starému příteli Pitfieldovi.

„Řekněte, že mu volá Elliott Rutherford. Počkám na něj. Á, Geralde, omlouvám se, že jsem tě vytrhl od večeře. Mám tady tak trochu potíže se zákonem. Je do toho namočený Henry Stratford, myslím. Ano, ano, ještě dnes večer, jestli to půjde. Jsem samozřejmé

v Shepheard's. Skvělé, Geralde, věděl jsem, že s tebou můžu počítat. Za dvacet minut v baru."

Když položil telefon, zaznamenal přicházejícího Alexe.

„Díky Bohu, otče, že jsi zpátky. Zabavili nám pasy! Julie je z toho celá bez sebe. Miles přišel s další krvavou historkou: Nějakého Američana prý zabili u pyramid a Angličana někdo zavraždil nedaleko Inernational Café."

„Alexi, sbal si kufry," poroučel Elliott. „Už jsem to jednou slyšel. Gerald Pitfield je na cestě do hotelu. Do rána bude mít vaše pasy nazpět, slibuji. Pak s Julií nasednete do vlaku."

„Ale oznámíš jí to ty, otče."

„Dobře, ale teď musím mluvit s Pitfieldem. Opřu se o tebe a pomůžeš mi k výtahu."

„Ale otče, kdo může za –?"

„Synu, nechci být tím, kdo ti to řekne. A určitě ne tím, kdo to sdělí Julii. Vypadá to, jako by do toho byl zapletený Henry."

~ ~ ~

Nahoře byl klid. Hudba z nižších pater k nim sotva doléhala. Julie se vykradla po schodech na střechu. Chtěla se dívat na hvězdy a být daleko od nekonečného klepání na dveře a řinčícího telefonu.

Na okraji střechy už stál Samir, shlížel na minarety, chrámy a myriády káhirských střech. Pak zvedl zrak k nebesům, jako by se modlil.

Když k němu přistoupila, vzal ji kolem ramen.

„Kde je, Samire?" zašeptala.

„Dá nám zprávu, Julie. Neporuší slib."

~ ~ ~

Byla to ukázka vybraného vkusu: pistáciový „satén" s řadami perlových „knoflíčků" a vrstvenou „bruselskou krajkou". Volný kožešinový přehoz se k tomu dokonale hodil, řekla jí ta žena, a že tomu musela rozumět.

„Máte překrásné vlasy, snad by byl hřích je stahovat, ale drahá, měla byste vědět, že to vypadá tak trochu… Nu, snad vám zítra dokážu sjednat schůzku s kadeřníkem.“

Má určitě pravdu. Všechny ostatní ženy mají vlasy vyčesané nahoru a holý krk. Podobně jako to nosívala v minulosti. Návštěva u kadeřníka by se jí jistě zamlouvala. Zejména před plesem v Opeře! Vskutku. „Toaleta“ na ples byla také zdařilým dílem, nyní bezpečně skrytá ve spoustě tvrdého lesklého papíru. A taky další věci – pěkné krajkové „podvazky“ a jemné „spodničky“ a nesčetné další šaty, boty, klobouky a nejrůznější cetky které už si ani nepamatovala. Krajkové kapesníčky šály a bílý slunečník na ochranu před horkem! Takový příjemný nesmysl. Bylo to jako probírat se šatníkem. Co jsou tyhle moderní časy zač, když je všechno šité rovnou na tělo?

Majitelka obchodu byla téměř hotova s „účtem“, jak tomu říkala. Sečetla množství „položek“, pak otevřela zásuvku většího bronzového strojku, „pokladny“. Uvnitř byla spousta peněz. Mnohem víc, než Kleopatra vlastnila.

„V té barvě vypadáte úchvatně,“ lichotila jí žena. „Oči vám přecházejí z modré do zelené.“

Kleopatra se zasmála. Hromada peněz.

Zvedla se ze židle a způsobně kráčela k prodavačce, líbilo se jí klapání podpatků na mramorové podlaze.

Zmocnila se jejího hrdla, než to ubohé stvoření vůbec dokázalo vzhlédnout. Sevřela a přitlačila palcem na tenkou kost uprostřed. Žena vypadala překvapeně, vydala škytavý zvuk. Kleopatra pozvedla pravici a pečlivě zakroutila hlavou ostře doleva. Křuplo to a bylo po ní.

Nepotřebovala se hlouběji nořit do úvah o propasti mezi živou Kleopatrou a nešťastnou ženou, která ležela na podlaze za stolkem a zírala na pozlacený strop. Všechny ty bytosti se daly tak snadno zabít, když na to přišlo, a co mohly asi tak provést jí?

Shrábla peníze do saténové večerní kabelky, kterou zde našla. Co se tam nevešlo, narvala do staré plátěné tašky. Vzala si také všechny šperky ze skříně pod „pokladnou“. Pak navršila jednu krabici na druhou, a odnesla je na zadní sedadlo auta.

Rozjela se vstříc dalšímu dobrodružství. Přehodila si přes ramena bílou kožešinovou štolu a nastartovala.

Zamířila k místu, kde „bydlí jen lepší lidi, Britové a Američani. To je Shepheard's, *ten* proslulý hotel, jestli víte, co myslím."

Od srdce se zasmála při vzpomínce na Američana a způsob, jakým s ní mluvil: jako by byla docela pitomá. Žena v obchodě se chovala stejně. Možná v Shepheard's potká někoho okouzlujícího s dobrými způsoby, někoho mnohem zajímavějšího, než byli ubožáci, které poslala do temných vod, odkud před časem sama vyšla.

~ ~ ~

„Co se to tady proboha stalo!" zašeptal starší policista. Stál ve dveřích Malenčina domu, zdráhaje se vstoupit bez povolení nebo zatykače. Na klepání nikdo neodpověděl, ani když zavolal Henryho Stratforda jménem.

V osvětlené ložnici zahlédl na odkládacím stolku střepy skla. Skvrny na podlaze vypadaly jako krev.

Mladší muž, netrpělivý a rázný – jako vždy – vešel s elektrickým světlem do dvora. Převrácená křesla, rozbitý porcelán.

„Dobrý Bože, Davisi, je tady zavražděná žena!"

Starší muž stál okamžik nehnutě. Zaujal ho mrtvý papoušek na dně klece. Pak všechny ty prázdné lahve seřazené podél baru a sako pověšené na věšáku v rohu.

Konečně se přinutil vyjít na dvorek a prohlédnout si mrtvou na vlastní oči.

„Je to ona," konstatoval. „Malenka z Babylonu."

„Tedy, myslím, že za daných okolností povolení nepotřebujeme."

Starší muž prošel obývacím pokojem, pak se opatrně přemístil do ložnice.

Zadíval se na rozervané šaty na podlaze a podivné hadry nakupené u zdi. Mladého spolupracovníka takřka nevnímal. Mladík obcházel po místnosti nedotčen zjevnými náznaky tragédie, rozhlížel se kolem a dělal si poznámky do notýsku.

Hadry vypadaly jako obinadla z mumie, i když se některé kusy plátna zdály jako nové. Vzhlédl k mladému muži, který mu ukazoval nějaký pas.

„Je Stratfordův,“ podotkl. „Veškerá osobní identifikace je zde, v jeho kabátě.“

~ ~ ~

Elliott se opřel o Alexovo rámě a vyšel z výtahu.

„Ale co když to Pitfield nedokáže urovnat?“ strachoval se Alex.

„Budeme se i nadále chovat jako civilizovaní lidé po celou dobu našeho nuceného pobytu,“ odvětil Elliott. „Zítra večer vezmeš Julii do Opery, jak jsme původně plánovali, a doprovodíš ji na ples. Budete připraveni k odjezdu, jakmile vám budou vráceny doklady.“

„Nemá na to náladu, otče. Za společníka by radši měla Samira, jestli chceš slyšet pravdu. Od té doby, co se to všechno strhlo, se svěřuje jen Samirovi. Je jí neustále po boku.“

„Nicméně jí buď nablízku i ty. Zítra večer se půjdeme ukázat. Všechno v pořádku, všechno jak má být. Proč si nedáš na verandě sklenku na dobrou noc a nepřenecháš právní záležitosti mně?“

~ ~ ~

V Shepheard’s se jí líbilo. Už to tam znala. Líbilo se jí tam i odpoledne, když před hotelem zahlédla dlouhý řetěz „motorových vozidel“ s vybraně oblečenými pány a dámami, již z nich vystupovali a kráčeli vzhůru po schodech.

Teď večer zbylo jen pár aut. Podařilo se jí zabrzdit rovnou před vchodem; okouzlující mladý poskok jí přišel otevřít. S plátěnou kabelkou a saténovou peněženkou kráčela půvabně po schodech potažených kobercem, zatímco jiný poskok klopýtal za ní s četnými zavazadly.

Hala ji okamžitě nadchla. Nenapadlo ji, že místnosti v této palácové stavbě budou tak velkolepé. Dav se hrnul sem a tam, sošné ženy, úpravně odění pánové ji vzrušovali. Tohle byl elegantní svět „moderní doby“. Člověk musel takové místo vidět, aby si uvědomil své možnosti.

„Mohu vám nějak pomoci, slečno?“ přistoupil k ní další sloužící. Měl na sobě podivný úbor, zejména klobouk. Jestli se jí na „moderní době“ něco nelíbilo, tak především klobouky.

„A to by od vás bylo velmi laskavé, ráda bych se zde ubytovala,“ sdělila mu opatrně. „Tohle je hotel Shepheard’s že? Ten známý podnik?“

„Ale jistě, slečno. Když dovolíte, zavedu vás k recepci.“

„Moment,“ špitla. O několik kroků dále si všimla lorda Rutherforda! Nemohla se mýlit. Byl to on. A s ním nádherný mladý muž, štíhlé stvoření s porcelánovými rysy. V tomto novém světle vypadali její předchozí společníci obhrouble.

Zúžila oči soustředěním, snažíc se zachytit mladíkova slova, ale byli příliš daleko. Pak odešli z dohledu za řadu květináčů s palmami. Mladík stiskl lordu Rutherfordovi ruku a odebral se do velké šeré místnosti.

„To je lord Rutherford, slečno,“ informoval ji ochotně posluha.

„Vím,“ přiznala, „ale kdo je ten mladý krasavec?“

„Jeho syn Alex, slečno, mladý vikomt ze Summerfieldu. Jsou zde častými hosty, přátelé Stratfordových.“ Nechápavě se na něj zadívala.

„Lawrence Stratford, slečno,“ vysvětloval trpělivě, zatímco ji uchopil za ruku a nenásilné ji směřoval kupředu. „Ten velký archeolog, objevitel Ramsesovy hrobky.“

„Co říkáte?“ šeptla. „Mluvte pomaleji.“

„To je ten, který vykopal mumii Ramsese Prokletého, slečno.“

„Ramsese Prokletého!“

„Ano, slečno, teda je to celá historie.“ Ukázal na dlouhý zdobený stůl před nimi, připomínající oltář.

„Tady je recepce, slečno. Můžu pro vás ještě něco udělat?“

Pobaveně se zasmála. „Ne, jste dokonalý, vše je v naprostém pořádku.“

Zadíval se na ni shovívavě, jako všichni ostatní muži. Pak jí naznačil, aby přistoupila k „recepci“.

~ ~ ~

Když se Pitfield usadil na protější židli, Elliott přešel rovnou k věci. Věděl, že mluví příliš rychle a pravděpodobně říká podivné věci, ale nedokázal se zarazit. Dostat odtud Alexe. Dostat odtud Julii,

je-li to vůbec možné. To byly převládající myšlenky. O Randolfa se bude strachovat později.

„Nikdo z nás s tím nemá nic společného," horlil. „Musí jim všem povolit návrat domů. Je-li to nezbytně nutné, tak já zůstanu zde, ale mému synovi musí povolit odjezd."

Gerald, muž o deset roků starší, bělovlasý, střední váhy, ho pozorně vyslechl. Nebyl typ, který by holdoval pití, naopak, měl sklon pracovat čtyřiadvacet hodin denně, aby jeho rodina požívala veškerých vymožeností koloniálního systému.

„Jistěže," pronesl s naprostým pochopením. „Ale počkejme, ve dveřích jsem zahlédl Winthropa. Jsou s ním dva muži."

„Já s ním nemůžu mluvit!" zaúpěl Elliott. „Pro lásku Boží, aspoň ne teď hned."

„Nech to na mně."

~ ~ ~

Byli nadmíru překvapeni, neboť jim zaplatila předem ve stozích podivných peněz, jimž říkali „librové bankovky", přestože nic neváží. Mladičký posluha jí odnese věci do pokoje, ujistili ji. A vskutku, byly zde kuchyně, které připraví vše, na co by mohla mít chuť, vpravo se nacházela jídelna, ale mohla taky pojíst ve svém apartmá, kdyby si usmyslela. Ale kadeřnice, kterou si převelice přála, bude k dispozici až následujícího dne… „Velmi dobře, děkuji."

Spustila klíče do kabelky. Apartmá číslo 201 najde později. Pospíšila si ke dveřím setmělé místnosti, kam odkráčel lord Rutherford a přesvědčila se, že tam o samotě popíjí. Nevšiml si jí.

Na široké přední terase zahlédla jeho syna Alexe, opíral se o sloup. Takový rozkošný mladík! Zrovna si rychle vyměnil pár vět s tmavým Egypťanem. Egypťan se vrátil do hotelu a mladík se zdál být v rozpacích.

Okamžitě k němu přistoupila. Vplížila se za něj a prohlížela si jeho jemné rysy. Ano, byl krásný. Lord Rutherford je zajisté mužem výrazně okouzlujícím, avšak tenhle je navíc tak mladý a jeho kůže hebká jako okvětní lístky. Nádavkem je vysoký, má široká ramena a přímý sebejistý pohled hnědých očí, které se zrovna otočily k ní.

„Mladý vikomt Summerfield, syn lorda Rutherforda?“ ujistila se. „Tak mi to aspoň řekli.“

Široce se usmál. „Ano, jsem Alex Savarell. Odpusťte, ale myslím, že jsem dosud neměl to potěšení.“

„Hladovím, vikomte Summerfielde. Doprovodíš mě prosím do jídelny? Ráda bych něco pojedla.“

„S potěšením, jaká nenadálá radost!“

Nabídl jí rámě. Moc se jí líbil, nebylo v něm kouska mužské nadřazenosti. Provedl ji přelidněnou halou, kolem tmavého baru, kde popíjel jeho otec, až do veliké místnosti s pozlaceným stropem.

Obrovský prostor zaplňovaly stoly pokryté plátnem, ve středu muži a ženy tančili a ženské sukně vířily kolem dokola jako květiny ve větru. Hudba byla k uzoufání dojemná, mnohem pronikavější než zvuk hudební skříňky a tak úchvatná!

Požádal starce, který to zjevně řídil, aby je zavedl ke „stolu“. Tento velitelský stařec byl přes vybrané odění výrazně nevzhledný, avšak s hlubokou úctou pronesl: „Zajisté, lorde Summerfielde.“ A jejich stůl byl jedinečný, skvěle prostřený, zdobený voňavými květy.

„Co je to za hudbu?“ zeptala se.

„Tohle je z Ameriky,“ vysvětlil. „Od Sigmunda Romberga.“

Kleopatra se začala mírně pohupovat dopředu a dozadu.

„Chcete si zatančit?“ nabídl jí.

„To by bylo báječné!“

Když ji vzal za ruku a vedl na parket, zjistila, že jeho dlaň příjemně hřeje. Zvláštní – každý pár tančil o samotě, jako by se oddával soukromému rituálu. Melancholický rytmus se jí okamžitě zmocnil. A tento zbožňováníhodný mladý muž se na ni tak hezky podíval. Opravdu k pomilování – Alex, lord Summerfield.

„Je tady nádherně,“ přiznala. „Opravdový palác. A ta hudba! Pronikavá, ale překrásná. Bolívá mě v uších, nemám ráda hlasité zvuky, skřehotající ptáky, pistole a tak.“

„Jistěže,“ podotkl překvapivě. „Jste přece tak křehká bytost. A vaše vlasy, smím vám říci, že máte nádherné vlasy? Dnes je zřídka vidět žena s přirozeným účesem. Vypadáte jako bohyně.“

„To je v naprostém pořádku. Děkuji.“

Něžně se usmál. Je tak čestný. V očích nemá ani stopu strachu, ani špetku odtažitosti. Jako princ vychovaný v paláci přelaskavou chůvou. Příliš dobrý pro skutečný svět.

„Vadilo by vám, kdybych chtěl znát vaše jméno?“ hlesl. „Vím, že jsme nebyli řádně představeni, a tak to zbývá na nás.“

„Jmenuji se Kleopatra, královna egyptská.“ Velmi se jí líbilo nechat se unášet tancem, točit se v jeho náručí po parketu, jenž se pod jejich chodidly chvěl jako vodní hladina.

„Skoro bych vám to uvěřil,“ připustil. „Vypadáte jako královna. Smím vás oslovovat Vaše Veličenstvo?“

Rozesmála se. „Vaše Veličenstvo. To je správné oslovení pro královnu! Ano, smíš mi tak říkat. Vaše Veličenstvo. A já ti budu říkat lorde Summerfielde. Jsou všichni tihle muži… také lordi?“

~ ~ ~

Skrze tmavé zrcadlo prosklené stěny sledoval Elliott, jak Winthrop s doprovodem odchází. Pitfield se vrátil rovnou k němu a sedl si do protějšího křesla. Gestem objednal další drink.

„Nové neštěstí,“ oznámil. „Co se to s tím mladým Stratfordem děje?“

„Povíš mi o tom?“

„Je to příšerné. Jistá břišní tanečnice, Henryho milenka, byla nalezena se zlomeným vazem v zahradě domu, kde s Henrym bydleli. Všechny Henryho věci byly tam, pas, peníze, prostě všechno.“

Elliott polkl. Nutně potřeboval další skleničku. Napadlo ho, že by měl povečeřet, aby pak mohl nerušeně pít.

„Totéž se dnes stalo tomu oxfordskému studentovi, Američanovi u pyramid a uklízečce v muzeu. Zlomený vaz. Divím se, že se u Sharplese obtěžoval s nožem. Radši mi řekni všechno, co o tom víš.“

Číšník před ně postavil skotskou a gin. Elliott se chopil své sklenky a vyprázdnil ji.

„Přesně toho jsem se obával. Jeho vina mu přerostla přes hlavu.“

„Myslíš hazard?“

„Ne, Lawrence. Mohl za to Henry a ty jedy v hrobce.“

„Dobré nebe, člověče, nežertuješ?“

„Geralde, tak to všechno začalo. Měl pro Lawrence dokumenty k podepsání. Asi je padělal, ale o to nejde. K vraždě se přiznal.“

„Tobě?“

„Ne, někomu jinému.“ Zarazil se. Měl by si to promyslet, ale není čas. „Ramseymu.“

„Ramsey, to je ten hledaný?“

„Ano, Ramsey se s ním brzy ráno snažil promluvit, než se Henry pomátl a vloupal se do muzea. Mimochodem… řekl jsi, že už byli v domě břišní tanečnice. Nenašli tam žádné stopy po mumii? Třeba obinadla? Tím by se to vyřešilo a přestali by pronásledovat ubohého Ramseyho. Chápej, Ramsey je zcela nevinný, šel do muzea, aby Henryho zastavil.“

„A víš to jistě?“

„Byla to moje chyba. Nemohl jsem usnout kvůli bolestem v kloubech. V pět hodin jsem se vydal na obvyklou procházku a zahlédl jsem Henryho, jak opilecky vrávorá k muzeu, i když se sotva vlekl. Udělal jsem tu chybu, že jsem o tom uvědomil Ramseyho, který zrovna sešel dolů na kávu. Ramsey se snažil domluvit Henrymu už dříve. A tehdy vyšel za ním, kvůli Julii.“

„Julie a ten Ramsey jsou…“

„Už je to tak, zasnoubení s Alexem bylo zrušeno. Vše v nejlepším duchu, Alex a Ramsey jsou přátelé. A celá věc se musí urovnat.“

„Ale samozřejmě, samozřejmě.“

„Ramsey se snažil zabránit krádeži, když vtom ho zatkla policie. Je to podivín, zpanikařil, jistě to dokážeš vysvětlit.“

„Tedy, udělám první poslední. Ale proč se ksakru mladý Stratford vloupal do muzea kvůli mumii?“

„Tohle nedokážu úplně vysvětlit.“ Bude to lež roku, myslel si při tom. „Vím jen tolik, že v Londýně postrádají mumii Ramsese Prokletého. Taky prokazatelně ukradl nějaké mince a šperk. Věřím, že ho k tomu někdo přinutil. Ukradne pár cenných věcí a dostane za to hotovost, nebo tak něco.“

„Proto se vloupal do nejslavnějšího muzea na světě?“

„Egyptská ostraha nepatří k nejlepším, starouši. A ty jsi Henryho několik měsíců neviděl, že? Je v rozkladu, příteli. Může jít o naprosté

šílenství. Nemohu déle nechat Alexe s Julií v Káhiře. A oni se nehnou, dokud Ramsey nebude očištěn, a Ramsey nic nespáchal.“ Dorazil další gin. „Geralde, pomoz nám, na tvou radu jsem ochoten učinit místopřísežné prohlášení. Pokusím se sehnat Ramseyho. Když mu zaručí beztrestnost, určitě se vrátí. Zvládneš to, Geralde, přece znáš ty koloniální tupce. Potýkáš se s nimi léta.“

„To teda jo. Musím jednat takticky, ale okamžitě. Situace se má tak, že už jdou po Stratfordovi a všechno je jen otázka očištění toho Ramseyho.“

„Ano, ano, sepsání protokolu a dalších náležitostí, papírování a všechny další koloniální nesmysly. Jdi do toho, Geralde. Je mi jedno, co podnikneš, ale chci dostat syna domů. Strašné jsem ho zneužil v – “

„V čem?“

„Ale v ničem. Dokážeš to?“

„Ano, ale co se Henryho týče… Nemáš tušení, kde by mohl být?“

V kotli s bitumenem. Elliott se otřásl. „Ne, ani v nejmenším. Ale má zde spoustu nepřátel, kterým dluží peníze. Potřebuju se ještě napít. Přivoláš toho pohledného budižkničemu, že?“

~ ~ ~

„Mladý lorde Summerfielde,“ pronesla Kleopatra s pohledem upřeným na jeho pěkná ústa, „pojďme povečeřet do mého pokoje.“

„Je-li to vaším přáním,“ nevyhnutelný ruměnec ve tváři. Jak asi vypadá zbytek jeho těla? Kéž je to, co jej činí mužem, hodno všech ostatních půvabů.

„Mým jistě, ale přeješ si totéž i ty?“ ujistila se. Přejela mu hřbetem ruky po tváři a pak prsty vklouzla pod jeho naškrobenou košili.

„Ano,“ zašeptal.

Odvedla si ho z parketu, posbírala svoje kabelky a vydali se od zurčící hudby a světel do přelidněné haly.

„Apartmá dvě-stě-jedna,“ slabikovala a vytáhla klíč. „Jak ho najdeme?“

„Prostě se svezeme výtahem do druhého patra,“ navrhl nespouštěje z ní oči, „a přejdeme do přední části budovy.“

Výtah? Vedl ji k páru mosazných vrátek. Stiskl malý knoflík ve zdi.

Před vchodem do výtahu stála velká cedule: „Opera *Aida*.“ K tomu vymalované postavy, které už někde viděla.

„Á, opera!“ zajásala.

„Nu, bude to veliká událost,“ souhlasil. Mosazná dvířka se otevřela; muž uvnitř malé komůrky je zjevně očekával. Vstoupila. Vypadalo to jako klec. Bála se. Dveře se za nimi zavřely. Něco jako past. Vtom komora začala stoupat.

„Lorde Summerfielde!“ vykřikla.

„To je v nejlepším pořádku, Vaše Veličenstvo,“ uklidňoval ji s rukou kolem ramen. Položila mu hlavu na hruď. Byl mnohem rozkošnější než všichni předešlí, a když je silný muž navíc ještě rozkošný, i bohyně shlédnou z olympských výšin.

Konečně se otevřely dveře. Vedl ji ztichlou chodbou k vzdálenému oknu.

„Co vás tak vylekalo?“ zajímal se bez náznaku posměchu či nesouhlasu. Chlácholilo ji to. Vzal jí klíč a vsunul ho do zámku.

„Ta místnost se pohnula,“ vzdychla. „Používám správná anglická slova?“

„Ale ano,“ odmlčel se, neboť vstoupili do prostorného budoáru s bohatými textilními tapetami a křesly, která vypadala jako obrovské polštáře. „Jste nejpodivuhodnější stvoření, které znám. Jako byste ani nebyla z tohoto světa.“

Natáhla k němu ruce, pochovala jeho tvář v dlaních a políbila ho.

V jeho tmavých očích se poznenáhlu objevil smutek, nicméně polibky jí vracel. Náhlý žár ji překvapil a vzrušil.

„Pro tuto noc, lorde Summerfielde, je tohle můj palác,“ oznámila mu. „Teď musíme najít královskou ložnici.“

~ ~ ~

Elliott doprovodil Pitfielda ke dveřím baru. „Nemohu ti dost poděkovat za to, žes okamžitě přišel.“

„Nic se nestrachuj, starý brachu, a pokus promluvit s tím vaším přítelem. Samozřejmě bych ti mohl poradit –“

„Já vím, já vím, tohle nech na mě.“ Elliott se vrátil k baru, usedl do koženého křesla a lokl si ginu. Až to všechno skončí, rozhodně se upije k smrti.

Odstěhuje se na venkov se zásobou sherry, portského, skotské a ginu, a bude z ní upíjet, dokud neumře. To bude nádhera! Už se viděl u plápolajícího krbu s jednou nohou na koženém otomanu. Pak se vize zavlnila a zmizela. Do krku se mu prorvala nevolnost a málem se zhroutil.

„Doprav Alexe bezpečné domů,“ šeptal si. Pak ho zachvátila zimnice. Viděl ji, jak kráčí muzeem s napřaženýma rukama. Potom, jak k němu vzhlíží v posteli – cítil její doteky a obnažené kosti, když se k němu přimkla. Vzpomněl si na zmatek v Ramsesových očích, ve chvíli, kdy se po něm bojechtivé sápala.

Třes se zhoršil.

V potemnělém baru si toho nikdo nevšiml. Vešel mladý pianista a začal hrát pomalý ragtime.

~ ~ ~

Pomohl jí z krásných šatů ze zeleného saténu a rozprostřel je na křeslo. Když zhasli, viděla přes bledé záclony město i řeku.

„Nil,“ zašeptala. Chtěla říci, jak nádherný je třpytný pruh vody, jenž se stáčí městem, ale do duše jí padl stín. Vytanula jí vize, stejně jako dříve – úplná vize, jenž přijde, po chvíli se zamlží a zmizí. Viděla katakomby, před ní kráčel kněz…

„Co se děje, Vaše Veličenstvo?“

Pomalu jí zvedl hlavu. Zasténala a vylekala ho tím.

„Jsi ke mně tak něžný, mladý lorde Summerfielde.“ Kam se v tom mladíkovi ztratila nepostradatelná hrubost? Nezvladatelná potřeba ubližovat, již každý muž dříve či později projeví?

Vzhlédla a zjistila, že i on je úplně nahý. Pohled na silné mladé tělo ji nesmírně potěšil. Přiložila ruce na jeho ploché břicho, pak jemně na širokou hruď. Vzrušovala ji mužská pevnost, dokonce i rty měl pevné; chvátaly vstříc jejím polibkům. Ráda se dotýkala dokonce i mužských zubů.

Divoce ho políbila a přitiskla se k němu ňadry. Sotva se dokázal ovládnout. Toužil ji odnést rovnou do postele, ale zároveň se snažil o něhu.

„Jsi z jiného světa,“ šeptal jí. „Odkud jsi přišla?“

„Z temnoty a chladu. Líbej mě, jen to mě dokáže rozehřát. Zapal oheň, který nás oba sežehne, lorde Summerfielde.“

Zvrátila se na polštáře a stáhla ho na sebe. Rukama uchopila jeho přirození a začala ho hladit po špičce. Když zasténal, otevřela jeho ústa svými a vnikla mu jazykem mezi zuby.

„A teď do mě vejdi,“ nakázala. „Druhá část bude o něco pomalejší.“

~ ~ ~

Juliino apartmá… Samir odložil noviny na stůl. Julie pila už druhý šálek přeslazené egyptské kávy.

„Dnes v noci mě nesmíte opustit, Samire, dokud od něho nedostaneme zprávu,“ zaprosila a povstala. „Převléknu se. Slibte, že neodejdete.“

„Zůstanu zde, Julie,“ potvrdil. „Ale snad byste si měla zdřímnout. Vzbudím vás, jakmile něco zaslechnu.“

„Ne, to nedokážu. Jen se chci zbavit těch nepohodlných šatů. Bude to chvilinka.“

Vešla do ložnice. Před hodinou poslala Ritu do jejího pokoje a děkovala za to Bohu. Chtěla být jen se Samirem; její nervy už mnoho nesnesou. Věděla, že Elliott je v hotelu, ale nedokázala se přinutit, aby mu zatelefonovala. Nechtěla s ním mluvit a nechtěla ho vyhledávat, dokud se nedozví, co Ramses udělal, dokud ji nepřejdou všechny chmurné předtuchy.

S nepřítomným pohledem si rozpustila vlasy. Na chvíli si ničeho zvláštního nepovšimla, ale pak jí došlo, že ve stinném rohu pokoje stojí vysoký Arab a dívá se na ni. Její Arab. Ramses!

Zprudka se otočila, vlasy se jí rázem svezly na ramena. Myslela, že jí pukne srdce.

Podruhé v životě by byla omdlela, kdyby ji nezachytil. Všimla si krvavé skvrny na jeho bílé říze, znovu zvláčněla a kolem ní se zvedala tma.

Tiše ji objal a přitiskl k sobě.

„Má Julie," šeptal zlomeným hlasem.

„Jak dlouho jsi tady?"

„Jen krátce," přiznal. „Ale dovol, abych tě jen tak mlčky objímal."

„Kde je?"

Pustil ji a odstoupil. „Nevím," přiznal poraženě. „Ztratil jsem ji."

Julie sledovala, jak rázuje pokojem, otáčí se a z odstupu ji sleduje. Byla si plně vědoma toho, že ho miluje a bude milovat, bez ohledu na to, co se stane. Ale nesmí mu to říct, dokud se nedozví…

„Zavolám Samira," navrhla. „Je vedle, v obývacím pokoji."

„Chci s tebou být chvíli sám," žadonil. Bylo to poprvé, co se jí zazdálo, jako by se jí tak trochu bál. Nepatrný náznak, ale vycítila ho.

„Musíš mi říct, co se ti přihodilo."

Zůstal nehybný, bílá šejkovská říza ho však přes všechno činila neodolatelným. Pak ji něco v jeho výrazu zarazilo. Nemělo smysl nic popírat.

Třesoucím se hlasem promluvila: „Dal jsi jí plnou dávku."

„Nevidělas ji," pronesl tiše, zajíkavým hlasem. Oči mu přetékaly nepokrytým smutkem. „Neslyšelas zvuk jejího hlasu, její nářek. Neodsuzuj mě. Je stejně živá jako já. Vrátil jsem ji zpátky, dovol tedy, ať soud připadne mně."

Silou do sebe zalomila prsty, až si působila bolest. „Co myslíš tím, žes ji ztratil?"

„Utekla mi. Zaútočila na mě. Pokusila se mě zabít. Je šílená. Lord Rutherford měl pravdu, naprosto šílená. Byla by ho zabila, kdybych jí v tom nezabránil. Tohle elixír nespravil, jen vyléčil její tělo."

Blížil se k ní, ale odvrátila se a dala se znovu do pláče. Tolik se už naplakala, a přitom vůbec nechtěla.

„Modli se ke svým bohům," sdělila jeho odrazu v zrcadle. „Zeptej se jich na radu. Můj Bůh by tě zavrhl. Cokoli se s tou bytostí stane, jedna věc je jistá," pohlédla mu přímo do očí. „Už nikdy nesmíš elixír znovu připravit. Co zbylo, vypij. Teď hned přede mnou. A pak si vymaž složení z paměti."

Žádná odpověď. Pomalu si stáhl šátek a projel dlaní hřívu vlasů. Z neznámého důvodu ho to dělalo ještě neodolatelnějším. Biblická postava se splývavými vlasy a řízou. Zmátlo ji to. Slzy se zdály o to hořčí.

„Uvědomuješ si, co říkáš?“

„Pokud by tě mělo požití elixíru ohrozit, najdi nějaké místo daleko v poušti, udělej hluboký příkop a vylij ho! Musíš se ho zbavit!“

„Dovol mi otázku.“

„Ne,“ odvrátila se. Ucpala si uši. Když vzhlédla, v zrcadle spatřila, že stojí po jejím boku. Znovu zde bylo to vědomí zničení jejího světa, jasného světla, jež všechno ostatní uvrhlo do stínu.

Jemně uchopil její ruce a sňal je z uší. Přes zrcadlo se jí zahleděl do očí. Jeho tělo bylo horké a na dosah.

„Julie, kdybych minulou noc neodnesl elixír do muzea, kdybych jím nepolil Kleopatřiny ostatky a nabídl ho tobě, přijala bys?“

Odmítala odpovědět. Hrubě ji chytil za zápěstí a otočil ji k sobě.

„Odpověz! Kdybych ji nikdy nespatřil ležet v té skleněné vitríně _“

„Jenže tys ji viděl.“

Chtěla tvrdě vzdorovat, ale zaskočil ji polibkem, naléhavým objetím. Jeho ruce, jež přejížděly po její tváři, jí téměř ubližovaly. Vyslovoval její jméno jako modlitbu. Pak broukal něco staroegyptsky, takže mu nerozuměla. Nakonec jí latinsky tvrdil, že ji miluje. Miluje, a zdálo se to být vysvětlením i omluvou za všechno utrpení. Řekl, že ji miluje, jako by si to právě uvědomil, a ona se tak hloupě rozzlobila. Zastyděla se za to.

Odtáhla se. Pak ho políbila a nechala se líbat, spočinula na jeho hrudi, v jeho náručí.

Po chvíli se tiše zeptala: „Jak vypadá?“

Vzdychl.

„Je krásná?“

„Vždycky byla, a tedy je i teď. Je to žena, která svedla Caesara, Marka Antonia a celý svět.“

Julie ztuhla.

„Je stejně krásná jako ty,“ dodal, „ale mělas pravdu. Není to Kleopatra, ale někdo cizí v jejím těle. Stvůra, jež se dívá Kleopatřinýma očima. Bezohledně užívá Kleopatřin mozek k vlastnímu prospěchu.“

Co víc mu mohla říct, co mohla udělat, když všechno bylo v jeho moci. Ostatně bylo to tak od samého začátku. Donutila ho, aby ji pustil, posadila se, lokty opřela o opěradlo křesla a složila hlavu do dlaní.

„Najdu ji,“ slíbil. „A odčiním svou strašnou chybu. Vrátím ji temnotám, kterým jsem ji vyrval. Bude trpět jen chvíli, potom usne.“

„Ale to je příšerné! Musí být jiný způsob…,“ vzlykla.

„Co jsem ti jen provedl, Julie Stratfordová,“ ptal se sám sebe. „Co jsem provedl tvým dívčím snům a plánům?“

Vytáhla kapesník a přitiskla si ho ke rtům. Nějak se přinutila přestat s nemístným nářkem. Utřela si nos a vzhlédla k vysoké snově krásné postavě s tragickým výrazem. Je to jen muž. Nesmrtelný, kdysi vládce a vždy učitel, ale stejně tak lidský a chybující, jako jsme všichni. A navíc k pomilování.

„Nemůžu bez tebe žít, Ramsesi,“ přiznala. „Nebo možná můžu, ale nechci.“ Teď pro změnu pláče on. Jestli se hned neodvrátí, tak spustí znovu. „Rozum s tím nemá nic společného,“ pokračovala, „ale s tím stvořením jsi udělal chybu. Ta probuzená mrtvá nás bude jen soužit. Říkal jsi, že ji zaživa pohřbíš, ale já nemůžu… nemůžu…“

„Věř mi, dokážu najít bezbolestný způsob,“ zašeptal.

Nemohla mluvit, nemohla se na něj podívat.

„Ale věz, že to přece jen bylo k něčemu dobré, protože později by kvůli tomu mohlo dojít k nedorozumění,“ hlesl Ramses. „Tvůj bratranec Henry je mrtev. Kleopatra ho zabila.“

„Cože?“

„Elliott ji odvezl do Henryho tajného útočiště ve staré Káhiře. Sledoval mě předtím do muzea. Když mě odvlekli vojáci, poskytl úkryt bytosti, kterou jsem vzkřísil. Vzal ji tam a ona zabila Henryho i tu ženu, Malenku.“

Potřásla hlavou a znovu si přitiskla ruce k uším. Všechno, co věděla o tom, že Henry zabil jejího otce, že se pokusil zabít i ji, nijak nepomáhalo. Šlo to mimo ni. Cítila čirou hrůzu.

„Důvěřuj mi, najdu bezbolestný způsob. Musím to udělat dřív, než prolije další nevinnou krev. Nemohu se od toho úplně odpoutat, dokud ji nezastavím.“

~ ~ ~

„Můj syn zde nenechal žádnou zprávu?“ Elliotta ani nenapadlo opustit kožené křeslo nebo sklenku ginu, ale než se úplně opije, musí ještě zavolat Alexovi. A tak si poslal pro telefon. „Ale neodešel přece, aniž by mě upozornil? Dobře. A kde je Samir Ibrahaim? Můžete mi zavolat jeho pokoj?“

„Je v apartmá slečny Stratfordové, pane. Číslo dvě stě tři. Přál si, abychom veškeré vzkazy posílali tam. Mám mu zavolat? Je jedenáct hodin, pane.“

„Děkuji, půjdu nahoru.“

~ ~ ~

Naklonila se nad mramorové umývadlo a polila si tvář studenou vodou. Pak si pomalounku utřela oči ručníkem. Když se obrátila, zahlédla ho v obývacím pokoji a zaslechla Samirův tichý, uklidňující hlas.

„Zajisté vám pomohu, sire, ale kde začít?“

Ostré zabušení na dveře.

Ramses se stáhl do ložnice. Samir šel otevřít. Byl to Elliott. Jejich oči se na chvíli setkaly, ale rychle se odvrátila neschopná ho soudit, neschopná mu hledět tváří v tvář. Pomyslela si jen, že v tom má taky prsty. Všechno ví, dokonce víc než ona. Distancovat se od noční můry nebylo už dál možné.

Julie vešla do obývacího pokoje a usadila se do křesla v rohu.

„Přejdu rovnou k věci,“ řekl Elliott a zadíval se přímo na Ramsese. „Mám plán a potřebuji vaši spolupráci. Než začnu, dovolte, abych vám připomněl, že tady nejste v bezpečí.“

„Když mě najdou, znovu jim uteču,“ pokrčil Ramses rameny. „Co máte za plán?“

„Plán, jak odsud dostat Julii a mého syna,“ upřesnil Elliott. „Nechcete mi nejdřív říci, co se stalo po mém útěku?“

„Je taková, jak jste ji popsal,“ pokrčil rameny Ramses. „Šílená, nezměrně silná, a nebezpečná. S tím rozdílem, že nyní je celistvá. Žádné další zranění. A její oči jsou stejně modré jako moje.“

„Ach tak.“

Elliott se odmlčel, jako by ho něco ostře zabolelo, a on musel zadržet dech, než to pomine. Julie si konečně uvědomila, že je namol. Bylo to snad poprvé, co ho takhle vidí. Byl důstojný, ovládal se, nicméně opilý. Natáhl se po Samirově sklenici do půli naplněné brandy a nepřítomně ji vypil.

Samir mlčky přistoupil k proutěnému baru v rohu místnosti a podal mu celou láhev.

„Zachránil jste mi život,“ poznamenal Elliott k Ramsesovi. „Děkuji.“

Ramses se otřásl. Atmosféra jejich rozhovoru Julii zarážela. Byla důvěrná, jako by se oba muži znali až moc dobře. Žádné nepřátelství.

„Co je to za plán?“ opakoval Ramses.

„Musíte spolupracovat. Musíte lhát, a to přesvědčivě. Odměnou vám bude očištění od zločinů, z nichž jste podezřelý, a Julie s Alexem budou moci odcestovat. Samir se rovněž ocitne mimo veškeré podezření. Pak se teprve budeme věnovat dalším věcem.“

„Nikam nepojedu, Elliotte,“ dupla si Julie unaveně. „Ovšem Alex musí odjet domů co nejdříve.“

Samir Elliottovi nalil další brandy, které Elliott mechanicky vypil. „Nemáte gin, Samire? Raději se opíjím ginem.“

„Vraťme se k tématu, mylorde,“ ozval se Ramses. „Budu muset jít. Poslední egyptská královna se toulá Káhirou a našla zálibu v zabíjení; musím ji najít a zastavit.“

„Je k tomu třeba silný žaludek,“ soudil Elliott, „ale všechno se to dá svést na Henryho. Připravil nám k tomu půdu. Ale Ramsey musíte lhát, jak už jsem vám nastínil…“

~ ~ ~

Tichá noc. Alex Savarell spí nahý v bělostných péřových poduškách. Do pasu ho kryje jen tenká vlněná pokrývka, tvář má v měsíčním světle hladkou jako z vosku.

V nastalém příjemném tichu rozbalovala opatrně všechny balíky, vyzkoušela krásné toalety, šaty, střevíčky. Vytáhla ukradené obdélníkové lístky do Opery s nápisem „pro jednu osobu“ a položila je na odkládací stolek.

Měsíc se odrážel od lesklého hedvábí, třpytil se ve šňůře perel, jež se jako had stáčela na stolku, a za pavučinovou záclonou osvětloval Nil protékající směsicí zaoblených střech a věží tvořících Káhiru.

Kleopatra postávala u okna zády k posteli i k mladíkovi s tělem boha, jenž v ní spočíval. Božsky ji uspokojil, božsky uspokojila ona jeho. Oceňovala jeho nevinnost a přímočarou mužnou sílu; on byl přemožen její tajemností a zkušenostmi. Nikdy se takto nepoddal ženě, tvrdil jí, nikdy nedal průchod svým vášním tak nezodpovědně.

Teď si dřímá dětským spánkem v bezpečí lůžka, zatím co ona stojí u okna…

Přišel k ní sen a předstíral, že je vzpomínkou. Napadlo ji, že od doby, kdy byla probuzena, nepoznala noc. Nepoznala její chladně temné tajemství, kdy se myšlenky přirozeně vyostřují. Vyvstal před ní odraz jiné noci – bylo to ve skutečném paláci s mramorovými podlahami, sloupy a stoly, jež se prohýbaly ovocem, pečeným masem a vínem ve stříbrných karafách. Leželi spolu v temnotě a Ramses k ní mluvil.

„Miluji tě, jako jsem nemiloval žádnou jinou ženu. Žít bez tebe, to by nebyl život.“

„Můj jediný králi,“ odvětila. „Všichni ostatní jsou jen hračky na dětském bitevním poli. Malí dřevění vládcové, které náhoda přemisťuje z místa na místo.“

Vize se zamlžila a vytratila jako všechny ostatní vzpomínky. Skutečný byl jen Alexův ospalý hlas. „Kde jste, Veličenstvo?“

Zmocnil se jí temný smutek; nedokáže proniknout tím těžkým temným závojem. Zabroukala si tu pěknou melodii z hudební skříňky: „*Celeste Aida.*“ Když se k němu otočila a spatřila jeho tvář se zavřenýma očima zářit v měsíčním světle a ruku nataženou přes polštář, pocítila touhu vyvěrající z hloubi duše. Pobrukujíc si svou píseň, přistoupila k posteli a zadívala se na něj.

Něžně ho pohladila po vlasech. Konečky prstů se jemně dotkla jeho očních víček. Spící bůh, můj rozkošný Endymión. Líně pohnula dlaní dolů a přejela mu po krku. Dotkla se tenkých kostí, které už tolikrát zpřelámala.

Křehká lidská bytost, přes mladistvou sílu má dokonale modelované paže, plochou a hebkou hruď, a dlaně, jež ji tolik potěšily.

Nechtěla, aby poznal smrt. Nechtěla, aby trpěl. Vzedmula se v ní vlna ochranitelského citu. Pozvedla bílou pokrývku a vsoukala se vedle něj do vyhřáté postele. Věděla, že mu nikdy neublíží. Najednou se jí smrt zdála surová a nespravedlivá.

Proč jsem nesmrtelná, a on ne? Bohové, na chvíli se zdálo, že se před ní otevřelo obrovské okno do velkého prostoru přeplněného světlem a všechny otázky byly zodpovězeny: její minulost, kdo je, co se jí stalo, všechno bylo jasné. Zatím však v pokoji panovalo ticho a tma. Žádné osvětlení.

„Moje krásná mladá lásko," hlesla s polibkem. Okamžitě zadržel dech, zatetelil se a otevřel jí náruč.

„Vaše Veličenstvo."

Ucítila pohyb mezi jeho stehny, chtěla aby ji znovu naplnil, aby ji ničil. Poněkud lítostivě se usmála: Když už jeden nemůže být nesmrtelný, měl by být aspoň mladý.

~ ~ ~

Než si Ramses vzal slovo, dlouze naslouchal Elliottovým pokynům.

„Tvrdíte, že máme úřadům vyprávět tuhle složitou povídačku o tom, jak jsem se s ním pohádal, sledoval ho do muzea, viděl, jak krade mumii, a pak mě zatkli vojáci."

„Jako král jste lhal v zájmu Egypta. Lhal jste národu, když jste mu tvrdil, že jste živoucí bůh, ne?"

„Ale Elliotte," podotkla Julie, „co když se zločiny budou opakovat?"

„To je docela dobře možné," přidal se k ní Ramses netrpělivě, „pokud ji nebudu moci včas najít."

„Neexistuje důkaz o Henryho smrti,“ namítl Elliott. „A nikdo žádný nenajde. Představa, že Henry bloudí někde po Káhiře, je tudíž přijatelná, a je-li to přijatelné, úřady na to přistoupí. Pitfield na to skočil, a oni tomu taky uvěří. Pak po něm půjdou, jako jdete po Kleopatře. Jenže Alex s Julií budou do té doby bezpečně daleko.“

„Já ne,“ protestovala Julie. „Přemluvím Alexe, aby odjel sám.“

„Julie, můžeme se přece sejít v Londýně,“ zarazil ji Ramses. „Lord Rutherford je moudrý muž. Byl by zdatným králem nebo dobrým rádcem.“

Elliott se hořce usmál a dorazil další sklenici čistého ginu.

„Podám tu prolhanou historku co nejpřesvědčivěji. Co ještě zbývá probrat?“ zeptal se Ramses.

„Jsme domluveni. Zavoláte v deset dopoledne. Tou dobou už pro vás budu mít připravenu záruku beztrestnosti potvrzenou samotným guvernérem. Pak se musíte dostavit do jeho paláce a učinit prohlášení. Bez dokladů odtud neodejdeme.“

„Dobrá,“ prohlásil Ramses. „Nyní vás opustím, držte mi palce.“

„Kde začneš hledat?“ zajímala se Julie. „A kdy budeš spát?“

„Zapomínáš, krásko moje, že spánek nepotřebuji. Budu ji hledat až do deseti ráno, kdy se znovu setkáme. Lorde Rutherforde, jestli to selže…“

„Nic neselže. A zítra večer půjdeme do Opery, jak bylo plánováno, a taky na ples.“

„Ale to je absurdní!“ vyhrkla Julie.

„Vůbec ne, dítě. Udělej to pro mě. Je to poslední věc, kterou kdy po tobě budu chtít. Náš společenský život je třeba obnovit. Chci, aby byl můj syn viděn se svým otcem a jeho přáteli – s Ramseym, který bude zproštěn viny. Chci, aby nás viděli společně. Nebudu trpět žádný stín nad Alexovou budoucností. A cokoli budoucnost kdy poskytne tobě, nezavírej vrátka ke svému starému životu. Mít je otevřená stojí za jednu noc pozlátka a přetvářky.“

„Lorde Rutherforde, vy mě vždy dokážete pobavit a uspokojit,“ přiznal Ramses. „V jiném světě a jiném životě jsem sám říkal podobné nesmysly těm kolem sebe. To mají na svědomí naše paláce a tituly. Ale už jsem se zdržel dost dlouho. Samire, pojď se mnou, jestli chceš. Jinak jdu sám.“

„Jdu s vámi, sire," řekl Samir a obřadně se uklonil směrem k Elliottovi. „Tak zítra, mylorde."

Ramses vyšel první, následován Samirem. Julie se nějakou dobu nedokázala pohnout, pak vyskočila z křesla a rozběhla se ze dveří za Ramsesem. Dostihla ho na temném schodišti v zadní části hotelu a dlouze se objali.

„Měj mě ráda, Julie Stratfordová, prosím," zašeptal. „Nebývám vždy tak pošetilý, přísahám." Vzal její tvář do dlaní. „Odjeď do Londýna, tam budeš v bezpečí. Uvidíme se, až všechna ta hrůza skončí."

Chtěla protestovat.

„Nelžu ti, na to tě příliš miluji. Už jsem ti řekl všechno."

Sledovala, jak seběhl po schodišti. Než zmizeli ve tmě, uvázal si na hlavu šátek, zase z něho byl šejk ladně mávající jednou rukou na pozdrav.

Nechtěla se vrátit do pokoje, nechtěla už Elliotta ani vidět.

Už věděla, proč podnikl únavnou cestu do Egypta. Cítila to celou dobu, ale teď to teprve ví jistě. Sledoval Ramsese do muzea. Udivilo ji, že vůbec dokázal dojít do takového extrému.

Na druhou stranu, proč by ji to mělo udivovat? Kromě Samira byl snad jediný, kdo všemu uvěřil. Tajemství a neurčitý příslib si ho zcela podmanily.

Cestou do pokoje se modlila, aby pochopila plný dopad zla, jež se před ní rozprostřelo. A když pomyslela na jakékoli stvoření, ač zlé, nebezpečné a kruté, uvězněné v temnotách a neschopné vlastního probuzení, roztřásla se a znovu se dala do pláče.

Ještě tam seděl. Dopíjel zbylý gin, hověl si na přehnaně polstrovaném křesle, dokonce i v opilosti elegantní a pod kontrolou, dlaň opřenou o knoflík vycházkové hole.

Když vstoupila, nevzhlédl. Ještě nenabral dost sil k odchodu. Zavřela dveře a pohlédla na něho.

Bezmyšlenkovitě se dala do řeči. Neobviňovala ho. Jen mu popsala, co jí prozradil Ramses. O potravě, jež se nedala sníst, o dobytku, který nešlo porazit, o neukojitelném hladu a dychtivosti těla, o samotě, izolaci. Horečně mluvila, rázovala přitom pokojem a vynasnažila se, aby se jejich oči nesetkaly.

Konečně nebylo co dodat a nastalo ticho.

„Zamlada," promluvil, „jsem s tvým otcem strávil dlouhé měsíce v Egyptě. Pátrali jsme v knihách, zkoumali starověké hrobky, překládali texty, dnem i nocí jsme bloudili pouští. Starověký Egypt byl naší múzou, naším náboženstvím. Snili jsme o tajných vědomostech, které by nás dostaly daleko od věcí přinášejících nudu a beznaděj.

Obsahují pyramidy ještě neobjevená tajemství? Znali Egypťané magickou řeč, které naslouchají sami bohové? Jaké neobjevené hrobky ještě leží v těchto pahorcích? Co z filozofie ještě zbývá odhalit? Co z alchymie?

Dala tato kultura světu nějaké vyšší učení, opravdová mystéria? Zajímalo nás, zda byli moudří, mystičtí a zároveň prostí, přímí a krutí.

Nikdy jsme se to nedozvěděli. Nevím to dodnes. Zato vím, že tou vášní bylo samotné hledání! Hledání samo o sobě, rozumíš?"

Neodpověděla. Když se na něho podívala, vypadal staře. Měl ztěžklá víčka. Vysoukal se z křesla, přistoupil k ní a políbil ji na tvář. Udělal to tak vznešeně jako všechno ostatní. Napadla ji ta prazvláštní myšlenka, jako už tolikrát v minulosti, že nebýt tak Alexe a Edith, hned by se za něj vdala.

A nebýt Ramsese.

„Bojím se o tebe, drahá," sdělil jí na rozloučenou.

Čekala ji dlouhá, tichá a prázdná noc s nezřetelnými zvuky hudby ze spodních pater. Předchozí nespočetné noci zdravého spánku beze snů se zdály být nenávratně pryč.

VII.

Svítalo. Nekonečně růžové nebe se rozprostřelo za zamlženými stíny pyramid a pochroumanou siluetou sfingy.

Nejasné obrysy Mena House tiše vévodily pozadí několika světélky.

Jen kdesi na horizontu poháněl velblouda jakýsi muž v černém. Odněkud se ozval pronikavý hvizd parní lokomotivy.

Ramses kráčel pískem, řízu mu dozadu nadnášel chladný vítr. Přišel až k obrovské sfinze, zastavil se mezi jejími tlapami a vzhlédl do zmrzačené tváře, která bývala ještě za jeho časů krásná, obložená leštěným vápencem.

„A přece stále stojíš," zašeptal prastarým jazykem, prohlížeje si neutěšené ruiny.

V chladném tichu rána si vzpomněl na dobu, kdy se mu zdály všechny odpovědi prosté, kdy coby statečný král dokázal vzít život jediným mávnutím meče nebo kopí. Zabil chetitskou kněžku v její vlastní jeskyni, takže nikdo další už nepozná to velkolepé tajemství.

Tisíckrát si položil otázku, zda právě tohle nebyl jeho nejtěžší hřích – zabil nevinnou stařenu, jejíž smích ho dodnes pronásleduje.

Nejsem dost pošetilá, abych to vypila.

Nebyl zavržen právě proto? Poutník časem, který je – jako biblický Kain – poznamenán navěky svou vinou před tváří všeho lidstva.

Nevěděl to. Věděl však, že samotu už déle nesnese. Pochybil a pochybí znovu, to je jisté.

Ale co když je ta osamělost jeho osudem, co když každý další pokus skončí stejnou katastrofou?

Položil dlaň na hrubý kámen tlapy velké sfingy. Písek byl hluboký a jemný, vítr, jenž profukoval jeho řízou, nadnášel jednotlivá zrnka a bolestně mu je zadíral do očí.

Znovu se zadíval na poničenou tvář sfingy. Vzpomněl si na dobu, kdy sem přišel v poutním procesí. Hrály k tomu flétny a bubny, vonělo kadidlo a zurčel rytmický přednes.

Slabikoval vlastní modlitbu v jazyce z dávných časů, který ho dětsky konejšil.

„Bože mých otců, bože mé země, shlédni na mě s odpuštěním. Ukaž mi cestu, ukaž co musím učinit, abych vrátil zpět přírodě to, co jsem jí vyrval. Mám se vzdálit s poníženým pláčem, neboť jsem převelice pochybil? Nejsem bůh. Nevím nic o stvoření a téměř nic o spravedlnosti.

Jen tolik je jisté, že ti, kdo nás stvořili, vědí o spravedlnosti také jen velmi málo. Anebo to, co vědí, zůstává nejskrytějším tajemstvím, jako tvá moudrost, veliká sfingo.“

~ ~ ~

Velký stín hotelu Shepheard’s potemněl v jasnícím se světle. Tiše a rychle vstoupily dvě postavy v arabských řízách – Samir a Ramses.

Těžkopádný černý vůz, který se i na všech čtyřech kolech nejistě kymácel, zabrzdil před vchodem, těsně před nimi. Na dláždění dopadly pevně svázané balíky s novinami.

Samir se rychle zmocnil jednoho výtisku, než pro ně přiběhnou poslíčci. Sáhl do kapsy a podal jednomu z chlapců drobnou minci, i když ten tomu skoro nevěnoval pozornost.

LOUPEŽNÁ VRAŽDA V MÓDNÍM SALONU

Ramses mu četl titulky přes rameno.

Pohlédli na sebe a vyrazili od spícího hotelu ve snaze najít kavárnu s časnou otvírací dobou, kde by se mohli posadit, přečíst špatné zprávy a zamyslet se nad nimi.

~ ~ ~

Když první záblesk světla projel tenkou záclonou, otevřela oči. Jak bylo krásné, jako náruč boha, jenž natáhl sluneční paže, aby se jí mohl dotknout.

Ta hloupá řecká představa, že slunce – ten obrovský disk – je bohem, který divokou rychlostí pádí po obloze ve slunečním voze!

Její předkové znali slunce jako boha Rea, dárce života, jediného nad všemi bohy, proti němuž všichni ostatní bohové nic neznamenají.

Slunce se dotklo zrcadla a pokoj prostoupila nádherná zlatavá záře. Na chvíli ji oslepilo. Posadila se, rukou se lehce opřela o rameno spícího milence. Přepadla ji závrať, jako by se jí měla rozskočit hlava.

„Ramsesi!“ zašeptala.

Teplé slunce se jí opřelo do tváří, rozcuchaného obočí a přivřených víček. Cítila ho na prsou a napřažených pažích.

Lechtivý pocit, teplo a náhlý nápor blaha.

Zvedla se z postele a rychle přešla po hlubokém zeleném koberci. Měkčí než tráva, zcela pohltil zvuk jejích kroků.

Postála u okna a přehlédla náměstí, pak se očima vrátila k řece. Hřbetem ruky se dotkla vlastní rozpálené tváře.

Projela jí vlna pozoruhodných pocitů. Jako by vítr zachytil její vlasy a zlehka je pozvedal nad krkem: horký pouštní vzduch, jenž se plíží z dun a vkrádá se do komnat paláců, obemyká ji, proniká jí a vniká do ní.

Její vlasy vydávaly drobný zvonivý zvuk. Jako by je hladil kartáč.

Všechno to začalo v katakombách! Starý kněz vyprávěl pohádku, které se při večeři všichni smáli. V hrobce hluboko ve skále spí Ramses Prokletý, rádce předešlých dynastií, který se utekl do tmy a do spánku v dobách jejích pradědů.

Když se vzbudila, volala jeho jméno.

„Je to stará legenda. Otec mého otce ji předal otci, ačkoli tomu sám nevěřil. Avšak já ho viděl na vlastní oči, spícího krále. Musíš si ale uvědomit nebezpečí, které s tím je spojeno.“

Bylo jí třináct. Na nebezpečí nevěřila, aspoň ne v obyčejném slova smyslu. Vždyť přece vždycky někde číhalo nějaké nebezpečí.

Spolu prošli chodbou hrubě vytesanou do skály. Ze stropu na ně padala suť a prach. Kněz před nimi nesl pochodeň.

„Jaké nebezpečí? Katakomby jsou nebezpečné? Pohřbí nás tady?“

K nohám jí spadlo několik kusů kamene. „Nelíbí se mi to, starče.“

Ale kněz pokračoval, hubený holohlavý muž v sandálech se zdviženou špičkou.

„Legenda praví, že je-li jednou probuzen, není možné se ho snadno zbavit. Není to bezmyšlenkovitý tvor, ale nesmrtelný muž s vlastní vůlí. Bude radit egyptskému králi nebo královně, jako tomu bylo v minulosti, ale rovněž si bude dělat, co sám uzná za vhodné.“

„Můj otec o něm věděl?“

„Prozradili mu to, ale neuvěřil. Ani otec tvého otce nebo jeho otec. Ale král Ptolemaios z Alexandrových časů ho znal a vyvolal ho slovy: Povstaň Ramsesi Veliký, král Egypta potřebuje tvou radu.“

„A pak se Ramses vrátil do své temné komory a uvědomil o tom jenom kněze?“

„Tak mi to řekli a tak to řekli i mému otci. Mým úkolem bylo předat tajemství vládnoucímu panovníkovi.“

Bylo tam k zalknutí, žádný podzemní chlad. Nelíbilo se jí, že musí jít ještě dál. Nelíbilo se jí mihotavé světlo pochodně, které se odráželo po klenbě stropu. Tu a tam se na stěnách objevovaly značky v prastarém obrázkovém písmu. Neuměla ho přečíst. A kdo to uměl? Bála se a ošklivilo se jí, že se musí bát.

Už prošli tolik křižovatek, tolikrát zahnuli, že jistě nenajde cestu zpátky.

„Pověz své královně pověst z tvých časů, dokud je dost mladá a pošetilá, aby ti naslouchala,“ rozkázala tehdy.

„A dost mladá, aby neztratila víru. Máte potřebnou víru a sny. Moudrost není vždy výsadou stáří, Veličenstvo. Někdy je spíše kletbou.“

„Proto vyhledáme toho nejstaršího?“ rozesmála se.

„Odvahu, Veličenstvo, leží zde, za těmito dveřmi.“

Nahlédla před sebe. Byla tam vrata, obrovská vrata pokrytá prachem, pod nímž se nezřetelně rýsovaly nápisy! Zrychlil se jí tep.

„Vezmi mě do té komory.“

„Jistě, Veličenstvo, ale pomysli na varování! Jestli ho jednou přivedeš k životu, nedostaneš ho už nikdy zpět. Je mocný a nesmrtelný.“

„To je mi jedno! Chci ho vidět!“

Předběhla starce a v třepotavém světle pochodně četla nahlas řecký nápis:

„Zde leží Ramses Nesmrtelný, jenž sám sebe nazval Ramsesem Prokletým, neboť nemůže zemřít. Navěky spí a čeká, až ho povolá egyptský král či královna.“

Poodstoupila.

„Otevři dveře! Rychle!“

Dotkl se tajného místa ve zdi za jejími zády. Dveře se s rachocením otevřely a před nimi se rozprostřela rozsáhlá nezdobená místnost.

Kněz, který vstoupil za ní, pozdvihl pochodeň do výšky. Uvnitř byl bledě žlutý prach známý divoké zvěři i ubožákům, jež se plouží po horách, jeskyních a hrobkách.

Tam, na oltáři, ležela vyschlá bytost. Vychrtlé paže zkřížené na prsou, kolem lebky čněl chomáč hnědých vlasů.

„Ubohý starý blázne, je mrtev a zdejší suchý vzduch ho mumifikoval.“

„Nikoli, Veličenstvo. Vidíš tu okenici nahoře a řetěz, co z ní visí? Musíme ji otevřít.“

Podal jí pochodeň a oběma rukama zatáhl za řetěz. Opět hrubý, skřípavý zvuk, vzduch se naplnil prachem, kousal ji do očí, ale velká železem pobitá okenice nad nimi povolila. Jako oko do modrého nebe.

Na spícího muže dopadlo horké letní slunce. Rozšířily se jí zorničky, neměla slov k popsání toho, co viděla. Jeho tělo se vyplňovalo, ožívalo. Hnědé vlasy mu padaly na ramena, víčka se chvěla stáčejícími se řasami.

„Žije, je to pravda.“

Odložila pochodeň a přiběhla k oltáři. Sklonila se, jak nejblíže se odvážila, aby mu nezacláněla slunce. Zářící modré oči se otevřely!

„Ramsesi Veliký, povstaň! Královna egyptská potřebuje tvou radu.“

Nepohnul se, nepromluvil, jen se na ni díval. „Jsi tak krásná,“ zašeptal.

Vyhlížela na náměstí před hotelem Shepheard’s. Viděla probouzející se Káhiru. Drožky a motorová vozidla hlučně projížděly po dláždění, v pečlivě zastřižených stromech cvrlikali ptáci, po klidné hladině ladně klouzaly čluny.

Vzpomněla si na slova Elliotta Rutherforda: „Uplynulo mnoho staletí… moderní doba… Egypt měl mnoho dobyvatelů… divy, jaké si ani nedokážeš představit…“

Ramses před ní stál v beduínské říze, a prosil ji, aby ho vyslechla.

Vstala na temném místě, kde se třpytilo sklo, byly tam sochy a rakve, cítila bolest, napřáhla ruce a volala ho jménem!

Košile mu zmokvala krví, tam, kde ho zranili. Přesto k ní klopýtal. Druhý výstřel ho zasáhl do ramene. Stejná bolest, jakou jí způsobil zloduch jménem Henry, stejná krev v nejasném ranním světle. Viděla, jak ho táhnou pryč.

Teď nemůžu zemřít. Je to tak?

Ramses stál ve dveřích její ložnice. Plakala, mladá, trpící královna. „Kolik let ještě?“

„Nevím. Vím jen, že to teď nemůžeš vzdát. Ještě neznáš význam toho, co ti nabízím, takže mě nech odejít. Užívej vědomostí, jež jsi ode mě získala. Já se vrátím, tím si buď jistá. Vrátím se, až mě budeš nejvíc potřebovat. Potom budeš mít už za sebou milence, války i smutky a přivítáš mě docela jinak.“

„Ale já tě miluju!“

Ložnici hotelu Shepheard’s zalilo oslepující světlo. Nábytek se ztrácel v pulsujícím přísvitu. Měkký závan záclon se hebce dotkl její tváře. Naklonila se nad římsu, zasnila se, pohupujíc hlavou ze strany na stranu.

„Ramsesi, já si vzpomínám!“

Pohled na tvář mrtvé ženy v obchodě s drahým šatstvem, křičící služebná, i ten ubohý mladík co zahlédl její kost…

Bohové, cos mi to udělal!

Otočila se od světla, ale bylo všude kolem. Zrcadlo zářilo. Klekla na kolena s rukama na prohřátém zeleném koberci. Lehla si, zmítala se, snažila se zapudit obrovskou energii, která jí pronikala do mozku, do srdce. Celé se jí zmocnila silná vibrace. Vznášela se v prostoru. Pak se konečně uklidnila, horké světlo pokrylo její kůži a na oční víčka seslalo oranžové ohníčky.

~ ~ ~

Elliott vysedával sám na verandě. Prázdná láhev se třpytila v ranním slunci. Zdřímnul si na vypolštářovaném křesle, ponechávaje své mysli možnost cestovat. Dlouhá bezesná noc plná pití bez jídla vyostřila jeho vnímavost k šílenství. Zdálo se, že světlo samo je zázrak rozdělující nebe a zemi; zdálo se, že velké stříbrné naleštěné auto hlučící ulicemi je jen špatný vtip, stejně jako komický šedovlasý muž, který slézá z jeho sedadla a blíží se k němu.

„Mluvil jsem s Winthropem celou noc.“

„Upřímnou soustrast.“

„Starý brachu, domluvil jsem schůzku, kde bude vše vysvětleno, na půl jedenáctou. Zařídíš to?“

„Ano, měl bych to zvládnout. Spolehni se na mě. Ramsey se taky dostaví, jestli… jestli jsi pro něj vymohl úplnou beztrestnost.“

„Úplnou a naprostou, pokud podepíše místopřísežné prohlášení proti Stratfordovi. Víš, že včera večer zase řádil? Vykradl obchod – byla tam žena, sama s plnou kasou. Sebral úplně všechno.“

„Hmmm, darebák,“ zašeptal Elliott.

„Starouši, je důležité, aby ses zvedl z křesla, pořádně se vykoupal, oholil a přišel na schůzku…“

„Máš mé slovo, Geralde. V půl jedenácté budu v guvernérově paláci.“

Požehnaný klid. Ošklivé auto odjelo a vešel číšník. „Snídani, mylorde?“

„Přineste mi něco malého s pomerančovým džusem. A znovu zazvoňte do pokoje mého syna. A zeptejte se na recepci, jistě nechal nějaký vzkaz.“

~ ~ ~

Než se její mladý lord probudil, dopoledne pokročilo.

Řím padl a uplynuly dva tisíce let.

Už hodiny seděla u okna oblečená do „famózního modrého kostýmku“ a pozorovala moderní město. Neúplné střípky a zvuky nyní tvořily dokonalou mozaiku. I tak se musí spoustu věcí dozvědět, spoustu pochopit.

Posnídala a poručila obsluze odnést nádobí. Nechtěla, aby někdo viděl pozůstatky divošských způsobů, jimiž spořádala neskutečné množství jídla.

Na mladého boha čekala jeho vrabčí porce. Když k ní přišel z ložnice, řekla mu tiše: „Jsi tak krásný.“

„Vaše Veličenstvo…“ Sklonil se k polibku. Objala ho kolem pasu a políbila na hruď.

„Najez se, mladý lorde,“ poručila. „Musím objevit tolik věcí, musím toho tolik vidět.“

Usadil se za prostřený stolek. „Zápalkami“ rozžal svíce.

„Nepřipojíte se?“

„Už jsem pojedla, lásko moje. Můžeš mi ukázat moderní město? A paláce Britů, kteří této zemi vládnou?“

„Všechno vám ukážu, Veličenstvo,“ přisvědčil s obvyklou nenucenou zdvořilostí.

Posadila se proti němu.

„Jste ta nejpodivuhodnější osoba, jakou jsem kdy potkal,“ přiznal a opět v tom nebyl výsměch ani osten. „Vlastně mi připomínáte jednoho známého, je to velmi tajuplný muž…, ale co na tom sejde. Proč se na mě tak usmíváte? Na co myslíte?“

„Jsi tak krásný,“ zašeptala znovu. „Ty, i celý tvůj život, můj mladý lorde. Je to všechno a nic, a přece tak krásné.“

Zrudl jako panna, odložil stříbrný příbor a natáhl se přes stůl k polibku. „Pláčete?“ zeptal se.

„Ano, ale štěstím. Zůstaň se mnou, mladý lorde. Teď mě neopouštěj.“

Zdálo se, že je překvapen, pak ohromen. Pomalu si přehrála minulost. Poznala někdy někoho tak něžného? Možná v dětství, kdy byla ještě příliš hloupá, aby to dokázala ocenit.

„Neopustil bych vás za celý svět, Veličenstvo.“ Vypadal posmutněle, nevěřícně. Nakonec se však ocitl v rozpacích.

„A co dnešní opera, mylorde, půjdeme tam spolu? Zatančíme si na plese?“

V očích se mu rozsvítily roztomilé ohníčky. „Byl bych jako v nebi,“ zašeptal.

Ukázala na talíře na stole před ním: „Tvá snídaně, mylorde.“

Jedl docela lidským způsobem. Pak zvedl u talíře ležící svitek, kterého si nevšimla, roztrhl pásku a otevřel něco jako tlustý spis hustě pokrytý malými písmeny.

„Řekni mi, co je to?“

„Přece noviny!“ zasmál se. Zadíval se do nich. „A hrozné zprávy.“

„Čti nahlas.“

„Nechtěla byste to slyšet. V módním salonu našli zavražděnou ženu, měla zlomený vaz, jako všichni ostatní. A mají fotografii Ramseyho s Julií, no to je katastrofa!“

Ramseyho? Ramses?!

„Mluví o tom celá Káhira, Veličenstvo, možná už jste to taky slyšela. Moji přátelé se dostali do nesnází kvůli jednomu neštěstí. Pravda ovšem je, že s tím nemají nic společného, jenom je s tím vinou neblahých okolností spojují. Tady, vidíte? To je ten muž.“

Ramses. *Jsou přátelé Lawrence Stratforda, toho archeologa, co vykopal mumii Ramsese Prokletého.*

„Je to můj i otcův přítel. Hledají ho. Jde o hloupost. Údajně ukradl mumii z káhirského muzea. Takový nesmysl. Už to brzy uzavřou.“ Zarazil se. „Vaše Veličenstvo, nenechte se tím vystrašit, nic na tom není, vážně.“

Zadívala se na „fotografii“. Nebyla to kresba jako zbytek, ale hustý obraz, něco jako malba, ovšem plošná. Dokonce jí trochu barvy zůstalo na prstech. Ramses stál vedle velblouda v podivném těžkém oděvu moderní doby. Nápis pod tím hlásal: Údolí králů.

Málem se hlasitě rozesmála, raději však ale nevydala hlásku. Chvíle se protahovala donekonečna. Mladý lord mluvil, ale neposlouchala ho. Co říkal? Že musí zavolat otci? Že ho otec bude potřebovat?

Jako v transu sledovala jeho pohyby. Odložil noviny s fotografií. Ze stolu vzal podivný nástroj a mluvil do něj. Žádal si lorda Rutherforda.

Okamžitě byla na nohou, jemně mu tu věc odebrala a položila ji na místo.

„Teď mě neopouštěj, mladý lorde," přikázala mu. „Tvůj otec může počkat, ale já tě potřebuju hned."

Zmateně se na ni podíval, a když ho objala, neudělal nic, aby jí v tom zabránil.

„Ještě mezi nás nepouštěj svět," šeptala mu s polibkem. „Užijme si společného času."

Zcela se jí odevzdal, žár mezi nimi propukal tak rychle.

„Nestyď se," prosila. „Hlaď mě, nech ruce, ať si dělají co chtějí, jako včera."

Zase byl jenom její, zotročil si ji polibky, přes modrý úbor jí hladil ňadra.

„Přišla jsi ke mně kouzlem?" broukal si. „Zrovna když jsem myslel… když jsem myslel…" Raději ji znovu líbal a ona si ho vedla k posteli.

Cestou do ložnice sebrala noviny, a když klesli na prostěradlo, ukázala na obrázek – ještě než ji docela svlékl.

„Prozraď," přiložila prst na skupinu postav stojících na slunci vedle velblouda. „Kdo je ta žena vedle něho?"

„Julie Stratfordová," odpověděl.

A pak už nebyla žádná slova, jen spěšné náruživé objetí. Sevřel ji svými stehny a znovu do ní vešel.

Když bylo po všem, mlčky spočívali bok po boku a Kleopatra mu projížděla prsty ve vlasech. „A ta žena, je pro něj důležitá?" ptala se.

„To bych řekl," souhlasil Alex ospale. „Ona ho miluje, ale na tom už teď nezáleží."

„Proč to říkáš?"

„Protože mám tebe."

~ ~ ~

Ramsey si počínal skvěle. Vystupňoval přirozený šarm, kterým dokázal všechny okouzlit už cestou do Egypta; seděl bez poskvrnky,

nedbale elegantní v bílém obleku, vlasy mírně rozcuchané a v očích chlapecký jas.

„Snažil jsem se ho usměrnit. Když rozbil vitrínu a vytáhl z ní mumii, uvědomil jsem si, že je to beznadějné. Pokusil jsem se dostat ven, ale přišla stráž. Zbytek znáte."

„Tvrdí, že vás postřelili, že –"

„Pane, tihle muži nejsou staroegyptská armáda, jsou to nájemní žoldáci, kteří sotva umějí zacházet s puškou. S takovou by tedy Chetity neporazili."

Winthrop se navzdory závažnosti situace rozesmál. Dokonce i Gerald byl okouzlen. Elliott se zadíval na Samira, který se naopak neodvážil vyloudit byť jen náznak úsměvu.

„Kdybychom tak dokázali Henryho najít," podotkl Miles.

„Není sporu, že ho jeho věřitelé též pilně hledají," rychle doplnil Ramsey.

„Tedy, zpět k otázce uvěznění. Údajně tam byl přítomen doktor, když jste –"

Konečně se do toho vložil Gerald:

„Winthrope, dobře víte, že ten muž je nevinen. Na vině je Henry a jedině Henry. Vloupal se do káhirského muzea, ukradl mumii, prodal ji a vydal se na šikmou plochu dluhů, krádeží a chlastu. V domě břišní tanečnice jste našli obinadla. Henryho jméno je na seznamu londýnského lichváře."

„Ale celý ten příběh je tak –"

Elliott si vyžádal klid.

„Ramsey projevil dostatečnou snahu, stejně jako my ostatní. Učinil rozhodující prohlášení, že se mu Henry přiznal k vraždě svého strýce."

„Svěřil mi to," souhlasil suše Ramsey.

„Takže chci okamžitě zpět naše pasy," trval na svém Elliott.

„Ale Britské muzeum –"

„Mladý muži," zahájil Gerald proslov, „Lawrence Stratford poskytl Britskému muzeu nevyčíslitelné bohatství."

Tu Elliott vybuchl. Víc by neunesl, neboť měl té frašky plné zuby: „Poslechněte, Milesi," naklonil se výhružně dopředu, „vyřešíte to hned teď, nebo si koledujete o vyloučení ze společenského života.

Ujišťuji vás, že pokud se moji přátelé, včetně Reginalda Ramseyho, nedostanou na zítřejší polední vlak do Port Saidu, nepřijme vás zde v Káhiře, a už vůbec ne v Londýně, žádná rodina, která se chce i nadále těšit přízni sedmnáctého hraběte z Rutherfordu. Je to dostatečně jasné?“

V kanceláři se rozhostilo ticho. Mladý muž zbledl. To bylo vyhrožování.

„Ano, mylorde,“ hlesl tiše. Otevřel zásuvku, vytáhl cestovní doklady jeden za druhým a poskládal je před sebe na stůl.

Elliott se jich rychlým hmatem zmocnil, než tak mohl učinit Gerald.

„Shledávám to stejně nepříjemným jako vy,“ komentoval své vystoupení. „V životě jsem podobného argumentu nepoužil, ale chci, aby můj syn směl svobodně odcestovat do Anglie. Já tady zůstanu tak dlouho, jak si jen budete přát. Odpovím na každou otázku.“

„Dobře, mylorde. Mohu tedy uvědomit guvernéra, že zůstáváte – “

„Vždyť jsem vám to právě řekl, mám se k tomu ještě upsat krví?“ durdil se znovu Elliott. Ucítil na paži Geraldův dotek. Vždyť už dostal, co chtěl.

Samir mu pomohl na nohy. Vyvedli je z předpokoje chodbou na vstupní terasu.

„Dobrá práce, Geralde,“ pochválil ho Elliott. „Kdybych tě ještě potřeboval, zavolám. Oceňuji, žes upozornil Randolfa, sám bych na to neměl dost síly, ale už brzo mu napíšu dlouhý dopis…“

„Trošku jsem to obrousil. Nemusí znát detaily. Až Henryho zatknou, bude to pro něj i tak dost hrozné.“

„S tím si budeme lámat hlavu, až se to stane.“

Ramses byl zjevně netrpělivý. Spěchal po schodech k čekajícímu vozu. Elliott potřásl Geraldovi rukou a následoval ho.

„Takže představení skončilo?“ ujistil se Ramses. „Mařím tady čas.“

„Ale vy přece máte spoustu času,“ upozornil ho Elliott se zdvořilým úsměvem. Najednou se rozjařil. Vyhráli, mladí mohou odjet. „Je nezbytné, abyste se vrátil do hotelu. Musíte se tam nechat vidět.“

„Pošetilost! Celý ten nápad s dnešní návštěvou opery je naprosto směšný.“

„Ale účinný!“ namítl Elliott šplhající na zadní sedadlo. „Nasedněte,“ vyzval Ramsese.

Ramses jen sklíčeně postával před automobilem.

„Ale, sire, co si můžeme počít, dokud nemáme další důkaz?“ ozval se Samir. „Beze stop ji nenajdeme.“

~ ~ ~

Tentokrát ji pojízdná místnost nevyděsila. Věděla už, co je zač, a věděla, že slouží dnešním lidem jako železnice, motorová vozidla a všechny další prapodivné pomůcky, které jí dříve připadaly jako nástroje děsu schopné přivodit toliko utrpení a smrt.

Nemučí lidi tím, že by je nahnali do malého prostoru a spouštěli je nahoru a dolů. Velká lokomotiva neslouží jako předvoj útočících vojsk. Zvláštní, že si vykládala všechny věci tím nejodpudivějším způsobem.

Lehce a nenásilně jí všechno vysvětloval. Mluvil hodiny. Nebylo třeba klást upřesňující otázky, jen příležitostně. Rád vyprávěl o mumii Ramsese Prokletého, o Julii Stratfordové, která je moderní ženou, a o Británii, která je velkým impériem, a tak dále. Bylo jasné, že miloval Julii Stratfordovou a Ramses mu ji přebral, ale na tom nezáleželo. Vůbec na tom nezáleželo. O lásce soudil, že je pohodlná, příliš snadná. Ale opravdu chce poslouchat řeči o jeho rodině? Ne, bude mluvit o historii, o Káhiře, Egyptě a celém světě.

Bylo náročné přimět ho, aby netelefonoval svému otci. Cítil se provinile. Ale použila veškeré přesvědčovací schopnosti, veškerou svou vůli. I když se nepřevlékl, jeho košile i sako vypadaly stejně dobře jako minulý večer.

A tak se vydali z přelidněné haly Shepheard’s na projížďku jeho rolls-roycem, aby si mohla prohlédnout hrobky Mamlúků a vůbec cokoli z „historie“, co ji mohlo zajímat. Její představa se pozvolna doplňovala.

Ale víc než jednou už si Alex všiml, jak se od poslední hravé noci změnila, a to ji lekalo, neboť její city k němu byly podivuhodně pevné.

„Líbí se ti to?“ zeptala se, když se blížili k hlavnímu vchodu.

Zastavil se. Jako by ji viděl poprvé v životě. Bylo jednoduché se na něj usmívat, zasloužil si ten nejněžnější úsměv. „Jsi nejnádhernější, nejrozkošnější stvoření, které jsem kdy potkal. Přál bych si, abych dokázal vyjádřit slovy, jakou máš nade mnou moc. Jsi…“

Stáli v přelidněné hale, vpíjejíce se pohledem jeden do druhého.

„Jako duch?“ pomohla mu. „Návštěvník z jiného světa?“

„Ne, na to jsi příliš… příliš opravdová!“ rozesmál se polohlasně. „Živá a horoucí.“

Spolu přešli vstupní terasu. Auto už tam čekalo, přesně, jak slíbil. „Dlouhé černé kupé“ s měkkými sametovými sedadly a střechou. Vítr se k nim stejně dostane přes okna.

„Počkej na mě, bude to jen chvilka. Nechám na recepci vzkaz pro otce, že se uvidíme dnes večer.“

„To pro vás mohu udělat i já, mylorde,“ chytil se toho poslíček, který jim přidržel dveře.

„Děkuji, tím lépe,“ souhlasil Alex zdvořile – s neměnnou velkorysostí přijímal sebemenší službu. Když mu vsunul do dlaně malý výraz vděčnosti, podíval se mu do očí: „Vyřiďte, že se uvidíme dnes večer v Opeře – když budete tak laskav.“

Obdivovala grácii jeho úsporných gest. Než sestoupili ze schodů, chopila se jeho paže.

„Povídej mi o té Julii Stratfordové,“ požádala ho, když jí pomáhal do vozu. „Co je to moderní žena?“

~ ~ ~

Ramses se hádal celou cestu k hotelu.

„Uděláme vše, co od nás společnost očekává,“ Elliott byl neústupný. „Na hledání ztracené královny vám zbývá celá věčnost.“

„Jedno mě zaráží,“ trval na svém Ramses, zatímco zlehka otevřel dveře – a málem mu zůstala v ruce klika. „Jak může Julie tančit na plese, když jejího bratrance hledají pro spáchané zločiny?“

„V anglickém právním systému, příteli, je člověk nevinen, dokud se jeho vina neprokáže,“ vysvětlil Elliott a chopil se Ramsesovy nastavené ruky. „Proto všeobecně předpokládáme, že Henry je

nevinen, že nevíme nic o těch zvěrstvech, a také, že v soukromí plníme své povinnosti jako praví poddaní Koruny.“

„Rozhodně jste měl být rádcem nějakého krále,“ ocenil ho Ramses.

„Můj ty bože, podívejte na to!“

„Co?“

„Můj syn odjíždí s nějakou ženou. A v tenhle čas!“

„Snad dělá jen to, co si společnost žádá,“ konstatoval Ramses poněkud opovržlivě a stoupal dál po schodech.

„Odpusťte, lorde Rutherforde, ale váš pan syn vzkazuje, že se uvidíte dnes večer v Opeře.“

„Děkuji,“ odvětil Elliott s ironickým pousmáním.

~ ~ ~

Když se Elliott dostal do salonu svého apartmá, netoužil po ničem jiném než po spánku. To se jen těžko upije k smrti, když je už v počátcích opilstvím znuděn. Chtěl mít čistou hlavu, ač si uvědomoval možná nebezpečí. Ramses mu pomohl do křesla. Elliott si uvědomil, že jsou tam sami. Samir odešel do svého pokoje a Walter zrovna nebyl po ruce. Seděl a snažil se sebrat sílu.

„A co hodláte udělat teď, mylorde?“ zajímal se Ramses. Stál uprostřed místnosti a důkladně si Elliotta měřil. „Po tom vašem úžasném plese v Opeře se vrátíte domů do Anglie, jako by se nic nestalo?“

„Vaše tajemství je u mě v bezpečí. Vždycky bylo. Krom toho by mi to nikdo neuvěřil a já sám si přeji zapomenout, i když to sotva půjde.“

„Vaše touha po nesmrtelnosti vzala zasvé?“

Elliott se zamyslel. Pak pomalu rezignovaným hlasem odpověděl:

„Snad ve smrti najdu to, co jsem hledal, spíš než to, co si zasloužím. Tahle naděje vždycky zbývá.“ Usmál se na Ramsese, kterého odpověď zjevně překvapila. „Čas od času,“ pokračoval Elliott, „si představuji nebe jako obrovskou knihovnu s nekonečným množstvím svazků, plnou obrazů a soch určených ke zkoumání. Vidím smrt jako bránu k vědění. Myslíte, že to ‚potom‘ může takhle

vypadat? Pravděpodobněji než jediná velkolepě nudná odpověď na všechny naše niterné otázky?“

Ramses se usmál se smutným údivem.

„Nebe plné lidských věcí, jako staroegyptské nebe?“

„Aspoň si to myslím – obrovské muzeum nad veškerou představivost.“

„Nesdílím váš názor.“

„Ach, rád bych s vámi probral tolik věcí, tolik bych toho chtěl vědět.“

Ramses neodpovídal, jen ho se zvláštní pozorností studoval. Elliott měl prapodivný pocit, že mu bedlivě naslouchá, že si ho dopodrobna prohlíží. Přitom si uvědomil, jak je většina lidí neschopná naslouchat.

„Ale na to už je pozdě,“ povzdechl si Elliott. „Můj syn Alex je nyní jediná nesmrtelnost, na které mi záleží.“

„Jste moudrý muž. Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem se vám poprvé podíval do očí. A mimochodem, neumíte podvádět. Mimoděk jste mi prozradil Kleopatřin úkryt, když jste mi svěřil, že zabila Henryho a jeho milenku. Musel to tedy být dům břišní tanečnice. Pohrál jsem si s vámi, chtěl jsem vědět, jak daleko dokážete zajít. Ale vzdal jste to. Tohle vám moc nejde.“

„Moje krátká podvodnická kariéra je u konce. Pokud ovšem nechcete, abych zůstal, až děti odjedou domů. Ačkoli nevím, jak by vám starý, zmrzačený muž mohl posloužit. Vy ano?“

Ramses se zdál zaskočený. „Proč jste se jí v muzeu nebál?“ zajímal se.

„Ale já se bál, a jak, byl jsem nadobro vyděšený.“

„Přesto jste jí poskytl útulek, i když to mohlo znamenat váš konec.“

„Konec? Ale ne. Byla neodolatelná, stejně jako vy. Bylo v tom tajemství, kterému jsem chtěl přijít na kloub. Objasnit to, a kromě toho…“

„Ano?“

„Byla živoucí bytost. Trpěla.“

Ramses to chvíli zvažoval.

„Přesvědčíte Julii, aby se vrátila do Londýna, než to tady skončí?“ požádal ho Elliott.

„Rozhodně,“ potvrdil Ramses. Pak tiše vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

~ ~ ~

Procházeli Městem mrtvých, v arabštině „Místem vyvolených“, kde si mamlúčtí sultáni dali postavit svá mauzolea. Navštívili Babylon, prošli se bazary, až odpolední žár Alexe unavil a ji samotnou objevy toho dne naplnily údivem a pokorou. Se smrtelnými časy ji spojovalo předivo historie, jež se dlouze táhlo mezi staletími.

Měla dost starověkých zřícenin. Chtěla jen zůstat s ním.

„Mám tě ráda, mladý lorde,“ přiznala mu. „Konejšíš mě, pomáháš mi zapomenout na bolest a na účet, který musím záhy splatit.“

„Co tím myslíš, drahá?“

Znovu se cítila přemožena jeho křehkostí, jeho smrtelností. Přiložila mu prsty na krk. Vrátila se jí hrozivá záplava vzpomínek, příliš podobná temným vlnám, z nichž povstala, jako by smrt byla vodní hladinou.

Bylo to pro každou lidskou bytost odlišné? Spláchla Antonia stejná temná vlna? Nic jí nebránilo vidět, jak se od ní Ramses odvrací a odmítá dát Antoniovi elixír. Vidět sebe samu, jak klečí na kolenou a úpěnlivě prosí: „Nedopusť, aby zemřel.“

„Jste tak zranitelní…,“ zašeptala.

„Nerozumím ti, nejdražší.“

Takže zůstanu sama. Sama v džungli těch, kteří mohou zemřít. Proklínám tě, Ramsesi! Znovu viděla tu starověkou komnatu, kde na lehátku umírá jeden muž a druhý, nesmrtelný, se k ní obrací zády. A všimla si ještě něčeho, co jí v té tragické chvíli uniklo. Všimla si, že jsou oba stejně lidští, spatřila v Ramsesově tváři smutek.

Později, když sama ležela téměř mrtvá a odmítala se hýbat nebo mluvit, když Antonia pohřbili, řekl jí Ramses: „Byla jsi z nich nejlepší. Ty jediná jsi měla odvahu muže a srdce ženy. Máš moudrost

králů a prohnanost královen. Byla jsi nejlepší a já myslel, že tě milenci poučí, ne zničí.“

Co by mu řekla, kdyby se tam mohla vrátit? Já vím, já to chápu? Přesto se v ní uhnízdila hořkost a nekontrolovatelná nenávist, i když hleděla na mladého lorda Summerfielda, křehkého napůl muže, napůl chlapce.

„Drahá, což se mi nemůžeš svěřit? Znám tě teprve krátce, ale…“

„Co mi chceš říct, Alexi?“

„Znělo by to pošetile.“

„Nu tak, ven s tím.“

„Miluju tě.“

Zvedla dlaně k jeho tvářím a něžně se jich dotkla klouby zápěstí.

„Ale kdo jsi? Odkud jsi přišla?“ zašeptal jí. Uchopil její ruku a políbil ji. Palcem pohladil její dlaň. Zeslábla záchvěvem vášně, v prsou se jí roztepal žár.

„Nikdy ti neublížím, lorde Alexi.“

„Prozraď mi své jméno, Veličenstvo.“

„Pojmenuj mě, jak chceš, lorde Alexi, když nevěříš tomu, které jsem ti řekla.“

V jeho tmavých očích se zaleskl smutek. Kdyby se sklonil k polibku, povalila by ho rovnou na skalnatou zem a milovala by se s ním do úplného bezvědomí.

„*Regina,*“ hlesl. „Moje královna.“

Takže Julie Stratfordová ho opustila. Moderní žena, která cestuje sama a dělá jen to, co se jí zlíbí. Ale ji přece svedl veliký král. A Alex teď má svou královnu.

Znovu zahlédla mrtvého Antonia na lehátku. *Veličenstvo, už bychom ho měli odnést!*

Ramses se k ní tehdy naklonil a zašeptal: „Pojď se mnou!“

Lord Summerfield roznítil její žár, když se jí přisál ke rtům, aniž by věnoval pozornost přecházejícím turistům. Lord Summerfield, který jednou zemře, stejně jako Antonius.

Bude Julii Stratfordové také dovoleno zemřít?

„Odvez mě zpět do ložnice,“ šeptla. „Hladovím po tobě, lorde Alexi. Když hned nepůjdeme, strhám z tebe šaty na veřejnosti.“

„Jsem navěky tvůj otrok,“ odtušil.

V autě se k němu přitiskla.

„Co se děje, Veličenstvo, neřekneš mi to?“

Zadívala se na míjející davy smrtelníků, na tisíce obyvatel starověkého města v hábitech, které nezměnil ani čas.

Proč ji oživil? Co to mělo za účel? Znovu vidí jeho tvář zalitou slzami. Pak obrázek, kde se usmívá do zázraku zvaného fotoaparát, ruku kolem ramen Julie Stratfordové, jejíž oči jsou ovšem tmavé.

„Obejmi mě, lorde Alexi. Hřej mě.“

~ ~ ~

Ramses sám bloudil káhirskými ulicemi.

Jak přesvědčí Julii, aby nasedla do vlaku? Jak ji může pustit samotnou do Londýna? Ale cožpak to pro ni není to nejlepší? Cožpak na to nedokáže alespoň jednou myslet z téhle stránky? Cožpak už nezpůsobil dost zla?

A co dluh, který má u hraběte z Rutherfordu? Tolik mu dluží za to, že poskytl úkryt Kleopatře. Navíc je to muž, kterého má rád, kterého by chtěl mít nablízku, jehož rady by mu jistě prospěly a k němuž ho táhl neurčitý cit, který docela dobře mohl být i láskou.

Jak může donutit Julii, aby nasedla do vlaku? Myšlenky ho zradily. Znovu a znovu si vybavoval její tvář. *Znič elixír. Už nikdy ho znovu nepřipravuj.*

Pomyslel na titulní stranu novin. Žena na podlaze obchodu s dámskými šaty. *Zabíjím ráda. Tiší to mou bolest.*

~ ~ ~

Elliott usnul ve staromódní viktoriánské posteli svého apartmá. Zdálo se mu o Lawrencovi. Mluvili spolu v klubu Babylon, Malenka tančila a Lawrence mu řekl: „Je načase, abys přišel.“

Ale já musím domů k Edith. Musím se postarat o Alexe, oponoval mu. A chci jet na venkov a upít se tam k smrti. Už jsem si to naplánoval.

„Já vím,“ sdělil mu Lawrence. „To jsem měl na mysli. Nebude to dlouho trvat.“

~ ~ ~

Miles Winthrop nakonec nevěděl, co si počít. Dostal povolení k Henryho zatčení, ale upřímně řečeno, všechno nasvědčovalo tomu, že ten lotr je po smrti. Šaty, peníze, doklady, všechno zůstalo na místě, kde byla zavražděna Malenka. A kdy došlo k vraždě majitelky salonu, to se přesně neví.

Jalo ho tušení, že tato tristní záležitost nebude nikdy vyřešena.

Jediné, za co byl momentálně vděčný byl fakt, že si neznepřátelil lorda Rutherforda. Takové stigma by ho navždy společensky znemožnilo.

Tedy, aspoň dnešek byl poměrně pokojný Žádné další odporné mrtvoly se zlomeným vazem, které jako by vyčítavě šeptaly: Cožpak vážně nenajdeš toho, kdo mi to udělal? Děsil se dnešní návštěvy v Opeře, kde bude vystaven nepřetržitému toku otázek všetečné britské komunity. Věděl, že sotva unikne do stínu lorda Rutherforda. Hrozil se další katastrofy. Nechal by si ji pro sebe.

~ ~ ~

Sedm hodin.

Julie stála před zrcadlem svého salonu. Oblékla si toaletu s hlubokým výstřihem, která tehdy tolik vzrušila Ramsese, neboť nic jiného pro podobně pošetilé příležitosti s sebou neměla. Dívala se v zrcadle na Elliotta, který jí na zádech dopínal perlové knoflíčky.

Elliott vždy vypadal lépe než všichni ostatní. Sošný a stále přitažlivý přes svých pětapadesát, vypadal v bílém smokingu a kravatě, jako by se v nich byl narodil.

Zdálo se jí poněkud děsivé, že se mohou takhle vrátit do starých kolejí, jako by se nechumelilo. Stejně tak dobře mohli být v Londýně. Egypt se pro ni stal noční můrou, z níž se nedokázala probrat.

„Tak, natřásli jsme si peří," řekla. „Jsme připraveni k rituálnímu tanečku."

„Pamatuj, že pokud není zatčen, což ani nebude, máme veškeré právo pokládat ho za nevinného. A ber to tak, jak to říkám."

„Je to zrůdné, a vy to dobře víte."

„Ne, je to nezbytné.“

„Ano, pro Alexe. Alex celý den nepokládal za vhodné dát o sobě vědět. Co se mě týká, na ničem už nezáleží.“

„Musíš se vrátit do Londýna,“ přikázal jí Elliott. „Chci, abys odjela do Londýna.“

„Vždycky jsem vás měla ráda,“ přiznala mu. „Jste jako má vlastní krev a vždycky jste byl, ale co po mně chcete, je mi teď už úplně jedno.“ Obrátila se k němu.

Zblízka si musela všimnout, jak sešel. Zestárl stejně rychle jako Randolf, když se doslechl o Lawrencově smrti. Jistě, byl stejně okouzlující jako kdysi, ale přibyl k tomu nádech tragédie. Někdejší jiskru v oku nahradil filozofický smutek.

„Nemůžu se vrátit do Londýna,“ odporovala mu. „Alexe ovšem na ten vlak dostanu.“

~ ~ ~

Znič elixír. Stál před zrcadlem. Měl na sobě většinu požadovaného ošacení z kufru Lawrence Stratforda – bezvadné černé kalhoty, boty, opasek. Do pasu nahý studoval svůj odraz. Obepínal ho pás na peníze, jako ostatně po celou cestu. Fioly v jeho plátěných přihrádkách jen zářily.

Znič ten elixír a už ho nikdy nepoužij.

Zvedl bílou naškrobenou košili a pečlivě si ji oblékl. Bojoval s těmi nemožnými knoflíky. Viděl před sebou ztrhanou tvář Elliotta Savarella. *Přesvědčíte Julii, aby odjela do Londýna, dokud nebude po všem.*

Za okny klidně kypěla Káhira hlukem moderních měst, který za starých časů nepoznal.

Kde je tmavovlasá královna s krutýma modrýma očima? Znovu si vybavil, jak pod ním vzdychá s hlavou zvrácenou na polštáři. *Byli jedno tělo.* „Znič mě!“ vykřikla, jako tenkrát před staletími. Záda prohnula dozadu jako kočka, ale pak přišel ten úsměv – úsměv cizinky.

„Ano, pane Alexi,“ odpovídal Walter do telefonu. „Do apartmá dvě stě jedna. Hned vám ty šaty přinesu. Ale zavolejte svého otce do apartmá slečny Stratfordové. Nemůže se dočkat, až se s vámi spojí.

Když vás celý den neviděl, projevoval určité obavy. Tolik se toho událo, pane Alexi –“ Ale spojení už bylo přerušeno. Rychle zavolal slečně Stratfordové. Nikdo to nebral. Neměl času nazbyt, pospíšil si s oblekem.

~ ~ ~

Kleopatra postávala u okna. Na sobě měla úchvatné šaty z pravého hedvábí, které vzala ubohé ženě v obchodě se šatstvem. Šňůry perel dopadaly na křivku ňader. Nedokázala si patřičně upravit vlasy. Spadaly na záda jako závoj, ještě vlhké z koupelny a nasáklé parfémem. Líbilo se jí to. Hořce se usmála myšlence, že zase vypadá jako dívka uhánějící po palácové zahradě s vlasy namísto pláště.

„Líbí se mi váš svět, lorde Alexi,“ sdělila mu při pohledu na mihotající světla Káhiry pod tmavnoucím nebem. Hvězdy se v té matoucí nádheře ztrácely. Dokonce i pouliční lampy měly v sobě něco uklidňující krásy. „Líbí se mi váš svět se vším všudy. Chci v něm mít moc a sílu a tebe po boku.“

Otočila se. Díval se na ni, jako by mu ublížila. Zaklepání na dveře nevěnovala pozornost.

„Drahá, tyhle věci nejdou vždy ruku v ruce. Mám pozemky, titul i vzdělání, ale s penězi to tak slavné není.“

„Nic se neboj,“ řekla s úlevou, že mu šlo jen o tohle. „Bohatství, můj mladý lorde, se obstará jako nic, když je člověk nezranitelný. Nejdřív však musím vyrovnat staré účty. Musím se pomstít někomu, kdo mi ublížil. Musím mu vzít to… co on vzal mně.“

Znovu se ozvalo zaklepání. Jako probuzený ze sna od ní Alex odtrhl oči a došel ke dveřím. Byl to sluha, přinesl jeho večerní oblek.

„Váš otec už odešel, pane. Vaše vstupenky budou v pokladně na jeho jméno.“

„Děkuji, Waltře.“

Měl sotva čas se převléknout. Když zavřel dveře, znovu na ni zvláštně pohlédl s nádechem smutku.

„Teď ne,“ odporovala mu rychle a políbila ho. „Můžeme použít moje vstupenky, nebo ne?“ Zdvihla ze stolu lístky, o které oloupila mrtvého ubožáka v úzké uličce. Ony malé kousky papíru, na nichž stálo: Pro jednu osobu.

„Ale já chci, abys poznala mého otce, chci abys je poznala všechny, a aby se oni seznámili s tebou.“

„Ale zajisté. Stane se to už brzy. Prozatím se ztraťme v davu, abychom mohli být sami. Setkáme se s nimi, až se nám to bude hodit. Souhlasíš?“

Chtěl se jí vzepřít, ale začala ho líbat, hladit po vlasech. „Dopřej mi příležitost vidět tvou ztracenou lásku Julii Stratfordovou z dálky.“

„Ale na tom teď už nezáleží,“ namítl.

VIII.

Další z moderních paláců tahle Opera… Přetéká ženami ověšenými šperky v toaletách všech odstínů duhy, mužové po jejich boku jsou elegantně černo-bílí. Jak zvláštní, že všechny barvy spektra patří ženám. Zdálo se, že muži nosí stejnokroj, jsou všichni stejní. Před očima se jí roztančila narudlá a namodralá mlha.

Dav se vlnil po hlavním schodišti, cítila zaujaté pohledy – jako by ten obdiv zevnitř prosvětloval její pleť.

Lord Summerfield se na ni díval s láskou a pýchou. „Jsi královna," zašeptal a zapýřil se. Obrátil se k uvaděčům, kteří nabízeli k zapůjčení zvláštní malý nástroj, jehož účel nedokázala odhadnout.

„Divadelní kukátko," vysvětlil a nabídl jí ho. „A program."

„K čemu to je?" zajímala se.

Překvapeně se zasmál. „Ty jsi skutečně spadla z nebe." Rty se zlehka dotkl jejího krku a tváře. „Přilož si to k očím a zaostři. Takhle. Chápeš?"

Vylekala se. Odskočila, protože se zdálo, jako by se přes ni hrnuly davy v horní galerii.

„Zvláštní věcička. Jak to dělá?"

„Zvětšování," pokračoval ve výkladu. „Jsou v tom kousky skla." Zdál se tak potěšen její neznalostí! Divila se, jak si Ramses dokázal osvojit všechna tato malá tajemství. Ramses, jehož „tajuplná hrobka" byla objevena teprve před měsícem „ubohým Lawrencem", nyní zesnulým. Ramses, který ve „svitcích" popsal svou lásku ke Kleopatře. Cožpak Alex skutečně netuší, že jeho sok Ramsey a mumie je jedna a táž osoba?

Vlastně, jak by mohl? Šílená historka zavrženíhodného bratrance je jistě nepřesvědčila. Cožpak tomu snad sama věřila, když ji starý kněz vedl do podzemí?

Ozvalo se zvonění. „Opera každou chvíli začne.“

Společně vyšli po schodišti. Zdálo se jí, že je obklopuje jasná záře, jež je vyděluje od všech ostatních, a oni tu auru vnímají, a proto plaše klopí pohledy, neboť si uvědomují, že to je láska. Láska. Nemilovala ho; nebyla to bezhlavá vášeň, již cítila k Antoniovi, která je oba hnala temnotou k sebezničení, neboť nemohli jeden druhému odolat, protože nemohli žít spolu ani bez sebe, a nemohli si pomoci, ač věděli, že směřují k neodvratné zkáze.

Tohle byla čerstvá zamilovanost, jemná jako Alex sám, a přesto to byla láska. Julie Stratfordová musela být pošetilá, pokud ho nemilovala. Ale Ramses by přece svedl samotnou Isis. Nebýt Antonia, nikdy by nikoho jiného než Ramsese nemilovala, a on to věděl.

Ramses byl otec, soudce a učitel, Antonius uličník, s nímž mu utekla. Hráli si v královské ložnici jako děti, opíjeli se, bláznili, s nikým se nepárali; dokud se Ramses po letech nevrátil.

„Takhle jsi naložila se svobodou? Se svým životem?“

Otázka je, co se svobodou udělá teď? Proč ji bolest nezmrzačila? Asi proto, že nový svět byl úžasný. Měla to, o čem snila v těch posledních měsících, kdy se do Egypta hrnula římská vojska a Antonius byl zoufalý a zrazený. Ještě jednu příležitost! Aniž by ji tížila vášeň, která by ji bezhlavě táhla navěky zpět do temných vln, aniž by nenáviděla Ramsese, který nezachránil jejího umírajícího milence a neodpustil jí, že se sama zahubila.

„Zase tě ztrácím, Veličenstvo,“ pošeptal jí důvěrně Alex.

„I kdepak,“ uklidnila ho. Roztančila se kolem ní světla. „Jsem s tebou, lorde Alexi.“ Obrovský křišťálový lustr nad nimi duhově zářil, vánek ode dveří k ní donesl nezřetelné skleněné cinkání.

„Podívej, támhle jsou!“ vykřikl náhle Alex a ukázal na místo, kde se zábradlí stáčelo dolů.

Hluk kolem umlkl, světla, davy, společné vzrušení – a nad tím vším se tyčil Ramses!

Ramses v moderním obleku, po boku se ženou nepřehlédnutelné krásy. Kaštanové vlasy měla vyčesané vzhůru a byla mladá a křehká jako Alex. Záblesk tmavých očí – Kleopatra je jen zlehka přelétla pohledem, aby zůstala nespatřena. A pak lord Rutherford, drahý lord

Rutherford, jenž klopýtá vpřed s oporou stříbrné hůlky. Cožpak Ramses všechny ty smrtelníky kolem sebe ošálil? Vysoký muž s tváří sálající nesmrtelnou energií a s hřívou nedbale rozhozených vlasů. A ta žena – ne, ještě jí to nenabídl, je stále smrtelná a zoufale se k němu vine.

„Ještě ne, drahý," poprosila Alexe.

Skupinka se zatím pohnula kupředu a dala se polknout davem.

„Ale nejdražší, jen jim řeknu, že jsme tady. Vždyť je skvělé, že byl Ramsey zproštěn podezření. Vše se vrací do normálu. Pitfieldovi se povedl zázrak."

„Dopřej mi času, Alexi, prosím tě o to!" Nestal se její tón rozkazovačný?

„Dobře, Veličenstvo," vzdal se s velkorysým úsměvem.

Rychle od nich pryč! Cítila se na dně, jako by se dusila. Na vrcholku schodiště se ohlédla. Došli ke vzdáleným dveřím potaženým sametem. Jenže Alex ji vede úplně jiným směrem. Bohové, díky.

„Tedy, zdá se, že sedíme na opačném konci," sdělil jí s úsměvem. „Jak můžeš být plachá, vždyť jsi tak krásná? Jsi zdaleka nejkrásnější z žen, s nimiž jsem se kdy setkal."

„Žárlím na čas, který nestrávíme spolu. Věř mi, že svět vše mezi námi zničí, lorde Alexi."

„Ale to přece není možné," namítl naprosto nevinně.

~ ~ ~

Elliott postával před závěsy dveří. „Kde k čertu ten Alex vězí? Co ho to posedlo někde se touhle dobou toulat? To je naprosto neomluvitelné."

„Elliotte, Alex je ten poslední, o koho bychom se měli strachovat," podotkla Julie. „Zřejmě si našel další americkou dědičku, což by byla třetí životní láska za tento týden."

Elliott se hořce usmál a vstoupil do lóže. Z ženy v autě zahlédl jen klobouk, stuhy a vlající vlasy. Možná že v její osobě přijde trocha toho bohatství, které syn tak nutně potřebuje.

~ ~ ~

Byl to vlastně obrovský amfiteátr se stočenými řadami sedadel, až na to, že byl zastřešený a pouhý půlkruh. Naproti nim stálo zřejmě jeviště kryté třpytivou oponou, před ním byl otvor, kde se shromáždily ženy i muži a vydávali příšerné zvuky na strunné nástroje a trubky. Přitiskla si ruce k uším.

Alex ji zavedl do přední řady. Měkká červená sametová sedadla u zábradlí patřila jim. Přes potemnělou proluku zahlédla Ramsese a tu bledou ženu s velkýma smutnýma očima. Lord Rutherford seděl za nimi vedle vyšňořeného Egypťana.

Marně se pokoušela odtrhnout od nich oči; nechápala, co se to s ní najednou děje. Pak Ramses vzal tu ženu kolem ramen. Těsně ji objal, jako by ji utěšoval, a ona sklopila víčka a na tváři se jí zaleskly slzy. Ramses ji políbil a ona se k němu přitiskla a polibek mu vrátila!

Když to uviděla, projela jí bolest ostrá jako nůž. Otřeseně se otočila a zadívala se do tmy před sebou.

Kdyby mohla, vykřikla by Ale proč, co to jen cítí? Vzedmula se v ní vlna nenávisti k oné ženě. *„Dej Antoniovi elixír!“*

Celé obrovské divadlo náhle potemnělo. Před publikum vyšel jakýsi muž a všude kolem propukl ohlušující potlesk. Jako mnoho věcí v této moderní době byl všeovládající, avšak ovladatelný.

Muž se uklonil, pozvedl ruce, pak se obrátil k hudebníkům, kteří umlkli. Na jeho pokyn začali hrát. Zvuk nabíral na síle, mohutný, strhující a překrásný.

Byla dojatá, cítila, jak ji Alex bere za ruku. Zvuk ji zcela pohltil, odnášel pryč její bolest.

„Moderní doba,“ zašeptala si. Nenaříká? Nechtěla přece nenávidět! Nechtěla cítit bolest! V paměti znovu nad sebou vidí Ramsese ve tmách, v hrobce? Nalévá jí elixír do úst. A pak se od ní v hrůze odvrací. Ramses. Ale což sama lituje toho, co jí provedl? Může ho za to opravdu proklínat?

Vždyť je živá!

~ ~ ~

Elliott přes záclonu nahlédl do osvětlené předsíňky za lóží, aby si znovu přečetl vzkaz pod elektrickou lampou.

„Bylo to v recepci Shepheard's," sdělil mu chlapec a počkal, až Elliott vyloví z kapsy drobnou minci.

Otče, uvidíme se v Opeře nebo později na plese. Omlouvám se za svou tajemnost, ale potkal jsem velice okouzlující společnici. Alex.

K vzteku, ale budiž. Vrátil se do tmavé lóže.

~ ~ ~

Ramses nepokládal za možné, že by si představení dokázal užít. Zlobil se na Elliotta, že ho tam proti jeho vůli přitáhl. Nebýt opera tak dojemně nádherná, byla by vskutku velice směšná – tlustí „Egypťané" pěli italsky před pozadím, které bylo pomalované groteskními chrámy a sochami. Ale melodie ho uchvátila, přestože se tím prohloubil Juliin smutek. Julie se mu v intimitě nastalé tmy opírala o rameno. Krásné hlasy proplouvající tmavým hledištěm ho dojaly. Hodiny v Opeře nebudou utrpením, jak se původně obával; dokonce ho přitom v hloubi duše zbaběle napadlo, že Kleopatra uprchla z Káhiry a nyní je pro něj beznadějně ztracena v moderním světě. Utěšoval se tím a zároveň ho to děsilo. Jak se asi bude stupňovat její osamělost s míjejícími týdny a měsíci. Jaké další oběti si vybere její hněv?

~ ~ ~

Pozvedla kouzelné divadelní kukátko, zaostřila na Ramsese s Julií. Udivila ji blízkost, z níž je mohla sledovat. Žena bezpochyby plakala, její temné oči se upíraly k jevišti, kde malý nevzhledný člověk zpíval tu krásnou píseň *„Celeste Aida"* tak mocným hlasem, až jí to lámalo srdce.

Užuž chtěla kukátko odložit, když Julie Stratfordová cosi pošeptala svému partnerovi. Spolu se zvedli, Julie Stratfordová spěšně vyšla za závěs a Ramses ji následoval.

Kleopatra se rychle dotkla Alexovy ruky.

„Zůstaň tady," přikázala mu šeptem.

Zdálo se, že to pokládá za něco běžného. Nepokoušel se ji zastavit. Proběhla chodbou hlediště do foyeru v druhém patře.

Byl téměř prázdný. Číšníci za pultem s mramorovou deskou nalévali několika starším mužům, kteří se v černém obleku necítili nejlépe. Jeden z nich nevrle popotahoval za škrobený límec.

U vzdáleného stolu pod obloukovým oknem s těžkými závěsy si Julie Stratfordová s Ramsesem něco špitali, což při nejlepší vůli nemohla zaslechnout. Přiblížila se za květináče s palmami a přitiskla si k očím kukátko – přiblížila si tím jejich tváře, ne však slova.

Julie Stratfordová potřásla hlavou a odtáhla se. Ramses ji držel za ruku, nechtěl ji nechat odejít. Co může říkat s takovou vášní? A jak ji přemlouvá; dobře zná tu autoritu, tu tvrdohlavost, ale Julie Stratfordová je stejně silná jako ona.

Náhle se Julie zvedla, popadla malou kabelku a se skloněnou hlavou rychle odcházela. Ramses byl zoufalý, složil hlavu do dlaní.

Kleopatra se spěšně pustila za Julií, plížila se přitom podél zdi a modlila se, aby Ramses nevzhlédl.

Julie Stratfordová prošla dveřmi s nápisem.

DÁMSKÁ TOALETA

Kleopatra znejistěla, byla zmatená. Promluvil k ní mladý uvaděč.

„Hledáte dámy, slečno? Je to támhle."

„Děkuji," odtušila. Zjevně šlo o veřejnou místnost.

~ ~ ~

Díky Bohu, pomyslela si Julie, na toaletách není živá duše. Sedla si na poslední sametovou stoličku u dlouhého odkládacího stolu. Jen tak odpočívala s dlaněmi na očích.

Ta věc je na světě, ta zrůda, to stvoření, nebo jak už má člověk takovou bytost pojmenovat, a oni jsou uvězněni v hledišti a

poslouchají hudbu, jako by se všechny ty hrůzy nestaly, jako by neměly následovat další.

Nejhorší bylo, že ji Ramses postrkoval k rozhodnutí, držel ji za ruku a tvrdil, že neunese její ztrátu.

A ona vybuchla: „Přeju si, abych tě byla v životě nespatřila, abys byl nechal Henryho dokončit jeho záměr.“

Myslela to vážně? Bolestivě jí stiskl zápěstí. Cítila to dokonce i teď, když tiše plakala v ztichlé místnosti a její vzlyky se odrážely od zrcadlových stěn.

„Julie, vím, že jsem udělal strašnou věc,“ kál se, „ale teď mluvím o nás dvou. Jsi živá, jsi úplná a krásná na duši i na těle!“

„Nemluv tak,“ prosila ho.

„Napij se elixíru a zůstaň se mnou navěky.“

Nedokázala tam zůstat. Vytrhla se mu a utekla. Teď tady pláče. Snažila se utišit, snažila se myslet, ale nešlo to. Říkala si, že si musí představit život, který od této chvíle povede, když se přítomnost zdá být temné nebezpečí, které by přiznala jen nejbližším. O tajemném muži, jenž jí vstoupil do života… Ale to je nesnesitelné.

Dveře toalety se otevřely. Zakryla si tvář kapesníkem, sklonila hlavu a snažila se být klidná, pravidelně dýchat.

Hrozné, že se musí předvádět lidem zrovna teď, kdy by se nejraději stáhla do hotelu. A proč si žena, která vešla, sedá tak blízko, rovnou na vedlejší židli? Odvrátila se. Musí se dát dohromady. Kvůli Elliottovi se touto nocí nějak prokouše, ačkoli ztrácí veškerou víru ve smysl tohoto společenského ospravedlnění. Složila kapesník, vlastně nyní jen zmuchlaný a promočený kus plátna s krajkovým lemem, a otřela si oči.

Jen náhodou se zahleděla do zrcadla. Cožpak přichází o rozum? Nedívá se ta žena na ni obrovskýma modrýma očima dravce? Vždyť sedí těsně vedle ní a je nádherná: dlouhé vlnité vlasy jí volně spadají přes holá ramena na záda.

Otočila se k ní tváří, odsunula se na sedátku co nejdále a ruku natáhla k zrcadlu, aby se o ně opřela.

„Dobrý Bože!“ Projelo jí leknutí a třásla se tak silně, že nedokázala ruku udržet.

„Jsi opravdu moc hezká,“ oznámila jí ta žena dokonalým britským přízvukem. „Ale elixír ti ještě nedal. Jsi smrtelná nad všechnu pochybnost.“

„Kdo jste?!“ vydechla Julie. *Ale dobře to věděla.*

„Nebo tomu teď říkáte jinak?“ zeptala se žena a natáhla se k ní. Její výrazná, krásně modelovaná tvář se k ní naklonila, černé vlasy jako by pohltily veškeré svědo. „Proč mě vzbudil ze spánku a nedal kouzelný nápoj tobě?“

„Nechte mě být,“ šeptla Julie. Projížděla jí silná křeč. Snažila se zvednout, ale žena ji spolehlivě tiskla v rohu. V panice málem vykřikla.

„Přesto jsi tak živá,“ zašeptala. „Jsi něžná jako květinka, bude snadné tě utrhnout.“

Julie se opírala o zrcadlovou stěnu. Kdyby do té ženy strčila, ztratila by rovnováhu? Zdálo se to vpravdě nemožné; znovu, jako tehdy, když Ramses vystoupil z rakve, cítila, že omdlí.

„Zdá se ti zrůdné,“ pokračovala žena neméně dokonalým britským přízvukem, „že bych tu květinu měla rozdupat, neboť to, co jsem milovala, muselo zemřít. Co máš co dělat se ztrátou protrpěnou před tolika staletími? Julie Stratfordová za Marka Antonia. Zdá se to nespravedlivé.“

„Bože, pomoz mi,“ drmolila Julie. „Pomoz nám oběma. Prosím, nechte mě odejít.“

Ženiny ruce se napřáhly a chopily se jejího krku. Cítila, jak ho její prsty obemykají, aby ukončily její krátký život. Zoufale uhodila hlavou do zrcadla – jednou, dvakrát. Ztrácela vědomí.

„Proč bych tě neměla zabít! *Pověz!*“ sípal jí do ucha vzteklý hlas.

Najednou stisk povolil. Zalapala po dechu a přepadla na odkládací stůl.

„Ramsesi!“ vykřikla ze všech sil. „Ramsesi!“

Dveře toalety se otevřely a na prahu se zmateně zastavily dvě ženy. Kleopatra vyskočila a prosmýkla se mezi nimi, až jednu z nich odhodila stranou. Zuřivý proud černých vlasů a vzdouvající se stříbrné šaty byly tytam.

Julie s pláčem padla na podlahu.

Lidé křičeli a spěchali po schodech. Starší žena s měkkou vrásčitou rukou jí pomohla na nohy.

„Musím se dostat k Ramsesovi," oznámila. Doklopýtala ke dveřím. Ženy se snažily ji zadržet. Měla by se prý posadit. „Někdo vám donese sklenku vody."

„Ne, nechte mě na pokoji!"

Konečně se dostala ke dveřím a přinutila se projít hloučkem rozrušených uvaděček. Ramses jí spěchal v ústrety. Vysíleně mu padla do náruče.

„Byla tady," hlesla. „Mluvila se mnou. Dotýkala se mě." Ukázala na rozbolavělé hrdlo. „Utekla, když se objevili lidé."

„Co se stalo, slečno?"

„Co se vám přihodilo, slečno Stratfordová?"

„Nic, nic, už jsem v pořádku." Téměř ji zvedl do vzduchu a odnesl ji do ústraní.

„Tedy, viděl jsem s ní další ženu, vysokou a černovlasou."

Odvedl ji stranou do foyeru, na tiché místo skýtající soukromí. Snažila se rozebrat si ten zážitek; najednou nad ní stáli Samir a Elliott, zatímco zpoza závěsů se linula tlumená hudba. Samir jí nalil sklenku šampaňského. Jak absurdní! Šampaňské.

„Je někde tady, v hledišti. Dobrý Bože, byla jako anděl zkázy, jako bohyně. Ramsesi, ona mě zná, ví jak se jmenuju. Zná mě, mluvila o pomstě za Antonia. Ramsesi, ona ví, kdo jsem!"

Jeho tvář byla ztělesněním vzteku. Vrhl se ke dveřím, Julie se po něm natáhla, až převrátila skleničku se šampaňským. „Neodcházej, nenechávej mě tu!" zašeptala. „Mohla mě zabít! Chtěla, ale nakonec ji vyrušili. Ramsesi! Je to živý, cítící tvor! Bože, cos to udělal a co já udělala!"

~ ~ ~

Z hlediště zazněl zvonek, lidé proudili ven na vzduch. Alex se ji bude snažit najít, možná ale najde spíš je.

Kleopatra si pořád nedokázala pročistit hlavu. Nedokázala se donutit k pohybu.

Stála na vysokém železném balkoně, nad kovovými stupni, které končily kdesi v temnotě v zanedbaných uličkách. Po pravé straně se

jí otevíraly dveře do světla a hluku. Město bylo zalito mlžným předivem měkkého světla pouličních lamp, a vrcholky střech, a věží se prodíraly tmavnoucím azurem nebe. Nebylo odtud vidět Nil, ale na tom nezáleželo. Vzduch chladil a voněl zelení rostoucí pod balkonem.

Vtom zaslechla jeho hlas.

„Veličenstvo, všude jsem tě hledal!“

„Obejmi mě, Alexi,“ zašeptala. „Pevně mě obejmi.“ Když ucítila jeho hřejivé dlaně, zhluboka se nadechla. Jemně ji usadil na kovové schůdky vedoucí na další balkon nad nimi.

„Jsi nemocná,“ sdělil jí. „Musím ti přinést něco k pití.“

„Ne, zůstaň se mnou,“ poručila. Věděla, že je jí sotva rozumět. Chtěla nějak přilnout k obrysům moderního města, jít mu v ústrety, a zbavit se tak toho strachu. Byl to jediný možný únik. A pak mladík vedle ní, čistý nevinný muž, který ji líbá a objímá.

„Co to dělám?“ mumlala si latinsky. „Cítím smutek, nebo zášť? Vím jen, že je to utrpení.“ Trápila ho, aniž to chtěla. Rozuměl jí?

„Svěř se mi,“ nabídl jí vážně. „Miluji tě, Veličenstvo. Řekni, co tě trápí, nedovolím, aby ti něco ubližovalo. Když bude v mé moci tomu zabránit, udělám to.“

Ale co vlastně chce? Dokázala by pomsta zlomit zášť, jež ji rve na kusy? Měla by uniknout, vzít s sebou mladého lorda Alexe a dostat se co nejdál od svého učitele a stvořitele? Na chvíli se jí zdálo, že její bolest vše pohltí – myšlenky, naději i vůli. Ale pak si něco uvědomila a to něco hřálo jako slunce.

Milovat a nenávidět tím nejhlubším způsobem byl základ celého života. A ona znovu žije se vší radostí i bolestmi, které život přináší.

~ ~ ~

Poslední jednání se blížilo k závěru. Elliott tupě sledoval, jak se na překrásném jevišti smutní milenci dusí v hrobce a nad nimi se chmurně modlí princezna Amneris.

Zaplaťbůh už je skoro konec. Za těchto okolností se zdál i jeden z Verdiho nejlepších kusů nepatřičný. Co se plesu týká, ukážou se jenom na pár minut, a pak doprovodí Julii do pokoje.

Julie byla na pokraji zhroucení. Tiše seděla v boxu ve foyeru, třásla se a tiskla se k Ramsesovi.

Odmítala Ramsese od sebe pustit, a tak v přestávce pročesávali dav Elliot se Samirem. Procházeli se po schodišti a hledali ženu, kterou bezpečné poznal jen Elliott. Samir se orientoval podle rozpuštěných černých vlasů a stříbřité toalety.

Nebyla k nalezení, což ho nepřekvapovalo. Po krátkém útoku se nejspíš vytratila. Záhadou bylo, jak se dozvěděla o Julii? Jak ji tady našla?

Další věc k zešílení byl fakt, že nemůžou najít ani Alexe. Snad to bylo vlastně štěstí. Alex zázrakem zůstal nedotčen dramatickým spádem událostí. Snad dokáže odjet domů bez dalšího vysvětlování, ale to už by Elliott asi očekával příliš.

Teď už nepochyboval, že Julie s Alexem budou v zítřejším poledním vlaku. On sám zůstane v Káhiře, dokud vše nedospěje ke zdárnému konci. Samir pojede do Londýna s Julií, na tom se už dohodli, protože Alex, jako nezasvěcený, nemůže Julii patřičně chránit.

Samir pak zůstane s Julií v Mayfairu, dokud se Ramses nevrátí. K čemu mu tady Elliott bude, si zatím sám nedokázal představit. Ale zůstane. Musí. AJulii je třeba odvést daleko, co nejdál.

Závěrečný srdceryvný duet byl strhující. Nevydržel to, pozvedl kukátko a začal zkoumat sál. Kde k čertu vězíš, Alexi? Nejdřív pomalu přejel levý půlkruh hlediště, pak se soustředil napravo.

Šedé hlavy, zářivé diamanty, pochrupující muži s pootevřenými ústy pod kníry. A nádherná žena s vlnitými černými vlasy jež jí spadají na ramena, rychle kráčí k první řadě a za ruku si vede – Alexe!

Krve by se v něm nedořezal.

Zaostřil. Žena usedla po Alexově levici, ale půlkruh sedadel je oba dostatečně zviditelnil. Elliotte, teď žádný srdeční záchvat, po všem, co jsi zkusil! Alex se natočil, aby mohl ženu políbit na tvář, zatímco sledovala jeviště – hrobku, truchlící milence – pak se slabým zachvěním stočila k Alexovi pohled plný utrpení a schoulila se do jeho náručí.

„Ramsey,“ zašeptal. Vyrušil okolní publikum, dokonce probudil někoho v sousední lóži. Ale Ramses ho zaslechl, vstal a přikrčil se k jeho sedadlu.

„Podívejte, tamhle! Je s Alexem!“ vychrlil. Popadl divadelní kukátko a zadíval se na vzdálené postavy. Nepotřeboval ho k tomu, aby viděl, jak Kleopatra zvedá to své a dívá se přímo na ně.

Zaslechl Ramsesův zneklidnělý povzdech.

Alex se otočil a radostně jim kynul mírným zamáváním levé ruky.

Poslední tóny duetu končily. Kolem nich vybuchl aplaus a nevyhnutelné „Bravo!“ ze všech stran. Rozsvítila se světla. Lidé se zvedali ze sedadel.

Julie a Samir stáli v otevřených dveřích.

„Co se děje?“ naléhala Julie.

„Odcházejí, jdu za nimi!“ oznámil Ramses.

„Ne!“ vykřikla Julie.

„Julie, ona je s Alexem Savarellem,“ opáčil Ramses. „Dostala Rutherfordova syna! Zůstaňte oba s Julií a odvezte ji zpět do hotelu.“

~ ~ ~

Věděl, že to k ničemu nebude, jen co se dostal k jejich místům. Byli pryč. Po stranách budovy jsou otevřeny nejméně tři východy a lidé proudí všemi. Proběhl mezaninem a prohlížel ty, kteří sestupovali hlavním schodištěm. Takhle nemá šanci je najít.

Byl zpět u hlavního vchodu, když Elliott, Samir a Julie teprve scházeli ze schodů. Julie vypadala jako duch, tiskla se k Samirovi. Elliott se vlekl z posledních sil a tvář měl mrtvolně bílou.

„Nemá to cenu,“ vysvětlil Ramses. „Zase se ztratili.“

„Pak je naší poslední příležitostí ples,“ usoudil Elliott. „Jsou to takové hrátky, copak to nechápete? Alex vůbec nemá ponětí, co se děje. Vzkázal, že se s námi setká zde nebo na plese.“

IX.

Nechali se unášet proudem návštěvníků, který směřoval ven z Opery přes čtverhranné náměstí až do hotelu.

Nepochybovala o tom, že je Ramses sleduje. A s ním lord Rutherford s nadějí, že se mu podaří zachránit syna.

Nenapadlo ji, co by měla udělat. Konfrontaci se nevyhne. Bude si s nimi muset promluvit, a potom? Vidí jen svobodu, ale neví, kam by měla odjet, nebo co by měla udělat pro to, aby byla svobodná.

Zabít ho, to nebyla odpověď. Pocítila hluboký odpor k předchozímu bezmyšlenkovitému vraždění. Litovala dokonce i muže, který po ní střílel, ať to byl kdokoli.

Jednou z věcí, s nimiž si musí poradit, je vyřešit otázku, proč ji Ramses probudil k životu, což se mu nakonec dokonale podařilo. Ale možná by od toho všeho, a od něho zvlášť, měla uprchnout.

Zadívala se na auta hlučící na okruhu k hotelovému vchodu. Proč by nemohli s Alexem někam utéct, a právě teď? Bude mít dost času vyhledat jednoho dne starého učitele, muže, jenž ovlivnil veškerý její smrtelný život a oživil ji z důvodů, které nebyla s to pochopit.

Na okamžik se jí zmocnila strašlivá předtucha. Stiskla Alexovu dlaň ještě bolestivěji. Následoval jeho uklidňující úsměv. Nic neřekla. Když vstoupili do osvětlené hotelové haly a následovali dav po hlavním schodišti, měla v hlavě zmatek.

Taneční sál, jenž se před nimi v druhém poschodí otevřel, byl mnohem větší než parket, který spatřila předchozí večer o patro níž. Bíle prostřené stoly se táhly po obou stranách do nekonečna a v prostoru zastíněném davem se z orchestru linula hudba.

Z vysokého kazetového stropu se snášely zlaté závěsy. Lidé moderní doby tak milují plastické ornamenty: jsou na dveřích i kolem oken jako pečlivě nazdobená šlehačka na dortu. Některé páry

se daly do tance, světlo jako by z chvějících se skleněných lustrů přímo kanulo. Mladí číšníci, věčně v rozběhu, nabízeli bílé víno z krásných sklenic na stříbrných podnosech.

„Jak je jen najdeme?“ přemýšlel nahlas Alex. „Nemůžu se dočkat, až tě představím.“

„Vskutku?“ zašeptala. „A když neschválí tvou volbu, lorde Alexi, co pak?“

„Říkáš divné věci,“ ozval se s příznačnou dávkou nevinnosti. „To přece není v jejich moci. A nakonec, na tom přece až tak nezáleží.“

„Miluju tě, lorde Alexi. Nemyslela jsem si, že to tak dopadne, když jsem tě poprvé spatřila. Domnívala jsem se, že jsi mladý a krásný a že by bylo příjemné tě objímat, ale teď tě miluju.“

„Vím přesně, o čem mluvíš,“ odpověděl s podivným výrazem v očích.

„A to tě překvapuje?“ Zdálo se, že by jí velice chtěl sdělit ještě něco jiného, ale nenachází slova. Zahlédla znovu ten nádech smutku, který se v něm skrýval od začátku; a poprvé si uvědomila, že to souvisí s ní, je to odraz něčeho, co vidí v její tváři.

Někdo ho zavolal jménem. Byl to jeho otec, poznala ten hlas, aniž by se musela otočit. „Pamatuj si, že tě miluju, Alexi,“ hlesla znovu a měla zvláštní pocit, že mu tím dává sbohem. Byl příliš nevinný, to jediné ji napadlo.

Pak se otočila a zahlédla je všechny kráčet od otevřených dveří směrem k ní.

„Otec a Ramsey! Ramseyi, starouši,“ hlaholil Alex, „jsem tak rád, že tě vidím.“

Jako ve snu sledovala, jak Alex potřásá Ramsesovi rukou a Ramses z ní při tom nespouští oči.

„Drahá,“ hledal ji Alexův hlas, „dovol, abych ti představil otce a nejlepší přátele. Ale, Veličenstvo –“ najednou se zarazil a tiše se svěřil: „Vždyť ani neznám tvé pravé jméno.“

„Ale znáš, nejdražší,“ nesouhlasila. „Řekla jsem ti je při našem prvním setkání. Jsem Kleopatra. Tvůj otec mě zná stejně dobře jako tvůj přítel Ramsey, jak mu říkáte. Už jsem měla tu čest i s Julií Stratfordovou.“

Zadívala se na lorda Rutherforda; v uších jí hřměla hudba a proudící dav.

„Dovolte, abych vám poděkovala, lorde Rutherforde, za vaši předchozí laskavost. Co bych si bez vás počala? Neodvděčila jsem se právě nejlepším způsobem.“

Hrozná předtucha se vrátila. Jestli zůstane v této místnosti, je odsouzena k zániku. Přesto zde stojí a třesoucí se tiskne k Alexovi, který zcela zmateně těká očima z ní na otce a zpět. „Já to nechápu, chceš říct, že jste se už setkali?“

Ramses rychle přistoupil blíž. Hrubě ji popadl za ruce a odtrhl ji od Alexe.

„Musím s tebou mluvit,“ sykl a divoce si ji měřil. „Teď hned a sám.“

„Co to sakra děláš, Ramsey?“

Lidé se k nim začali otáčet.

„Zůstaň kde jsi, Alexi,“ vykřikl jeho otec.

Ramses ji táhl pryč. Na vysokém podpatku si zvrtla kotník. „Pusť mě!“ zašeptala.

V mlze zahlédla, jak se bledá Julie Stratfordová otáčí k tmavému Egypťanovi a starý lord Rutherford zadržuje syna vlastním tělem.

Vztekle se překvapenému Ramsesovi vytrhla. Vzdechy všude kolem – tihle divní moderní lidé se dívali, a přitom předstírali, že se nedívají. Kolem se strhl poprask, ačkoli vše přehlušila hudba.

„Budeme spolu mluvit, až se mi zachce, milovaný učiteli. Zkazil jsi mi radost, jak bylo odedávna tvým zvykem.“

Alex jí přispěchal na pomoc. Objala ho a Ramses se po ní znovu vrhl.

„Co to s tebou proboha je, Ramsey!“ protestoval Alex.

„Říkám, že si teď spolu promluvíme. Mezi čtyřma očima!“ rozkazoval Ramses. Jejímu milenci nevěnoval sebemenší pozornost.

Její slova předcházel hněv a slova předbíhala myšlenky:

„Myslíš si, že mně vnutíš svou vůli? Za to, cos mi způsobil, ti splatím stejnou mincí!“

Sevřel ji, vytrhl ji Alexovi, kterého opět zadržel jeho otec. Zahlédla, jak se kolem Alexe uzavírá dav. Ramses ji přinutil postoupit do tančícího davu a odmítal ji pustit, ačkoli se bránila ze

všech sil. Pravou rukou pevně tiskl její levé zápěstí, levou paží ji svíral kolem pasu.

Kolem nich rejdily páry za ohlušujícího doprovodu hudby v tepajícím rytmu. Přinutil ji k tanci, přemohl ji a v otáčkách ji mírně nadnášel.

„Nech mě jít!“ cukala se. „Myslíš si, že jsem to šílené stvoření, které jsi opustil v chatrči uprostřed staré Káhiry? Myslíš, že ti patřím?!“

„Ne, teď vidím, že ses změnila,“ přešel do latiny. „Ale kdo opravdu jsi?“

„Tvůj magický nápoj mi vrátil paměť. Vše, co jsem kdy protrpěla, se vrátilo a já tě nenávidím víc než kdykoli předtím.“

Byl zaražený; trpěl. Měla by ho snad politovat?

„Trpět ti vždycky šlo skvěle!“ soptila. „A ty tvoje soudy! Nejsem ani tvá otrokyně, ani tvůj majetek. To cos oživil, bude svobodné, aby mohlo žít!“

„A jsi to ty,“ zašeptal. „Královna stejně moudrá, jako prchlivá, která dokázala bezohledné milovat, ale vždy věděla, jak dobývat a vládnout?“

„Přesně. Ta královna, která tě prosila, abys sdílel svůj dar s jedním smrtelným mužem, ale tys ji odmítl. Nakonec jsi byl kousavý, sobecký a malicherný.“

„Ale ne, víš, že to není pravda.“ Stejně okouzlující jako kdysi, stejně přesvědčivý. A stejně pronikavá neústupná vůle. „Byla by to bývala strašlivá chyba!“

„A já? Já snad nejsem chyba?“

Bojovala, aby se mu vymkla, ale nedokázala to. Znovu s ní udělal velký kruh do rytmu. Otíraly se o ni sukně okolních tanečnic, lhostejných k jejímu zápasu.

„Včera jsi tvrdila, že když jsi umírala, zkoušelas volat moje jméno,“ chtěl vědět. „Hadí jed tě paralyzoval. Je to pravda?“

Znovu se mu pokusila vymknout. „Nemluv se mnou o tom!“ Vytrhla mu levou ruku, ale zase ji chytil. Teď si konečně ostatní všimli, co se děje, a otáčeli k nim hlavy. Jeden pár se dokonce poplašeně zastavil.

„Odpověz!“ naléhal. „Pokoušela ses mě v posledních chvílích volat? Je to pravda?“

„Myslíš, že tím ospravedlníš, co jsi napáchal?!“ Přinutila ho zastavit. Nenechá se vláčet. „Bála jsem se! Kráčela jsem vstříc smrti!“ přiznala. „Byl to strach, ne láska. Copak bych ti kdy dokázala zapomenout, že jsi nechal Antonia zemřít?“

„Takže jsi to ty,“ řekl tiše. Stáli nehybně proti sobě. „Moje Kleopatra, vášnivá a pokrytecká.“

„Správně. Mluvím pravdu, když říkám, že tě nenávidím,“ vykřikla se slzami v očích. „Ramsesi Prokletý! Proklínám den, kdy jsem vpustila do tvé hrobky sluneční světlo. Až bude krásná smrtelná Julie Stratfordová ležet mrtvá u tvých nohou, jako Antonius ležel u mých, pak poznáš, co je zač láska, moc, která vždy dobude a vládne. Ta tvoje Julie Stratfordová je smrtelná. Její krk se dá zlámat jako říční rákos.“

Myslela to vážně? Nevěděla. Znala jen svou nenávist a lásku, jež ji podněcovala. Zuřivě sebou škubla – konečně se ho zbavila! – a dala se na útěk.

„Neublížíš ani jí, ani Alexovi,“ křičel za ní latinsky. „Ani nikomu jinému.“

Odstrčila tanečníky, kteří jí stáli v cestě. Nějaká žena vykřikla a jeden z mužů vrazil do své partnerky. Ostatní se jí o překot snažili uvolnit místo. Otočila se, aby spatřila, že za ní Ramses pospíchá a něco křičí.

„Než to stačíš udělat, vrátím tě temnotám.“

V hrůze se prodírala davem. Vzduchem se ozývaly ze všech stran výkřiky, ale před ní se otevíraly dveře, za nimiž čekala svoboda, které se ze všech sil hnala vstříc.

„Počkej, poslechni mě!“ volal za ní Ramses.

Ode dveří zahlédla, že ho chytil Alex: „Přestaň, Ramsey, dej jí pokoj!“ Ramsese obklopil houf dalších mužů.

Vrhla se ke schodišti. Tentokrát ji pronásledoval Alexův hlas – prosil, aby počkala, aby se ničeho nebála. Ale Ramses se jim vyrve, neudrží ho, a jeho hrozby jí ještě znějí v uších.

Utíkala dolů schodištěm, musela se přidržovat zábradlí, protože jí úprk ztěžovaly vysoké podpatky.

„Veličenstvo!“ křičel za ní Alex.

Horečně spěchala halou k hlavnímu vchodu. U paty vstupního schodiště právě zastavilo auto. Zrovna z něho vystoupil pár, mladý muž a žena. Poslíček ještě přidržoval dveře.

Ohlédla se. Alex sbíhal po schodišti těsně následován Ramsesem.

„Veličenstvo! Počkej!“

Oběhla vůz, odstrčila zmateného poslíčka, vklouzla za volant a dupla na pedál. Když se vůz pohnul kupředu, Alex se naklonil přes dveře a přepadl na sedadlo vedle ní. Snažila se zvládnout řízení, taktak se vyhnula zdi, otočila vůz směrem k ulici vedoucí na bulvár.

„Bože na nebesích,“ překřičel Alex vítr. „Sebral auto za námi. Pronásleduje nás!“

Sešlápla plyn až k podlaze, málem se přitom srazila s protijedoucím vozem, a uháněla uličkou dál.

„Veličenstvo, zabiješ nás!“

Chladný protivítr ji bodal do tváře, zatímco se nakláněla nad volant a snažila se ovládnout vůz, aby předjela všechna pomalá auta, která jim stála v cestě. Alex ji prosil o slitování, ale jí zněl v hlavě jen Ramsesův hlas: „Vrátím tě zpět temnotám!“ Musí se dostat pryč, musí se dostat pryč. Musí!

„Nedovolím, aby ti ublížil.“

Bulvár konečně vystřídala vylidněná silnice. Nic jí nestálo v cestě. Přesto jela dál na plný plyn.

Tam někde v dálce stojí pyramidy a poušť, nekonečná poušť. Ale jak se tam schová? Kam půjde?

„Ještě je za námi?“ vykřikla.

„Ano, ale nedovolím, aby ti ublížil. Vždyť ti to slíbil! Poslechni mě.“

„Ne! Nepokoušej se mě zastavit!“

Když se ji chystal obejmout, odstrčila ho. Auto vyjelo ze silnice a prodíralo se nánosy písku do vzrůstající temnoty místy prosvětlené matnými lampami v poušti. Ztratila se!

V dálce si všimla přibližujícího se světýlka. Pak zaslechla ten strašný zvuk, hučení parní lokomotivy! Bohové, odkud to přichází!

„Kde je?“ křičela.

„Musíš zastavit, nepokoušej se s ní závodit!“

Oslnivá záře reflektorů dopadla na zpětné zrcátko a oslepila ji. Na chvíli bezradně rozhodila ruce, pak se znovu chopila volantu. A pak spatřila hrůzu všech hrůz, to obrovské syčící monstrum, které ji děsilo víc než cokoli jiného. Po pravé straně se rýsovala obrovská černá lokomotiva.

„Brzdi!“ řval Alex.

Automobil se postavil na zadní a – stál. Lokomotiva projela jen na stopu před ní, velikánská černá kola se jí mihla přímo před očima.

„Dostali jsme se na koleje, zatraceně, honem vystup!“ hulákal dál Alex.

Znovu se přes kovový lomoz ozvala píšťala. Tentokrát zleva! Viděla žluté zářící oko, kovovou stvůru halilo paprsčité světlo a šinula se hlučně po kovové dráze rovnou proti ní.

Dostali ji. Jak by jim mohla uniknout? A Ramsese měla za zády, Ramses křičel její jméno. Cítila, že ji Alex chytil za ramena a snaží se ji vystrkat z vozu. Ta příšerná lokomotiva už byla přímo nad ní. Když se dotkla auta, Kleopatra vykřikla.

Její tělo to vymrštilo vzhůru. V jediné jasné chvíli cítila, jak plachtí pouští, jako hadrová panenka unášená větrem. Pod ní kovové nestvůry putovaly napříč nekonečným pískem. Pak se dole roznítily oranžové plameny a nesnesitelný žár k ní donesl ohlušující lomoz, jaký dosud nikdy neslyšela.

~ ~ ~

Ramsese exploze odhodila dozadu. Přistál celou vahou v písku. Na okamžik zahlédl její tělo vymrštěné kolmo z auta. V následující chvíli vůz vybuchl a Kleopatru polkla výheň oslnivých plamenů. Výbuch znovu vší silou otřásl zemí a plameny dosáhly neuvěřitelné výšky. Nějakou dobu nic neviděl.

Když se vyškrábal na nohy, obrovská lokomotiva směřující na sever se právě pokoušela zabrzdit. Se skřípěním zpomalovala, odhazujíc trosky auta z kolejí. Jižní vlak pokračoval v cestě, aniž by věnoval neštěstí pozornost, rachocení jeho vagonů ještě přispívalo k všudypřítomnému hluku.

Rozběhl se k autu. Pomačkaná kostra vypadala jako zčernalé dříví v krbu.

Nezahlédl žádnou známku života, nikde nic, co by ji připomínalo! Byl by vběhl do plamenů, když tu ho zachytil Samir a dolehl k němu Juliin křik.

Jako v mlze se k nim otočil. Alex Savarell s námahou vstával, ze zčernalých šatů se mu kouřilo. Jeho otec stál za ním a přes ruku mu viselo spálené sako. Mladík to přežil, to bylo jasné.

Ale kde je Kleopatra? Poplašeně sledoval obrovské vlaky. Jeden zastavil, druhý se rychle vzdaloval. Poznal někdy dříve svět podobnou sílu? A ten výbuch – jako když zabouří sopka.

„Kleopatro!“ zavolal. Pak zavrávoral, neboť ho v tu chvíli opustila veškerá nesmrtelná síla. Julie Stratfordová ho vzala do náručí.

~ ~ ~

Svítání se ohlásilo žhnoucí září nad obzorem. Slunce zalité mlhou se nezdálo být kotoučem, ale vrstvami chvějícího se žáru. Hvězdy pomalu bledly.

Znovu si prošel sem a tam stejný úsek trati. Samir ho trpělivě sledoval. Julie Stratfordová usnula na zadním sedadle vozu.

Elliott se synem se vrátili do hotelu.

Věrný Samir stál po jeho boku a ještě jednou prohlížel pomačkané zbytky ohořelého automobilu. Kostra vozu působila děsivě, stejně tak kousky koženého polstrování, které visely ze zčernalých kovových drátů.

„Sire,“ oslovil ho Samir trpělivě, „takový výbuch by sotva mohlo něco přežít. Ve starověku, sire, nebyl podobný žár ještě znám.“

Ale byl, pomyslel si. V kráteru soptící hory. Vybavila se mu v noci v souvislosti s explozí.

„Musely po ní přece zůstat nějaké stopy, Samire. Musí se najít pozůstatky.“

Ale zač trestat toho ubohého smrtelníka, který nekonal nikdy nic než dobro? A Julie, jeho těžce zkoušená Julie. Musí ji odvézt do klidného bezpečí hotelu. Od chvíle, co se to stalo, nepromluvila. Stála vedle něj, objímala ho, ale neřekla jediné slovo.

„Sire, poděkujme za to, jak to dopadlo,“ snažil se Samir. „Opět si ji vzala smrt a jistě znovu nalezla mír.“

„Opravdu?“ zašeptal. „Samire, proč se mě bála? Proč kvůli mně ujížděla pryč nocí? Hádali jsme se, jako vždycky. Snažili jsme se vzájemně si ublížit. Čas jako by přestal existovat; válčili jsme spolu stejně jako kdysi.“ Odmlčel se, neschopen pokračovat.

„Pojďte si odpočinout, sire. Dokonce i nesmrtelní musí odpočívat.“

X.

Stáli spolu před nádražím. Pro Ramsese to byla chvíle nejčistší krystalické trýzně. Neměl nic, čím by ji přesvědčil. V očích jí neviděl chlad, jen hlubokou, nezacelitelnou ránu.

Z Alexe je jiný člověk, i když vypadá stále stejně. S odporem vyslechl jejich polopravdy. Prý žena, kterou Ramsey znal, šílená a nebezpečná. Uzavřel se do sebe, neboť už to nechtěl a nemohl dál poslouchat.

Alex i Julie zestárli. V jejím výrazu se objevila šeď, v Alexovi po jejím boku ponurý klid a znecitlivění.

„Nezdrží mě tady déle než pár dní," sděloval Elliott synovi. „Budu doma snad týden po vás. Postarej se o Julii. Když to uděláš –"

„Vím otče, bude to nejlepší i pro mě."

Chladný úsměv, který kdysi tolik hřál.

Průvodčí dával znamení, vlak byl připraven k odjezdu. Ramses nechtěl vidět, jak se dává do pohybu, nechtěl slyšet ten hluk, rád by utekl, ale věděl, že zůstane až do konce.

„Nerozmyslíš si to?" zašeptal.

Podívala se jinam.

„Vždycky tě budu milovat," šeptala. Musel se k ní sklonit, aby to zaslechl, téměř se ho dotýkala rty. „Budu tě milovat až do smrti, ale nerozmyslím si to."

Alex ho najednou uchopil za ruku. „Nashledanou, Ramsey, doufám, že se v Anglii shledáme."

Rituál byl u konce. Chtěl Julii políbit, ale už byla na kovových schůdcích do vagonu. Pak se jejich oči na chvíli setkaly.

Nebylo v tom odmítnutí, ani zavržení, prostě nemohla udělat nic jiného. Vysvětlovala to tisíckrát a vždycky stejnými několika málo slovy.

Konečně se ozval hluk, ten nepříjemný stupňující se rachot, s nímž se řada vozů s okny nepravidelnými záškuby rozjížděla kupředu. Přitiskla dlaň na sklo a znovu na něj pohlédla. Potisící se snažil si její pohled nějak vyložit. Bylo v něm chvilkové odmítnutí?

Tupě a bezmocně si přehrával Kleopatřin hlas. *„V posledních chvílích jsem volala tebe.“*

Když se vlak pohnul do slunečního svitu a jeho okna se zaleskla stříbrem, už ji nezahlédl.

Hrabě z Rutherfordu ho opatrně vyvedl z nádraží, před nímž stály automobily s uniformovanými šoféry u otevřených dveří. „Kam půjdete?“ zeptal se ho.

Ramses sledoval ztrácející se vlak – poslední vagon s kovovým zábradlíčkem se zmenšoval a zmenšoval. Hluk se stával snesitelným.

„A sejde na tom?“ opáčil. Pak se na Elliotta zahleděl, jako by se právě probral ze zakletí. Elliottův výraz ho překvapil snad víc než Juliin. Žádný odpor, jen chmurná zádumčivost. „Jak jste se z toho všeho poučil, mylorde?“ zajímal se náhle.

„Abych na to přišel, potřebuju čas, Ramsesi. Čas, který už snad ani nemám.“

Ramses potřásl hlavou. „Po všem, co jste viděl,“ Ramses ztišil hlas tak, aby ho slyšel jen Elliott, „byste stále chtěl zkusit elixír? Nebo byste odmítl jako Julie?“

Po vlaku už nebylo ani vidu, ani slechu. Na vyprázdněném nádraží vládl klid a mír, snad vyjma příležitostné polohlasné konverzace.

„Opravdu na tom teď tolik záleží, Ramsesi?“ zeptal se Elliott. Poprvé Ramses v Elliottových rysech zahlédl hořkost a rozmrzelost.

Vzal ho za ruku: „Ještě se setkáme,“ oznámil, „ale teď musím jít, abych se neopozdil.“

„Ale kam půjdete?“ zopakoval Elliott otázku.

Neodpověděl. Otočil se, a když přešel koleje, zamával mu na pozdrav. Elliott mu na to zdvořile pokýval hlavou a chabě pokynul. Potom přistoupil k čekajícímu autu.

~ ~ ~

Pozdě odpoledne se Elliott probral. Slunce se dovnitř prodíralo mezerami v dřevěných okenicích, nad hlavou se mu pomalu otáčel ventilátor.

Zvedl z nočního stolku zlaté kapesní hodinky. Bylo po třetí. Jejich loď právě vyplula. Než se dal do přemýšlení o tom, co všechno musí udělat, vychutnal si dlouhý moment úlevy.

Vtom zaslechl Waltera odevírajícího dveře.

„Už volal někdo z té zatracené guvernérovy kanceláře?“ zeptal se.

„Ano, mylorde. Dvakrát. Sdělil jsem jim, že spíte a že nemám ani v nejmenším v úmyslu rušit vás při odpočinku.“

„Jsi dobrý člověk, Waltře, jen ať si klidně táhnou k čertu.“

„Prosím, mylorde?“

„To nic, Waltře.“

„Á, Vaše Lordstvo, byl tady ten Egypťan.“

„Samir?“

„Přinesl láhev nějakého léku od pana Ramseyho. Tady je, mylorde. Tvrdil, že budete vědět, oč jde.“

„Cože?“ Elliott se pozvedl na loktech. Pak se pomaličku odvrátil od Waltera ke stolku po pravici.

Stála tam láhev jako od vodky nebo whisky, jen sklo bylo čiré. Byla naplněná tekutinou barvy mléka, která na světle zvláštním způsobem pableskovala.

„Byl bych s tím moc opatrný, mylorde,“ upozorňoval ho Walter mezi dveřmi. „Je to nějaký egyptský lektvar, dejte na sebe pozor.“

Elliott se málem nahlas rozesmál. Vedle ležel lístek s jeho jménem. Posadil se a vsedě počkal, až Walter odejde. Pak se natáhl a roztrhl obálku. Dopis byl napsán prostým hůlkovým písmem, velmi podobným římskému. Bylo hranaté a bez příkras:

Vše je ve Vašich rukou, lorde Rutherforde. Snad vám Vaše moudrost a filozofie napoví. Snad zvolíte tu správnou cestu.

Nedokázal to přijmout, prostě tomu nemohl uvěřit. Dlouze se na dopis díval, pak si pohledem změřil láhev.

~ ~ ~

Spočívala na polštáři ve stavu podobném polospánku. Když otevřela oči, zjistila, že ji vzbudil zvuk vlastního hlasu. Volala Ramsese. Pomalu vstala a vklouzla do župánku. Nezáleží na tom, jestli ji někdo zahlédne na palubě jen v županu. Ale byl čas večeře. To se musí obléknout, Alex ji potřebuje. Kdyby tak dokázala udržet myšlenky srovnané. Přistoupila k šatníku a jala se bezmyšlenkovité vytahovat kousky oděvu. Kde asi jsou? Kolik hodin už plují po moři?

Alex už ji čekal u stolu. Jen tak tam seděl a díval se před sebe. Nepozdravil ji, ani se nezvedl, aby jí pomohl se židlí, jako by na ničem už nezáleželo. Promluvil první.

„Pořád z toho ničemu nerozumím, vážně. Vůbec se nezdála šílená.“

Mučilo ji to, ale přinutila se naslouchat.

„Tedy, byla tak trochu posmutnělá a zmatená,“ pokračoval. „Já věděl jen, že ji miluju. A ona milovala mě.“ Obrátil se k Julii. „Věříš mi?“

„Věřím.“

„To víš, občas říkala zvláštní věci. Třeba to, jak si nenaplánovala, že se do mě zamiluje. Ale pak se to stalo, a já jí řekl, že vím přesně, co má na mysli. Nikdy bych neřekl… tedy myslím, že to bylo něco úplně jiného. Jako bys celý život pokládala růžové růže za rudé.“

„Ano, vím.“

„A vlažnou vodu za horkou.“

„Ano.“

„Prohlédla sis ji? Všimla sis, jak byla krásná?“

„Nepomůže ti, když si ji budeš pořád připomínat. Nevrátíš ji zpátky.“

„Věděl jsem, že ji ztratím. Od první chvíle jsem to věděl. Nebyla z tohoto světa, chápeš? A přesto byla opravdovější než cokoli, co jsem kdy…“

„Já vím.“

Díval se před sebe, zdánlivě na ostatní stolující. Číšníci v černém pobíhali kolem, neschopni naslouchat změti hlasů. Loď byla téměř úplně britská. Jako naschvál.

„Je možné zapomenout!“ ozvala se náhle. „Vím, že je to možné.“

„Ach ano, zapomenout,“ chladně se usmál, i když ten odstup nebyl určen jí. „Zapomenout na to,“ opakoval. „Ty zapomeneš na Ramseyho, protože je mi jasné, že se stalo něco, co vás dva rozdělilo. A já zapomenu na ni. A proplujeme životem, jako bychom nikdy tolik nemilovali, oba dva. Ty Ramseyho a já ji.“

Julie se přistihla, že Alexe poněkud zaraženě sleduje. Přimhouřila oči soustředěním.

„Proplouvat životem,“ zopakovala. „To je ale hrozná věta.“

Neslyšel ji. Chopil se vidličky a dal se do jídla. Vlastně jen tak nabíral potravu. Proplouval večeří. Seděla a chvěla se, naprázdno hledíc do talíře.

~ ~ ~

Venku už byla tma. Okenicemi prosvítalo modré světlo. A už je zde opět Walter s otázkou, zda nehodlá povečeřet. Ne, chtěl pouze zůstat sám.

Seděl tam jen tak v županu a trepkách, soustředěn na láhev na stole. Ve tmě pozoruhodně světélkovala. Dopis ležel na stejném místě.

Konečně vstal, aby se převlékl. Zabralo mu to několik minut, protože každá část vyžadovala určitý druh trpělivosti, ale dokázal to. Seděl tam v šedém vlněném obleku, který byl pravda trochu těžký pro místní horké dny, ale na večer zcela vyhovoval.

Pak přistoupil ke stolu, opíraje se levou rukou o vycházkovou hůl, pravačkou pozvedl láhev a vecpal ji do vnitřní kapsy, ač se tam sotva vešla. Tížila ho na hrudi jako závaží.

Po krátké procházce od hotelu Shepheard’s se bolest v noze zhoršila. Přesto pokračoval dál, tu a tam si přehodil hůl do druhé ruky, aby se přesvědčil, zda mu to nepomůže. Zastavil se, kdykoli bylo třeba, a když nabral dech, šel zase dál.

Asi za hodinu se dostal do staré Káhiry. Bezcílně se potuloval uličkami. Nehledal Malenčin dům, prostě se jen tak procházel. Kolem půlnoci už levou nohu necítil, ale bylo mu to jedno.

Na místech, kudy kráčel, si prohlížel věci kolem. Zdi, dveře, tváře lidí; zastavoval se před kabarety a naslouchal disharmonické

hudbě. Čas od času zahlédl kus svůdného vystoupení břišní tanečnice. Jedinkrát se zastavil, aby se zaposlouchal do hry na flétnu.

Nikde dlouho neotálel, až na chvíle, kdy byl velmi unaven; pak se posadil a párkrát si dokonce zdříml. Noc byla tichá, plná míru. Jako by zde nezakořenil žádný londýnský zlořád.

Ve dvě hodiny byl stále ještě na nohou. Prošel už celé středověké město a teď se znovu vracel k novějším čtvrtím.

~ ~ ~

Julie stála u zábradlí, tiskla si k tělu šál. Dívala se do temného moře a skoro nevnímala štiplavou zimu ani mrznoucí ruce. Nezáleželo na tom. Nakonec jí připadalo příjemné, že ji to nezraňuje. Že ji to nezajímá.

Duchem byla úplně jinde – doma, v Londýně. Stála v zimní zahradě přetékající květy, byl tam s ní Ramses, zabalený ve lněných obinadlech, zdvihl ruku, a zatímco ho sledovala, strhal obinadla z obličeje. Modré oči se zadívaly přímo na ni a byly okamžitě plné lásky.

„Není to správné," zašeptala. Ale s kým to mluví? Nebyl tam nikdo, kdo by ji zaslechl. Loď spala, i všichni civilizovaní britští turisté, kteří se vraceli z krátkého výletu do Egypta celí šťastní, že viděli pyramidy a chrámy, spali. *Znič elixír. Každou kapku.*

Zadívala se do kypícího moře. Vítr jí rozevlál vlasy v místech, kde končil šál. Zachytila se zábradlí, vítr serval šál z jejích ramen, stočil ho a unášel vzhůru do tmy.

Spolkla ho mlha. Nezahlédla, jestli dopadl do vody. Kvílení větru a strojů se náhle slilo v jeden zvuk, který se zdál být ze stejné látky jako samotná mlha.

Její svět je pryč. Svět vybledlých barev a doznívajících zvuků. Znovu slyšela jeho slova: „Miluju tě, Julie Stratfordová." Pak zaslechla samu sebe: „Přeju si, abych tě byla nikdy nespatřila, abys nechal Henryho dokončit, co započal."

Usmála se. Bylo jí někdy v životě tak chladno? Pohlédla na sebe. Stála tam jen v lehké noční košilce. Není divu. Ve skutečnosti měla být už mrtvá, mrtvá jako její otec. Henry jí nasypal do šálku jed. Zavřela oči a nastavila tvář poryvům větru.

„Miluju tě, Julie Stratfordová.“ Vzpomínka jí znovu vrátila jeho hlas a tentokrát se slyšela odpovídat starým, ale krásným klišé: „Budu tě milovat až do smrti.“

Návrat domů postrádal smysl. Nebylo by to k ničemu. Proplouvat životem. Dobrodružství je u konce. Noční můra je u konce. Noční můrou se jí teď stane každodenní život, dokud neodejde za svým otcem nebo se před chmurnou skutečností neuzavře do vzpomínek na ty neopakovatelné chvíle.

Jak se milovali ve stanu – konečně byla jeho. A pak v chrámu pod hvězdami.

Nebude dětem na stará kolena vyprávět, proč se nikdy nevdala. Nebude žádný mladý muž, kterému by šeptala historku o cestě do Káhiry. Nebude žena, která by v sobě celý život nosila to strašlivé poznání, strašlivou lítost.

Bylo to všechno příliš kruté. Snad není třeba dumat nad přílišnými podrobnostmi. Temná voda čeká a odnese ji pryč, za pár chvil bude daleko od lodi a nebude nikdo, kdo by ji mohl zachránit. Ta představa se jí zdála nevýslovně krásná. Bylo k tomu třeba pouze přelézt zábradlí, což hravě zvládne, a nechat se unést větrem.

Vždyť už ji vítr nadnáší, zachytil její noční košilku a vzdouval ji za ní. Napřáhla ruce a vytáhla se kupředu. Vítr jako by se stal hlasitějším a ona letěla vstříc vodě. Udělala to!

Ve zlomku vteřiny si uvědomila, že už ji nic nezachrání, nic nedokáže zasáhnout. Padá a čeká, až bude čas vyslovit otcovo jméno. Ale na mysl jí místo toho přišlo jméno Ramses, jeho dokonalá libozvučnost.

Pak ji zachytily dvě mocné paže. Vznášela se mírně nad mořem, zaskočená, zrakem tápající v mlze.

„Nedělej to, Julie.“ To ji prosí Ramses. Ramses, který ji vyzdvihl zpět přes zábradlí a pevně ji svírá v náručí. Ramses, který stojí na palubě a objímá ji. „Smrt nesmí přemoci život, Julie.“

Draly se z ní vášnivé vzlyky, jako když praskají ledy. Po tváři jí kanuly horké slzy, objímala ho a tiskla hlavu vší silou na jeho hruď.

~ ~ ~

Káhiru probudilo slunce. Žár se zdál vznášet přímo ze špinavých ulic s oživlými bazary, s vytahovanými roletami, s povykem velbloudů a mezků.

Elliott byl už k smrti unaven. Už téměř nedokázal odolávat spánku, přesto se stále ještě procházel. Mátožně míjel obchodníky s mosazí a s koberci, s galábíjemi a napodobeninami starožitností – lacinými egyptskými „poklady“ za pár pencí. Narazil i na prodejce mumií, kteří vykřikovali, že za malichernou cenu nabízejí těla králů.

Mumie stály v řadě opřené o bíle omítnutou zeď. Sálalo na ně slunce, byly zašlé, špinavé, obinadla v cárech. Pod nánosy prachu a bandáží se však přece daly rozpoznat rysy obličeje.

Zastavil se. Zdálo se, že všechny myšlenky, s nimiž bojoval celou uplynulou noc, ochabují. Obrazy těch, které miloval, najednou vybledly. Zadíval se na řadu mrtvých těl opřených o zeď.

Napadla ho Malenčina slova:

„Oni udělat velký faraón z můj Angličan. Můj krásný Angličan. Oni ponořit ho do bitumen a udělat mumii pro turisty si koupit… Můj krásný Angličan, oni zabalit ho do plátna a udělat ho velikým králem.“

Přistoupil blíž, ten pohled ho neodolatelně přitahoval, ač se mu současně hnusil. Když se zadíval na první v řadě – nejvyšší a nejhubenější mumii opřenou nedaleko místa, kde zeď končila, projela jím první vlna nevolnosti. Následovala druhá, poté co mu vyšel v ústrety prodavač, jehož předcházel úctyhodný pupek klenoucí se pod vykasanou řízou. Ruce měl rozšafně složené za zády.

„Dovolte, abych vám nabídl skvělý obchod!“ zahájil lety vycvičený projev obchodník. „Vidíte ho? Tenhle není jako ostatní. Když se podíváte zblízka, zjistíte, že má jedinečné kosti, protože to byl veliký král. Přistupte blíže! Dobře si ho prohlédněte.“

Elliott pomalu poslechl. Vrstva obinadel byla silná a vinula se stejně starověce jako u všech mumií, které kdy viděl. A pak ten smrad, zápach rozkladu, zeminy a bitumenu. I přes tlustou vrstvu plátna dokázal rozeznat tvář, nos, široké čelo, propadlé oči a úzká ústa! Díval se do tváře Henryho Stratforda, už o tom nemohl pochybovat.

~ ~ ~

Ranní slunce zlatými paprsky proniklo lodním okénkem a protklo bělostné závěsy mosazné postele.

Seděli spolu na holé matraci, ještě horké od předchozího milování, zahřátí vínem, které při tom vypili.

Dívala se, jak plní sklenku obsahem z fioly. Ve zvláštní tekutině tančila světýlka. Podal jí nápoj.

Vzala si ho a podívala se mu do očí. Na chviličku pocítila strach. Najednou se jí zazdálo, že není v kajutě, ale opět stojí v mlze na palubě a je jí chladno. A moře čeká. Otřásla se. Po těle se jí rozlilo teplé slunce a ona zahlédla, že i v jeho očích se zračí obavy.

Je jen člověk, jen muž, pomyslela si. Neví, co se stane, jako to nevím já. Usmála se, a pak vypila sklenici až do dna.

~ ~ ~

„Řeknu vám, tohle je dozajista tělo krále," opakoval obchodník a nakláněl se k němu, předstíraje důvěrnost. „Nechám vám ho za pakatel, protože se mi líbíte. Vidím, že jste gentleman. Máte vkus. Z Egypta ji dostanete snadno, uplatím za vás úřady…" a tak dále, a tak podobně – chorál lží, píseň trhu a hloupá nápodoba pravdy.

Henry na prodej! Henry navěky uvězněný ve špinavých obinadlech! Ten Henry, s nímž se nejspíš už před sto lety mazlil v jednom pokojíku v Paříži!

„Přistupte blíže, pane, neotáčejte se zády k tajemsivi Egypta. Pane, nejhlubší egyptská temnota, země kouzel…"

Hlas se vytrácel. Na chvíli ho ještě pronásledoval, než Elliott odklopýtal o několik kroků dál do plného světla.

Nad vrcholky střech už visel obrovský žhnoucí kotouč a žlutě pableskoval v očích.

Pevně se zapřel o vycházkovou hůl, nespouštěje ani na chvíli zrak ze slunce, nahmátl vnitřek saka a vytáhl láhev. Pak hůl odhodil, láhev otevřel a plnými doušky vypil její obsah do poslední kapky.

Zaskočen mrazením, jež jím procházelo, nechal láhev upadnout do prachu. Pociťoval návaly tepla, jeho necitlivá levá noha ožívala.

Tíha na prsou se pomalu vytrácela, široce rozevřenýma očima zíral do slunce a protahoval údy jako zvíře.

Svět před ním pulsoval, chvěl se, a pak se mu vrátila ucelená podoba, tak jak ji vídal v nejlepším věku, než ho začal zrazovat zrak. Ostře viděl každé zrnko písku u svých nohou.

Překročil stříbrnou vycházkovou hůl, aniž by věnoval pozornost pokřikujícím obchodníkům, kteří za ním křičeli, že ztratil hůl a musí počkat. Dlouhými lehkými kroky opustil bazar.

Když vycházel z Káhiry a zamířil na východ, slunce zářilo vysoko na polední obloze. Vlastně ani nevěděl, kam půjde, nezáleželo na tom. Měl před sebou dostatek pamětihodností a měst. Šel rychle a monotónní oceán pouště mu nikdy nepřipadal tak nádherný.

Udělal to! Už se s tím nedá nic dělat. S očima upřenýma na nekonečný azur nad sebou si tiše sám pro sebe pohvizdoval, což byl skromný projev jeho nezměrné vnitřní radosti.

~ ~ ~

Stáli v objetí na palubě, hladilo je k tomu rozžhavené slunce. Cítila, jak kouzlo působí na její pokožku a vlasy. Cítila, jak se jeho rty pasou na jejích ústech, a pak se líbali jako nikdy předtím. Se stejným žárem jako dřív, to ano, ale nyní z ní samotné vycházela síla a náruživost, která splývala s tou jeho.

Zvedl ji a odnesl zpátky do kajuty na postel. Dovnitř se tiše snesl závoj šera.

„Teď jsi moje, Julie Stratfordová,“ zašeptal. „Navěky moje královna a já jsem navždy tvůj.“

„Krásná slova,“ odvětila s téměř smutným úsměvem. Chtěla si vrýt do paměti tuto chvíli a zvláštní svit v jeho očích.

Pak se pomalounku, a přece horečně, pustili do milování.

XI.

Mladý doktor se chopil brašny a utíkal jako o život k ošetřovně, strážmistr po jeho boku s ním sotva držel tempo.

„Je to strašné, pane, je popálená na kost a zaražená na samé dno nákladního vagonu. Nechápu, jak to vůbec mohla přežít.“

Co pro ni probůh může udělat – zde na bohem zapomenutém místě v džungli Súdánu?

Těsně přede dveřmi zpomalil, ale zastavil se až uprostřed pokoje.

Sestra, která mu chvátala v ústrety, nevěřícně kroutila hlavou. „Nechápu to,“ sdělovala mu divadelním šeptem s gestem namířeným k lůžku.

„Podívám se na ni.“ Odtáhl moskytiéru. „Ale vždyť ta žena vůbec není popálená.“

Spala na bílém polštáři, černé vlnité vlasy se jí na slunci stáčely, jako by pekelně vyhřátou místností zrovna proletěl nějaký bůžek větru.

Jestli kdy viděl krásnější ženu, nevzpomínal si, a upřímně řečeno, tohle nebyla situace, při níž by si to chtěl připomínat. Byla tak krásná, až to bolelo. Nebyl to půvab porcelánové panenky, její rysy sice měly krásné proporce, ale zároveň v nich tkvěla určitá síla. Zvlněné vlasy, rozdělené pěšinkou uprostřed, vytvářely za její hlavou temnou stupňovitou pyramidu.

Když obešel její lůžko, otevřela oči. Jak pozoruhodné, byly zcela překvapivě modré. A pak zázrak všech zázraků: Ona se usmála! Pohled na ni mu působil slabost. Na mysl mu přišla slova jako „osud“ a „nevyhnutelnost“.

„Vy jste ale pěkný mladý muž,“ oslovila ho. Dokonalý britský přízvuk. Je jedna z nás, řekl si, a přitom se nenáviděl za své snobské uvažování. Nicméně, její hlas zněl docela aristokraticky.

Sestra něco zabreptala, za zády zaslechl šepot. Přitáhl si skládací židli a posadil se vedle pacientky. Tak nenuceně, jak jen to šlo, zvedl bílé prostěradlo, které halilo její poloobnažená ňadra.

„Sežeňte té dámě něco na sebe," rozkázal a vyhnul se pohledu na vrchní sestru. „Docela jste nás vyděsila. Mysleli si, že jste hrozně popálená."

„Vskutku?" zaševelila. „Chtěli mě zachránit, jak ušlechtilé! Probudila jsem se na uzavřeném místě, kde jsem mohla taktak dýchat. Byla tam tma."

Zahlédla oknem slunce. „Prosím, pomozte mi na slunce," požádala.

„Na to je příliš brzy."

Neposlušně se zvedla a zahalila se prostěradlem jako řízou. Černé obočí jí propůjčovalo vzezření ženy silné vůle a rozhodnosti, což kupodivu shledával vzrušujícím, a to velice tělesným způsobem.

S plátnem přehozeným přes jedno rameno vypadala jako bohyně. Znovu si ho podmanila zábleskem úsměvu.

„Poslechněte, musíte mi sdělit, kdo jste. Uvědomíme vaši rodinu a přátele."

„Pojďte se se mnou projít," poručila si.

Bezmyšlenkovitě ji vzal za ruku a následoval ji. Ať si šeptají. Přiběhnou si s historkou, že je spálená jako připečené hovězí! Ta žena je přece naprosto zdravá! Copak se celý svět zbláznil?

Prošla zaprášeným dvorkem, brankou ho zavedla do malé zahrady, která zde vlastně nebyla pro pacienty, prostě patřila k ošetřovně a ke dveřím jeho ordinace.

Posadila se na dřevěnou lavičku a pokynula mu na místo vedle sebe. Pohlédla na horké nebe a pohodila vlasy dozadu.

„Nesmíte zůstávat v takové výhni," nabádal ji. „Zvlášť, jestli jste opravdu byla popálená." Nebylo to k ničemu. Její pleť se jevila bez poskvrnky, zacelená, tváře mírně polité červení. V životě neviděl nikoho zdravějšího.

„Měl bych se s někým spojit?" zkusil to znovu. „Máme zde telefon i telegraf."

„Tím se nezatěžujte," odvětila. Chopila se jeho ruky a maně si pohrávala s jeho prsty. Najednou se styděl za city, jež se v něm

probudily. Nedokázal se na ni nedívat, na její oči a ústa. Tenkým prostěradlem prosvítaly hroty ňader.

„Ano, mám přátele," připustila nepřítomně, „mám schůzky i nesplacené účty. Ale řekněte mi něco o sobě, doktore. A o tomhle místě."

Chce, aby ji políbil? Ani tomu nemohl uvěřit, nenechá si tu příležitost vyklouznout. Sklonil se k polibku. Ach… Bylo mu jedno, kdo se dívá. Objal ji a přitiskl k sobě. Zaskočilo ho, jak se k němu přimkla, její horoucí ňadra hřála jeho hruď.

Ve vteřině by ji odtáhl do postele, kdyby si nebyl jist, že se jí vrátí vědomí a svobodná vůle.

„Nespěchám dávat někomu vědět," zašeptala, zatímco její ruka mu bloudila pod košilí. Vstali a přes dláždění ruku v ruce směřovali do ložnice. Zastavila se, jako by se ani nemohla dočkat. Vzal ji do náruče a odnesl ji tam.

Je zhýralý hříšník, ale nedokázal si pomoci. Přitiskl rty na její ústa a málem při tom docela ztratil vládu. Uložil ji na postel a zavřel dřevěné okenice. K čertu se vším ostatním.

„Jste si jistá, že chcete…," selhával mu hlas. Rychle ze sebe rval košili.

„Líbí se mi muži, kteří se červenají." Upřeně si ho měřila. „A tím, co chci, jsem si víc než jistá. Než zase spatřím své přátele, musím být připravená." Vymanila se z prostěradla. „Velmi dobře připravená."

„Prosím?" natáhl se vedle ní, líbal ji na krk, rukou laskal její ňadra. Chvátal se jí oddat a její boky se mu vzepjaly v ústrety. Svíjela se jako had, přesto byla horoucí a voňavá a – zvoucí.

„Přátelé," zašeptala a podívala se ke stropu jako v mírném poblouznění, v očích se jí zaleskla známka neklidu. Ale pak se obrátila k němu. Nenasytně ho hladila, její nehty jemně dráždily kůži na ramenou. „Přátelé počkají. Mají spoustu času až do skonání světa."

Netušil, co tím myslí. A vlastně ho to ani nezajímalo.

Anne Riceová

RAMSES PROKLETÝ

Překlad Daniela Mičanová
Redakce Jenny Nowak a Marta Běhounková
Obálka David Spáčil
Sazba Netopejr
Vydalo nakladatelství
NETOPEJR
Karel Petřík
jako svou 74. publikaci
Olomouc 2003, vydání 1.
Tisk Signet Žatčany, s. r. o.
Náklad 1800
Doporučená prodejní cena včetně DPH 199 Kč
ISBN 80-86096-69-6